ईक्ष दर्शने ॥ ६०१ ॥

ईक्षते । ईक्षाञ्चक्रे । ईक्षिता । ईक्षिष्यते । ईक्षताम् । ऐक्षत । ईक्षेत । ईक्षिषीष्ट । ऐक्षिष्ट ॥ ईचिक्षिषते ॥

ईक्षयति । ऐचिक्षत् ॥

देवदत्तायेक्षते । नैमित्तिकः पृष्टस्सन् शुभाशुभं पर्यालोचयतीत्यर्थः । 'राधीक्ष्योर्यस्य विप्रश्नः' अनयोस्तत्कारकं सम्प्रदानं यस्य विप्रश्नः । यद्विषयं पृच्छ्यते इत्यर्थः । स्वसम्बन्धिनः शुभाशुभस्य विप्रश्नयोग्यत्वात् तत्कमपि तथोच्यते । तदिह धातु अर्थात् शुभाशुभपर्यालोचनवृत्तिः । अन्यत्र देवदत्तमीक्षत इति द्वितीयैव ॥

सुखं प्रतीक्षते सुखप्रतीक्षः—सुखप्रतीक्षा—'ईक्षिक्षमिभ्यां चेति वक्तव्यम्' इति कर्मण्युपपदे णप्रत्ययः ॥

ईष गतिहिंसादर्शनेषु* ॥ ६०२ ॥

ईषते । ईषाञ्चक्रे । ईषिता । इत्यादि । 'तीषसहलुभरुषरिषः' इत्यत्र ह्रस्वोदग्रहणात् ईषिता इत्यादौ नेड्विकल्पः ॥

ईषा । मनस ईषा मनीषा—पृषोदरादि. ॥

ईष्वः आचार्य —'सर्वनिघृष्वरिष्वलष्वशिवपद्वप्रह्वेष्वा अस्वतन्त्रे' इति वन्नन्तस्य निपातनमस्येति मैत्रेयः । उणादिवृत्तौ तु इषु इच्छायामित्यस्य तौदादिकस्य निपातनमुच्यते इष्वः इति ह्रस्वादिः । तन्मतेऽयमिच्छार्थः ॥

परस्मैपदिषु 'इष गतौ' इति दिवादौ । अयमिच्छार्थः तुदादौ । आभीक्ष्ण्यार्थ क्र्यादौ ॥

---

*हिंसादानेषु.

भाष व्यक्तायां वाचि ॥ ६०३ ॥

भाषते । बभाषे । भाषिता ॥

बिभाषिषते । बाभाष्यते । बाभाषीति, बाभाष्टि ॥

भाषयति । अबभाषत्, अबीभषत्—'भ्राजभास' इत्युपधाह्रस्वविकल्पः ॥

व्याभाषक—'निन्दहिंस' इत्यादिना वुञ्, ताच्छीलिके ॥

वर्ष स्नेहने ॥ ६०४ ॥

दन्त्योष्ठ्यादिः । वर्षते । ववर्षे । वर्षिता ॥

विवर्षिषते । वावर्ष्यते । वावर्ष्टि ॥

लङि तिप्सिपो —अवावर्ट्, अवावर्ड्—'रात्सस्य' इति नियमान्न संयोगान्तलोपः ॥

वृष सेचने, इत्यग्रे परस्मैपदी । शक्तचर्षशूरादौ ॥

गेपृ अन्विच्छायाम् ॥ ६०५ ॥

ग्लेपृ इति मैत्रेयः । अन्विच्छा अन्वेषणम् ॥

गेपते । जिगेपे । गेपिता ॥

जिगेपिषते । जेगेप्यते । जेगेप्ति । जेगेप्ट ॥

गेपयति । अजिगेपत्—ऋदित्त्वान्नोपधाह्रस्वः ॥

एपृ प्रयत्ने ॥ ६०६ ॥

एपते इत्यादि ॥

जेपृ णेपृ एपृ प्रेपृ गतौ ॥ ६०७—६१० ॥

जेपते ॥
नेपते । प्रणेपते ॥
एपते । एपाञ्चक्रे । एपिता । एपिष्यते ॥
एपयति । मा भवानेपिपत् ॥
प्रेपते ॥

रेपृ हेपृ अव्यक्ते शब्दे ॥६११—६१२॥

• रेपते—अयं स्वभावात् वृकविषयः ॥
हेपते । अयमश्वविषयः ॥
हेपृ इति सरेफश्चात्र द्रष्टव्यः ॥
यदाह केशवस्वामी—
क्रोशे कर्दति पर्दते गुदरवे रेपेति वार्के भवेत्
वुक्कोऽपि श्वरवे भपेति हयजे ह्रेषेति हेषेति च । इति ॥
तथा—'हेषा ह्रेषा च निस्वने' इत्यमरः ॥

कासृ शब्दकुत्सायाम् ॥ ६१३ ॥

कासते ॥
कासाञ्चक्रे—'कास्प्रत्ययात्' इत्याम् ॥
कासिता । कासिष्यते । कासताम् । अकासत । कासेत । कासिसीष्ट । अकासिष्ट । चिकासिषते । चाकास्यते । चाकास्ति ॥

लोटि हेर्धिभावे 'धि च' इति सलोपे—चाकाधि। न च 'धि च' इत्यत्र भाष्यकृता सिजिल्दपेक्ष्यते। लङि—तिपि हल्ङ्याब्लोपे प्रत्ययलक्षणेन तिप्परत्वात् 'तिप्यनस्तेः' इति अस्तिवर्जितस्य सान्तस्य पदस्य तिपि परे दकार इति दकारे तस्य चर्त्वे अचाकात्। सिपि तु 'सिपि धातोरुर्वा' इति सान्तस्य अस्तिवर्जितस्य धातोः पदस्य पक्षे रुत्वे—अचाकाः इत्यपि भवति॥

कासयति। अचकासत्—काशिस्त्वाल्लोपधाह्रस्व॥

कास—'हलश्च' इति सञ्ज्ञाया घञ्॥

कासरः—औणादिक अर॥

कासार—बाहुलकादार॥

कासू—शक्ति॥

कासूतरी—'कासूगोणीभ्यां ष्टरच्' इति अल्पत्वे द्योत्ये ष्टरच्। षित्वात् ङीप्। अस्मादेव निर्देशादूकारप्रत्यय॥

कमति इति ज्वलादौ गत्यर्थ। कस इति गतिशासनयोरादादिकस्य। तत्रान्येऽनिदित्पाठिन कस इत्याहु। अन्ये तु तालव्यान्तं पठन्त कश इति॥

भासृ दीप्तौ॥ ६१४॥

भासते इत्यादि कासिवत्॥

भासयति॥ अबीभसत्, अबभासत्—'भ्राजभास' इत्युपधाह्रस्वविकल्प॥

एव चास्य ऋदित्त्वं तत्फलम्। अनुबन्धान्तराकरणं तु प्रकरणानुरोधात्॥

भास्वरः—'स्थेशभास' इत्यादिना तच्छीलादौ वरच् ॥

भाः । भासौ । भासः—'भ्राजभास' इत्यादिना ताच्छीलिकः कर्तरि क्विप् ॥

णासृ रासृ शब्दे ॥ ६१५–६१६ ॥

नासते । प्रणासते ॥

रासत इत्यादि कासिवत् ।

नासा—अराद ॥

नासिका—संज्ञायां कनि 'केऽणः' इति ह्रस्वः । 'प्रत्ययस्थात्' इतीत्वम् ॥

नासायां भवं तस्यै हितं नास्यम्—'शरीरावयवात्' इति यत् ॥

नासिकाशब्दात्तु यति 'नस्नासिकाया यत्तस्क्षुद्रेषु' इति नसभावे नस्यम् इति । एवम्—नस्तः । नःक्षुद्रः । इत्यादि । 'आद्यादिभ्य उपसंख्यानम्' इति सार्वविभक्तिक तसि । 'अपादाने चाहीयरुहोः' इति वा अपादाने या पञ्चमी तदन्तात्स्वार्थे तसिः हीयरुहो प्रयोगे नेति । नःक्षुद्रः इत्यत्र नासिकया क्षुद्र इति 'पूर्वसदृश' इत्यादिना समासस्तृतीयायाः । तत्र हि ऊन इत्यर्थग्रहणम् ॥

नासिक्यो वर्णः । नासिक्य नगरम्—इत्यत्र यति 'वर्णनगरयोर्न' इति नसभावनिषेधः ॥

'वार्ध्रीव नासा यस्य वार्ध्रीणसः अजविशेषः—'अन्नासिकायास्संज्ञायां नसं चास्थूलात्' इति नासिकान्तात् बहुव्रीहेः

सञ्ज्ञायामच्समासान्त । नासिकायाश्च नसादेश । अस्थूलादिति वचनात् स्थूलनासिक इत्यत्र अन्नस्भावो न भवत ॥

खुरणाः—'खुरखराभ्या नस् वक्तव्य' इति नस्भाव । आदेशान्तरकरण प्रत्ययनिवृत्त्यर्थमिति कैय्यटपदमञ्जर्यादौ । अत्र वृत्तावजपीष्यते इति । तेन—'खुरणस । खरणस' इत्यपि भवति॥

प्रगता नासिका अस्मात् प्रणस—'उपसर्गाच्च' उपसर्गपूर्वनासिकान्तबहुव्रीहे अचित्यच् । नासिकायाश्च नस्भाव । 'उपसर्गाद्बहुलम्' इति उपसर्गस्थान्निमित्तात्परस्य नसो नकारस्य णत्वम् । उभयत्रोपसर्गग्रहण प्राद्युपलक्षणार्थम् ॥

विगता नासिका अस्य विग्र—'वेर्ग्रो वक्तव्य' इति ग्रादेशो नासिकाया ॥

'यद्यह नाथ नायास्य विनसा हतबान्धवा' इति भट्टिप्रयोग विशेषविहितेन ग्रादेशेन भाव्यमिति महान्तो न सहन्ते। केचित्तु वार्तिव 'वे खो वक्तव्य' इति पठन्तो विख इत्युदाहरन्ति ॥

तुङ्गनासिका—'नासिकोदरौष्ठजङ्घादन्तकर्णशृङ्गाच्च' इति नासिकाद्यन्ताद्बहुव्रीहे वा ङीप् ॥

रास—क्रीडाविशेष ॥

रासभ—'रासिवल्लिभ्या च' इत्यभच् ॥

रास्ना—'रास्नासास्नास्थूणावीणा' इति नप्रत्यये निपातित ॥

णस कौटिल्ये ॥ ६१७ ॥

नसते । प्रणसते । नेसे । नासिता । इत्यादि ॥

नासयति । अनीनसत् ॥

भ्यस भये ॥ ६१८ ॥

भ्यसते । बभ्यसे । भ्यसिता । बिभ्यसिषते ॥

बाभ्यस्यते । बाभ्यस्ति ।

भ्यासयति । अबिभ्यसत् ॥

बाभ्यधि—इत्यत्र हे धिभावे 'धि च' इति सलोपः । तथापिद्धत्वात् 'अतो हे' इति लुक् न भवति ॥

एवं नमेरपि नानधि इति भवति ॥

आङः शसि इच्छायाम् ॥ ६१९ ॥

आङ् शसीति पाठादयमाङ्पूर्व एव प्रयोक्तव्य । तथा च काश्यप—अयमाङ्पूर्व एव प्रयोक्तव्य इति । सम्मतायान्तु—न विलो नाप्युपसर्गान्तरपूर्व इति ॥

आशसते । आशशसे । आशंसिता ।

आशिशंसिषते । आशाशस्यते—इदित्वान्नुम्, नलोपाभावश्च ॥

आशाशंस्ति । आशाशन्धि इत्यत्र 'धि च' इति सलोपे अनुस्वारपरसवर्णौ ॥

लङि—तिप्सिपो हल्ङ्याब्भ्यो लोपे संयोगान्तलोपे च आशाशन् ॥

आशंसयति । आशशंसत् ॥

आशंसु—'सनाशंसभिक्ष उः' इत्युप्रत्ययः ॥

आशंसित ॥

आशंस्य—क्त्वो ल्यप् ॥

दौर्गास्तु । नोपधमनिदितं पठन्तीति स्वामी । तेषां नलोपाभावो विशेष ॥

शासु स्तुतौ, इत्यग्रे परस्मैपदिषु । आङः शासु इच्छायाम्, शासु अनुशिष्टौ इति द्वयमदादौ ॥

ग्रसु ग्लसु अदने ॥ ६२०-६२१ ॥

ग्रसते । जग्रसे । ग्रसिता । इत्यादि पूर्ववत् ॥

ग्रासयति पिण्डं देवदत्तम्—निगरणार्थत्वाण्णिच परस्मैपद, प्रयोज्यस्य कर्मत्वं च ॥

ग्रसित्वा, ग्रस्त्वा—उदित्त्वात् इड्विकल्प ॥

ग्रस्त —'यस्य विभाषा' इत्यनिट्त्वम् ॥

ग्रस्यत इति ग्रास कवल ॥

पिण्डं ग्रसते इति पिण्डग्र —'अत्वसन्तस्य' इति दीर्घे 'अधातो' इति प्रतिषेधात् न भवति ॥

ग्रसिष्णु इति हेलारानीये लिङ्गनिर्देशो प्रयुज्यते । 'भुवश्च' इत्यत्र चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वात् भ्राजिष्णुवन्निर्वाह्य । अत एव 'भुवश्च' इत्यत्र वृत्तौ चकारात् भ्राजेश्च भाषायामिति चशब्द क्रियते ॥

एव ग्लसतीत्यादि ॥

ईह चेष्टायाम् ॥ ६२२ ॥

ईहते । ईहाञ्चक्रे । ईहिता । ईहिष्यते । ईहताम् । ऐहत । ईहेत । ईहिषीष्ट । ऐहिष्ट ॥

ईंजिहिषते ॥

ईंहयति । मा भवानीजिहत् ॥

ईंहा । एंही पर्येंही—आङ्पूर्वात्पर्याङ्पूर्वाच्चेनन्तात् शार्ङ्गरवादिपाठात् ङीन् ॥

बहि महि वृद्धौ ॥ ६२३-६२४ ॥

बंहते । बबंहे । बंहिता । बंहिषीष्ट ॥

बिबंहिषते । बाबंह्यते—इदित्त्वान्नुम्, नलोपाभावश्च ॥

बाबण्ढि—झलि पदान्ते च 'होढः' इति हकारस्य ढकारे । 'झषस्तथोर्धोऽधः' इति तकारस्य धकारे, 'ष्टुना ष्टुः' इति ष्टुत्वे, 'ढो ढे लोपः' इति पूर्वस्य लोपः । अत्र ढत्वष्टुत्वे आश्रयात्सिद्धे । नकारस्यानुस्वारपरसवर्णौ ॥

बाभंक्षि—ढत्वे, 'एकाचो बशो भष् झषन्तस्य स्ध्वोः' इति बकारस्य भष्भावेन भकारे 'षढोः कः सि' इति कत्वम् । बाबण्ढः । बाबंहति । बाबंह्मि । बाबंढः ॥

लङि तिप्सिपो ढत्वात्पूर्वं हल्ङ्यादिलोपः* इति झषन्तत्वाभावान्न भष्भावः—अबाबन् ॥

बंहयति । अबबंहत् ॥

एवं मंहते । इत्यादि ॥

अथ भाषार्थश्चुरादाविति स्वामी । मह पूजायाम्, इतोऽन्यत्र परस्मैपदिषु । महीयते इति 'महीङ्' इति कण्ड्वादिपाठात् ॥

*...र्वं संयोगान्तलोप,

अहि गतौ ॥ ६२५ ॥

अंहते । आनंहे । अंहिता ॥

अञ्जिहिषते । 'कुहोश्चु' इति हकारस्य चुत्वे झकारे 'अभ्यासेचर्च' इति जश्त्वेन जकारे नकारस्यानुस्वारपरसवर्णौ ॥

अंहयति । आञ्जिहत् ॥

अह — असुन् ॥

अयं चुरादौ भाषार्थः ॥

गर्ह गल्ह कुत्सायाम् ॥ ६२६-६२७ ॥

गर्हते । जगर्हे । गर्हिता ॥

जिगर्हिषते । जागर्ह्यते । जागर्हीति । इत्यादि बंहिवत् ॥

लङि तिप्सिपो हल्ङ्यादिलोपे 'रात्सस्य' इति नियमात् संयोगान्तलोपाभावात् हकारस्य ढकारे झषन्तत्वात् पदान्तविषयत्वाच्च भष्भावे—अजाघर्ट् ॥

अयमाधृषीयोऽपि ॥

गल्हते—इत्यादि । पूर्ववत् ॥

यङ्लुकि, तिप्सिपो लोपे संयोगान्तलोपे च अजागल् ॥

वर्ह वल्ह प्राधान्ये ॥ ६२८-६२९ ॥

ओष्ठ्यादी । वर्हते । वल्हते । इत्यादि ॥

बर्हते सर्वेष्ववयवेषु प्रधानं भवतीति बर्हम् । बर्हिणः—'फलबर्हाभ्यामिनच्वक्तव्यः' इति मत्वर्थीय इनच् ॥

वर्ही—मत्वर्थीय इनिः ॥

इमौ भाषार्थौ चुरादौ । बर्हिस्तु हिंसायामपि तत्रैव । बृह बृहि वृद्धौ इति अत्रैवाऽग्रे परस्मैपदिषु ॥

वर्ह वल्ह परिभाषणहिंसादानेषु ॥६३०-६३१॥

दन्त्यौष्ठ्यादी । वर्हते । वल्हते । इत्यादि ॥

. अत्र धनपालमैत्रेयौ परिभाषणादौ ओष्ठ्यादित्वं वृद्धौ दन्त्योष्ठ्यादित्वं चाहतुः । 'छादयत्यनेनेति बर्हः घञ्' इति वदन् शाकटायनोप्यत्रैवानुकूलः । यथा वयं तथा स्वामी । यदाह—वर्ह वल्ह प्राधान्ये मुनिप्रवर्हाः वर्हमिति । एवं हि मुनिप्रवर्हा इति प्राधान्ये प्रयोग उपपद्यते । प्रवल्हिका इति च भाषार्थे । तदुक्तं पुरुषकारे—'प्रवल्हिका प्रहेळिका' इति । तत्रापि अनुकूलम् । भाषाविशेषत्वात् प्रवल्हा इति—तथा च बह्वृचब्राह्मणम्—'प्रवल्हिकादशंसति प्रवल्हिकाभिर्देवा असुरान् प्रवल्ह्यायैनानत्यायन्' इति । व्याहृतं चैतत् गोविन्दस्वामिना—प्रवल्ह्य अनृतं भाषित्वा इति । यत्तूक्तं शाकटायनेन—'आच्छाद्यतेऽनेनेति बर्हः घञ्' इति नैनदोष्ठ्यादित्वे साधकं, सर्वेष्ववयवेषु प्रधानं भवतीत्येवं* व्युत्पादितत्वात् । बृहू उद्यमने इति तुदादौ[1] ॥

प्लिह गतौ ॥ ६३२ ॥

प्लेहते । पिप्लिहे ॥ पिप्लिहिषते ॥

*भविष्यतीत्येव.

[1]रह उद्यमन इति चुरादौ

प्लिहित्वा, प्लेहित्वा—'रलोऽव्युपधात्' इति किन्वविकल्पः ॥

प्लीहा—'श्वन्नुक्षन्पूषन्प्लीहन्क्लेदन्स्नेहन्मूर्धन्मज्जन्नर्यमन्विश्वप्सन्परिज्मन्मातरिश्वन्मघवन्' इति कनिनन्तो निपातित । उणादिवृत्तौ तु प्लीशब्दपूर्वाद्धन्तेष्टिलोपे व्युत्पादित । यथा दर्श तथा मैत्रेयः । प्लीहानौ इत्यादौ 'इन्हन्पूषा' इति नियमो हन्शब्दस्यानर्थकस्यापीति भाष्यादौ स्थितम् ॥

वेह जेह वाह प्रयत्ने ॥६३३-६३५॥

आद्यो दन्त्योष्ठ्यादि । अन्त्य' केवलौष्ठ्यादिः । उभावपि केवलौष्ठ्यादी इत्येके । दन्त्यौष्ट्यादी इत्यन्ये ॥

वेहते । जेहते । वाहते । इत्यादि ॥

ऋदित्त्वाण्णौ चङि ह्रस्वाभावः—अविवेहत् इत्यादि ॥

वेहत्—गर्भोपघातिनी गौ —'सत्रसूपवेहत्' इति अतिप्रत्यये निपात्यते । गोवेहत्—'पोटायुवति' इत्यादिना कर्मधारयः ॥

वाहा—अजन्तत्वाट्टाप् ॥

वाढम्—'क्षुब्धस्वान्त' इत्यादिना निष्ठायामिडभावो भृशार्थे । अन्यत्र वाहितम् ॥

जेहतिर्गत्यर्थोऽपि—उक्तं च 'अरेणुभिर्जेहमानं'* इत्यत्र क्षुर भट्टभास्करीययो' ॥

द्राह निद्राक्षये ॥ ६३६ ॥

निक्षेप इति केचित् ॥

द्राहते । इत्यादि पूर्ववत् ॥

---

*सं.४-६-७.

यद्लुकि 'दाधेर्घोतोर्घ' इति झलि पदान्ते चेति हस्य घकारे 'झषस्तथो' इति धत्वे जश्त्वे च—दाघाग्धि, दाघाग्ध इत्यादि॥ सिपि भष्भावेन ढकारस्य घकारे 'खरि च' इति घकारस्य चर्त्वेन कगारे सिप्सकारस्य षत्वे—दाघाक्षि। लङि हल्ङ्यादिना तिप्सिपोर्लोपे भष्भावजश्त्वचर्त्वेषु—अदाघाक्॥

काशृ दीप्तौ ॥ ६३७ ॥

काशते। चकाशे। काशिता। काशिष्यते। काशताम्। अकाशत। काशेत। काशिषीष्ट। अकाशिष्ट। अकाशिष्यत॥

चिकाशिषते। चाकाश्यते। चाकाष्टि। अभ्यासे वा पक्षे ह्रस्वम्। चाकाशीति। चाकाशिम। चाकाश्यः। चाकाश्म। चाकाड्ढि—इत्यत्र हेर्धित्वे भ्रश्चादिना षत्वे ष्टुत्वे जश्त्वम्॥ लङि, अचाकाट्॥

काशयति। अचकाशत्॥

काश—अच्, पन्, वा॥

नीकाशः—'इक काशे' इति इगन्तस्योपसर्गस्य काश उत्तरपदे दीर्घ॥

काशि, काशी—अक्तिन्नन्तत्वाद्वा ङीप्॥

काशिषु भवा काशिका—'काश्यादिभ्यष्ठञ्ञिठौ' इति सौत्रिको ठञ्ञिठौ। ठञि 'टिड्ढा' इति ङीप्—काशिकी॥

काष्ठम्। काष्ठा—'हनिकुषिनीरमिकाशिभ्य क्थन्' इति क्थन्॥

आकारोपधप्रकरणादयमिह पठित । अथ दिवादौ च । कश गतिशासनयो, इत्यदादौ ॥

अन्ये दन्त्यान्तमिदित पठन्ति । अनिदितमपरे ॥

ऊह वितर्के ॥ ६३८ ॥

वितर्क सम्भावनम् । ऊहते । ऊहाञ्चक्रे । ऊहिता । ऊहिष्यते । ऊहताम् । औहत । ऊहेत । ऊहिषीष्ट । औहिष्ट ॥

ऊजिहिषते । ऊहयति । औजिहत् ॥

समूहति, समूहते—'उपसर्गादस्यत्यूह्योर्वा वचनम्' इत्युपसृष्टाद् अस्मात्परस्मैपदं च ॥

समुह्यात् इत्यत्र 'किदाशिषि' इति किन्त्वे, 'उपसर्गाद्ध्रस्व ऊहते' इति यकारादौ क्ङिति ह्रस्व । एवं यद्यपि समुह्यत इति । यद्यपि 'उपसर्गादस्यत्यूह्योः' इति वार्तिकमकर्मकाधिकारपठितं तथाऽपि वृत्तिकैय्यटादौ सकर्मकाकर्मकसाधारणमुक्तम् । 'अनुकम्प्यूहति पण्डितो जन' इति प्रयोग आर्ष इति सुधाकर । एवं न सति ओहतीति गुण पठितव्य ॥

ओह्यते इत्यत्र अन्तादिवद्भावेन उपसर्गात्परत्वेन 'उपसर्गाद्ध्रस्व ऊहते' इति ह्रस्वो न भवति, 'उभयतआश्रये नान्तादिवत्' इति वचनात् । यद्वा—अत्राण इति वर्तते । स च सामर्थ्यात्पूर्वेण णकारेणेति ह्रस्वाप्रसङ्ग । एवं च समौह्यत इत्यादावप्याङि कृतो ह्रस्वो न भवति ॥

गाहू विलोडने ॥ ६३९ ॥

गाहते । जगाहे । जघाक्षे । जघाढ्वे—थासस्सेभावे 'हो ढः' इति ढत्वे भष्भावे ष्टुत्वम् । ध्वमि—ढत्वभष्भावयोः कृते ढलोपः । क्रादिनियमस्य प्रतिषिद्धविषयत्वादूदित्वादिट्पक्षे जगाहिषे इत्यादि ॥

गाढा, गाहिता । घाक्ष्यते, गाहिष्यते । गाहताम् । अगाहत । गाहेत । आशिषि—घाक्षीष्ट, गाहिषीष्ट । अगाढ । अघाक्षाताम् । अघाक्षत । अगाढाः । अघाढ्वम् । अघाक्षि ॥ अगाढे सिज्लोपे, ढत्वष्टुत्वढलोपाः । प्रत्ययलक्षणेन सादिप्रत्ययपरत्वात् भष्भावो नाशङ्क्यः, सिज्लोपस्य प्रत्ययलक्षणे पूर्वत्रासिद्धत्वात् । अत एवासिद्धत्वात् सिज्लोपात्पूर्वं न भष्भावः । ध्वमि तु परत्वाद्भष्भावः ॥

इट्पक्षे—अगाहिष्ट इत्यादि ॥

जिघाक्षते, जिगाहिषते । जागाह्यते । जागाढि ॥

गाहयति । अजीगहत् ॥

गाढ्वा, गाहित्वा ॥

गाढः, गाहितः ॥

'गाहृट्' इति पचादौ पाठात् टित्वात् स्त्रियां—गाही ॥

गह्वरम्—'छित्वर' इत्यादिना प्रकृतिह्रस्वे निपात्यते । उणादिवृत्तौ तु गाधतेर्निपातनमुक्तम् ॥

गहनं करोति गहनायते—'सत्रकष्टकक्षकृच्छ्रगहनेभ्यः कण्व-

चिकीर्षाया' इति द्वितीयान्ताद्ग्रहनात् कण्वचिकीर्षाया क्यङ् । कण्व पापम् । सत्रादयश्च वृत्तौ पापवचना इति हरदत्तादिभिरुक्तम् । अत्रैव वार्तिके निर्देशात् ल्युटि ह्रस्व ॥

गहे भव गहीयम्—'गहादिभ्यश्च' इति शैषिक छ । अत्रैव 'गह' इति निर्देशात् अचि ह्रस्व ॥

गृहू ग्रहणे ॥ ६४० ॥

गर्हते । जगृहे । जगृहिषे, जघृक्षे । जगृहिढ्वे, जघृढ्वे । गर्हिता, गर्ढा । गर्हिष्यते, घर्क्ष्यते । गर्हताम् । अगर्हत । गर्हेत । गर्हिषीष्ट, घृक्षीष्ट—'लिङ्सिचावात्मनेपदेषु' इत्यनिट्पक्षे कित्त्वान्न गुण ॥

अगर्हिष्ट, अघृक्षत । अगर्हिषाताम्, अघृक्षाताम् । अगर्हिषत, अघृक्षन्त । अगर्हिष्ठा, अघृक्षथाः । अगर्हिध्वम् । अगर्हिढ्वम् । अघृक्षध्वम् । अगर्हिषि, अघृक्षि । अगर्हिष्वहि, अघृक्षावहि । अनिट्पक्षे । 'शल इगुपधादनिट क्स' 'क्सस्याचि' इत्यल्लोप । यञादौ 'अतो दीर्घो यञि' इति दीर्घ । दन्त्यादि तु पूर्ववत् ॥

जिगर्हिषते, जिघृक्षते—इडभावे 'हलन्ताच्च' इति सन कित्त्वम् ॥

जरीगृह्यते—'रीगृत्वत' इति रीक् ॥

जर्गृहीति, जर्गाढि । जर्गृढः स्त्रिकोरप्युदाहार्यम् ॥

गर्हित्वा, गृढ्वा । गृढम् ॥

गृहम्—इगुपधलक्षण क । अत्र मैत्रेय—'गेहे क'

इति, गृह्यतेः कर्विधानं तस्यापि गृहमिति यथा स्यात् इति। अयं क्वचित्कोशे ग्रह इत्युपध. पठ्यते; तदनार्षम्। यदाह देव:—

: ण्यन्तस्य ग्रहणे ग्रहेर्ग्रहयते तत्रानदन्ताद्गृहे
भूवादिष्वपि गर्हते श्नि तु परे गृह्णात्यगृहीत च। इति॥

अत्र पुरुषकारे गृहेरित्यनेनैव पूर्वस्मादुदन्तत्वमात्रं* विशेषः गृहित्वं त्वविशिष्टमिति दर्शयता मन्दानां ग्रहपाठाशङ्का निरवकाशतां नीता। इह ग्रह इति स्वामिकाश्यपसम्मताकारादयः पठन्ति; तदपि ग्राह्यम्। तथा च 'अक्षेषु ग्लहः' इत्यत्र वृत्तिः—ग्लहिः प्रकृत्यन्तरमिति॥

ग्लहते इत्यादि पूर्ववत्॥

ग्लहः अक्षस्य—'अक्षेषु ग्लहः' इत्यप्॥

अक्षादन्यत्र ग्लाह इति घञ्। येषां तु निपातनं ग्रहेरिति-मतं तेषामनक्षे ग्राह इति प्रत्युदाहार्यम्। लत्वाभावो विशेषः॥

घुषि कान्तिकरणे॥ ६४१॥

घुंषते। जुघुंषे। घुंषिता॥

जुघुंषिषते। जोघुष्यते। जोघुंष्टि। लोटि हेर्धिभावे ष्टुत्वजश्त्वानुस्वारपरसवर्णेषु जोघुण्ढि। लङि तिप्सिपोः लोपे—अजोघुन्॥

घषीत्युपधं पेठुश्चन्द्रादयस्ते। स्वामी—'घस' इति दन्त्यान्तमदुपधं पपाठ। यथा यथं तथा देवमैत्रेयदुर्गाः। पराऽऽन्तोऽप्ययं 'घुषिरविशब्दने' इत्युत्तरधातुभाष्यादिष्ट पठितः। घुषादय उदात्ता अनुदात्तेत.॥

*स्मादुदन्तत्वमात्र

घुषिरविशब्दनार्थः ॥ ६४२ ॥

इतोऽर्हत्यन्ता उदात्ता उदात्तेत ॥ विशब्दन प्रतिज्ञानम् । तच्च शब्देन स्वाभिप्रायप्रकाशनमिति न्यासे । अस्मादन्यस्मिन्नर्थे यथाप्रयोगमय धातुर्वर्तत इति पुरुषकारे । सर्वत्र क्षीरस्वामिध नपालभागवृत्तिकारा 'घुषिरविशब्दनार्थे' इति पेठु । चन्द्र-दुर्गौ तु अर्थशब्दमपहाय 'शब्दे' इत्येव पेठतु । 'घुषृ शब्दे' इति पठन् शाकटायनोऽप्यत्रैवानुकूल । तेन चेरित्स्थाने ऋदित् क्रियते । यदि शब्द इत्यर्थस्स्यात् तर्हि 'घुषिरविशब्दने' इतीण्निषेधेऽपि लघु 'घुषिरशब्दे' इत्येव वाच्य स्यात् इति 'घुषिरविशब्दार्थे' इति मैत्रेयादिपाठो ज्यायान् ॥

घोषति । जुघोष । घोषिता ॥

लुङि 'इरितो वा' इति परस्मैपदेषु च्लेरङादेशविकल्पनात्—अघुषत् । अघुषताम् । अघोषीत् । अघोषिष्टाम् । इत्या-द्युभय भवति ॥

'दुषादुह' इत्यत्र न्यासे 'व्यत्यघुक्षत' इति वृत्तौ प्रत्यु-दाहरणमुपादाय 'आनित्यमागमशासन' इत्यनिट्त्वमुक्त्वा 'शल इगुपधात्' इति क्स उक्त । हरदत्तादयस्तु—प्रत्युदाहरण घुष्य-तेरिति मन्वाना इडभावे यत्न न कृतवन्त । घुष्यतिर्हि नित्यानिट् ॥

जुघुषिषति, जुघोषिषति । घुषित्वा, घोषित्वा—'रलो व्युपधात्' इति क्त्वासनो कित्त्वविकल्प ॥

जोघुष्यते । जोघोष्टि ॥

रोटि ढेर्घत्वष्टुत्वयो नश्ले च षकारस्य—जोघुड्ढि ॥

लुङि तिप्सिपोः—अजोघोट् ॥

घोषयति । अजूघुषत् ॥

घुष्टा रज्जुः—'घुषिरविशब्दने' इति निष्ठायामनिट्त्वम् । संपूर्वत्वे तु 'रुष्यमत्वरसङ्घुषास्वनाम्' इतीटो विकल्पनात्—सङ्घुष्टा रज्जुः, सङ्घुषिता रज्जुः इत्युभयं भवति ॥

घुषिर् विशब्दन इति चुरादौ ॥

अक्षू व्याप्तौ ॥ ६४३ ॥

अक्षति । आनक्ष । आनष्ठ, आनक्षिथ । आनड्ढ्व, आनक्षिव । उदित्त्वादिड्विकल्पः । थलि अनिट्पक्षे 'स्कोः' इति कलोपे ष्टुत्वम् ॥

अक्षिता, अष्टा । अक्षिष्यति, अक्ष्यति—'षढोः कस्सि' इति कत्वे आद्यस्य 'स्कोः' इति लोपः ॥

अक्षतु । आक्षत् । अक्षेत् । अक्ष्यात् । मा भवानक्षीत्—मा भवन्तावक्षिष्टाम्—'नेटि' इति न वृद्धिः । अनिट्पक्षे—'वदव्रजहलन्तस्य' इति वृद्धौ मा भवान् आक्षीत् । मा भवन्तावाष्टामित्यादि ॥

ननु 'येन नाव्यवधानम्' इति न्यायेनैकेन वर्णेन व्यवधानमाश्रयितुं युक्तम्, न त्वनेकेनेति कलोपस्यासिद्धत्वादनेकेन व्यवधानात् कथं वृद्धिः । नैतत्, तत्र हल्ग्रहणं हल्समुदायप्रतिपत्त्यर्थमित्युक्तत्वात् । तथा हि—'वदव्रज्योः' इति योगेन विभज्यते । तत्र अत इत्यनुवर्तयिष्यते । ततः 'अचः' इति द्वितीयो योगः । तत्र अङ्गेनाचो विशेषणात् अपाक्षीत् इत्या-

दाविकेन वर्णेन व्यवधाने वृद्धिसिद्धौ पुनः क्रियमाणं हल्ग्रहणं हल्समुदायप्रतिपत्त्यर्थं भवति ॥

अस्य कर्तृवाचिसार्वधातुकपरत्वे, 'अक्षोऽन्यतरस्याम्' इति पक्षे श्नुर्भवति—अक्ष्णोति । अक्ष्णुतः अक्ष्णुवन्ति—अजादौ 'अचि श्नुधातु' इत्यादिना उवङ् ॥

अक्ष्णोतु । अक्ष्णुहि—इत्यत्र 'उतश्च प्रत्ययात्' इति हि-लुङ् न भवति, तत्रैव असंयोगपूर्वादित्युक्तत्वात् । अक्ष्णवानि इत्यत्र आटि परत्वादुवङं बाधित्वा गुणः ॥

आक्ष्णोत् । अक्ष्णुयात् ॥

अचिक्षिपति ॥

अनिट्पक्षे 'पूर्वत्रासिद्धीयमद्विर्वचने' इत्युक्तत्वात् अस्मात्परत्वात् 'स्कोः' इति कलोपे 'षढोः' इति कत्वे च सन् ककारसहितस्य द्वितीयस्यैकाचो द्विर्वचने हलादिशेषे, 'सन्यतः' इतीत्वे अचिक्षति इति भवति ॥

अक्षयति ॥

चङि णिलोपस्य स्थानिवत्त्वात् क्षिशब्दस्य द्विर्वचने–आचिक्षत् ॥

अक्षित्वा, अष्ट्वा ॥

निष्ठायां—अष्टः ॥

अक्षि—'इन्' इतीन् प्रत्ययः । अक्ष्णा—'अस्थिदधिसक्थ्यक्ष्णामनङुदात्तः' इति तृतीयाद्यजादावनन्तस्यानङादेशे 'अल्लोपोऽनः' इत्यल्लोपः । ङौ 'विभाषा ङिश्योः' इत्यल्लोपविकल्पनात्—अक्ष्णि अक्षणि इत्युभयं भवति ॥

विशालमक्षि यस्य स विशालाक्षः—'बहुव्रीहौ सक्थ्यक्ष्णोः स्वाङ्गात्षच्' इति स्वाङ्गवाचिसक्थ्यक्ष्यन्तात् बहुव्रीहेः षच्। षित्त्वात् स्त्रियाम्—विशालाक्षी। 'स्वाङ्गात्' इति वचनात् स्थूलाक्षा वेणुयष्टिः इत्यत्र 'अक्ष्णोऽदर्शनात्' इत्यचि टाब्भवति। अदर्शनवाच्यक्ष्यन्तात् समासमात्रादचिति सूत्रार्थः। इह दर्शनं चक्षुरिति गवाक्षम्, कवराक्षम् इत्यत्र अचक्षुर्वचनस्य अक्षिशब्दस्याच् भवति। यद्वाऽत्र समुदायो दर्शनसाधनम्, न तु तदवयवोऽक्षिशब्द इति तस्य दर्शनयोगाभावात् 'अदर्शनात्' इति निषेधस्य नैव प्रसङ्गः। कवराक्षमिति सच्छिद्रं यदश्वानां मुखपिधानं तदुच्यते। कथं स्थूलाक्षिरिक्षुरिति, यदि दृश्यते 'अनित्यस्समासान्तः' इति निर्वाहः। अयं समासान्तः स्वतिपूर्वस्यापि भवति, 'न पूजनात्' इत्यत्र 'प्राग्बहुव्रीहेः' इत्युक्तत्वात्॥

तक्षू त्वक्षू तनूकरणे ॥ ६४४-६४५॥

तक्षति। त्वक्षति इत्यादि अक्षिवत्॥

'तनूकरणे तक्षः' इति पक्षे शब्विषये श्नुः—तक्ष्णोति अतक्ष्णोत्। इत्यादि अक्ष्णोतिवत्॥

तक्षा—'कनिन्युवृषितक्षि' इति कनिन्। तक्ष्णोऽपत्यं ताक्ष्णः। 'शिवादिभ्योऽण्' इत्यण्। अत्र 'अन्' इति अन्नन्तस्य अण्परत्वात् प्रकृतिभावे प्राप्ते 'षपूर्वहन्धृतराज्ञामणि' इति षपूर्वो योऽन्शब्दो हनश्च तयोः धृतराजन्शब्दस्य चाणि परे 'अल्लोप इत्यल्लोपः। "शिवाद्यणा 'सेनान्तलक्षणकारिभ्यश्च' इति ण्यस्य बाधा नेष्यते" इति वृत्तावुक्तत्वात् ताक्षण्य

इत्यपि भवति । 'नस्तद्धिते' इति टिलोपो 'ये चाभावकर्मणोः' इति प्रकृतिभावान्न भवति । सेनान्त इति सेनाशब्दान्ता गृह्यन्ते । लक्षण इति स्वरूपग्रहणम् । कारिणः इति शिल्पिनः, इति ॥

ग्रामस्य तक्षा ग्रामतक्षः ॥ कुट्यां भवः कौटः, स चासौ तक्षा च कौटतक्षः स्वतन्त्रस्तक्षोच्यते, 'ग्रामकौटाभ्यां च तक्ष्णः' इति टच्समासान्तः ॥

पञ्चानां तक्ष्णां समाहारः पञ्चतक्षम् । पञ्चतक्षी—'तक्षन्नलोपश्च' इति न लोपः । पक्षे स्त्रीत्वं च । तदा 'द्विगोः' इति ङीप् । अन्यदा 'स नपुंसकम्' इति नपुंसकत्वम् ॥

तक्ष त्वचने । इत्यग्रेऽनूदितः ॥

उक्ष सेचने ॥ ६४६ ॥

उक्षति । उक्षाञ्चकार । उक्षित्वा । इत्यादि अक्षिवत् ॥

'उक्षाप्रचक्रुर्नगरस्य मार्गान्' इति भट्टिप्रयोगमुपादाय सुधाकरादयः उक्षन्न इत्युक्त्वा कर्मणि यत्, उक्षान् प्रचक्रुः, इति पाठान्तरं न्यास्थन् ॥

उक्षा—'श्वन्नुक्षन्' इति कनिनन्तो निपातितः ॥

उक्ष्णां समूहः औक्षकम्—'गोत्रोक्ष' इत्यादिना वुञ् ॥

उक्ष्ण इदं औक्षम्—'औक्षमनपत्ये' इति निपातनात् टिलोपः । अपत्ये तु औक्षणः—'अपूर्वहन्' इत्यल्लोपः ॥

जातोक्षः । महोक्षः । वृद्धोक्षः—'अचतुर' इति कर्मधारयादपि टिलोपो निपात्यते ॥

रक्ष पालने ॥ ६४७ ॥

रक्षति । ररक्ष । रक्षिता । इत्यादि ॥

निरक्षतीति निरक्षी—'रक्षश्रुवसवपशाम्नौ' इति ग्रहादिपाठात् णिनिः ॥

रक्षणम् । रक्षणः—'यजयाच' इत्यादिना नङ् ॥

रक्षः—असुन् ॥

राक्षसः—'प्रज्ञादिभ्यश्च' इति स्वार्थेऽण् ॥

णिक्ष चुम्बने ॥ ६४८ ॥

निक्षति । निनिक्ष । निक्षिता । इत्यादि ॥

प्रणिक्षणम् । प्रनिक्षणम्—'वा निंसनिक्षनिन्दाम्' इति णत्वविकल्पः । अयं विकल्पः कृत्स्वेवेति निन्दतौ प्रतिपादितम् । तेन प्रणिक्षति इत्यादौ 'उपसर्गात्' इति नित्यं णत्वं भवति ॥

तृक्ष स्तृक्ष णक्ष गतौ ॥ ६४९-६५१ ॥

तृक्षति । ततृक्ष । तृक्षिता । इत्यादि ॥

तितृक्षिषति ॥

तरीतृक्ष्यते—'रीगृत्वतः' इति रीक् । तरीतृष्टि—'स्कोः' इति कलोपस्यासिद्धत्वात् लघूपधत्वाभावान्न गुणः । एवं रिग्रीकोः ॥

तृक्षयति । अतितृक्षत् ॥

तृक्षतीति तृक्षः तस्यापत्यं तार्क्ष्यः—'गर्गादिभ्यो यञ्' इति यञ् ॥

स्तृक्षति । तस्तृक्ष । इत्यादि । पूर्ववत् । षोपदेशफलं तरीष्टृक्ष्यत इत्यादौ ॥

नक्षति । प्रणक्षति । इत्यादि ॥

नक्षत्रम्—'अमिनक्षि' इत्यत्र प्रत्यय । 'न भ्राण्' इत्यत्र नञ्पूर्वात् क्षरते क्षीयतेर्वा नक्षत्रमिति निपातितम् ॥

वक्ष रोषे सङ्घात इत्येके ॥ ६५२ ॥

वक्षति । इत्यादि ॥

वक्ष —असुन् ॥

मृक्ष सङ्घाते ॥ ६५३ ॥

मृक्षति । इत्यादि ॥

'मक्ष इत्यप्येके' इति मैत्रेय । मक्षति । ममक्ष । मक्षिता । इत्यादि ॥

मक्षिका—'क्वुन् शिल्पिसंज्ञयो' इति क्वुनि टापि प्रत्ययस्थादितीत्वम् ॥

तक्ष त्वचने ॥ ६५४ ॥

त्वचन संवरणमिति दुर्गकाश्यपमैत्रेया । 'त्वचो ग्रहणम्' इति स्वामी ॥

तक्षति । इत्यादि । अयमृदित्तनूकरणे गत ॥

अत्र मैत्रेय —'पक्ष परिग्रहे—इत्यप्येके' इति ॥

पक्षति ॥

पक्ष —स्न् ॥

पक्षस्य मूल पक्षति —'पक्षात्ति' इति तिप्रत्यय ॥

पक्षे भवं पक्ष्यम्—'दिगादिभ्यो यत्' इति यत्प्रत्ययः ॥

पक्ष्म—अक्षिपर्याय, वस्त्रगात्रतन्तवश्च । अमुन्प्रत्ययः ॥

पृक्ष आदरे ॥ ६५५ ॥

'आदरानादरे' इति केचित्पठन्ति । तदयुक्तम्, 'सोमेन यक्ष्यमाणो नर्तून् पृक्षेत नक्षत्रम्' इति दर्शनात्, सोमेन यक्ष्यमाणो 'वसन्ते ब्राह्मणोऽग्निमादधीत । उत्तरयोः फल्गुन्योरग्निमादधीत' इत्यादि ऋतुनक्षत्राणि नाद्रियेत इति हि तत्रार्थः । तथा—'अहेडनमपृक्षणम्' इति दृश्यते । पृक्षणमादरः । ततोऽन्यदपृक्षणमनादरः ॥

पृक्षति । पपृक्ष । पृक्षिता । इत्यादि ॥

काक्षि वाक्षि माक्षि काङ्क्षायाम् ॥ ६५६-६५८ ॥

काङ्क्षति । चकाङ्क्ष । काङ्क्षिता । इत्यादि ॥

चिकाङ्क्षिषति । चाकाङ्क्ष्यते । चाकांक्षीति, चाकांष्टि । इत्यादि ॥

काङ्क्ष्यति । अचकाङ्क्षत् ॥

एवं वाङ्क्षति । माङ्क्षति । इत्यादि ॥

द्राक्षि ध्राक्षि ध्वाक्षि घोरवासिते च ॥ ६५९-६६१ ॥

द्राङ्क्षति । ध्राङ्क्षति । ध्वाङ्क्षति ॥

द्राक्षा । ध्राक्षा । द्राक्षामान् । ध्राक्षामान्—'मादुप धायाश्च मतोर्वोऽयवादिभ्य' मकारान्तात् मवर्णोपधात् अवर्णा न्तात् अवर्गोपधाच्च परस्य मतुपो मकारस्य वकार इति प्राप्त वत्त्व यवादिभ्य परस्य नेति निषेधात् न भवति । द्राक्षा- ध्राक्षाशब्दयोरनुनासिकलोपोऽपि यवादिपाठादेव ॥

ध्वाङ्क्षतीति ध्वाङ्क्षः ॥

तीर्थे ध्वाङ्क्ष इव तीर्थध्वाङ्क्षः—'ध्वाङ्क्षेण क्षेपे' इति सप्त- म्यन्तध्वाङ्क्षवाचिना क्षेपे गम्यमाने नित्य समस्यते इति तत्पुरुष । क्षेपोऽत्र अनवस्थानादिनाऽवगम्यते ॥

चूप पाने ॥ ६६२ ॥

चूपति । चुचूप । चूपिता । इत्यादि ॥

चुचूपिषति । चोचूप्यते । चोचूप्ति ॥

चूपयति । अचुचूपत् ॥

तूप तुष्टौ ॥ ६६३ ॥

तूपतीत्यादि । पूर्ववत् ॥

पूप वृद्धौ ॥ ६६४ ॥

पूपति । इत्यादि ॥

पूपी—दीपस्थापनार्थं कुड्ये आकल्पितो भित्तिविशेष । पचा- द्यच् । गौरादित्वान्ङीष् ॥

पूपा—'श्वन्नुक्षन्' इत्यादिना कनिनन्तो निपात्यते । 'पूप- णौ—'इनहन्पूषार्यम्णा शौ' इत्युपधालक्षणस्य दीर्घस्य शावेव

प्रत्यये नियमात् 'सर्वनामस्थाने च' इति दीर्घो न भवति। सौ तु 'सौ च' इति विधानात् भवति। अयममबुद्धिविषय ॥

अतिपूपाणि ज्योतींषि इत्यत्र शिपरत्वात् दीर्घ ॥

अपत्यादानाणि पौष्ण—'पपूर्वहन' इत्यल्लोप ॥

पुष पुष्टाविति इहैवाग्रे दिवादौ क्र्यादौ च ॥ पुष धारणे इति चुरादौ ॥

मूप स्तेये ॥ ६६५ ॥

मूपति । इत्यादि ॥

मूपक—संज्ञायां वुन् ॥

मूपिका—अजादिपाठात् जातिलक्षणङीष बाधित्वा टाप् ॥

मुप स्तेये, इति ह्रस्वोपध क्र्यादौ ॥

रूप रूंप भूषायाम्, इति सुधाकर ॥

रूपति । रूपति । रूपितः ॥

शूप प्रसवे ॥ ६६६ ॥

तालव्योष्मादिरिति पारायणिका इति स्वामी । दृश्यते च तैत्तिरीयके—'मन शूप'* इति । केचित् दन्त्यादिं पठन्ति । तदनार्षम्, षोपदेशलक्षणविरोधात् ॥

शूपति । इत्यादि ॥

यूप हिंसायाम् ॥ ६६७ ॥

यूंपति ॥

---

* तै. [illegible]

यूपम्—मांसरसविशेष ॥

जूष च ॥ ६६८ ॥

जूषति ॥

जुषी प्रीतिसेवनयो इति तुदादौ । जुष परिरक्षणे इति चुरादौ ह्रस्वोपधो ॥

भूष अलङ्कारे ॥ ६६९ ॥

भूषति ॥

भूषते कन्या स्वयमेव । अभूषिष्ट कन्या स्वयमेव—'भूषाकर्म' इति यक्चिणोर्निषेध । भूषाफल शोभाख्य कर्मणि दृश्यते इति कर्मस्थक्रियत्व वैयटे उक्तम् । 'अङ्कास्सूना परिभूषन्त्यश्वम्'* इत्यत्र भट्टभास्कर—'सूना मांसविकर्षणसाधनान्यस्थ्यादीनि अश्व परिभूषन्ति परितो भवन्ति' इति भवतेर्लोटि लिपि रूपमुक्त्वा 'भूषयतेर्वा शप 'छन्दस्युभयथा' इत्यार्धधातुकत्वाण्णिलोप' इत्याह । तदस्य धातोरनुसरणात् । न चाय नास्तीति शक्यते वक्तुम्, सर्वेष्वेव व्याख्यानेष्वविसवादेनोपादानात् । अय चुरादौ च ॥

ऊष रुजायाम् ॥ ६७० ॥

ऊषति । ऊषाचकार ॥

ऊषिषति । ऊषयति । मा भवानूषिषत्—णिलोपस्य स्थानिवद्भावात् षिशब्दस्य द्विर्वचनम् ॥

ऊषः—नन् ॥

---

* तै स ४ ६ ९

ऊपरः—'ऊपसुषिमुष्कमधो रः' इति मत्वर्थे र ॥
उप दाहे इत्यत्रे ह्रस्वोपध ॥

ईप उञ्छे ॥ ६७१ ॥

ईपति । इत्यादि । ऊपिवन् ॥
ईपते इति गतौ गत ॥

कप खप शिप जप झप शप वप मप रुप रिप हिंसार्थाः ॥ ६७२-६८१ ॥

तृतीयषष्ठौ तालव्योष्मादी । मतमो दन्त्योष्ठ्यादि ॥

कपति । चकाप । कपिता । इत्यादि ॥

अकपीत्, अकापीत्—'अतो हलादेः' इति वा वृद्धि ॥

मर्मकपः—'सर्वकूलाभ्रकरीषेषु कषः' इति खच् । 'अरुर्द्विषदजन्तस्य' इति खिदन्ते उत्तरपदे पूर्वपदस्य मुम् । एव कूलादिपूदाहार्यम् ॥

विकापी—'वौ कषलसकत्थस्रम्भः' इति तच्छीलादिषु घिनुण् ॥

आकपः । निकपः—गोचरादिसूत्रे चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वात् अधिकरणे घ ॥

आकपेण चरति आकपिकः—'आकर्षात् ष्ठल्' इति तृतीयान्तादस्मात् चरतीत्यर्थे ष्ठल् । षित्त्वात्—आकपिकी ॥

आकपे कुशलः आकपकः—'आकर्षादिभ्यः कन्' इति सप्तम्यन्तात् कुशल इत्यर्थे कन् ॥

निमूलकाषं कषति, समूलकाषं कषति । निमूल समूल च कषतीत्यर्थ । 'निमूलसमूलयो कष' इति णमुल् । उपपदसमास । 'कषादिषु यथाविध्यनुप्रयोग' इति यस्मात् णमुलो विधान तस्यैवानुप्रयोग । कषादयश्च—'निमूलसमूलयो कष' इत्यारभ्य—'उपमाने कर्मणि च' इत्येतदन्तेपूपात्ता धातव । अत्रानुशब्दो नानन्तर्ये, अपि तु धात्वर्थानुवादेन पश्चाद्भावे । तेन व्यवहितपूर्वप्रयोगोऽपि द्रष्टव्य । तथा चात्र वृत्ति—धातुसम्बन्धे प्रत्ययविधानादनुप्रयोग सिद्ध एव । यथाविध्यनुप्रयोगार्थं तु वचनमिति । तथा—'यथाविध्यनुप्रयोग पूर्वस्मिन्' इत्यत्र हरदत्त—अनुशब्दो धात्वर्थानुवादेन पश्चाद्भावे, न त्वानन्तर्ये । तेन पूर्वप्रयोगो व्यवहितप्रयोगोऽपि भवतीति । न्यासे च—अथ पूर्वप्रयोगस्य व्यवहितप्रयोगस्य च निवृत्त्यर्थं कस्मात् न भवति यथा 'कृञ्चानुप्रयुज्यते लिटि' इत्येतत्, तत्र, एतयोरिष्टत्वात् । इति ॥

पादौ कषितु शीलमस्य पत्काषी—'सुप्यजातौ णिनिस्ताच्छील्ये' इति णिनि । 'हिमकाषिहतिषु च' इति हिमादावुत्तरपदे पादस्य पद्भाव ॥

कष्ट व्याकरणम् । दुरूमाध्यमित्यर्थ । कष्टानि वनानि दुष्प्रवेशानीत्यर्थ । 'कृच्छ्रगहनयो कष' इति निष्ठायामनिट्त्वम् । अन्यत्र कषितो देवदत्त ॥

कष्टाय कर्मणे क्रामति कष्टायते—'कष्टाय क्रमणे' इति चतुर्थ्यन्तात् अनार्जवे क्यङ् । क्रमणमिह अनार्जवम् ॥

कष्ट चिकीर्षति कष्टायते—'सत्रकक्षकष्ट' इत्यादिना द्वितीयान्तात् कण्वचिकीर्षया क्यङ् । कण्व पापम् ॥

कश —'वृतादि' इत्यादिना सप्रत्यय । 'पदे दसिम' इति क्त्वम् । 'निुद्र' इत्याणिनिषेध ।

कशायते—'भद्रस्स' इत्यादिना क्यङ् ॥

खपति इत्यादि पूर्ववत् ॥

खप्प —वआत्कार —'खप्पशष्पवाष्पपर्परूपकूर्पशिल्पा' इति पप्रत्ययान्तौ निपातित ॥

शेपति । शिशेप । शिशेपिथ । शेप्टा । शेप्स्यति । शेपतु । अशेपत् । शेपेत् । आशिषि शिप्यात् ॥

अशिशत—'शल इगुपधात्' इति क्स । अनिट्त्व च 'शिपि पिपि क्लिश्यतिपुष्यती लिपिम्' इति व्याघ्रभूतिवचनात् । तदुक्त पुरुषकारे—'शिपोऽसर्वोपयोगे णौ शेपयेच्छेपतीत्युभे । लुङ्च्यमावादडोऽशेपीत्' इति देवमुपादाय अशेपीत् इत्ययुक्तम्, 'शिपि पिपिम्' इत्यनिट्कारिकाप्रामाण्याच्छिपिमात्रस्यानिट्त्वेन 'शल इगुपधात्' इति क्से सति अशिक्षत् इति युक्तत्वादित्युक्तम् । तथा मैत्रेयोपि शेप्ट इत्यनिटमुदाजहार । एव च शिटि मेत्त्व कादिनियमेन द्रष्टव्यम् ॥

एवश्चास्य सेट मध्ये पाठोऽर्थसामान्यात् पान्तपरस्मैपदिमाध्याच द्रष्टव्य ॥

शिशिशति—'हलन्ताच्च' इति सन कित्त्वम् ॥

शेशिप्यते । शेशेष्टि ॥

शेपयति । अशीशिपत् ॥

शिट्वा ॥

शिष्ट । शिष्टवान् ॥

शिप्य कलायोगः*—'खप्यशप्य' इति षप्रत्ययान्तो निपातः ॥

जपति । जजाप । जेपतुः । जेपिता । इत्यादि कपिवत् । किति लिटि, सेटि थलि च एत्वाभ्यासलोपौ ॥

शप शपति । शपति । इत्यादि ॥

गप्यद्—पूर्ववत्त्वः ॥

शप आक्रोशनसंवरणयोः, इत्यत्र स्वरितेत ॥

वपति । ववाप । ववपतु । वपिता । इत्यादि । वादित्वादेत्वाभ्यासलोपौ ॥

सपति । इत्यादि ॥

रोपति । रुरोप । रुरोपिथ । रोपिता, रोप्टा । रोपिष्यति । इत्यादि । तत्रादौ 'लीपसहलुभरुपरिप' इतीड्विकल्पः ॥

रुपित्वा, रोपित्वा, रुप्त्वा—इड्पक्षे 'रलो व्युपधात्' इति कित्त्वविकल्पः ॥

निष्ठायां 'रुष्यमत्वरसङ्घुषास्वनाम्' इतीटो विकल्पनात् 'यस्य विभाषा' इति निषेधो न भवति—रुष्टः, रुषितः । 'मतिबुद्धिपूजार्थेभ्यश्च' इत्यत्र चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वात् वर्तमाने क्त इट्पक्षे 'उदुपधाद्भावादिकर्मणोरन्यतरस्याम्' इति कित्त्वविकल्पनात् पक्षे गुणे रोषितम् अनेन इत्यादि भवति ॥

रुष रोषे इति दिवादौ चुरादौ च ॥

रेषति । इत्यादि रोषतिवत् ॥

निष्ठायां 'यस्य विभाषा' इतीटो निषेधात् रिष्टः ॥

*शल्ययोग

रेपत इति शब्दे गत ॥

अत्र दण्डके मृपिरपि क्वचिद्धातुकोशे पठ्यत । स्नेहार्थोऽय पूर्वं एव पठित इतीह पाठे नाभिनिविष्टम्यम् । हिंसार्थस्त्व यदि दृश्यते तद्धातूनामनेकार्थत्वादेव भविष्यति ॥

भप भर्त्सने ॥ ६८२ ॥

इह भर्त्सन श्वरव यनस्तत्रैवाय धातु प्रसिद्ध ॥

भपति ॥

भपक —वुन् ॥

उप दाहे ॥ ६८३ ॥

ओपति ॥

ओपाञ्चकार—'उपविद' इत्याम् विकल्प ॥

उवोप । ऊपतु । उवोपिथ । उवोप—पित्वचनेषु गुणस्य स्थानिवत्त्वादुपशब्दस्य द्विर्वचने पुनर्गुणे 'अभ्यासस्यासवर्णे' इत्युवङ् । न चाभ्यासस्यानादिष्टादत्र पूर्वत्वेन गुणस्य स्थानिवत्त्वम् । असवर्णग्रहणसामर्थ्यात् इति प्रागेवोपपादितम् ॥

ओपिता । ओपिष्यति । ओपतु । औपत् । ओपेत् । उप्यात् । औपीत् ॥

ओपिपति ॥

ओपयति । मा भवानुपिपत् ॥

प्रत्युष्टम् इत्यत्र भट्टभास्कर—'आदितश्च' इत्यत्र चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वात् आश्वस्तादिवदिट्प्रतिषेध इति ॥

ऊष्मा—मनिनि बाहुलकाद्दीर्घः । 'ऊष रुजायाम्' इत्यस्माद्वा ॥

उष्ण—'इण् सिञ्जिदीङुषि' इति नक् ॥

औष्णिका—यवागू—'ब्राह्मणकौष्णिके संज्ञायाम्' इति कनि निपात्यते ॥

उष्णं करोतीति उष्णक अनलस—'शीतोष्णाभ्यां कारिणि' इति कन् ॥

उष्णं न सहते उष्णालु—'शीतोष्णतृप्रेभ्यस्तन्नसहते' इत्यालुच् ॥

ओष्ठः—'उषिकुषिकार्तिभ्यस्थन्' इति थन् ॥

बिम्बोष्ठी, बिम्बोष्ठा—'नासिकोदरोष्ठ' इति वा ङीप् । 'ओत्वोष्ठयोः समासे वा पररूपं वक्तव्यं' इति वृद्धेरेच्यपवादः पक्षे पररूपम् । अन्यदा वृद्धौ—बिम्बौष्ठी । बिम्बौष्ठा—

पार्योष्ठ्यम्*—सप्तम्यर्थेऽव्ययीभावः । तस्मात् भवार्थे 'परिमुखादिभ्य उपसङ्ख्यानम्' इति ञ्यः ॥

उष्ट्र—'ष्ट्रन्' इति ष्ट्रन्, बाहुलकादगुणत्वम् ॥

उष्ट्राणां समूहः औष्ट्रकम्—'गोत्रोक्षोष्ट्र' इति वुञ् ॥

उष्ट्रस्य विकारावयवयोरपि औष्ट्रकम्—'उष्ट्राद्वुञ्' इति वुञ् ॥

जिषु विषु मिषु सेचने ॥ ६८४-६८६ ॥

जेषति । जिजेष । जेषिता ॥

*पार्योठ्य, पार्योष्ठ्य

जिजीषपति । जिजेषिषति ॥

जिषित्वा, जेषित्वा—'रलोव्युपधात्' इति किस्वविकल्प. 'उदितो वा' इति क्वायामिडभावे—जिष्ट्वा ॥

जेजिष्यते । जेजेष्टि ॥

जेपयति । अजीजिपत् ॥

जिष्टम् ॥

वेषति । विवेष । विविषतु: । विवेषिथ । विविषिव ॥

शिषि पिषि शिष्यतिपुष्यती त्विषि

श्लिषि विषि तुष्यतिदुष्यती द्विषिम् ॥

इत्यनिट्कारिकापाठात् अस्यानिट्त्वेऽपि क्रादिनियमादेत्रेट् ॥

वेष्टा । वेक्ष्यति ॥

अविक्षत् । 'शल इगुपधात्' इति क्स ॥

विविक्षति—'हलन्ताच्च' इति सन किस्त्वान्न गुण: ॥

उदित्त्वात् क्त्वाया इड्विकल्प—विषित्वा, वेषित्वा, विष्ट्वा ॥

विष्टम् । वेष ॥

वेषेण सम्पादी वेष्यो नट—'कर्मवेषाद्यत्' इति तृतीया न्तात् सम्पादिन्यर्थे यत् । सम्पत्ति शोभातिशय—वेषेण अ- न्तं शोभते इत्यर्थ ॥

विष्लृ, व्याप्तौ इति जुहोत्यादौ । विष विप्रयोगे इति क्र्यादौ ॥

मेषति । इत्यादि जेषतिवत् ॥

मेष. । मेषद् इति पचादौ दर्शनादचि टित्वात् स्त्रियां—मेषी ॥

अयं स्पर्धाया तुदादौ ।

पुष पुष्टौ ॥ ६८७ ॥

पोषति । पुपोष । पुपोषिथ । पोषिता । पोषिष्यति ॥

अपोषीत्—'शिषि पिषि शुष्यतिपुष्यती' इति श्यना निर्देशात् अयं सेट् । तथा 'पुषादि' इत्यङ्विधावपि दैवादिकस्यग्रहणम् । सेट्त्वात् क्सोऽपि न भवति ॥

स्वपोषं पोषति—'स्वे पुष' इति णमुल् । अत्र स्वशब्दः पिनिर्दिश्यते । तेन 'पित्पर्यायवचनस्य तद्विशेषार्थस्य च ग्रहणं' इत्युक्तत्वात् स्वशब्दे, तत्पर्यायवाचिनि विशेषवाचिनि चोपपदे प्रत्यय इति गोपोषं धनपोषमित्यादि च भवति ॥

पुषित्वा, पोषित्वा ॥

पुषितम् । पुष्टम्, इति दैवादिकस्य । पोषितम्, इति ण्यन्तस्य ॥

पोषयतीति पोषयित्नु—'स्तनिहृषिपुषिगदिमदिभ्यो णेरित्नुच्' 'अयामन्त' इति णेरयादेशः ॥

अयं दिवादिः क्र्यादिश्च । धारणार्थश्चुरादिः ॥

ननु—एक एव पुषि विकरणभेदाय पुनः पठ्यते, क्वचित्तु सेट् । अन्यत्र पाठादनिट् इत्यर्थात् आर्धधातुके विकल्पितेट्कत्वात् निष्ठायां 'यस्य विभाषा' इति इटा न भवितव्यम् । नैतत्—यस्य वाचनिकः इड्विकल्पः तस्यैव तत्राश्रयणात् ॥

श्रिषु श्लिषु प्रुषु प्लुषु दाहे ॥६८८-६९१॥

श्रेपति । शिश्रेप । श्रेपिता ॥

श्लेपति । शिश्लेप । शिश्लेपिथ । श्लेपिता । 'शिपि पिपि शुष्यतिपुष्यती लिपि विप श्लिपि' इत्यनिट्कारिकायां दैवादिकस्य श्लिषेर्ग्रहणं नास्येतीट् उदाहृत । उक्तं च कैयटे—'श्लिष आलिङ्गने' इति क्सविधावनिट इत्यनुवर्तनात् दाहार्थस्य सेटो ग्रहणाभाव इति । एवं तत्र न्यास पदमञ्जर्योरपि ।

यस्त्वनिट्कारिकाव्याख्यानन्यासे द्वयोर्ग्रहणमिति पाठ स स्वोक्तिविरोधात् ग्रन्थान्तरविरोधाच्च प्रमादविलसित । तथा च—वर्धमानस्वामिसम्मताकारादयश्चामु सेटमाहु ॥

श्लेपनीति श्लेष —'श्याद्व्यधास्रुसंस्र्वतीणवसावहृलिहश्लिषश्वसश्च' इति कर्तरि ण ॥

श्लेष्म—मनिन् ॥

श्लेष्मल —'सिध्मादिभ्यश्च' इति मत्वर्थे लच् ॥

श्लेष्मण —पामादित्वान्न । अयमपि मत्वर्थे ॥

श्लेष्मण शमन कोपन वा श्लैष्मिकम् । 'तस्य निमित्तप्रकरणे वातपित्तश्लेष्मभ्य शमनकोपनयोरुपसङ्ख्यानम्' इति ठञ् ॥

श्लक्ष्ण —'श्लिषेरच्चोपधाया' इति क्नप्रत्यय, उपधायाश्चाकार । श्लिष्यतेर्वा श्लक्ष्ण । आचारश्लक्ष्णः—'पूर्वसदृश' इत्यादिना समास ॥

आलिङ्गने दिवादि । श्लेषणे चुरादि ॥

प्लोषति । प्लोपति । इत्यादि ॥

पुष्यति । इति दिवादिपाठात् सेट् ॥

ञुषिञुषी द्वौ स्नेहने क्रयादौ ॥

पृषु वृषु मृषु सेचने । मृष्ट सहने च । इतरौ हिंसासंक्लेशनयोश्च ॥ ६९२-६९४ ॥

अत्र काश्यप — 'मृषु हिंसा सङ्क्लेशनदानेषु' इति पपाठ ॥

पर्पति । पपर्प । पर्पिता । पर्पिष्यति । पर्पतु । अपर्पत् ॥ पर्पेत् । आशिषि—पृष्यात् । अपर्पीत् ॥

पिपर्पिषति । परीपृष्यते । पर्पृषीति, पर्पर्ष्टि, पर्पर्क्षि ॥

लोटि—पर्पृड्ढि—इत्यत्र हेर्ङित्वान्न गुण ॥ पर्पृषाणि—'नाभ्यस्तस्याचि पिति' इति गुणनिषेध ॥

लङि—तिप्सिपो हल्ङ्याब्भ्यादिलोपे—अपर्पट् । 'रात्सस्य' इति नियमान्न संयोगान्तलोप ॥

अपर्पृषीत् । पूर्ववद्गुणाभाव, एव द्विश्रीकोरुदाहार्यम् ॥

पर्षयति । अपपर्षत् । अपीपृषत् । 'उवृद्धा' ॥

पर्षित्वा, पृष्ट्वा—उदित्वादिड्विकल्प ॥

पृष्टम् ॥ पृषितम् इति बाहुल्यात् 'श्विशे निश्च' इतीतच् अस्मादपीति ॥

पृषतम्—'पृषिरञ्जिभ्यां कित्' इत्यतच् ॥

पृषत्—बिन्दुर्मृगश्च । 'वर्तमाने पृषन्महद्बृहज्जगच्छतृवच्च' इत्यतिप्रत्यये गुणाभाव । शतृवद्भावात् 'उगितश्च' इति स्त्रिया ङीपि—पृषती ॥

मर्षति । ममर्ष ॥

मृषित्वा मर्षित्वा । 'तृषिमृषिकृशेः काश्यपस्य' इति सेट्कृत्य कित्त्वविकल्पः । अनिट्पक्षे—मृष्ट्वा ॥

निष्ठायां मृष्टम् । 'मृषस्तितिक्षायाम्' इत्यविच्च सेटो निष्ठा या इति दैवादिकस्य तत्र ग्रहणं, स हि सेट् ॥

'मृषस्तितिक्षायाम्' इति दिवादौ चुरादौ च स्वरितेतौ ॥

घृष सङ्घर्षे ॥ ६९५ ॥

घर्षति ॥

सङ्घर्षणम् । घृष्टम् ॥

हृषु अलीके ॥ ६९६ ॥

हर्षति ॥

हृष्टानि लोमानि । हृषितानि लोमानि ॥

हृष्टं लोमभिः । हृषितं लोमभिः । अत्रोदित्त्वान्नित्यमनिट्त्वे प्राप्ते 'हृषेर्लोमसु' इति लोमविषयालीकवाचित्वात्पक्षे इडागमः । यस्तु—दिवादौ हृष तुष्टौ इति पठ्यते तस्य तु सेट्कत्वान्नित्यमनेन पक्षे इण्निषिध्यते इतीयमुभयत्र विभाषा । अत्र, लोमान्यङ्गजानि केशाश्चेति वृत्तावुक्तम् । लोमभ्योऽन्यत्र—हृष्टमित्येव भवति ॥

दैवादिकस्य तु हृषितमिति ॥

हृष्टो देवदत्तः, हृषितो देवदत्तः । विस्मित इत्यर्थः ।

हृष्टा दन्ताः, हृषिता दन्ताः, प्रतिहता इत्यर्थः । 'विस्मितप्रतिघातयोश्चेति वक्तव्यं' इति इड्विकल्पः ॥

हर्षुलः—'हृषेरुलच्' इत्युलच् ॥

हर्षयित्नुः—'स्तनिहृषि' इत्यादिना ण्यन्तादित्नुच् ॥

तुस ह्रस ह्लस रस शब्दे ॥ ६९७-७०० ॥

तोसति । तुतोस । तोसिता । तोसिष्यति । तोसतु । अतोसत् । तोसेत् । आशिषि—तुस्यात् । अतोसीत् ॥

तुतुसिषति, तुतोसिषति । तुसित्वा, तोसित्वा—'रलो व्युपधात्' इति कित्त्वविकल्पः ॥

तोतुस्यते । तोतोस्मि ॥

तोतुधि—इत्यत्र सेर्धिभावे, चक्राधीनिरत् 'धि च' इति सलोपः ॥

लङि तिप्सिपोः हल्ङ्यादिलोपे, 'तिप्यनस्तेः' इति सस्य दत्वे अतोतोत् इति भवति । सिपि तु, 'सिपि धातो रुर्वा' इति पक्षे रुत्वे अतोतोः इति भवति ॥

तोसयति । अतूतुसत् ॥

ह्रसति । जह्रास । ह्रसिता । इत्यादि ॥

जिह्रसिषति । जाह्रस्यते । जाह्रस्मि । इत्यादि तुसिवत् ॥

ह्रासयति । अजिह्रसत् ॥

ह्रस्वः—बाहुलकात् 'ह्रस्वं लघु' इत्यादिनिर्देशाद्वा वप्रत्ययः ॥

ह्रसिष्ठः । ह्रसीयान् । ह्रसिमा—'पृथ्वादिभ्य इमनिज्वा' इति इमनिच् । 'स्थूलदूर' इति इष्ठेमेयस्सु यणादिपरं लुप्यते पूर्वस्य

च गुणः इत्येतत्स्थूलादिविषयं यथासम्भवम् । अत्र यणादिलोपस्य 'असिद्धवदत्र' इत्यसिद्धत्वात् 'टेः' इति लोपो न भवति ॥

ह्रस्वं करोति ह्रसयति—'णाविष्ठवत्' इति यणादिलोपः । 'अङ्गवृत्तौ पुनर्वृत्तावविधिर्निष्ठितस्य' इति वृद्ध्यभावः इति भाष्ये । अग्लोपित्वाच्चङि इत्त्वाभावात्, अजह्रसत् ॥

ह्सति इत्यादि ह्सितम् ॥

रसतीत्यादि ॥

रस इति 'रस स्नेहने' इति कथादिरस्य ण्यन्तस्य । रसयतीति हि तस्य व्युत्पत्ति ॥

लस श्लेषणक्रीडनयोः ॥ ७०१ ॥

लसतीत्यादि ॥

विलासी—'वौ कषलस' इति तच्छीलादौ घिनुण् ॥

न लस अलस अलसस्य भाव आलस्यम्—'न नञ्पूर्वात्तत्पुरुषादचतुरसङ्गतलवणवटयुधकतरसलसेभ्यः' इति नञ्पूर्वात्तत्पुरुषात् अचतुरसङ्गतलवणाद्युत्तरे भावप्रत्यया न भवन्तीति निषेधश्चतुरादिपर्युदासादिह नेति ष्यञ् भवति ॥

एवं न रस अरस आरस्यं इति ॥

अलसोऽप्यालस्य—यत चातुर्वर्ण्यादित्वात्स्वार्थेऽपि ष्यञ् भवति ॥

लस शिल्पयोगे, इति चुरादौ ॥

घस्लृ अदने ॥ ७०२ ॥

अयं न सार्वत्रिकः, 'लिट्यन्यतरस्याम्' इत्यदेः घस्लादेशविकल्पविधानवैयर्थ्यप्रसङ्गात् । छन्दस्येवेह साधनम् । ततश्च यत्र लिङ्गं वचनं वाऽस्ति तत्रैवास्य प्रयोगः । अत्रैव पाठः शपि परस्मैपदे लिङ्गम् । लृदित्करणमङि । 'वसिश्च सान्तेषु' इति इण्निषेधो वलाद्यार्धधातुके । यत्र प्रत्यये प्रतिपदोपादानम् 'सृघस्यदः क्मरच्' इत्यादौ तद्वचनम् ॥

घसति । घस्ता । घत्स्यति—'सस्यार्धधातुके' इति तत्वम् ॥

घसतु । अघसत् । घसेत् ॥

शब्भावादाशिषि अस्याप्रयोगः ॥

अघसत्—लृदित्वादङ् ॥

घस्ता । घत्स्यते इत्यत्रैतेनात्मनेपदमित्यादौ शप्परस्मैपदाभावेऽपि वलादिनिमित्तः प्रयोगः ॥

घस्मरः—'सृघस्यदः क्मरच्' इति तच्छीलादौ क्मरच् ॥

घासिः—भक्ष्यं तृणादि । 'जनिघसिभ्यामिण्' इतीण् ॥

'घासि न्यास'* इत्यत्र भट्टभास्करः—'बहुलं छन्दसि' इत्यदो घस्लादेशं औणादिकं इत्याह । तदस्य घसेरस्मरणात् ॥

जर्ज चर्च झर्झ परिभाषणहिंसातर्जनेषु ॥ ७०३-७०५ ॥

जर्जति । चर्चति । झर्झति ॥

झर्झरः—वाद्यविशेषः ॥

चर्चतिझर्झत्योस्तुदादौ पठिष्यमाणयोरिह पाठः स्वरार्थ इति दैवमैत्रेयपुरुषकारेषु । ऊष्मान्तेषु पाठोऽर्थानुरोधादिति च मैत्रेय । चर्च अध्ययने इति चुरादौ ॥

पिसृ पेसृ गतौ ॥ ७०६-७०७ ॥

पेसति ॥

पेसयति । अपिपेसत् ॥

एकारोपधपाठ ऋिडदर्थ इति पिपेसतु । पेस्यते इत्यादि ॥

पेस्वर —'स्थेशभासपिसकसो वरच्' इति वरच् ॥

इह क्वचित्कोशे विसृ वेसृ पिशृ पेशृ इत्यपि पठ्यते। आद्यौ दन्त्योष्ठ्यादी दन्त्योष्मान्तौ । इतरौ ओष्ठ्यादी तालव्योष्मान्तौ चत्वार एते मैत्रेयादिषु न दृश्यन्ते । पिस अवयवे इति तु चुरादौ ॥

हस हसने ॥ ७०८ ॥

हसति । जहास ॥

अहसीत्—'ह्मयन्तक्षण' इत्यादिना वृद्धिनिषेध ॥

व्यतिहसन्ति—'प्रतिषेधे हसादीनामुपसङ्ख्यानम्' इति तङ्निषेध ॥

हसः—'स्वनहसोर्वा' इत्यनुपसृष्टात् पक्षे अप् । तदभावे घञि—हास । उपसृष्टात्तु नित्य घञेव—प्रहास इति ॥

हस्त —'हसिमृग्रिण्वामि' इत्यादिना तन्, 'तितुत्र' इतीण्निषेध ॥

हस्तोऽस्यास्तीति हस्ती—'हस्ताज्जातौ' इति मत्वर्थीय इनि-प्रत्ययः ॥

हस्तिनां समूहो हास्तिकम्—'अचित्तहस्तिधेनोष्ठक्' इति ठक्, 'न स्तद्धिते' इति टिलोपः । लिङ्गविशिष्टपरिभाषया हस्तिनीशब्दादपि ठकि 'भस्याढेऽतद्धिते' इति पुंवद्भावात् हास्तिकम् इत्येव । हस्तिधेनुभ्यां तदन्तविधेरिष्टत्वात् यानहस्तिकम्, इत्याद्यपि भवति ॥

हस्तिप्रमाणमस्य हास्तिनः पुरुषः—'पुरुषहस्तिभ्यामण्च' इति प्रथमान्तात् प्रमाणोपाधिकात् अस्येत्यर्थे अण्प्रत्ययः । चकारात् द्वयसज्दघ्नञ्मात्रचो भवन्ति—हस्तिद्वयसम् । हस्तिदघ्नम् । हस्तिमात्रम् इति । अणि—'न स्तद्धिते' इति टिलोपः 'इनण्यनपत्ये' इति प्रकृतिभावान्न भवति ॥

हस्तेन दीयते, कार्यं वा हस्त्यम्—'तेन यथा कथा च हस्ताभ्यां णयतौ' इति तृतीयान्तात् दीयते कार्यमितीत्येतयो-रर्थयोर्यत् ॥

हस्ते नक्षत्रे जातो हस्तः—नक्षत्राणः 'श्रविष्ठाफल्गुनी' इत्यादिना लुक् ॥

हस्रम् मुखम्*—'स्फायितञ्चि' इत्यादिना रक् ॥

णिश समाधौ ॥ ७०९ ॥

तालव्योष्मान्तः ॥

नेशति । प्रणेशति ॥

निनेश । नेशिता ॥

---

*हस्रं मुखं.

निनिशिषति, निनेशिषति । निशित्वा, नेशित्वा । 'रलो व्युपधात्' इति क्त्वाविकल्पः ॥

नेनिश्यते । नेनेष्टि—व्रश्चादिना षत्वे ष्टुत्वम् ॥

नेशयति । अनीनिशत् ॥

अत्र मैत्रेयो निशाशब्दमस्मादाह । तस्याभिप्रायः क्विपि 'आपं चैव हलन्तानां यथा वाचा निशा दिशा' इति टाबिति । अन्ये तु नितरां शेरतेऽस्यामिति शेतेः अधिकरणे डप्रत्यये व्युत्पादयन्ति ॥

निशायां भवं नैशिकम्—'निशाप्रदोषाभ्यां च' इति शैषिकः पक्षे ठञ् । तदभावे प्राग्दीव्यतीयेऽणि नैशम् ॥

मिश मश शब्दे रोषकृते च॥७१०-७११॥

इमावपि तालव्योष्मान्तौ ॥

मेशति । मशति । इत्यादि ॥

मशकः—संज्ञायां कुन् ॥

शव गतौ ॥ ७१२ ॥

दन्त्योष्ठ्यान्तः । तालव्योष्मादिश्च ॥

शवति ॥

शवम् ॥

क्विप्यूठि वृद्धौ—शौः ॥

शश प्लुतगतौ ॥ ७१३ ॥

तालव्योष्माद्यन्तः ॥

शशाति ॥

शशः ॥

शशनः—'चलनशब्दार्थात्' इति युच् ॥

अत्र 'कश गतौ' इति कश्चित्पठ्यते । तन्न 'प्रतिष्कशश्च कशेः' इत्यत्र वृत्तौ 'कश गतिशासनयोः' इत्यादादिकस्योपादानात् अनार्षमिव प्रतीयते । तथा 'नाभ्यस्तस्य' इत्यत्र 'प्रकृत्यन्तराणां वा' इति भाष्यवृत्ती प्रस्तुत्य तद्व्याख्यातृभिरादादिक एवोपादीयते ॥

शसु हिंसायाम् ॥ ७१४ ॥

दन्त्योष्मान्तः ॥

शसति । शशास । शशसतु—'न शस' इत्येत्वाभ्यासलोपनिषेधः ॥

शस्यतेऽनेनेति शस्त्रम्—'दाम्नीशस' इति करणे ष्ट्रन् ॥

स्त्रियां षित्वात्—शस्त्री ॥

शस्यम्—'तकिशसि' इत्यादिना यत् ॥

शास्यमिति 'हन्त्यर्थाश्च' इति चुरादिपाठात् स्वार्थे णौ यति ॥

शसित्वा, शस्त्वा—उदित्त्वादिड्विकल्पः ॥

शस्त वृषलः अविनीत इत्यर्थे । 'धृषिशसी वैयात्ये' धृषिशसौ यदा वैयात्यविषयौ तदैताभ्यां परस्या निष्ठाया इडभाव इति नियमात् अन्यत्र विशसितः इति भवति ॥

विशसितुः धर्म्यं वैशस्त्रम्—'ऋतोऽञ्' इति षष्ठ्यन्ताद्धर्म्यमित्यर्थेऽञ्प्रत्ययः । तत्र 'विशसितुरिड्लोपश्च' इति वचनादिड्लोपः ॥

आङश्शासि इतीच्छाया गतम् ॥

शंसु स्तुतौ ॥ ७१९ ॥

अयं हिंसायामपि इति दुर्गः । अयमपि दन्त्यान्तः । द्वाविमौ तालव्योष्मादी ॥

शंसति । शशंस । शंसिता । इत्यादि ॥

आशिषि लिङि किन्त्वात् 'अनिदिताम्' इत्युपधालोपे शस्यात् ॥

शिशंसिषति । शाशस्यते । ङित्त्वान्नलोपः ॥

शाशंस्ति—यङो लुक्त्वात् प्रत्ययलक्षणाभावान्नलोपाभावः

शाशस्तः इत्यादौ तसादीनां ङित्त्वान्नलोपः ॥

शाशधि इत्यत्र हेरपित्त्वात् ङित्त्वान्नलोपे 'धि च' इति सलोपः ॥

शंसयति । अशशंसत ॥

शस्यम्—'शसिदुहिगुहिभ्यो वेति वक्तव्यम्' इति क्यपि नलोपः । क्यबभावे ण्यति शंस्यम् ॥

शंसित्वा, शस्त्वा । उदित्त्वादिड्विकल्पः । इटि 'नक्त्वासेट्' इत्यकित्त्वान्नलोपाभावः ॥

शस्तम्—'यस्य विभाषा' इति नेट् ॥

नॄन् शंसतीति नृशंसः—कर्मण्यण् ॥

नरा एनं शमन्ति, नरा अस्मिन् आसीनाः शंसन्तीति वा नराशंसः—यज्ञ । अग्नि देशविशेषो वा । वनस्पत्यादिषु पाठात् पूर्वपदस्य दीर्घः ॥

ब्राह्मणानि शंसन्ति ब्राह्मणाच्छंसी—रूढिरियमृत्विग्विशेषस्य—'सुप्यजातौ' इति णिनि 'ब्राह्मणाच्छंसिन उपसंख्यानम्' इत्यलुक् । अस्मादेव निर्देशात् द्वितीयार्थे पञ्चमी ॥

अतिशयेन प्रशस्य श्रेष्ठः । श्रेयान् । ज्येष्ठः । ज्यायान् । 'प्रशस्यस्य श्र' 'ज्य च' इत्यातिशायनिकयोरजाद्योः परयोः श्रज्यादेशौ भवतः । आदेशयोरन्तरोच्चारणसामर्थ्यात् टिलोपो न भवति ॥

ज्यायान् इत्यत्र, 'ज्यादादीयसः' इति ज्यशब्दात्परस्य ईयसुन आदेराकारः ॥

श्रेयसोऽपत्यं श्रायसः—'देविकाशिंशपादित्यवाड्दीर्घसत्त्रश्रेयसामात्' इति वृद्धिनिमित्ततद्धितपरत्वादेजन्तस्य स्थाने आकारः ॥

प्रशस्यमाचष्टे श्रापयति ज्यापयति, 'तत्करोति' इति णिचि 'णाविष्ठवत्' इति श्रज्यादेशयोः वृद्धौ पुक् ॥

चह परिकल्कने ॥ ७१६ ॥

कल्कनं शाठ्यम् । चहति । चचाह । चेहतुः । चहिता । इत्यादि ॥

अचहीत्—'ह्म्यन्तक्षण' इति न वृद्धिः ॥

चिचहिषति । चाचहते ॥

चाचाढि—'होढः' 'झषस्तथोर्धोऽधः' 'ष्टुना ष्टुः' 'ढो ढे लोपः' 'ढ्रलोपे पूर्वस्य दीर्घः' ॥

अथ चुरादौ मित्प्रकरणे क्थादौ च। मित्सु पान्त मैत्रेय पठिष्यति॥

मह पूजायाम्॥७१७॥

महति। इत्यादि। चरित्वत्॥

मही—'मह' इति गौरादिपाठात् ङीप्॥

महिषः—'अविमह्योष्टिषच्'॥

षित्वात् स्त्रियां—महिषी॥

महिषा अस्मिन् सन्ति महिष्मान् नाम देश—'महिषाच्चेति वक्तव्यम्' इति 'तदस्मिन्नस्तीति देशे तन्नाम्नि' इति विषये ड्मतुप्। डित्वाट्टिलोप॥

महिष्या धर्म्यं माहिषम्—'अणमहिष्यादिभ्य' इत्यण् 'तस्य धर्म्यम्' इति विषये॥

महान्। महान्तौ। महान्त। 'वर्तमाने पृषन्महद्बृहज्जगच्छतृवत्' इत्यतिप्रत्यये निपातित। शतृवद्भावान्नुम्। 'सान्तमहत' इत्यसम्बुद्धौ सर्वनामस्थाने दीर्घ, उपधाया संयोगापेक्षमुपधात्वम्॥

सम्बुद्धौ तु संयोगान्तलोपे—हे महन्॥

शतृवद्भावादतिप्रत्ययस्य स्त्रियां 'उगितश्च' इति ङीपि—महती॥

महाश्चासौ पुरुषश्च महापुरुषः—'सन्महत्परमोत्कृष्टा पूज्यमाने' इति पूजावचना सदादय पूज्यमानवचनै समानाधिकरणै समस्यन्त इति तत्पुरुषे 'आन्महतस्समानाधिकरणजाती-

ायो' ' इति समानाधिकरणे उत्तरपदे जातीयरि च प्रत्यये
हत आत्वमित्याकार ॥

जातीयरि—महाजातीय । 'प्रकारवचने जातीयर्' इति
कारो भेद सादृश्य च तत्र वर्तमानात्स्वार्थे जातीयर् इति
ातीयर् । कथ महाबाहुर्देवदत्त इति यावता 'सन्महत्' इति
ातिपदोक्ते समासे समानाधिकरणस्योत्तरपदस्य सम्भवस्तत्रैव आ-
ेन भाव्यम् । सत्यम्—यद्येतावत्प्रयोजन स्यात् 'आन्महतो
ातीयरि च' इत्येव ब्रूयात् । चशब्देनोत्तरपदमाक्षेप्स्यते तच्च
ातिपदोक्तमेव भविष्यति । एव सिद्धे सति यदत्र समानाधि-
करणग्रहण तत्समानाधिकरणमात्र आत्वार्थं विज्ञास्यते ॥

महत्या घासो **महाघास**—'महत आत्वे घासकरविशिष्टेषूपस-
ङ्ख्यानम्' 'पुवद्वचन च' इति पुवद्भाव आत्व च । एवं
महाकरो, महाविशिष्टः इति ॥

अमहान् महान् सम्पन्नो महद्भूतश्चन्द्रमाः इत्यत्र अमहत्या
कृतौ वर्तमानात् महच्छब्दात्* कारणात्मना भूतस्य कार्यात्मना
ावे द्योत्ये च्विर्विधीयते इति महच्छब्दस्य गौणार्थत्वात् मुख्ये
व कार्यसम्प्रत्ययात् आत्वाभाव ॥

महतो भाव—**महिमा** । पृथ्वादित्वात् इमनिचि 'टे'
इति टिलोप ॥

महते इति वृद्धो गत ॥

रह त्यागे ॥ ७१८ ॥

रहति । इत्यादि महतिवत् ॥

---

*विकृतिशब्दात्

रह, **रहसी** । असुन्प्रत्यय ॥

विरहीकरोति । अभूततद्भावे कृभ्वस्तियोगे सम्पद्यकर्तरि 'अरुर्मनश्चक्षुश्चेतोरहोरजसां लोपश्च' इति च्विप्रत्यय, सलोपश्च । 'अस्य च्वौ' इतीत्वम् ॥

रहसि भव **रहस्यम्**—दिगादित्वाद्यत् ॥

अनुरहसम् । **अवरहसम्** । **तप्तरहसम्**—'अन्ववतप्ताद्रहस' इति अन्वादिपूर्वपदात् रहश्शब्दान्तात् समासमात्रादच् समासान्त ॥

राहुः—'हृदसनिरहिनिमि' इत्यादिना उण् ॥

रह त्यागे इति कथादौ, मित्प्रकरणे च चुरादौ ॥

रहि गतौ ॥ ७१९ ॥

रंहति । **ररंह** । **रंहिता** । इत्यादि ॥

इदित्त्वेन **रारंह्यते**—इत्यादौ नलोपो न भवति ॥

रंहः—असुन् ॥

दृह दृहि बृह बृहि वृद्धौ ॥ ७२०-७२३ ॥

दर्हति । ददर्ह । दर्हिता । इत्यादि ॥

दरीदृह्यते—'रीगृदुपधस्य च' इति रीक् ॥

दर्दर्हीति । **दर्दर्ढि**—'दादेर्धातोर्घः' इति झलि पदान्ते च हकारस्य घकार । 'झषस्तथोर्धोऽधः' इति धत्वम् । 'झलां जश् झशि' इति घकारस्य जश्त्वं गकार ॥

दर्धर्क्षि इत्यत्र 'एकाचो बश' इति दकारस्य धकारः, 'खरि च' इति ढकारस्य चर्त्वं ककारः ॥

लङि सिप्तिपोर्हल्ङ्यादिलोपे ढत्वभष्भावजश्त्वचर्त्वेषु—अदर्धर्क् । 'रात्सस्य' इति नियमात् संयोगान्तलोपः । ढत्वस्य पूर्वत्रासिद्धत्वात् झषन्तत्वम् ॥

दर्हयति । अददर्हत्, अदीदृहत्—'उरृत्' ॥

दर्हित्वा । दृहितम् ॥

दृंहति । ददृंह । दृंहिता ॥

दिदृंहिषति । दरीदृंह्यते—'रीगृत्वत' इति रीक् ॥

दरिदृंहीति । दरिदृण्ढि । दरिदृंह्वः ॥

लङि—तिप्सिपोर्हल्ङ्यादिलोपे संयोगान्तलोपे पदान्तत्वे झषन्ताभावात् न भष्भाव इति अदर्दन् ॥

दृंहित्वा । दृंहितम् ॥

दृढ—'दृढः स्थूलबलयोः' इति क्तस्यानिट्त्वं तकारस्य ढत्वं नकारहकारयोर्लोपश्च निपात्यते । दृंहेरपीदं निपातनमुपपन्नम् । तथा च वृत्तिः—'अथ दृहिः प्रकृत्यन्तरमस्ति । तस्मादिदं रूपं सूपपन्नम्' इति । स्थूलबलाभ्यामन्यत्र दृहितम् इति ॥

विधीयमानो रभावो ढलोपस्य पूर्वत्रासिद्धत्वात् संयोगपरत्वेन गुरुत्वाल्लघुत्वाभावान्न स्यात् । तथा परिदृढयय्य, इत्यत्र परिदृढमाचष्ट इति विगृह्य 'सोपसर्गाच्चेत्सङ्ग्रामयतेरेव' इति नियमात् दृढशब्दाण्णो टिलोपे क्रान्तेन समासे कृते ल्यपि च कृते 'ल्यपि लघुपूर्वात्' इति लघुपूर्वाद्वर्णात्परस्य णे ल्यपि परे विधीयमान अयादेशो न स्यात् ॥

नन्वेवमपि टिलोपस्य 'असिद्धवत्' इत्यसिद्धत्वात् न लघुपूर्वाद्वर्णात्परो णिर्भवति । नैतत् । णौ टिलोपो णेर्ल्यपि अयादेश इति व्याश्रयत्वेनासिद्धत्वाप्रसङ्गात् । न च 'पूर्वस्मादपि विधौ स्थानिवद्भाव' इति टिलोपस्य स्थानिवत्त्वेन व्यवधानम् 'प्रबेभिदय्य गत । प्रस्तनय्य गत ।' इत्यादीना मा उदाहरणात् ॥

यद्वा—'लघुपूर्वात्' इत्यनेन सामर्थ्यादन्यपदार्थस्य वर्णस्याक्षेपात् 'न गग्रहणे जातिग्रहणम्' इति 'निपात एकाच्' इत्येकग्रहणेन ज्ञापनात्स्थानिवत्त्वेन व्यवधानेऽपि न दोष । तथा परिदृढस्यापत्य पारिदृढिः—'अत इञ्' । स्त्रियां 'इतो मनुष्यजाते' इति ङीप्—पारिदृढी कन्या, इत्यत्र 'अणिञो' इति अनार्षे गोत्रे याविणिञो तदन्तयोर्गुरूपोत्तमयो स्त्रियां ष्यङ् इति ष्यङ् प्रसज्येत ॥

वर्हति—वृंहति । इत्यादि । पूर्ववत् । दकारादित्वाभावान्न घत्वमिति झलि पदान्ते च ढत्व एव ॥

परिवृढ । 'प्रभौ परिवृढ' इति इडभावादि* पूर्ववति

*हलापादि

पात्यते । अत्रापि इडोपादे पूर्ववत्प्रयोजनम् । प्रमीरन्यत्र परिवृंहित परिवृंहित इति ॥

अत्र मानुपङ्गावेव पाणिनीयौ । यदाह वृत्तिकार—इडप-रिवृढनिपातनं यदि तर्हि सङ्गत्यन्तरमस्तीति । निरनुपङ्गौ भाष्य-कारीयौ, इष्यते हि—वृढनिपातनं किमर्थं न दृहेरिड्भवति इत्येवोच्येत, परिवृढनिपातनं किमर्थं परिपूर्वाद्बृहेर्नेड्भवतीत्येवोच्येत इति । तथा 'न धातुलोप आर्धधातुके' इत्यत्र दृहि सङ्गत्यन्तरमस्तीति ॥

वृहि शब्दने ॥ ७२४ ॥

बृंहितं करिगर्जनम् । बृहिर् इति चन्द्रदुर्गौ । तन्मते च अबृहत्, अबर्हीत्, इति पक्षे अङ्मिच्छन्तीत्याह क्षीरस्वामी ॥

बृह बृहि भाषायां तुगदौ । बर्हणं इति माधव्ये गतम् ॥

तुहिर् दुहिर् उहिर् अर्दने ॥७२५-७२७॥

तोहति । तुतोह । तोहिता ॥

तुहि 'इरितो वा' इति पक्षे अङ्—अतुहत्, अतोहीत् ॥

तुतुहिषति, तुतोहिषति ॥ तुहित्वा । तोहित्वा । 'रलो व्युपधात्' इति वा किन्त्वम् ॥

तुह्यते ॥ तोतोहि । तोतुह्य इत्यादि ॥

तोहयति । अतूतुहत् ॥

तुहितम्—'वसितुषादिभ्यश्च' इतीण्निपातः । इत्यादाना सेट्-त्वम् ॥

टोहति । इत्यादि तोहतिवत् । 'दिहिर्दुहिर्मिहनिरोहती' इत्य- निट्कारिकाया मैत्रेयादयो नास्य ग्रहणमिच्छन्ति ॥

ओहति । उवोह । ऊहतुः । ऊहुः । ओहिता । इ- त्यादि उपिवत्प्रक्रिया ॥

लुङ्क्ते मा भवानुहत ॥

अर्ह पूजायाम् ॥ ७२८ ॥

अकारान्तमसङ्गादनिडपीह पठित ॥

अर्हति । आनर्ह । अर्हिता ॥

आर्जिहिषति । अर्हयति । मा भवानार्जिहत् ॥

सुखार्ह । दुःखार्हः—'अर्ह' इति कर्मण्युपपदेऽच् ॥

अर्हन्—'अर्ह प्रशंसायाम्' इति शता । प्रशंसाया अ- न्यत्र—वधमर्हति चोरः ॥

अर्हतो भाव आर्हन्त्यम्—'अर्हतो नुम्च' इति ब्राह्मणादि- त्वात् ष्यञ्नुमौ ॥

अर्घ —'सज्ञायामर्त्रिमवनिदाग्रावदाग्र' इति न्यङ्क्वादिपाठात्कुत्वम् अर्घो विक्रियमाणस्य धान्यादेरियत्ता । अन्ये तु—मूल्यमिति , तच्च अनर्घ इति प्रयुज्यते । अमूल्य इति ह्यर्थः ॥

पूजाविधिरप्यर्घ , अर्घार्थमुदकं अर्घ्यम्—'पादार्घाभ्यां च' इति तादर्थ्ये यत् ॥

अर्हति आधृषीयोऽपि ॥

वुषिरादय उदात्ता उदात्तेत ॥

एवं तुहिरादीनूमान्तान् विकल्पितनाडः परिसमाप्य आत्मने पदपरस्मैपदभेदेन विकल्पितनाडोऽन्यानप्याह—

द्युत दीप्तौ ॥ ७२९ ॥

एतदादयः कृपूपर्यन्ता उदात्ता अनुदात्तेतः ॥

द्योतते ॥

दिद्युते । दिद्युताते—'द्युतिस्वाप्योः सम्प्रसारणम्' इति हलादिशेषं बाधित्वा सम्प्रसारणम् । अभ्यासस्येति शेषः ॥

द्योतिता । द्योतिष्यते । द्योतताम् । अद्योतत । द्योतेत । आशिषि—द्योतिषीष्ट । अद्योतिष्ट । अद्युतत्—'द्युद्भ्यो लुङि' इति वा परस्मैपदम् । 'द्युद्भ्यः' इति बहुवचननिर्देश आद्यर्थत्वगमार्थः । यदा परस्मैपदं तदा 'पुषादिद्युताद्यॢदितः' इति च्लेरङ् ॥

दिद्युतिषते, दिद्योतिषते ॥

द्युतित्वा । द्योतित्वा—'रलो व्युपधात्' इति वा कित्त्वम् ॥

देद्युत्यते—'द्युतिस्वाप्योः' इत्यभ्यासस्य सम्प्रसारणे 'गुणो यङ्लुकोः' इति गुणः ॥

देद्युतीति, देद्योति ॥

द्योतयति । अदिद्युतत्—'द्युतिस्वाप्योः' इत्यभ्यासनिमित्तप्रत्ययेनानन्तर्यं नाश्रीयते इति णिचा व्यवधानेऽप्यत्र सम्प्रसारणं भवति । अत एव तत्र वृत्तौ अदिद्युतत् इत्युदाहारि । दाधर्त्यादिसूत्रे दविद्युतदित्यत्र द्युतेर्यङ्लुगन्तस्य शतरि अभ्यासस्य सम्प्रसारणाभावो विगागमश्चात्वं च निपात्यते इत्युक्तम् । आनन्तर्ये ह्याश्रीयमाणे यङो लुका लुप्तत्वात् आनन्तर्याभावाच्च सम्प्रसारणस्य प्रसङ्ग इति किं तदभाववचनेन । अत्र शिवदेवः—

'ह्रेरचङि' इति अभ्यासादुत्तरस्य हिनोतेः कुत्वमुक्त्वा तस्य 'अचङि' इति निषेधाल्लिङ्गात् 'प्रकृतिग्रहणे ण्यधिकस्यापि ग्रहणम्' इति सामान्येन परिभाषामाश्रित्य पर्यहार्षीत् । अत्रा भ्यासनिमित्तप्रत्ययानन्तर्ये आश्रीयमाणे प्राजीहयत् इत्यत्र णि-चा चङो व्यवधानात् कुत्वाप्रसङ्गेऽपि क्रियमाणोऽयं निषेधो ण्यधिकस्य ग्रहणं ज्ञापयति । अस्या परिभाषाया सामान्या-पेक्षत्वं वृत्तिकारस्यानभिमतम् । यदाह—'हेश्चङोऽन्यत्र ण्यधिक स्यापि कुत्वं भवति । तेन प्रजिघाययिषतीतिसिद्धं भव-ति' इति ।तथा च वार्तिकमपि—'हेरचङि प्रतिषेधानर्थक्यमङ्गान्यत्वात् । ज्ञापकस्त्वन्यत्र ण्यधिकस्य कुत्वविज्ञानार्थम्' इति । एवं च 'स्तम्बकर्णयोरमिजपोः' 'अर्हः' इत्यादौ ण्यधिकस्य ग्रहणाभावात् ण्यन्तादचोऽभावात् अणि मुस्तार्हो इत्यादि सिद्ध्यति । यदुक्तं सीरदेवेन—ण्यधिकपरिभाषाया अव्यापिनीत्वात् अर्हादावप्रवृत्तिरिति सामान्यत्वमङ्गीकृत्य तदपि वृत्तिवार्तिकविरोधादेव मन्त्युक्तम् ॥

अस्य उदुपधत्वात् 'उदुपधाद्भावादिकर्मणोः' इति निष्ठाया किच्वविकल्प उदाहार्यं—द्युतितं अनेन । द्योतितं अनेन । इत्यादि ॥

विद्युत्—'भ्राजभास' इत्यादिना क्विप् ॥

दिद्युत्—'द्युतिगमिजुहोतीनां द्वे च' इति क्वौ द्वित्वे अभ्या-सस्य सम्प्रसारणम् ॥

ज्योतिः—'द्युतेरिसन्नादेश्च जः' इतीसन् आदेश्च ज ॥

श्विता वर्णे ॥ ७३० ॥

श्वेतते । शिश्विते । श्वेतिता । अश्वितत्, अश्वेतिष्ट । इत्यादि पूर्ववत् ॥

श्विन्नम्—'आदितश्च' इति निष्ठायामनिट्त्वम् ॥

भावादिकर्मणोस्तु—'विभाषा भावादिकर्मणोः' इतीडप्युदाहार्यः श्विदितमनेन इत्यादि ॥

श्वित्रम्—'स्फायितञ्चि' इत्यादिना रक् ॥

ञि मिदा स्नेहने ॥ ७३१ ॥

मेदते । मिमिदे । मेदिता । अमिदत्, अमेदिष्ट । इत्यादि । 'मिदेर्गुणः' इत्यत्र शिद्ग्रहणमनुवर्तते, तच्च कर्मधारय इति 'यस्मिन्विधि' इति इत्संज्ञकशकारादौ सगुण इति एशि गुणाभावः ॥

मिन्नः—'श्वितः क्तः', 'रदाभ्याम्' इति नत्वम्, आदित्त्वादनिट्त्वम् । भावादिकर्मणोस्तु 'विभाषा भावादिकर्मणोः' इतीट्पक्षे 'निष्ठाशीङ्' इति सेटो निष्ठाया अकित्त्वात् गुणे मेदितमनेन इत्यादि ॥

मेदुरः—'भञ्जभासमिदो घुरच्' इति घुरच् ॥

मित्रम्—'अमिचिमिदिशसिभ्यःक्त्रन्' इति त्रन् ॥

अयं दिवादिश्चुरादिश्च । मिद्द मेद्द मेधाहिंसनयोः इति हिक्कादौ ॥

ञि ष्विदा स्नेहस्य मोचने च ॥ ७३२ ॥

'स्नेहनमोचनयोः' इति क्वचित्पठ्यते ॥ स्वेदते । सिस्विदे । स्वेदिता । अस्विदत्, अस्वेदिष्ट ॥

सिस्विदिषते, सिस्वेदिषते—'स्तौतिण्योरेव' इत्यषत्वम् ॥

सेष्विद्यते । सेष्वेत्ति ॥

स्वेदयति । असिष्विदत् ॥

ण्यन्तात्सनि 'स स्विदिस्वदिसहीनां च' इत्यभ्यासात्परस्य सत्वे सिस्वेदयिषति इति ॥

निष्ठायां मिदिवत् स्विन्न इत्यादि ॥

अत्र स्वामी—'ञि क्ष्विदा' इति क्षकारं पठित्वा 'ञि ष्विदा' इति नन्दी इत्याह । तत्र क्ष्वेदते । चिक्ष्विदे । अक्ष्विदत्, अक्ष्वेदिष्ट । इत्यादि ॥

क्ष्वेदति इत्यव्यक्ते शब्दे भविष्यति । ष्विद्यति इति स्नेहनमोचनयोर्दिवादौ । स्विद्यतीति च गात्रप्रस्रवणे ॥

रुच दीप्तावभिप्रीतौ च ॥ ७३३ ॥

रोचते देवदत्ताय मोदकः । 'रुच्यर्थानां प्रीयमाणः' इति प्रीयमाणस्य सम्प्रदानत्वाच्चतुर्थी ॥

रुरुचे । रोचिता । अरुचत्, अरोचिष्ट ॥

रुरुचिषते, रुरोचिषते । रुचित्वा, रोचित्वा ॥

भृशं रोचत इत्यर्थे यङ्लुप्यते इति वृत्तिन्यासादौ ॥

रोचयति । रोचयते—'अणावकर्मकात्' इति कर्त्रभिप्राये प्राप्तं परस्मैपदं 'न पादम्याङ्यमाङ्यसपरिमुहरुचिनृतिवदवसः' इति निषिध्यते ॥

रोचयतीति रोचनः । रोचना—'नन्दिवासिमदिदूषिसाधिवर्धिशोभिरोचिभ्यो ण्यन्तेभ्यः सञ्ज्ञायाम्' इति नन्द्यादिपाठाल्ल्युः ॥

रोचिष्णुः—'अलङ्कृञ्' इत्यादिनेष्णुच् ॥

रुच्यः—'राजसूयसूर्यमृषोद्यरुच्यकुप्यकृष्टपच्याव्यथ्याः' इत्यादिना कर्तरि क्यब्निपात्यते ॥

रोकः—घञ् । 'चजोः कुघिण्यतोः' इति 'निष्ठायामनिटः कुत्वं' इति वदतो वार्तिककारस्य 'विभाषा रुयावारोकाभ्याम्' इति निपातनात् कुत्वम् ॥

रोचिः—'शुचिरुच्योस्संज्ञायाम्' इति सि. ॥

रुक्मम्—'युजिरुचितिजां कुश्च' इति मक्प्रत्ययः चकारस्य ककारः ॥

रुचकः मणि.—'कुन् शिल्पिसंज्ञयोः' इति कुन् ॥

घुट परिवर्तने ॥ ७३४ ॥

घोटते । जुघुटे । घोटिता । अघुटत्, अघोटिष्ट ॥

जुघुटिषते, जुघोटिषते । घुटित्वा, घोटित्वा—'रलो व्युपधात्' इति वा कित्त्वम् ॥

जोघुट्यते । जोघोट्टि ॥

घोटयति । अजूघुटत् ॥

घुटितः । भावादिकर्मणोः कित्त्वविकल्पे घुटितमनेन, घोटितमनेन । इत्यादि ॥

घोटः—अच् ॥

घोटकः—संज्ञायां कन् ॥

घुटिका—संज्ञायां कुन् ॥

अयं तुदादौ च ॥

रुट लुट लुठ प्रतीघाते ॥७३५-७३७॥

आद्यौ प्रथमान्तौ । अन्त्यो द्वितीयान्त । अथ पाठो देव-मैत्रेयादीनाम् । हरियोगिनस्तु—आद्यावेव । 'धातौ कर्मण' इत्यत्र केयटे द्वाविमौ द्वितीयान्तौ पठितौ । क्षीरस्वामी तु एव पठित्वा आह—रुट, लुट, इत्येके, 'बाधृ लोटने' इति लिङ्गादिति । तथा लुट दीप्तौ इत्यप्यसावाह । लुटि इति तु शाकटायन । सुधाकरस्तु—भूवादिसूत्रे लुठतिर्द्वितीयान्तोपि, लुठित लोठन इति प्रयोगदर्शनादित्याह ॥

रोटते । लोटते । लोठते इत्यादि पूर्ववत् ॥

लोटति इति विलोडने गतम् । रुण्टति लुण्टति इति स्तेये । रोठति लोठति इत्युपघाते । लुण्ठतीत्यालस्यप्रतिघातयो । रुण्ठति लुण्ठति इति द्वय गत्यर्थे ॥

शुभ दीप्तौ ॥ ७३८ ॥

शोभते । शुशुभे । शोभिता । अशुभत्, अशोभिष्ट ॥
शुशुभिषते, शुशोभिषते । शुभित्वा, शोभित्वा ॥
शोशुभ्यते । शोशोब्धि ॥
शोभयति । अशूशुभत् ॥
हिंसाभाषणयो शोभति शुभतीति गतौ ॥

क्षुभ सञ्चलने ॥ ७३९ ॥

सञ्चलन प्रकृतिविपर्यासो मथन च ॥

क्षोभते । चुक्षुभे । अक्षुभत्, अक्षोभिष्ट । इत्यादि पूर्ववत् ॥

क्षुब्धो मन्थः । 'क्षुब्धस्वान्त' इति मन्थे निष्ठायामनिट्त्वं निपात्यते । अन्यत्र क्षुभितः ॥

अयं दिवादिः क्र्यादिश्च ॥

णभ तुभ हिंसायाम् ॥ ७४०-७४१ ॥

प्रणभते । नेभे । नभिता । अनभत्, अनभिष्ट ॥

तोभते । तुतुभे । तोभिता । अतुभत्, अतोभिष्ट ॥ णभिरयमभावेऽपि वर्तते । 'नभन्तामन्यके समे'* इत्यत्र 'मा भूवन् अन्यके सर्वे' इति निरुक्तम् । तथा 'नभन्तामन्यकेषां ज्याका अधि धन्वसु'† इत्यत्र भाष्येषु अन्यकेषां शत्रूणां धन्वसु स्थिता ज्याकाः छिन्नाः मा भवन्त्विति ॥

नभस्'—समुद्र आकाशश्च । 'अत्यमि' इत्यादिना असुप्रत्ययः‡ ॥

इमौ दिवादी क्र्यादी च ॥

स्रंसु ध्वंसु भ्रंसु अवस्रंसने ॥ ७४२—७४४ ॥

ध्वंसु गतौ च ॥ ७४५ ॥

स्रंसते । सस्रंसे । स्रंसिता । अस्रसत्, अस्रंसिष्ट । अदि नलोपः ॥

* तै. स. ३-२-११ † तै. स १-७-१३.

‡ नभः समुद्र आकाशश्च अत्यमिलसुन्

सिस्रंसिषते । सनीस्रंसीति, सनीस्रंसि, सनीस्रस्तः । 'नीग्वञ्चुस्रंसु' इत्यादिना अभ्यासस्य नीक् ॥

स्रंसित्वा, स्रस्त्वा—उदित्त्वादिड्विकल्पः । इट्पक्षे क्त्वा-भावान्नलोपाभावः ॥

सुस्रत् ॥

उखायाः स्रंसते इति उखास्रत्—'क्विप् च' इति क्विप् । 'वसुस्रंसुध्वंसु' इति पदान्तसकारस्य दकारः ॥

सनीस्रः—यङ्लुगन्तात् क्वौ नलोप । दत्वं तु सानुबन्धकनिर्देशान्न भवति । रुत्वविसर्जनीयौ । 'अत्वसन्तस्य' इति दीर्घोऽधातो-रिति निषेधान्न भवति ॥

सनीस्रंसः—अचि परे यङ्लुकि यङो लुका लुप्तत्वात् प्रत्य-यलक्षणाभावान्नलोपाभाव ॥

एवं ध्वंसते । भ्रंसते । इत्यादि ॥

अत्र तृतीयं मैत्रेयस्वामिबोधिन्यासकारसम्मताकारादयः ताल-व्योष्मान्तं पठन्तो नीम्विधावपि तथैवानुवदन्ति । भ्रंसते इत्यादि ॥

अत्र क्वचित् भ्रंशिरपि पठ्यते । भ्रशु भ्रंशु अधःपतने इति दिवादौ ॥

देवमैत्रेयादिमते स्रंसते इति । प्रमादेऽपि गत. ॥

स्रम्भु विश्वासे ॥ ७४६ ॥

विस्रम्भते । सस्रम्भे । स्रम्भिता । अस्रम्भत्, अस्रम्भिष्ट ॥

सिस्रंभिषते । सास्रम्भ्यते । सास्रम्भि ॥

स्रम्भयति । असस्रंभत् ॥

स्रम्भित्वा, स्रब्ध्वा—

स्रब्धम् । विस्रम्भी—'वोकषलष' इति विनुण् ॥

स्रम्भन इत्यादि । तालव्यादिः काश्यपादिमते प्रमादे गतः॥

वृतु वर्तने ॥ ७४७ ॥

वर्तते । ववृते । वर्तिता । वर्तिष्यते, वर्त्स्यति । वर्तताम् । अवर्तत । वर्तेत । वर्तिषीष्ट । अवर्तिष्ट, अवृतत् । अवर्तिष्यत, अवर्त्स्यत् । विवर्तिषते, विवृत्सति । 'वृद्भ्यस्स्यसनोः' इति स्यसनोर्वा परस्मैपदम् । वृद्भ्य इति बहुवचननिर्देश आद्यर्थावगमार्थ इति वृतुवृधुश्रधुस्यन्दिक्लृपीनामपि स्यसनोर्वा परस्मैपदं द्रष्टव्यम् । 'न वृद्भ्यश्चतुर्भ्यः' इति सकारादेरार्धधातुकस्य परस्मैपदपरस्येडभावे झलादेः सनः 'हलन्ताच्च' इति किच्वादगुणत्वम् । 'न वृद्भ्यश्चतुर्भ्यः' इत्यत्र भाष्यवार्तिकयोः 'सिद्धं तु वृतादीनामात्मनेपदेन समानपदस्थस्येड्वचनात्' इत्युक्तत्वात् तत्परेऽपि सार्वे परस्मैपदलुकि चेटः प्रतिषेधो भवति—विवृत्सिता । विवृत्सितुम् । विवृत्सितव्यम् । विवृत्स इति । सामान्येन वलादौ इटि सिद्धे आरभ्यमाणमिदमात्मनेपदेन समानपदस्थस्येड्विधानमर्यादन्यनिवृत्त्यर्थम् । निवृत्सनीयते इति आत्मनेपदेन समानपदस्थत्वेऽप्यन्तरङ्गत्वाश्रयः प्रतिषेधो भवति, न तु बहिरङ्ग आत्मनेपदाश्रयो विधिः ॥

वरीवृत्यते—'रीगृदुपधस्य च' इति रीक् । वर्वर्ति इत्यादि नेयम् ॥

वर्तयति । अववर्तत्, अवीवृतत्—'उर्ऋत्' ॥

वर्तिष्णुः—'अलङ्कृञ्' इत्यादिनेष्णुच् ॥

हस्तवर्तं वर्तयति 'हस्ते वर्तिग्रहो' इति हस्तवाचिनि कर्मणि उपपदे ण्यन्तादस्मात् ग्रहेश्च णमुल् । हस्त इत्यर्थग्रहणमिति पाणिवर्तम् इत्याद्यपि भवति । कषादित्वात् यथाविध्यनुप्रयोग ॥

वर्तित्वा, वृत्वा । वृत्तः ॥

अथ यदा अन्तर्भावितण्यर्थस्तदा सकर्मक । यथा 'तेन निर्वृत्त' इति निर्वर्तितमिति ह्यत्रार्थ । यद्येव 'णेरध्ययने वृत्त' इति निष्ठाया णिलुगिडभावनिपातन किमर्थम्, यस्मात अन्तर्भावितण्यर्थादस्मात् वृत्तमध्ययनमिति भविष्यति । एव तर्हि ण्यन्तादप्यध्ययन वृत्तमित्येव यथा स्यान्न तु वर्तितमित्येवमर्थं निपातनम् । अत्र वृत्तिकार अमु पक्षमुक्त्वा 'वर्तितो गुणो देवदत्तेन इति नेच्छन्ति' इत्याह । अत्र हरदत्त—तेषा नार्थ सूत्रेणेति ॥

वृत्त तदिति वर्त्म— उणादयो बहुलम्' 'भूतेऽपि दृश्यन्ते' इति मनिन् ॥

वर्त्मनि रथमार्गे—'अदेर्मुट्' 'वृतेश्च' इति मुडागमो निपातयश्च । 'अदिवृत्तिभ्या मुट्' इति वक्तव्ये 'वृतेश्च' इति पृथग्योगकरणात् पक्षे मुण्न भवतीति वर्तनि इत्यपि भवति ॥

वर्तनी—कृदिकारत्वात् ङीप ॥

अथ भाषार्थश्चुरादौ ॥

वृधु वृद्धौ ॥ ७४८ ॥

वर्धत इत्यादि पूर्ववत् ॥

वर्धिष्णुः—'अलङ्कृञ्' इत्यादिनेष्णुच् ॥

वर्धनः—नन्द्यादिपाठात् ल्युः ॥

वृद्धः ॥

अतिशयेन वृद्धो वर्षिष्ठः । वर्षीयान्—'प्रियस्थिर' इति इष्ठनीयसुनोर्यथासङ्ख्यात् वृद्धस्य वर्षादेशः ॥

ज्येष्ठः । ज्यायान्—'ज्यच' इति ज्यादेशः । अकारोच्चारणसामर्थ्याट्टिलोपो न भवतीति प्रागेवोक्तम् ॥

वृद्धमाचष्टे वर्षयति, ज्यापयति—'णाविष्ठवत्' इति वर्षज्यादेशौ ॥

वृद्धिः—'तितुत्र' इति नेट् ॥

वृद्ध्यर्थं द्रव्यमपि वृद्धिः । तत्प्रयच्छति गर्ह्यमिति वार्धुषिकः—'प्रयच्छति गर्ह्यम्' इति द्वितीयान्तात् गर्ह्यत्वोपाधिकात् प्रयच्छतीत्यर्थे ठगिति ठक् । 'वृद्धेर्वृधुषिभावश्च' इति वृधुषिभावः । वृधुषिः प्रकृत्यन्तरं वेति वृत्तिः । वृद्धेर्गर्ह्यत्वमशास्त्रीयत्वेन ॥

अयं भाषार्थः चुरादौ ॥

शृधु शब्दकुत्सायाम् ॥ ७४९ ॥

शर्धत इत्यादि पूर्ववत् ॥

अयं प्रसहने चुरादिः ॥

वृतादयस्त्रयः उदितः ॥

स्यन्दू प्रस्रवणे ॥ ७५० ॥

स्यन्दते । सस्यन्दे । सस्यन्दिषे, सस्यन्त्से । सस्यन्दिध्वे, सस्यन्ध्वे । सस्यन्दिवहे, सस्यन्द्वहे—ऊदित्त्वात् 'स्वरतिसूति' इत्यादिना वलादावार्धधातुके इड्विकल्पः ॥

स्यन्दिता, स्यन्ता । स्यन्दिष्यते, स्यन्त्स्यते—'वृद्भ्यस्स्यसनोः' इति यदा परस्मैपदं तदा स्यन्देरूदिल्लक्षणमन्तरङ्गमपीड्विकल्पं 'न वृद्भ्यश्चतुर्भ्यः' इति निषेध चतुर्ग्रहणसामर्थ्यात् बाधत इति स्यन्त्स्यति । अस्यन्त्स्यत् । सिस्यन्त्सति इत्येव भवति ॥

स्यन्दताम् । अस्यन्दत । स्यन्देत । स्यन्दिषीष्ट, स्यन्त्सीष्ट । अस्यन्दिष्ट । अस्यन्दिषाताम् । इडभावे झलि सिज्लोपे चर्त्वे—अस्यन्त । अस्यन्त्साताम् । इत्यादि ॥

'द्युद्भ्यो लुङि' इति यदा परस्मैपद तदा 'पुषादिद्युतादि' इत्यङि अनुनासिकलोपे—अस्यदत् । अस्यदताम् । इत्यादि ॥

अस्यन्दिष्यत, अस्यन्त्स्यत ॥

सिस्यन्दिषते, सिस्यन्त्सते, सिस्यन्त्सति ॥

अनुस्यन्दते जलम्, अनुष्यन्दत इति वा—'अनुविपर्यभिनिभ्य' इति वा षत्वम् । एव पर्यादिभ्य उदाहार्यम् । 'अप्राणिषु' इत्यस्य पर्युदासत्वात् माण्यप्राणिसमुदायोऽपि प्राणिव्यतिरिक्त इति मत्स्योदके अनुष्यन्देते इत्यत्रापि पक्षे मूर्धन्यो भवति ॥

स्यन्दित्वा, स्यन्त्वा—'क्लिशस्कन्दिस्यन्दोः' इत्यनिट्यपि नलोपो निषिद्ध्यते ॥

स्यन्नः—निष्ठायां 'यस्य विभाषा' इत्यनिट्त्वान्नत्वम् ॥

स्यदः—घञि 'स्यदो जवे' इति निपातनान्नलोपः, वृद्ध्यभावश्च । जवादन्यत्र—स्यन्दः ॥

स्यन्दनः—'अनुदात्तेतश्च' इति युच् ॥

सिन्धुः—'स्यन्देः सम्प्रसारणं धश्च' इत्युप्रत्ययः सम्प्रसारणं धश्चान्तादेशः । सिन्धौ जातः सिन्धुकः । सैन्धवः—'सिन्ध्वपकराभ्यां कन्' 'अणञौ च' इति कनणौ । सिन्धुरभिजनोऽस्य सैन्धवः—'सिन्धुतक्षशिलादिभ्योऽणञौ' इत्यण् । सिन्धौ भवादिरपि सैन्धवः—'कच्छादिभ्यश्च' इति शैषिकोऽण् ॥ यदा त्वयं भवादिर्मनुष्यः तत्स्थो वा तदा 'मनुष्यतत्स्थयोर्वुञ्' इति वुञ्—सैन्धवको मनुष्यः । सैन्धवकं हसितम् । इति ॥

लवणसिन्धौ भवं लावणसैन्धवम्—'प्राग्दीव्यतोऽण्' 'हृद्भगसिन्ध्वन्ते पूर्वपदस्य च' इत्युभयपदवृद्धिः ॥

कृपू सामर्थ्ये ॥ ७५१ ॥

कल्पते । चक्लृपे । चक्लृपिषे, चक्लृप्से । इत्यादि स्यन्दिवत् । विशेषस्तु—'लुटि च क्लृपः' इति लुटि स्यसनोरिव पक्षे परस्मैपदं, 'तासि च क्लृपः' इति तासौ सकारादाविवानिट्त्वं च—कल्प्ता । कल्प्तासि इति । पूर्ववदिदमूदिल्लक्षणं विकल्पं बाधते । अत्र चात्मनेपदेन समानपदस्थस्येति स्थितमिति सन्नन्तात्कृति परस्मैपदलुकि च निषेधो भवति—चिक्लृप्सिता । चिक्लृप्सु इत्यादि । 'हलन्ताच्च' इति सनः कित्त्वान्न गुणः । तथा यदा 'लिङ्सिचोरात्मनेपदे' इतीडभावः तदा 'लिङ्सिचावात्मनेपदेषु' इति

किरत्वात्र गुणः—क्लृप्सीष्ट । अक्लृप्त । अक्लृप्सातम् इत्यादि । इट्पक्षे कल्पिपीष्ट । अकल्पिष्ट । इत्यादि । 'कृपो-रोलः' इति रेफस्य लत्वम् । तत्र वर्णात्मकस्य रेफस्य वर्णात्मको लकार । यस्त्ववर्णात्मक ऋकारस्थस्तस्य अवर्णा-त्मकलृकारस्थ । तत्र स्थान्यादेशयो वर्णैकदेशयो. निर्देष्टु-मशक्यत्वात् ऋकारस्य लृकारस्संपद्यते ॥

चलीक्लृप्यते । चल्कलिप्त, चलीकल्पित, चलिकल्पित— इत्यादौ रिग्रुग्रीकामपि कृपो भक्तत्वेन तद्रेफत्वाल्लत्वं भवति। तथा ह्युक्तम्—

अदसोऽद्रेः पृथङ्मुत्वं केचिदिच्छन्ति लत्ववत् । इति ।

द्युतादीना यङ्लुगन्ताना लुङि अङ् नास्ति, 'पुषादिद्युतादि' इति गणनिर्देशात् । तेन अदेद्योतीत् इत्येव भवति । सिजपे-क्षोऽत्र गुणो नाजादिपिदपेक्ष । तथा वृतादीना यङ्लुगन्तानां 'न वृद्भ्य.' इतीण्निषेधोऽपि गणनिर्देशान्न भवति । तेन वरीवर्ति-ष्यति इत्याद्येव भवति । कृपेस्तु—गणनिर्देशाभावात् 'तासि च क्लृप.' इति इण्निषेधो भवत्येव—चल्क्लृप्तासि इत्यादि ॥

द्युतादय उदात्ता अनुदात्तेत ॥

वृत् ॥

वृत्तः सम्पूर्ण· द्युतादिः वृतादिश्चेत्यर्थ. । वृतु वर्तने इत्य-स्मात् भूतेऽपि क्विप् ॥

गणप्रयुक्तकार्यभाजो द्युतादीन्वृतादींश्च परिसमाप्य अन्यानि गणप्रयुक्तकार्यभाज आह—

घट चेष्टायम् ॥ ७५२ ॥

एतदादयस्त्वरत्यन्ता उदात्ता अनुदात्तेतः षितश्च । तत्फलं घटा इत्यादौ 'षिद्भिदादिभ्योऽङ्' इत्यङ् । घटादयः फणान्ता मितः । तत्फलं तत्रतत्र दर्शयिष्यते ॥

घटते । जघटे । घटिता । इत्यादि ॥

जिघटिषते । जाघट्यते । जाघट्टि ॥

घटयति । अजीघटत्—मित्त्वात् 'मितां ह्रस्वः' इति णावुपधाह्रस्वः ॥

यदा तु ण्यन्ताच्चिण्णमुलौ तदा 'चिण्णमुलोर्दीर्घोऽन्यतरस्याम्' इति चिण्णमुल्परे णौ मितामुपधाया वा दीर्घशासनात्—अघाटि, अघटि । घाटंघाटम्, घटंघटम् । इति भवति । अण्यन्ते तु वृद्धिरेव ॥

ण्यन्तात् स्यादिषु चिण्वदिट्यपि वा दीर्घः—घाटिष्यते, घटिष्यते । अघाटिष्यत, अघटिष्यत । अघाटिषाताम्, अघटिषाताम् । घाटिषीष्ट, घटिषीष्ट । घाटिता, घटिता । चिण्वदिटः 'असिद्धवदत्राभात्' इत्यसिद्धत्वात् 'णेरनिटि' इति णिलोपः । चिण्वदिडभावे गुणायादेशयोः कृतयोः घटयिष्यत इत्यादि । कर्मकर्तर्येवेदम् । लुङ्येकवचने तु 'णिश्रि' इति यक्चिणोर्निषेधात् चङि अजीघटत स्वयमेव इति भवति । 'अचः कर्मकर्तरि' इति चिण्विकल्पस्य ण्यन्तो न विषय इति प्रागेवोक्तम् । 'घटादयो मितः' इति गणनिर्देशेन विधीयमानत्वान्मित्त्वस्य यङ्लुक्यभावात् न ह्रस्वो नापि दीर्घविकल्प इति जाघाटयति । अजाघाटीत् । इत्यादि भवति ॥

घटी—अजन्तात् 'जातेरस्त्रीविषयात्' इति ङीप् ॥

घटना—'घट्टिवन्दिविदिभ्यश्च' इति युच् ॥

घटिका—'ण्वुल् शिल्पिसंज्ञयोः' इति क्वुन् ॥

अपरे गणान्तराधीता इह पठ्यन्ते । तेषामिह उपात्त एवार्थे मित्त्वम् । ये त्वपूर्वाः पठ्यन्ते तेषामुपात्ते चानुपात्ते चार्थे मित्त्वम् । तदुक्तं बोधिन्यासे—केचिदिहैव पठ्यन्ते तेषामुपसर्गादिनाऽर्थान्तरत्वेऽपि सानुबन्धत्वं, यथा विघटयतीत्यादि । अपरे गणान्तराधीता इह पठ्यन्ते तेषामर्थे न नियमः । यथा स्मृ चिन्तायां अन्यत्र पठितः, अत्र स्मृ आध्याने, आध्यानमुत्कण्ठापूर्वकं स्मरणम् । स्मरयति । अन्यत्र स्मारयति । अत्र तरङ्गिण्यामपीदमेवार्थतत्त्वं स्थितम् ॥

घटयति इति 'घट सङ्घाते' इति चौरादिकस्य । तस्य हि मित्त्वं निषिध्यते—'नान्ये मितोऽहेतौ' इति, ज्ञपादिपञ्चकव्यतिरिक्ता अहेतौ स्वार्थणिचि मितो न भवन्तीत्यर्थः । अत एव स्वार्थे णिचि मित्त्वनिषेधचेष्टया मित्त्वार्थं तस्यायमनुवादो न भवति ॥

व्यथ भयसञ्चलनयोः ॥ ७५३ ॥

व्याघ्रात् व्यथते—'भीत्रार्थानां भयहेतुः' इति बिभेत्यर्थानां त्रायत्यर्थानां च प्रयोगे भयहेतुः कारकमपादानमिति व्याघ्रस्यापादानत्वात्पञ्चमी ॥

विव्यथे—'व्यथो लिटि' इत्यभ्यासस्य सम्प्रसारणम् । 'न सम्प्रसारणे सम्प्रसारणम्' इति पूर्वस्य यणो यकारस्य सम्प्रसारणपरत्वात्सम्प्रसारणं न भवति । सम्प्रसारण इति च सम्प्रसारणभाविनीत्यर्थः । यद्वा अस्मादेव वचनसामर्थ्यात्पूर्वं परस्य

सम्प्रसारणं क्रियते, शब्दान्यस्य । अत्र च वेञ्यामीति सम्प्रसारणपरत्वम् । अथवा 'व्यथो लिटि' इति सम्प्रसारणं हलादिशेषापवाद इति परत्वेन प्रसज्यते न पूर्वस्येति न चोद्यावकाशः ॥

व्यथिता । इत्यादि ॥

विव्यथिषते । वाव्यथ्यते । वाव्यथीति, वाव्यत्ति ॥

व्यथयति । अविव्यथत । अत्रचिण्णमुलोरुदाहार्यम् ॥

न व्यथते इति अव्यथ्यः—'राजसूय' इत्यादिना निपातितः ॥

अव्यथी—'जिदृक्षि' इत्यादिना नञ्पूर्वात्ताच्छीलिक इनिः ॥

व्यथा—षित्त्वादङ् ॥

'विधुर—'छिदिभिदि' इत्यत्र 'व्यथेः सम्प्रसारणं च' इति वचनात्कुरचि सम्प्रसारणम् ॥

विथुर—'व्यथेः सम्प्रसारणं धः किञ्च' इति वचनात् उरचि सम्प्रसारणम्, थकारस्य धकारः ॥

व्यथ दुःखचलनयोः इति दुर्गः । भयचलनयोरिति प्रकाशः । तवर्गचतुर्थान्तोऽयं दिवादौ ॥

प्रथ प्रख्याने ॥ ७५४ ॥

प्रथते । पप्रथे । प्रथिता । इत्यादि ॥

प्रथयति । अपप्रथत्—'अत्स्मृदृत्वरप्रथम्रदस्तृस्पशाम्' इति चङ्परे णावभ्यासस्यात्वं इत्त्वापवादः ॥

अप्राथि, अप्राथि । इत्यादि पठित्वा ॥

पृथिवी—'प्रथः षिवन् सम्प्रसारणं च' इति षिवनः षित्त्वात् ङीष् ॥

पृथिव्या निमित्तं संयोग उत्पातो वा पार्थिवः—'सर्वभूमि-पृथिवीभ्यामणञौ' इत्यञ् । पृथिव्या ईश्वर, पृथिव्यां विदित इति वा पार्थिवः—'तस्येश्वर' 'तत्र विदित इति च' इत्यञ् । 'पृथिव्या ञाञौ' इति प्राग्दीव्यतीयेष्वर्थेषु ञाञौ—पार्थिवम् । अनयोः स्त्रियां विशेषः—पार्थिवा । पार्थिवी ॥

पृथुः—'प्रथिम्रदिभ्रस्जां सम्प्रसारणं सलोपश्च' इति कुप्रत्ययः सम्प्रसारणं च । सलोपवचनं भृज्जत्यर्थम् ॥

पृथोर्भावः प्रथिमा—'पृथ्वादिभ्य इमनिज्वा' इतीमनिच् । 'र ऋतो हलादेः' इति ऋकारस्य रशब्दः । इमनिजभावे 'इगन्ताच्च लघुपूर्वात्' इत्यणि—पार्थिवम् । अत्र लघोः पूर्वत्वमिगपेक्षम् । तच्चेह द्वयोरचोरानन्तर्येणावस्थानासम्भवादेकेन हला व्यवधानमाश्रीयते ॥

'वोतो गुणवचनात्' इति ङीषि—पृथ्वी । गुणमुक्त्वा गुणिनि वर्तमानो गुणवचनः ॥

अयं कथादावपि । अत्र केचित्पृथेति ऋकारोपधमपि पठन्ति । यदाह वर्धमानः—पृथिकदिक्रन्दिदक्षादीनां घटादौ पाठः चिण्णमुलोर्वृद्ध्यर्थः* इति ॥

अत्र स्वामी प्रथे सम्प्रसारणविधानमनार्षं मन्यते । पुरुषकारोऽपि 'यदप्रथयत् । तत्पृथिव्यै पृथिवित्वम् ।'† इति श्रौतस्य निर्वचनस्यानार्षपक्ष एवाञ्जस्यमिति । अन्यथा यदपर्थयदित्येव ब्रूयादिति । पुनश्चोक्तम्—अथापि पृथे घटादिपाठे तत्फले 'घटादयः षितः' इति षित्त्वादङि सति पृथेतिरूपं द्रष्टव्यमिति ॥

*दीर्घार्थः,

† तै. ब्रा १-१-३.

व्यथादिष्पान्तः । पृथ प्रक्षेप इति चुरादौ ॥

प्रस विस्तारे ॥ ७५५ ॥

प्रसते । पप्रसे । पिप्रसिषते । पाप्रस्यते । पाप्रस्ति ॥

यङ्लुकि तिपि 'तिप्यनस्तेः' इति दत्वे—अपाप्रत् इति भवति । सिपि तु 'सिपि धातोरुर्वा' इति दत्वरुत्वयोः—अपाप्रत्, अपाप्रः ॥

प्रसयति । अपिप्रसत् । अप्रसि, अप्रासि इत्यादि ॥

प्रस्ता ॥

म्रद मर्दने ॥ ७५६ ॥

म्रदते । मम्रदे । म्रदिता ॥

मिम्रदिषते । माम्रद्यते । माम्रदीति, माम्रत्ति ॥

म्रदयति । अमम्रदत्—'अत्स्मृदृत्वरप्रथम्रद' इत्यादिना अभ्यासस्यात्वं इत्त्वापवादः ॥

मृदुः—'प्रथिम्रदि' इत्यादिना कुप्रत्ययः सम्प्रसारणं च । अनेन प्रसारणवचनेन म्रदतेरभावोऽनुमानम्यः, तत्र प्रसारणस्यानार्थक्यत्वात् । म्रद एव हि म्नाते 'मृडमृद' इत्यादिनिर्देशोपपत्तिः ॥

मृदोरपत्यं मार्दवः—'शुभ्रादिभ्यश्च' इति ढक् । 'ढेलोपोऽकद्र्वाः' इत्युकारलोपः ॥

मृद्वी—गुणवचनत्वात् ङीप् ॥

मृद्विका—कनि 'केऽणः' इति ह्रस्वः ॥

म्रदिमा—पृथ्वादित्वात् इमनिचि 'र ऋत' इति र। इमनिजभावेऽण्—मार्दवम्॥

स्वादुमृदुन इद सौवादुमृदवम्—'द्वारादीना च' इति वृद्धिप्रतिषेध ऐजागमश्च॥

मृद क्षोद इति ऋकारोपध क्र्यादौ॥

स्खद स्खदने॥ ७५७॥

स्खदन विद्रावणमिति* स्वामी॥

स्खदते। चस्खदे। स्खदिता॥

स्खदयति। अचिस्खदत्। अस्खदि, अस्खादि॥

'स्खदिरवपरिभ्या च' इति मित्सज्ञानिषेधस्य वक्ष्यमाणत्वात् अवस्खादयति। परिस्खादयति इत्यत्र मित्त्व न भवति अत्र 'अपावपरिभ्य' इति बोधिन्यासे पठ्यते। तन्मते अपस्खादयति इत्यत्रापि मित्त्व न भवति॥

क्षजि गतिदानयोः॥ ७५८॥

क्षज इति कौशिक॥

क्षञ्जते। चक्षञ्जे। क्षञ्जिता॥

चिक्षञ्जिषते। चाक्षञ्ज्यते। चाक्षङ्क्ति—झलि 'चो कु' इति कुत्वेन गत्वे 'खरि च' इति चर्त्वम्। नकारस्य अनुस्वारपरसवर्णौ॥

क्षञ्जयति। अचिक्षञ्जत्। अक्षञ्जि, अक्षाञ्जि॥

---

*विदारण

क्षजंक्षजम्, क्षाजंक्षाजम् । मित्त्वसामर्थ्यादनुपधात्वेऽपि 'चिण्णमुलो' इति दीर्घविकल्पो भवतीति मैत्रेयमुकुटादयः ॥

क्षजा इति गुरुमत्त्वादिह सिध्यति ॥

एवमन्येषामपि संयोगान्तानां दक्ष्यादीनां मित्त्वसामर्थ्याद्दीर्घविकल्पः ॥

दक्ष गतिशासनयोः[1] ॥ ७५९ ॥

वृद्धिशीघ्रयोरनुदात्तेत्सु पठितस्येहार्थविशेषे मित्त्वार्थोऽनुवादः ॥

दक्षयति । अददक्षत् । अदाक्षि, अदक्षि । इत्यादि ॥

क्रप कृपायां गतौ ॥ ७६० ॥

क्रपते । चक्रपे । क्रपिता ॥

चिक्रपिषते । चाक्रप्यते । चाक्रप्ति ॥

क्रपयति । अचिक्रपत् । अक्रापि, अक्रपि । इत्यादि ॥

अस्येह पाठो मित्त्वार्थः, न तु षित्त्वार्थः । यतः 'क्रपेः सम्प्रसारणं च' इति भिदादिपाठात् तत्फलमङ् सिध्यति कृपा इति ॥

कृपाण — 'ऋञ्जिवृधिमन्दिसहिभ्यः कित्' इत्यानच् बाहुलकादस्मादपि ॥

कृपण — बाहुलकादेव 'रञ्जेः क्युन्' इति क्युन् अस्मादपि ॥

क्रपीटः — 'कृतॄकृपिभ्यः कीटन्' । अत्र '[illegible]' इति [illegible]भावार्थं कृपिस्थाने क्रपि पठनीय इति '[illegible]' इत्यत्र भाष्यादौ स्थितम् ॥

---

[1] [illegible]

कर्पूरम्—' खर्जपिञ्जादिभ्य ऊरोलचौ ' इत्यत्रादिग्रहणादूरः ॥

कृपाणादो सर्वत्र बाहुलकात्सम्प्रसारणम् । यद्वा—सर्वं एवैते कृपेरेव, लत्वाभावो बहुलवचनादिति लत्वसूत्रे उक्तम् ॥

कदि क्रदि क्लदि वैक्लव्ये ॥ ७६१-७६३॥

अत्र क्षीरस्वामी एवं पठित्वा आह—वैकल्य इति चन्द्रः । कथक्रदक्लद इति नन्दी । मैत्रेयस्तु—कदिक्रदी द्वाविदितौ पठित्वा क्रदक्लदेति द्वावनिदितावाह । तत्रेदितोरन्त्यः सरेफः आद्यो नीरेफः । अनिदितोस्त्वाद्यस्सरेफः अपरो लकारवान् । वर्धमानोऽपि मैत्रेयवल्लकारवन्तमिदितं नात्र पठति । यदाह—पृथिकन्दिक्रन्दिदस्यादीनां घटादौ पाठ चिण्णमुलोर्वृद्ध्यर्थः* इति । अत्र कदिक्रदिक्लदीनामाह्वानरोदनयोः परस्मैपदिषु गनाना पुनरिहोपादानं न केवलं मित्त्वार्थम्, किन्त्वात्मनेपदिषु पाठसामर्थ्यात्तदर्थमपि ।

कन्दते । चकन्दे । कन्दिता ॥

चिकन्दिषते । चाकन्द्यते । चाकन्ति ॥

कन्दयति । अचकन्दत् ॥

अकान्दि, अकन्दि । कन्दकन्दम्, कान्दकान्दम् । इत्यादि क्षजिवत् ॥

मित्त्वसामर्थ्यादनुपधाया अपि दीर्घविकल्पः ॥

एवं क्रन्दते । क्लन्दते । इत्यादि ॥

अनिदित्पाठे—कदते । कदयति । अकदि, अकादि इत्यादि । एवं क्रदते । क्लदते । इत्यादि ॥

---

*दाघादे.

कदनम् ॥

कन्दलः—बाहुलकात्कलः ॥ कन्दली—गौरादित्वात् ङीष् ॥

ञि त्वरा सम्भ्रमे ॥ ७६४ ॥

त्वरते । तत्वरे । त्वरिता ।

तित्वरिषते । तात्वर्यते ॥

तातूर्ति । तातूर्तः । तात्वरति । तातूर्षि । तातूर्मि । ज्वरत्वरेत्युपधावकारयोः क्वौ झलादावनुनासिकादौ च क्ङिति ऊठ् । धेर्हि हेरपित्त्वात् ङित्वात् ऊठि—तातूर्हि ॥

त्वरयति । अतत्वरत्—'अत्स्मृदृत्वर' इत्यभ्यासस्यात्वं इत्वापवादः ॥

अत्वरि, अत्वारि । त्वरंत्वरम्, त्वारंत्वारम् ॥

तूर्णः । त्वरित—रुष्यमत्वरेति निष्ठायामिड्विकल्पः ॥

अस्याञित्त्वमात्मनेपदमात्रफलमिति मैत्रेयहरदत्तादयः । अन्ये त्वाञित्त्वं बहुव्रीहिभावार्थमाहुः । न हि तत्र 'रुष्यमत्वर' इतीड्विकल्पः, एवं च इति तत्र अनुवर्तनादिति । तेषामयमभिप्रायः—'आदितश्च' इत्यत्र तु अव्यभिचारात् ऋकारग्रहणं न सम्भवति । नच—अश्वोऽग्निर्यमादित्त्व बहुव्रीह्यर्थमपि स्यात्; तस्य भावकर्मणोः । त्वरितमित्यादि नास्यैव भावार्थमिति बहुव्रीह्यर्थमिति ॥ नैव—प्रयोजनद्वयलाभायास्यैव प्रसङ्गः इति नियमाभावात् । यदादित्वसामर्थ्यादिड्विकल्पे नेडागमिति सम्भवति । तेन तत्र ञित्करणं बहुव्रीह्यर्थम् । अतएव ञादित्वात्त्व-

तिषेध एवेति वक्तु शक्यते । एव हि आदित्त्व प्रकृत्यर्थमेव भवति । तस्मान्मैत्रेयाद्युक्तमेव ज्याय ॥

तूः । तूरौ । तूरः—'ज्वरत्वर' इत्यूठ् ॥

घटादयः षितः । उदात्ता अनुदात्तेतः ॥

षित्फलमङ् उदाहृत ॥

एवमात्मनेपदिन समाप्य परस्मैपदिन आह—

ज्वर रोगे ॥ ७६५ ॥

एतदादय फणान्ता उदात्ता उदात्तेत ॥

ज्वरति । जज्वार । ज्वरिष्यति । ज्वरतु । अज्वरत् । ज्वरेत् । ज्वर्यात् ॥

अज्वारीत्—'अतो ल्रान्तस्य' इति वृद्धि ॥

जिज्वरिषति । जाज्वर्यते । जाजूर्ति । जाजूर्तः ॥

ज्वरयति । अजज्वरत्—'अत्स्मृ' इत्यादिनाभ्यासस्यात्वम् ॥

अज्वरि, अज्वारि । इत्यादि ॥

ज्वरितः ॥

जूः । जूरौ । जूरः—'ज्वरत्वर' इत्यूठ् ॥

सञ्ज्वारी—'सपृच' इति घिनुण् ॥

'रुजार्थानाम्' इत्यत्र अज्वरेरिति वचनात् कर्मणि षष्ठी न भवति—चोरं ज्वरयति रोगः ॥

गड सेचने ॥ ७६६ ॥

गडति । जगाड । गडिता ॥

अहिडि, अहीडि इत्यादि । 'चिण्णमुलो' इति दीर्घविकल्पे 'असिद्धवदत्र' इति ह्रस्वस्य नासिद्धत्व, व्याश्रयत्वात् । णिजाश्रयो ह्रस्व, चिण्णमुलपरण्याश्रयो दीर्घविकल्प । एवमाद्यर्थं हि तत्र दीर्घग्रहणम् । अन्यथा ह्रस्व एव विकल्प्येत ॥

अनादरार्थस्य—हेडयति ॥

वट भट परिभाषणे ॥ ७६८ ॥

वट वेष्टने । भट भृतौ, इति पठितयो परिभाषणे मित्त्वार्थोऽयमनुवाद ॥

वटयति । भटयति । अवटि, अवाटि । अभटि, अभाटि ॥
अत्र पुरुषकारे बटेत्याद्यो बहुषु कोशेषु दृश्यत इति ॥

नट नृत्तौ ॥ ७६९ ॥

पूर्वत्र 'नृत्तिर्नाट्यम्' इत्युक्तत्वात् इह नृत्तिशब्देन ततोऽन्योर्थो नृत्तनृत्यलक्षण चलनादिलक्षणश्चोच्यते । अत्र मैत्रेय—गतावित्येके । नतावित्यन्ये इति । क्षीरस्वामी च 'नटनृत्तौ' इति पठित्वा नटयति शाखामित्युदाहृत्य नृत्तो नाटयतीति ॥

नटयति । अनटि, अनाटि इत्यादि । अयं णोपदेश इति प्रागेवोक्तम् ॥

ष्टक प्रतिघाते ॥ ७७० ॥

स्तकति । तस्ताक । स्तकिता । स्तकिष्यति ॥
तिस्तकिषति । तास्तक्यते । तास्तक्ति ॥

स्तकयति । अतिष्टकत् ॥

अस्तकि, अस्ताकि । इत्यादि ॥

अत्र दन्त्यादिरपि क्वचित्पठ्यते । तन् षोपदेशलक्षणविरुद्धम् ॥

चक तृप्तौ ॥ ७७१ ॥

चकति । चचाक । चकिता । अचकीत्, अचाकीत् ॥

चकयति । अचीचकत् ॥

अचाकि, अचकि इत्यादि ॥

अस्यात्मनेपदिषु पठितस्य परस्मैपदिष्वनुवादात्परस्मैपदं हेडतिवत् ॥

अत्र स्वामी—अथ तृप्तिप्रतिघातयो, पूर्वपठितस्तु तृप्तिमात्रे इत्यर्थपाठं व्यत्यास्थत । शाकटायनस्तु—उभयत्रोभयार्थत्वमाह । धनपालस्तु—पुन यथास्वामि पठित्वा 'पूर्वं पठितस्यायमनुवादः' इति आत्मनेपदमुदाजहार । तन्मते परस्मैपदिष्वनुवादो व्यर्थः स्यात् ॥

कखे हसने ॥ ७७२ ॥

कखति । चकाख । चकखतुः । कखिता । अकखीत्—एदित्त्वात्सिचि वृद्ध्यभावः ॥

चिकखिषति । चाकख्यते । चाकक्ति ॥

कखयति । अचीकखत् । अकखि, अकाखि । इत्यादि ॥

रगे शङ्कायाम् ॥ ७७३ ॥

लगे सङ्गे ॥ ७७४ ॥

रगति । लगति । इत्यादि वरिवन् ॥

लग्नः—'क्षुब्धस्वान्त' इत्यनिट्त्वनत्वे निष्ठाया निपात्येते । अन्यत्र लगितम् ॥

रङ्गतिलङ्गती गत्यर्थेषु गतौ ॥

ह्रगे ह्लगे षगे ष्ठगे संवरणे ॥७७५-७७८॥

क्वचित्कोशे 'स्थगे' इति दन्त्यादिरपि पठ्यते । तत् षोपदेशलक्षणविरुद्धम् ॥

ह्रगति । जह्राग । ह्रगिता । अह्रगीत् ॥

जिह्रगिषति । जाह्रग्यते । जाह्रक्ति ॥

ह्रगयति । अजिह्रगत् ॥

अह्रागि, अह्रगि ॥

एवं ह्लगतीत्यादि ॥

सगति । ससाग । सेगतुः । सेगुः । आदेशादित्वमनैमित्तिकम्, न तु लिण्निमित्तमित्येत्वाभ्यासलोपौ ॥

असगीत् ॥

सिसगिषति । सासग्यते । सासक्ति ॥

सगयति । असीषगत् । असगि, असागि । इति ॥

स्थगति । तस्थाग । तस्थगतु—अभ्यासे लयश्शेषः । स्थगिता । अस्थागीत् ॥

तिस्थगिषति । तास्थग्यते । तास्थक्ति ॥

स्थगयति । अतिस्थगत् । अस्थगि, अस्थागि । इत्यादि ॥

कगे नोच्यते ॥ ७७९ ॥

अत्र मैत्रेयः—अस्यायमर्थ इति नोच्यते । क्रियासामान्यमर्थ इति यावत् । इह शास्त्रे कगे नोच्यते इत्येके इति । स्वामी तु—अस्यायमर्थ इति नोच्यते अनेकार्थत्वात् । नोच्यत इति योर्थः तत्रार्थे कगतिरित्येके इत्युक्त्वा क्रियासामान्यमस्यार्थ इत्याह अन्ते ॥

कगति इत्यादि ॥

फक्कादयोष्टाविदितः ॥

अक अग कुटिलायां गतौ॥७८०-७८१॥

अकति । आक । अकिता । मा भवानकीत् ॥

अचिकिषति ॥

अकयति । मा भवानचकत् । मा भवानकि, मा भवानाकि । इत्यादि ॥

अङ्कत इति लक्षणार्थे गतः ॥

अगति इत्यादि अकिवत् ॥

अङ्गति इति गतौ गतम् ॥

कण रण गतौ ॥ ७८२-७८३ ॥

कणयति । अचीकणत् । अकणि इत्यादि ॥

एवं रणयति इत्यादि । 'कण्यादीनां वा' इत्युपधाह्रस्वविकल्पो न शङ्क्यः, ह्रस्वभाविन्या उपधाया एवाभावात् ।

कणति रणति इति शब्दार्थे गतौ । तयोः काणयति राणयति ॥

चण शण श्रण दाने ॥ ७८४-७८६ ॥

चणिश्रण्योश्चौरादिकयो हेतुमण्णिचोऽभावात् स्वार्थे तु णौ 'नान्ये मितोऽहेतौ' इति मित्त्वनिषेधान्न तयोरिमावनुवादाविति धात्वन्तरभूतावेतौ ॥

चणति । चचाण । चेणतु । चणिता । अचणीत्, अचाणीत् ॥

चिचणिषति । चञ्चण्यते । चञ्चण्टि । चञ्चाण्टः ॥

चणयति । अचीचणत् । अचणि, अचाणि । इत्यादि ॥

एवं शणति । श्रणति । इत्यादि ॥

शण गतावित्यन्ये । अन्यो तालव्यादी ॥

श्नथ *क्नथ क्रथ क्लथ हिंसार्थाः ॥ ७८७-७९० ॥

श्नथति । शश्नाथ । श्नथिता ॥

शिश्नथिषति । शाश्नथ्यते । शाश्नत्ति ॥

श्नथयति । अशिश्नथत् । अश्नथि, अश्नाथि ॥

एवं क्नथति । क्रथति । क्लथति । इत्यादि ॥

क्रथेस्तु—'जासिनिप्रहणनाटक्राथपिषां हिंसायाम्' इत्यत्र क्राथेति निर्देशान्मित्त्वेऽपि वृद्धिरिति वृत्तितद्व्याख्यानेषु । तेन क्राथयति

*श्नथ.

चोरस्य इति भवति । मित्त्वफलं तु अक्रथि, अक्राथि इत्यादौ 'चिण्णमुलोः' इति दीर्घविकल्पः । तथा च 'जासिनि' इत्यत्र हरदत्तः—घटादिपाठस्तु घटादयष्पितः इत्यातिदेशिकोऽ-ऽन्यथा स्यात् । 'चिण्णमुलोः' इति दीर्घविकल्पश्च यथा स्यादिति ॥

ननु 'घटादयः षितः' इति मध्ये सूत्रणात्पूर्वेषामेव षित्त्वं न परेषामिति कथं षित्त्वमुक्तम् । सत्यम्—अत एव किञ्चा-परितुष्यन् स्वयमेव दीर्घविकल्पं प्रयोजनमाह । एवं च दीर्घवि-कल्पश्चेति च शब्दो वार्थो व्याख्येयः । अत्र न्यासे 'क्राथीति विकृत निर्देशस्य प्रयोजनं मित्त्वेऽपि वृद्धिः । तत्रैव षष्ठी' इत्युक्ता 'वदन्ते वृद्धस्वभावात् चौरमचिक्रथत्' इत्युक्तम् । तत्र शेषाधिकारात् समासनिवृत्तये पुनः शेषषष्ठीविधानमिति शेष-विवक्षायां षष्ठी दुर्वारा । कर्मविवक्षायां तु द्वितीया स्वतस्सि-द्धेति नेदं प्रयोजनम् ॥

क्रथ हिंसायाम्, इति पुनातौ स्वरितेन इति देवः । अय-मात्मनेपदीति शाकटायनः । जासिनीत्यत्र क्राथीति निपातनाद्वृ-द्धिरिति वदतां वृत्तिकारादीनां नायं धातुरेवास्ति ॥

चन च ॥ ७९१ ॥

हिंसायाम्, इति शेषः । चनति ॥

चनयति । अचानि, अचानि ॥ इत्यादि ॥

वनु च नोच्यते ॥ ७९२ ॥

न केवलं कगे यावता वनु च नोच्यन इति स्वामी। नोच्यन इत्येतत् कगतौ व्याख्यातम् ॥

उदित्करणसामर्थ्यादयमन्यो धातु, न तानादिकानुवाद । कियासामान्ये मित्त्वमात्रार्थे ह्यनुवादे तानादिक एवानुवाद्य, न पुनश्शब्दार्थे सम्भक्त्यर्थो वा । गतौ वनतिरिति कोऽय नियम । तेन क्रियासामान्येपि वनति इत्यादि भवति । तथो दित्वात्—वान्त्वा, वनित्वा । वान्तम् । इति च ॥

इद च मित्त्व 'ग्लास्नावनुवमा च' इत्यनुपसृष्टाना विकल्पस्य वक्ष्यमाणत्वात्सोपसर्गार्थम् ॥

प्रवनयति । प्रावीवनत् ॥

प्रावनि, प्रावानि । इत्यादि ॥

ज्वल दीप्तौ ॥ ७९३ ॥

ज्वल दीप्तौ इति पठिष्यते । तस्य मित्त्वयाऽयमनुवाद । इदमपि मित्त्व सोपसर्गविषयम् । 'ज्वलह्वलह्मलनमामनुपसर्गाद्वा' इत्यनुपसृष्टाना विकल्पस्य वक्ष्यमाणत्वात् ॥

प्रज्वलयति । प्राज्वालि, प्राज्वालि । इत्यादि ॥

ह्वल ह्मल चलने ॥ ७९४-७९५ ॥

इमौ च सोपसर्गावेव नित्य मित्त्व प्रयोजयत, ज्वलतिवदनुपसृष्टयोर्विकल्पस्य वक्ष्यमाणत्वात् ॥

ह्वलति । जह्वाल । ह्वलिता ॥

अह्वालीत्—'अतो ल्रान्तस्य' इति नित्य वृद्धि ॥

जिह्वल्पयति । जाह्वल्यते । जाह्वल्ति ॥
विह्वलयति । व्यह्वलि, व्यह्वालि । इत्यादि ॥
एवं ह्मलयति । इत्यादि ॥

किव्ँह्वल्यति इत्यत्र 'यवलपरे यवला वा' इति यवपरे हकारे परे मकारस्य पक्षे यवविधानात् सानुनासिको वकार उदाहार्यः । किं ह्मलयति इत्यत्र 'हे मपरे वा' इति मकारपरे हकारे परे मकारस्य पक्षे मकारविधानात् मकारोऽप्युदाहार्यः ॥

स्मृ आध्याने ॥ ७९६ ॥

'स्मृ चिन्तायाम्' इत्यस्याध्याने मित्त्वार्थोऽयमनुवादः । आध्यानमुत्कण्ठपूर्वकं स्मरणम् । मातुः स्मरति । मातुः स्मरयति । अस्मरि, अस्मारि ॥

अनाध्याने—स्मारयति । 'अधीगर्थ' इति कर्मणि षष्ठी । अधीगर्थाः स्मरणार्थाः इत्युक्तम् ॥

दॄ भये ॥ ७९७ ॥

अत्र देवसनपाल्पूर्णचन्द्रा अमुं धात्वन्तरमाहुः । मैत्रेयस्तु—दॄ विदारणे इति क्र्यादिः तस्येह मित्त्वार्थं पाठः । दणन्तप्रयुक्ते दरयति । भयादन्यत्र दारयति । धात्वन्तराभ्युपगमे दरति इत्येके इति । क्षीरस्वामी पुनः दरति इत्युदाहृत्य क्रैयादिकस्यैव मित्त्वार्थमिहानुवाद इत्येके इत्याह । अत्र आभरणकारः—अमुं ह्रस्वान्तं धात्वन्तरं पठित्वा 'अत्स्मृदृत्वर' इत्यत्रापि ह्रस्वान्तं पठन् णौ चङि अददरत् इत्युदाजहार । तदसत् । तत्र दीर्घान्तपाठस्याविगीतत्वात्, दॄ

विदारण इति व्याख्यातृभिरुपादानाच्च । किं च—ह्रस्वान्ताभ्युपगमे 'शॄद्दॄप्रां ह्रस्वो वा' इति दृणाते विकल्पेन ह्रस्वविधानमनर्थकं स्यात् । यत ह्रस्वान्तादस्मात् लिटि विदद्रतु इति यणादेशे सिद्धचति । विददरतु इति च दृणाते 'ऋच्छत्यॄताम्' इति गुणे । न च विदारणे रूपद्वयार्थं ह्रस्वविकल्पन स्यादिति वाच्यम् । धातूनामनेकार्थत्वेन अस्यापि विदारणे वृत्तिसंभवात् । तथा च—शृणाते विशशरतु इति भविष्यति । विशश्रतु इति श्रा पाक इत्यस्य । न च अर्थभेद, धातूनामनेकार्थताभ्युपगमादिति शॄग्रहण प्रत्याख्याय क्रस्वर्थमुक्तम् ॥

नॄ नये ॥ ७९८ ॥

नरयति । अनरि, अनारि । इत्यादि । अन्यत्र नारयति ॥

मैत्रेयस्तु—नामुमिच्छति । यदाह—नृनये इत्यप्येके इति ॥

श्रा पाके ॥ ७९९ ॥

श्रै पाक इत्यत्रे कृतात्वस्य तस्य, श्रा इत्यादादिकस्य च सामान्येनेदमनुकरणम् । 'लुग्विकरणालुग्विकरणयो ' इति श्रायते 'लक्षणप्रतिपदोक्तयो प्रतिपदोक्तस्य' इति श्राते । अत्र च सर्वत्र पाको विक्लित्ति इति वस्यटकारादय ॥

श्रपयति । अश्रपि अश्रापि । इत्यादि । विक्लेदयतीत्यर्थ ॥

पाकादन्यत्र—श्रापयति । स्वेदयतीत्यर्थ । धातूनामनेकार्थत्वात् स्वेदे वृत्ति ॥

मारणतोषणनिशामनेषु ज्ञा ॥ ८०० ॥

एषु जानाति मित्भवति । पशु सञ्ज्ञपयति मारयतीत्यर्थ । विष्णु विज्ञपयति सन्तोषयतीत्यर्थ । प्रज्ञपयति रूप दर्शयतीत्यर्थ । कौमाराणा मतेन अत्र सोपसर्गा प्रदर्शिता । अन्यत्र—ज्ञापयति बोधयतीत्यर्थ । नेह निशामन ज्ञानमात्र, किन्तु चक्षुस्साधन ज्ञानम् । शम 'एश आलोचने' इत्यस्य हीठ रूपम् । आलोचन च चक्षुर्विज्ञाने प्रसिद्धम् । उक्त चैव वृत्तिकारादिभि—'त्यदादिषु दृशोऽनालोचने कञ्च' 'पश्यार्थैश्चानालोचने' इत्यादौ देवमैत्रेयपुरुषकारादिष्वपि निशामन चक्षुर्विज्ञानम्' इति स्थितम् ॥

अत एव हि 'श्लाघह्नुङ्स्था' इत्यत्र न्यासे 'ज्ञीप्स्यमान इति मारणादिषु पठितस्य घटादे हेतुमण्णौ' इत्युक्त्वा अथवेत्यपरितोषात् 'ज्ञपमिच्च इति चौरादिकस्य स्वार्थे णौ' इति प्रक्रियान्तरमुक्तम् । चौरादिकश्च ज्ञानज्ञापनयो वर्तत इति तत्रव वक्ष्यते । तेन ज्ञापने ज्ञपयति ज्ञापयतीति* रूपद्वय भवतीति। तथा च देव—जानातीति क्षि सिद्धयेत् । ज्ञपयति इति तु पुन मारणादौ घटादौ णौ मित्त्वेऽपीदमेव ज्ञपमिदितिपद ज्ञापने मारणादौ । तेनार्थात् ज्ञापनेऽर्थे ज्ञपयतिपठवत् ज्ञापयेत् इत्यपि स्यादिति । तथा मैत्रेयोपीह—'अन्यत्र ज्ञापयति स्वामिन' इत्युदाहृत्य चुरादौ च 'ज्ञपमिच्च' इत्यत्र 'ज्ञपयति' इति मितमुदाहृत्य ज्ञापने मारणादिषु च अभिधानमस्येत्याह । अत्र चन्द्र—मारणतोरणनिशामनेष्विति वर्धमानश्चैव पठित्वा निशातन तीक्ष्णी

---

*मुद्रितकोशे—तेन ज्ञापने ज्ञापयति । यदवज्ञपयन् इत्यपि स्यादिति । मैत्रेयोपि अन्यत्रज्ञापयतीति

रणमिति चाभिधाय निशामन इति केचित् निशामनं दर्शनमित्याहुः । स्वामिशाकटायनौ च वर्धमानवदेव तत्रतत्र प्रज्ञपयति शरम् इत्युदाहरणं तीक्ष्णीकरोतीत्यर्थः । अत्र मित्त्वं बोधिन्यासकारो न सहते । यदाह—प्राचीनास्तु निशातने नेच्छन्तीति । एवं काश्यपसम्मताकारादयोपीति । मैत्रेयाद्यङ्गीकृतो निशामन पाठ एव ज्यायान् ॥

यत्तूक्तम्—'श्लाघह्नुङ्' इत्यत्र 'ज्ञीप्स्यमानो ज्ञापयितुमिष्यमाणो बोधयितुमभिप्रेतः' इति वृत्तिग्रन्थमुपादाय हरदत्तेन 'निशामनं ज्ञानमात्रं न चक्षुर्विज्ञानमेव, यदाह बोधयितुमभिप्रेत इति । कथं तर्हि प्रयुज्यते तज्ज्ञापयत्याचार्यः विज्ञापना भर्तृषु सिद्धिमेतीति । तस्मात् निशानेष्विति पाठः । शो तनूकरणे ल्युट् । 'ज्ञीप्स्यमानो ज्ञपयितुमिष्यमाणः' इति प्रयोगः 'ज्ञपमिच' इति चुरादिणिजन्तस्येति नात्र ज्ञापयतिप्रयोग उपोद्बलं निशानपाठाङ्गीकारस्य, यदस्माभिस्तत्सिद्धिरन्यथैवादौ साधिता । अपरे तु प्रतिपन्ना निशामनं ज्ञानमात्रम् । ज्ञापयति प्रयोगो ज्ञा नियोग इति चौरादिकस्य, धातूनामनेकार्थत्वादिति । अनेकार्थताऽङ्गीकारे ज्ञान इव मारणतोषणयोरपि ज्ञापयति इति स्यात् ॥

कम्पने चलिः ॥ ८०१ ॥

चल कम्पने इति ज्वलादौ, तस्य मित्त्वार्थ एवानुवादः ॥

चलयति शाखाम् । कम्पयतीत्यर्थः । अन्यत्र शीलं चालयति । अन्यथा करोतीत्यर्थः । हरतीत्यर्थ इति स्वामी । सूत्रं चालयति । क्षिपतीत्यर्थः इति सुधाकरः ॥

छदिर् ऊर्जने ॥ ८०२ ॥

ऊर्जनं प्राणनं बलनं वा । ऊर्ज बलप्राणनयोः इति हि धातुः । छद अपवारणे इति चौरादिकस्य स्वार्थे णिजभावे मित्त्वार्थोऽयमनुवादः । धातूनामनेकार्थत्वात् ऊर्जने वृत्तिः । छदन्तं प्रयुङ्क्ते छदयति । बलवन्तं प्राणवन्तं वा करोतीत्यर्थः । अन्यत्र— छादयति—अपवारयन्तं प्रयुङ्क्ते इत्यर्थः । यदा च छादयति स्वार्थे ण्यन्तस्तदा बलीभवति प्राणीभवति अपवारयतीवेत्यर्थः । अत्र बलप्राणनयोरपि 'नान्ये मितोऽहेतौ' इत्यमित्त्वम् ॥

अत्र स्वाम्यादयः छदि संवरणे इति चौरादिकः छदेत्यनिदितं पठन्तः तस्यायमूर्जने मित्त्वार्थोऽनुवाद इत्याहुः । तदयुक्तम्, तस्यानिदित्पाठेऽपि नित्यण्यन्तत्वात् चाग्निणिचोऽभावात् स्वार्थेऽपि णौ 'नान्ये मितोऽहेतौ' इति मित्त्वं निषिद्धमेव ॥

अत्र देव —छदिं धात्वन्तरं मन्यते । यदाह—

चौरादावपवारणे छदतं इत्येष द्वितीयः छदे-

दन्यश्छादयतिश्छदेदिति पुनस्स्यादूर्जनेऽर्थे तु मित् ॥

इत्यादि । चौरादिकस्यैव स्मरत्यादिवत् अनेकार्थत्वाङ्गीकरणात् ऊर्जनेऽपि छदतीति सिद्धे धात्वन्तराङ्गीकरणं परस्मैपदमेव यथा स्यादिति तन्नतम् । अनुदाते हि तस्य स्वरितेत्त्वात् छदतीति वत् छदते इत्यपि स्यात् । यद्यप्येतत्फलं भवति, अथाप्य यत्र पठितानामिह पाठो मित्त्वमात्रफल इति धर्तौ व्यवस्था पितत्वात् पृथग्धातुत्वं न सुलभम् । किं चेद्—धातुनिर्देशार्थे नेतरेण निर्देशात् अवश्यमनुवादत्वमेष्टव्यम् । यत्पुनरुक्तम्—नित्यं परस्मैपदमेव यथा स्यादिति, तच्छाकटायनमते नव प्रयोजनं, यतस्तस्य चौरादिकः परस्मैपद्येव ॥

---

*चौराणां   †धर्ता घटधातौ

जिह्वोन्मथने लडिः ॥ ८०३ ॥

लड विलासे इति पठितस्य मित्त्वार्थोयमनुवाद । उन्मथन क्षोभणम् । अत्र मैत्रेयस्य जिह्वया उन्मथने इति मतम् । यदाह— लडयति जिह्वामिति । अयमेव पक्षो गुप्तस्यापि । पुरुषकारे तु—जिह्वाया उन्मथने, लडयति जिह्वया इत्युक्तम् । अपरे तु जिह्वोन्मथन इति समाहारद्वन्द्व व्याचक्षते । जिह्वाशब्देन तद्विषयो व्यापार उच्यते । तत्र चोन्मथने चेति तत्रोन्मथने लडयति शत्रुम् दधि चेति भवति । धनपालस्त्वेव पठिता आर्याणा जिह्वोन्मथनयोरिति पाठ इति । स्वामी तु जिह्वोन्माथनयोर्लडिरिति । मन्थनमेव माथनम् । अन्यत्र लाडयति पुत्रम् ॥

चल्यादीना त्रयाणामिकारो धातुनिर्देशार्थ ॥

मदी हर्षग्लेपनयोः ॥ ८०४ ॥

दैवादिकस्य मित्त्वार्थोऽयमनुवाद । मदयति । हर्षयति ग्लपयति वेत्यर्थ । ग्लेपन दैन्यम् । अन्यत्र मादयति । चित्त विकारमुत्पादयतीत्यर्थ ॥

निमादयति अक्षरव्यञ्जनानि स्पष्टमुच्चारयतीत्यर्थ । तथा च प्रातिशाख्यम्—'उपलब्धिर्निमद '* इति । अक्षरव्यञ्जनानामिति शेष ॥

ध्वन शब्दे ॥ ८०५ ॥

भायर्मित्त्वार्थमनूद्यते । ध्वनयति घण्टाम् । अन्यत्र—

*तै प्रा २३ ८ १६६७

ध्यानयति अस्पष्टाक्षरमुच्चारयतीत्यर्थ । तथा च प्रातिशाख्यम्—'अक्षरव्यञ्जनानामनुपलब्धिर्ध्वान '* इति ॥

अत्र भोज —'दलिवलिस्खलिरणिध्वनित्रपि क्षपयश्च ' इति पपाठ । तत्र ध्वनिर्वर्धमानानुसारेण पठित उदाहृतश्च । तथा रणिरपि । दल विशरणे । वल संवरणे । स्खल सञ्चलने । त्रपूष् लज्जायाम् इति गता । तेषा णौ दलयति वलयति स्खलयति त्रपयतीति भवति । क्षपीति—क्षि क्षये इति वक्ष्यमाणस्य ण्यन्तस्य पुकि निर्देश । तथा च सुधाकर —क्षि क्षये णिचि पुकि मित्त्वे क्षपयति इति ॥

स्वन अवतंसने ॥ ८०६ ॥

स्वनयति । अन्यत्र स्वानयति । अथ शब्दार्थ पठिष्यते । अत्र मैत्रेय —ध्वन शब्दे स्वन अवतंसने इत्येव इति ॥

घटादयो मितः ॥

मित्संज्ञका इत्यर्थ ॥

जनीजृष्क्नसुरञ्जोऽमन्ताश्च ॥

चशब्दात् मित इत्यपेक्ष्यते । जनी प्रादुर्भावे । जृष् वयोहानौ । क्नसु ह्वरणदीप्त्यो । दिवादय । रञ्ज रागे । भ्वादिश्च । अम्शब्दो अन्ते येषा ते अमन्ता यथामम्भ सर्वेषु विस्तरणेषु । ते च मित । जनयति । जरयति । जृष् इति षित्निर्देशात् जृणातेरमित्त्वात् जारयतीति बोधिन्यामादौ । मैत्रेयो जृ-

*उ प्रा २३७ रमु ध्वनिरवनित्रपि वर्धमानाय

गाते स्थाने क्नसु इत्येके इति चनुर्थादि च वक्ष्यति । क्नसयति । रञ्जयति मृगान् रमयतीत्यर्थः । ‘रञ्जेर्णौ मृगरमण उपसङ्ख्यानम्’ इति नलोपः । मृगादन्यत्र नलोपो न भवति—रञ्जयति पक्षिणः । तथा रमणादन्यत्र न नलोपः रञ्जयति मृगान् तृणादिदानेन । नलोपाभावे मित्त्वफलं—अरञ्जि, अराञ्जि इत्यादौ चिण्णमुलोरिति दीर्घविकल्पः । अमन्ता खल्वपि क्रमयति । गमयति । इत्यादि ॥

अत्र केचित्—‘जनीजॄक्नसु’ इति अकारान्तं सूत्रं पठन्तः पकारं चोत्तरधातोरादिं व्याचक्षाणा दैवादिकस्य निरसनार्थस्य रनम्यते रनसयति इति मित्त्वमाहुः । तथा च दिवादौ आत्रेयमैत्रेयौ—प्नसु निरसने इत्येके मिदिति ॥

ज्वलह्वलह्मलनमामनुपसर्गाद्वा ॥

ज्वलादीनां वा मित्त्वं भवति । उपसर्गात्परेषां नायं विकल्प इत्यर्थः । क्वचित्तु पठ्यते—ज्वलह्वलह्मलनमोऽनुपसर्गाद्वा इति । तत्र न क्लेशः । मित इति सम्बन्धः । ज्वलादीनां पूर्वत्र पाठात्प्राप्तिः । नमेस्त्वमन्तत्वात् । ज्वलयति, ज्वालयति । ह्वलयति, ह्वालयति । ह्मलयति, ह्मालयति । नमयति, नामयति । उपसृष्टे तु नित्यं मित्त्वं—प्रज्वलयति इत्यादि । उत्क्रामयतीति प्रयोगो घनन्तात् तत्करोतीति णौ । एवमन्येषामपीदृशां निर्वाहः । ‘मितां ह्रस्वः’ इत्यत्र वृत्तौ—‘वा चित्तविरागे’ इत्यतो वेत्यनुवृत्ते व्यवस्थितविभाषाविज्ञानात् सङ्क्रामयतीत्यादिसिद्धिरिति । यत्तु—सुधाकरोक्तं घनन्तात् तत्करोतीति णिचि उत्क्रामयतीति । तदयुक्तम्, ‘नोदात्तोपदेशस्य’ इति वृद्धिनिषेधात् उत्क्रामशब्दस्यैवाभावात् ॥

ग्लास्नावनुवमां च ॥

'अनुपसर्गाद्वा' इति वर्तते । पूर्ववत् व्याख्या । अत्रापि पूर्ववत् कश्चित् 'ग्लास्नावनुवमश्च' इति प्रथमान्तं पठ्यते । ग्लै हर्षक्षये । अत्र स्नेति 'ष्णै शौचवेष्टनयोः' इति वक्ष्यमाणस्य 'ष्णा शौचे' इत्यादादिकस्य च ग्रहणं 'श्रा पाके' इत्यत्रोक्तन्यायेन । 'वनु च नोच्यते' इति इह पठितो वनतिः 'अनन्तरस्य विधिर्वा' इति न्यायादनूद्यते; न तु तानादिको वनोति । टु वमु उद्गिरणे । अमन्तश्चायम् । वन्वमो प्राप्ते ग्लास्नो अप्राप्ते इत्युभयत्र विभाषेयम् । ग्लपयति, ग्लापयति । स्नपयति, स्नापयति । वनयति, वानयति । वमयति, वामयति ॥

ग्लास्नोरुपसृष्टयोः मित्त्वाभावात्—प्रग्लापयति । प्रस्नापयतीत्येव । वनुवमोस्तु—नियमितत्वात् प्रवनयति । प्रवमयतीत्येव ॥

न कम्यमिचमाम् ॥

कमु कान्तौ, अम गत्यादौ, चमु अदने । एषाममन्तत्वात् मित्त्वे प्राप्ते निषिध्यते ॥

कामयते । आमयति । आचामयति ॥

शमोऽदर्शने ॥ ८०७ ॥

शमु उपशमने दिवादि । अयं च दर्शने न मिदन्तोऽपि । निशामयति रूपम् ॥

अत्युत्कृष्ट*मिदं तीर्थं भरद्वाज निशामय । इति ॥

---

*अकर्दम

शम लक्ष आलोचने इति चौरादिक । अस्मात् कारिते णावथो न सङ्गच्छते । दर्शनादन्यत्र **निशमयति** वत्र । अत्र स्वामी—नेत्यनपेक्ष्य अदर्शन इति वदन् दर्शनादन्यत्र मिदिति व्याचष्ट । एवमन्यत्र न फलभेद ॥

यमोऽपरिवेपणे ॥ ८०८ ॥

यम उपरमे इत्यग्रे । अथ परिवेपणादन्यत्र भोजनाया* अन्यत्रामन्तोऽपि न मित् । **आयामयति** । द्रावयति व्यापारयति वेत्यर्थ । परिवेपणे तु—**यमयति** ब्राह्मणान् । अत्र स्वाम्यादयो नेत्यनपेक्ष्य परिवेपणादन्यत्र मित्त्वमिति व्याचक्षते । तद्वृत्तिविरुद्धम् । तथा हि—'न पादमि' इत्यत्र आयामयति इत्युदाहृत्य यमोपरिवेपणे इति मित्सज्ञा प्रतिषिध्यते इति । तत्र न्यासे च—तत्र हि 'न कम्यमिचमाम्' इत्यतो नेति प्रतिषेधोनुवर्तत इति । तथा मैत्रेयादयोऽपि नेत्यनुवृत्यव व्याचक्षते । यमयतीति प्रयोगोऽबन्तात्† 'तत्करोति' इति णौ द्रष्टव्य ॥

स्खदिरवपरिभ्यां च ॥ ८०९ ॥

न मिदिति शेष । **अवस्खादयति** । **परिस्खादयति** 'अपावपरिभ्य' इति बोधिन्यासे । अत्रापि स्वाम्यादयो नेत्यनपेक्ष्य स्खदे पूर्वं पाठात् सामान्येन माप्त मित्त्वमुपसृष्टाद्यादे भवति अवाद्युपसृष्टादवेति व्याचक्षाणा **प्रस्खादयतीत्यादौ** मित्त्व नेच्छन्ति । इद वृत्तिकारादीनामनभिमतम् । यतस्तै सर्वत्र नेत्यपेक्ष्यते । एव हि निषेधानन्तर पाठ उपपद्यते । अन्यथा स्खद स्खदने इत्य

---

*भोजनार्थव्यायामात् †नियमयतीति प्रयोग यमस्त्तमुपनिविषु च' इत्यत्र

स्थानन्तरमेव अवपरिभ्यां चेति पठेत् । एवं हि द्विः स्वदिग्रहणं न कर्तव्यं भवति ॥

फण गतौ ॥ ८१० ॥

नेति निवृत्तम्, असम्भवादिति मैत्रेयः । निषेधात्पूर्वमपाठः फणादिकार्यानुरोधात् इति च ॥

फणति । पफाण । पफणतुः, फेणतुः । पफणुः, फेणुः । पफणिथ, फेणिथ । पफण, फेण । पफाण, पफण । पफणिव, फेणिव । पफणिम, फेणिम—'फणां च सप्तानाम्' इति किति लिटि थलि च सेटि एत्वाभ्यासलोपविकल्पः ।

फणिता । इत्यादि । अफणीत्—'अतो हलादेः' इति वृद्धिविकल्पः ॥

पिफणिषति । पम्फण्यते—अनुनासिकान्तत्वान्नुक् । पम्फणीति, पम्फण्टि । पम्फाण्ट—'अनुनासिकस्य क्विझलोः क्ङिति' इति दीर्घः । पम्फाण्हि इत्यत्र हेर्लुकः परत्वाभावात् धिभावो न भवति ॥

फणयति । अपीफणत् । अन्यत्र फाणयति तक्रं निस्रेदयतीत्यर्थ इति स्वामिसम्मताकारौ ॥

फाण्टम्—'क्षुब्धस्वान्त' इत्यादिनाऽनायासेऽनिट्त्वं निपात्यते । अत्रानायासशब्देन अल्पप्रयाससाध्य कषायविशेष उच्यते । तथा हि—औषधस्य पञ्चकल्पना रसः, कल्कः, शृतम्, शीतः, क्वाथः । शीतो नाम क्षुण्णमौषधमुदके प्रक्षिप्य रात्रावधिवासितं यदुदकं प्रातः

पीयते स । तदेवोष्णोदके प्रक्षिप्य सद्योभिषुत्य पूत्वा यत् पीयते स फाण्ट इति तद्विद ॥

वृत् ॥

समाप्तो घटादि वृत्त इत्यर्थ । अस्मात्पूर्वं वृदित्येक इति मैत्रेय ॥

ज्वरादय उदात्ता उदात्तेतः ॥

राजृ दीप्तौ॥ ८११ ॥

उदात्तः स्वरितेत् ॥

राजति । रराज । रेजतुः, रराजतु । रेजिथ, रराजिथ । राजिता । इत्यादि पूर्ववत् । तङि—राजते । रराजे । इत्यादि ॥

रिराजिषति । रिराजिषते ॥ राराज्यते । राराष्टि । व्रश्चादिषत्व झलि पदान्ते च । राजयति । अरराजत् । 'नाग्लोपि' इति ऋदित्वादुपधाह्रस्वनिषेध । सम्यग्राजत इति सम्राट्—'सत्सूद्विष' इत्यादिना क्विप् । 'मो राजि सम क्वौ' इति समो मकारस्य मकार क्विबन्ते अस्मिन्परे मोऽनुस्वारापवाद । सम्राजोऽपत्य साम्राज्यः—'सम्राज क्षत्रिये' इति कुर्वादिपाठात् क्षत्रियवचनात् अस्मात् अपत्ये ण्य । अक्षत्रियादणि साम्राज ॥

राजत इति राट्—'अन्येभ्योऽपि दृश्यते' इति क्विप् ॥

राष्ट्रम्—'ष्ट्रन्' । 'तितुत्र' इति इण्निषेध । षित्त्वात् स्त्रियां राष्ट्री । स्वामिनीत्यर्थ ॥

राष्ट्रियः—'राष्ट्रावारपाराद्घखौ' इति भावादौ शैषिकघ्अप-वादो घ ॥

राजा—'कनिन्युवृषि' इत्यादिना कनिन् ॥

दन्तानां राजा **राजदन्तः**—'राजदन्तादिषु परम्' इति षष्ठ्यन्तस्य परप्रयोगः ॥

राजन्यः क्षत्रियः । 'राजश्वशुराद्यत्' इति अपत्येऽर्थे यति व्युत्पत्तिः । जातिवचनस्त्वयम् । तथा च तत्र वार्तिकम्—'राज्ञोऽपत्ये जातिग्रहणम्' इति । जातिश्चेह क्षत्रियजातिरुच्यते । 'ये चाभावकर्मणोः' इति प्रकृतिभावात् 'नस्तद्धिते' इति टिलोपाभावः । क्षत्रियजातेरन्यत्रापि—**राजनः**—'अन्' इति प्रकृतिभावः ॥ राज्ञां समूहो **राजकम्**—'नस्तद्धिते' इति टिलोपः । 'गोत्रोक्षोष्ट्रोरभ्रराज' इति वुञ् । एवं **राजन्यकम्**—'आपत्यस्य च तद्धितेऽनाति' इति यकारस्य अनाति तद्धिते भसंज्ञानिमित्ते विधीयमानो लोपः 'प्रकृत्या अके राजन्यमनुष्ययुवानः' इति प्रकृतिभावान्न भवति । यद्वा—अयं यकारो 'राज्ञोपत्ये जातिग्रहणम्' इत्युक्तत्वान्नापत्य* ॥

राज्ञ इदं **राजकीयम्** । 'राज्ञः कच' इति छप्रत्ययः शैषिकः, कश्चान्तादेशः ॥

राज्ञः कर्म, भावो वा **राज्यम्**—पत्यन्तपुरोहितादिषु 'राजाऽसे' इति पाठात् असमासोऽयम् । यकारस्य भावकर्मविषयत्वात् प्रकृतिभावात् 'नस्तद्धिते' इति टिलोपः । समासे तु ष्यञ्—**आधिराज्यम्** । ब्राह्मणादिषु राजन्शब्दः पठ्यते ।

---

*नापत्ये

स हि तदन्तात् ष्यञर्थं, केवलस्य यको विधानात् । इद-मेव 'राजाऽसे' इत्येतद्वचनं ज्ञापकमत्र तदन्तत्वे ॥

अन्ये के ब्राह्मणादेराकृतिगणत्वात् राजन्शब्दान्तात् ष्यञि सिद्धे तत्र राजन्शब्दस्य पाठसामर्थ्यात् केवलात् ष्यञपि भवतीत्याहु । तथा चावेष्ट्यधिकरणे शाबरभाष्यं—राज्यं तस्य कर्मणि ष्यञिति ॥

अधिको राजा—अधिराजः—'कुगतिप्रादय' इति तत्पुरुष. । 'राजाहस्सखिभ्यष्टच्' इति राजाद्यन्तात् तत्पुरुषात् टचि टिलोप । अत्र 'लध्वक्षरं पूर्वं निपतति' इति 'द्वन्द्वे घि' इति च लध्वक्षरत्वात् घ्यन्तत्वात् सखिशब्दस्य पूर्वनिपाते कर्तव्ये राजन्शब्द पूर्वं निपात्य सवर्णदीर्घेण निर्देशात् यस्य राजन्शब्दस्य सवर्णदीर्घप्रसङ्ग तस्यैव टजिति ज्ञापनात् लिङ्गविशिष्टपरिभाषया अधिराज्ञी इत्यादौ टज्न भवति । अयं समासान्तसमासार्थादुत्तरपदादस्रत एव समासे भवतीत्युक्तम् । तेन पञ्चराजीत्यादौ अकारान्तोत्तरपदसमाहारद्विगुत्वेन स्त्रियां ङीप भवति ॥

शोभनो राजा सुराजा । अतिराजा इत्यत्र 'न पूजनात्' इति समासान्तनिषेध । तत्र 'स्वती पूजायाम्' इति परिगणितम् ॥

मतिराजा—इत्यत्र तु 'मनेरश्वादयस्तत्पुरुषे' इति मते परेषामश्वादीनां आद्युदात्तविधौ मतिराजा इति पाठात् समासान्ताभाव ॥

किंराजा । अराजा इत्यत्र 'किम क्षेपे' 'नञस्तत्पुरुषात्' इति समासान्ताभावः ॥

महाराजो देवता अस्य माहाराजिकः—'महाराजप्रोष्ठपदाट्ठञ्' इति प्रथमान्ताद्देवतोपाधिकात् अस्येत्यर्थे ठञ्॥

महाराजो भक्तिः भजनीयोऽस्य माहाराजिकः—'महाराजाट्ठञ्' इति प्रथमान्तात् भक्त्युपाधिकात् अस्येत्यर्थे ठञ्॥

शोभनो राजा यस्यास्ति स राजन्वान्—'राजन्वान् सौराज्ये' इति मतुपि नलोपाभावो निपात्यते॥

टु भ्राजृ टु भ्राशृ टु भ्लाशृ दीप्तौ— ॥८१२-८१४॥

उदात्ता अनुदात्तेतः॥

अत्र स्वामी—आद्यावित्त्य टुरुभयत्रपीत्येके इत्याह। त्रयोऽपि ट्वित इति मैत्रेयः। वृत्तिकारोऽप्येवमनुकूलः। यदाह 'वाभ्राश' इत्यत्र टु भ्राशृ टु भ्लाशृ इति। तथा 'फणां च सप्तानाम्' इत्यत्र न्यासपदमञ्जर्यों त्रयोऽपि ट्वित पठ्यन्ते। तस्मात्त्रयमेव पाठो न्याय्यः सम्मतः। भ्राजते पठितस्यापीह पाठः फणादित्वेन कित्ति ङिति एत्वाभ्यासलोपविकल्पार्थः। ट्वित्त्वं तु न फलम्, तत्रापि ट्वाद्धस्यासङ्गः शक्यतात्। अनेनैव सिद्धे तस्य पाठो भ्रशादिपत्वनिवृत्त्यर्थ इति तत्रैवोक्तम्॥

भ्राजते। बभ्राजे। भ्रेजे। भ्राजिता। इत्यादि॥

वाभ्राशि। अबभ्राजत्। इत्यादौ उपधाह्रस्वत्वम्॥

भ्राजथुः—'ट्वितोऽथुच्'॥

न भ्राजत इति नभ्राट्—'नभ्राण्नपात्' इति नञ् प्रकृतिभावः॥

चङ्परे णौ 'भ्राजभास' इत्यादिना उपधाह्रस्वविकल्पनात् अस्यापि ऋदित्त्वं पूर्ववत् अनुदात्तेत्त्वमात्रफलम् ॥

भ्राष्ट्रम्—ष्ट्रन् ॥

भ्राष्ट्रमिन्धे इति भ्राष्ट्रमिन्धः । कर्मण्यण् । 'भ्राष्ट्राग्न्यो रिन्धे' इति मुम् ॥

भ्राशते । बभ्राशे । भ्रेशे । भ्राशिता । भ्राशिष्यते । भ्राशताम् । अभ्राशत । भ्राशेत ॥

आशिषि—भ्राशिषीष्ट । अभ्राशिष्ट । सार्वधातुके–'वा भ्राश' इत्यादिना पक्षे शपोऽपवादे श्यनि भ्राश्यते । भ्राश्यताम् । अभ्राश्यत । भ्राश्येत । इति भवति ॥

विभ्राशिषते । बाभ्राश्यते । बाभ्राष्टि ॥

भ्राशयति । अबभ्राशत् । ऋदित्त्वान्नोपधाह्रस्वः ॥

भ्लाशते । सर्वं भ्राशतिवत् ॥

भ्राशथुः । भ्लाशथुः—ट्वित्त्वादथुच् ॥

स्यमु स्वन ध्वन शब्दे ॥ ८१५-८१७ ॥

स्यमादयः क्षरत्यन्ता उदात्ता उदात्तेतः ॥

स्यमति । सस्याम । सस्यमतुः, स्येमतुः । सस्यमिथ, स्येमिथ । सस्यम, स्येम । स्यमिता । इत्यादि ॥

अस्यमीत् इत्यत्र—'अतो ह्लादेः' इति वृद्धिः 'ह्म्यन्त' इति निषिध्यते ॥

सिस्यमिषति । सेसिम्यते—'स्वपिस्यमिव्येञां यङि' इति सम्प्रसारणे द्विर्वचने अभ्यासस्य गुणः । संस्यमीति, संस्यन्ति ।

यङो लुका लुप्तत्वात् तत्परत्वाभावान्न सम्प्रसारणम् । 'नुगतोऽनुनासिकान्तस्य' इत्यभ्यासस्य नुक् । संस्यान्त इत्यादौ 'अनुनासिकस्य क्विझलोः' इति दीर्घः ॥

संस्यन्धि—'मोनो धातोः' 'म्वोश्च' इति नत्वम् ॥

संस्यांहि इत्यत्र पूर्वं 'अनुनासिकस्य' इति दीर्घे पश्चात् 'नश्चापदान्तस्य झलि' इत्यनुस्वारः । असंस्यन् इत्यत्र पदान्तत्वात् 'मोनो धातोः' इति नः ॥

स्यमयति । असिस्यमत् । अमन्तत्वान्मित्त्वम् ॥

स्यमित्वा, स्यान्त्वा—उदित्वादिड्विकल्पः । अनिट्पक्षे 'अनुनासिकस्य' इति दीर्घः ॥

स्यान्तः—'यस्य विभाषा' इत्यनिट्त्वम् ॥

स्यमन्तको मणिः—बाहुलकात् अचि संज्ञायां कन् ॥

अथं चुरादौ वितर्कोऽपि ॥

स्वनति । सस्वान । सस्वनतुः, स्वेनतुः । स्वनिता । इत्यादि ॥

अस्वनीत्, अस्वानीत्—'अतो हलादेः' इति वा वृद्धिः॥

सिस्वनिषति । संस्वन्यते । संस्वन्ति । संस्वान्तः । स्वानयति । अभिस्वनत् । शब्दे अघटादित्वान्न मित्त्वम् ॥

विष्वणति । अवष्वणति । 'वेश्च स्वन' इति षत्वम् । स्फोरणार्थादित्यनुवर्त्यते ॥

विष्वणनम् सशब्दभोजनम् । तथा च वृत्तौ—अभ्यवहारक्रियाविशेषोऽभिधीयते यत्र स्वननमस्ति । सशब्दं भुङ्क्ते इत्यर्थ इति ।

पिनाकी* तु—भुञ्जानः किंचिच्छब्दं करोतीति । काश्यपस्तु—भोजनमेवार्थमाह । बोधिन्यासेऽपि पक्षत्रयमपि दर्शितम् ॥

विषष्वाण । विषिष्वणिषतीत्यादौ 'स्थादिष्वभ्यासेन' इत्युभयत्र षत्वम् । तत्राणोपदेशार्थं अवर्णान्ताभ्यासार्थं षणि प्रतिषेधार्थं चेत्युक्तम् ॥

व्यष्वणत्—'प्राक्सितात्' इति षत्वम् ॥

अवपंष्वण्यत इत्यादौ 'नुम्विसर्जनीय' इति 'वेश्च स्वन' इति षत्वम् । उक्तं च—'अयोगवाहानामट्सु णत्वं शर्षु जश्भावषत्वे' इति । अयोगवाहाश्च अनुस्वारविसर्जनीयोपध्मानीयजिह्वामूलीययमा उक्ताः । षत्वे कृते सर्वत्र 'रषाभ्याम्' इति णत्वम् । विषंष्वन्ति इत्यत्र णत्वस्य पूर्वत्रासिद्धत्वात् 'नश्चापदान्तस्य झलि' इत्यनुस्वारे परसवर्णो नकारः । तस्य पुनर्णत्वं न भवति, असिद्धत्वादेव ॥

स्वनः । स्वानः—'स्वनहसोर्वा' इत्यनुपसृष्टाद्वा अप् । तदभावे घञ् । उपसृष्टात्तु—प्रस्वान इत्येव ॥

निस्वन । निस्वान—'नौगदनद' इत्यादिना घनपौ ॥

स्वान्तम्—'क्षुब्धस्वान्त' इत्यादिना निष्ठायामनिट्त्वं निपात्यते मनोऽभिधानं चेत् । अन्यत्र स्वनितो मृदङ्गः । आदित्वादस्मात् 'रुष्यमत्वरसङ्घुषा' इति निष्ठाया इड्विकल्पः । इदं चोभयत्र विभाषेति मनस्यन्यत्र च—आस्वान्तम् । आस्वनितमिति ॥

फणादयो गताः ॥

*विवरी.

ध्वनति । दध्वान । ध्वनिता इत्यादि स्वनिवत् ॥

ध्वान्तम्—'क्षुब्धस्वान्त' इति तस्य निष्ठायामनिट्त्वं तमसि । अन्यत्र—ध्वनितम् । ध्वनि ॥

अयं कथादिश्च । अत्र स्वनिध्वन्योर्मध्ये ष्टनेति कश्चित्पठ्यते । ष्टन वन शब्दे इति पूर्वमेव गतत्वादयमनार्षः । केचित्पौनरुक्त्यपरिहाराय दन्त्यादिं पठन्ति । सोऽप्यनार्षः, षोपदेशलक्षणविरोधात् । अत एव 'फणाश्च' इत्यत्र सप्तानामिति किमित्युक्त्वा ध्वनिः प्रत्युदाह्रियते । तथा न्यासे च—फणादीन् ध्वन्यन्तानष्ट पठित्वा ध्वनिर्वर्जिता. शेषाः फणादयस्सप्त इत्युक्तम् । पदमञ्जर्यां चैवमष्ट पठित्वा अन्त्यवर्जं फणादय इत्युक्तम् ॥

षम ष्टम अवैक्लव्ये ॥ ८१८-८१९ ॥

समति । ससाम । सेमतुः । सेमिथ । समिता ॥

सिसमिषति । संसम्यते । संसमीति, संसन्ति ॥

समयति । असीषमत् ॥

स्तमति । तस्ताम । तस्तमतुः । स्तमिता ॥

तिस्तमिषति । तंस्तम्यते । तंस्तन्ति ॥

स्तमयति । अतिष्टमत् ॥

अत्र स्वाम्यादय केचिदितदन्ता घटादय इति । बोधिन्यासे तु ध्वन्यन्ता इति । तत्र—फणानां मित्त्वे न विवाद * । राजादीनां त्वनन्तराणां चतुर्णां णौ चङ्युपधाह्रस्वनिषेधार्थादादित्करणाल्लिङ्गात् न मित्त्वं भविष्यति । स्यमेरनन्तरत्वात्स्वनिध्वन्योश्च पूर्वत्र पाठान्मि-

*मित्त्वे विवाद इति मुद्रितकोशे ।

त्व सिद्धम् । सर्वैरपि शब्दार्थेन्द एव मित्त्वं यथा स्यादिति पूर्वत्र पाठोऽङ्गीकृत । घमिष्टम्योरण्मन्तत्वादेव मित्त्वं सिद्धमिति आहोपुरषिकामात्रमेवैतन् ध्वन्यन्ताप्म्यन्ता वा घटादय इति मतद्वयम् । यत्तु तैरुक्तम्—घमिष्टम्योरमन्तयो पुन पाठेन अमन्तलक्षणस्य मित्त्वस्यानित्यत्वज्ञापनात् उन्नामयतीत्यादिसिद्धिरिति तद स्माभि 'अमन्ताश्च' इति मित्त्वविधौ प्रकारान्तरेणोपपादितम् ॥

ज्वल दीप्तौ ॥ ८२० ॥

ज्वलति । जज्वाल । जज्वलतु । ज्वलिता ॥

अज्वालीत्—'अतो ल्रान्तस्य' इति वृद्धि ॥

जिज्वलिषति । जाज्वल्यते । जाज्वलीति, जाज्वल्ति ज्वलयति, ज्वालयति, प्रज्वलयति । घटादिपाठान्नित्य मित्त्व सोपसर्गत्वे । अन्यदा तु 'ज्वल्ह्वल' इति विकल्पेन । घटादिपाठा देव ज्वाल्यतीत्यादिसिद्धाविहास्य पाठ 'ज्वलितिकसन्तेभ्यो ण' इति पाक्षिके णप्रत्यये ज्वालः इति यथा स्यादिति । ज्वलितीति इतिशब्द आद्यर्थे । णाभावे पचाद्यचि ज्वल ॥

ज्वलनः—'जुचङ्क्रम्य' इति तच्छीलादौ युच् कर्तरि ॥

चल कम्पने ॥ ८२१ ॥

चलति । चचाल । चेलतु । चेलु । चलिता । इत्यादि पूर्ववत् ॥

कम्पने घटादिपाठात् चलयति । अन्यत्र चालयति ॥

चलः । चाल—'ज्वलिति' इति णविकल्प ॥

चलाचलः—चल इत्यर्थः । 'चरिचलिपतिवदीनामच्याकाम्यासस्य' इति द्विर्वचनं, अभ्यासस्यागागमश्च ॥

चाचलिः—'सर्तिवहिचलिपतिभ्यो यङन्तेभ्य. किकिनौ' इति तयोरन्यतरः । 'अतो लोपः' 'यस्य हलः' इत्यल्लोपयलोपौ ॥

चलन.—'चलनशब्दार्थात्' इति युच् ॥

'चल विलसने' इति तुदादौ । चल गतौ इति चुरादौ ।

जल घातने* ॥ ८२२ ॥

घातनं तैक्ष्ण्यं इति स्वामी । जलति इत्यादि पूर्ववत् ॥

जल्ः । जालः ॥

डलयोरेकत्वस्मरणात् जड ॥

जडस्यापत्यं जाडारः—गोधाशब्दात् ग्काऽपि गोधार इति सिद्धे 'आरगुदीचाम' इत्यारग्वचनं जाडारः पाण्डारः इति सिद्धयर्थमिति तत्र स्थितम् ॥

जाड्यम् । जडिमा—'वर्णदृढादिभ्यष्यञ्च' इति दृढादित्वात् भावकर्मणोः ष्यञिमनिचौ ॥

जल अपवारणे इति चुरादौ ॥

टल ट्वल वैक्लव्ये ॥ ८२३-८२४ ॥

टलति । इत्यादि चलतिवत् ॥

ट्वलति । टट्वाल । टट्वलतुः । ट्वलिता । इत्यादि ॥

*घात्ये, घान्ये.

ष्ठलः । ष्ठालः ॥

ष्ठल स्थाने ॥ ८२५ ॥

स्थानं प्रतिष्ठा । स्थलति । तस्थाल । स्थलिता । अस्थालीत् इत्यादि ॥

तिस्थलिषति—'स्तौतिण्योरेव' इत्यषत्वम् ॥

तास्थल्यते । तास्थल्ति ॥

स्थालयति । अतिष्ठलत् ॥

स्थालम् । स्थलम् । स्थली—'जानपद' इत्यत्र अकृत्रिमाया भूमौ ङीप् । अन्यत्र-स्थला । स्थाली-गौरादित्वात् ङीप् ॥

विष्ठलम्—'विकुशमिपरिभ्य स्थलम्' इति मूर्धन्य । एव क्वादिभ्य ॥

कपिष्ठलो गोत्रम्—'कपिष्ठलो गोत्रे' इति मूर्धन्यो निपात्यते । अन्यत्र कपीना स्थल कपिस्थलमिति भवति ॥

हल विलेखने ॥ ८२६ ॥

विलेखन कर्षणम् । हलति । जहाल । हलिता । अहालीत् इत्यादि ॥

हलम् । हालम् ॥

हलि—'इन्' इतीन्प्रत्यय ॥

हलि गृह्णाति हलयति । अजहलत् । 'मुण्डमिश्र' इत्यादिना गृह्णात्यर्थे णिचि 'हलिकल्योरत्वनिपातन सन्वद्भावप्रतिषेधार्थम्'

इतीकारस्यात्वे तस्य वृद्धौ कृतायामकृताया वा लोपे अग्नेप्य-ङ्गमित्यभ्यामस्य सन्वद्भित्त्वं न भवति ॥

हलानां समूहो हल्या—'पाशादिभ्यो यः' इति पाशादि-पाठात्समूहे यः ॥

हलस्येदं हालिकम्—'हलसीराट्ठक्' इति षष्ठ्यन्तात् इद मर्थे ठक् ॥

हलं वहति हालिकः बलीवर्दः—'हलसीराट्ठक्' इति द्वितीयान्तात् वहतीत्यर्थे ठक् ॥

हलस्य कर्षः हल्यः । कर्षः कर्षणं कृष्यमाणं वा । 'मत-जनहलात्करणजल्पकर्षेषु' इति षष्ठ्यन्तात् कर्षेऽर्थे यत् ॥

द्विहल्या भूः—'रथसीताहलेभ्यो यद्विधौ' इति तदन्तविधिः ॥

न विद्यते हलिः यस्यासौ अहलः—'नञ्दुःसुभ्यो हलिस-क्थ्योरन्यतरस्याम्' इति पक्षेऽच् समासान्तः । एवं दुःसुपूर्वप दावपि । अत्र हलिहलशब्दाभ्यां बहुव्रीहिणा रूपद्वये सिद्धे पक्षे समासान्तविधानं 'शेषाद्विभाषा' इति हल्यन्तात् कप् मा भूदिति । यस्मात् बहुव्रीहेः समासान्तो नोक्तः स शेषः । न चात्र हलिग्रहणमर्थभेदनिबन्धनं मन्तव्यम् । महद्धलं हलिः, हल मात्रं त्वन्यदिति नायमर्थभेदः निश्चितकरः । यस्माद्धलान्तेनापि समासो न दण्डवारित इति प्रकरणादिवशेनैव अर्थविशे-षावगतिः ॥

णल गन्धने ॥ ८२७ ॥

बन्धन इति काश्यपः । प्रणलति इत्यादि ॥

नाल । नलः ॥

नाली । प्रणाली । गौरादि ङीप् ॥

डलयोरेकत्वस्मरणात् नड । 'अव्युत्पन्नं प्रातिपदिकम्' इति हरदत्त ॥

नडानां समूहो नड्या—'पाशादिभ्यो य ' इति यः ॥

नडा अस्मिन्देशे सन्तीति नड्वल । नड्वान्—'कुमुदनडवेतसेभ्यो ड्मतुप्' 'नडशादाड्वलच' इति चातुरर्थिको ड्मतुप् ड्वलच ॥

नलिनम्—'वृदक्षिभ्यामिनन्' इति इनन् बाहुलकादस्मादपि । नलिनी—गौरादिषु दर्शनात्, 'जातेरस्त्रीविषयात् इति वा ङीप् । यद्वा—नलशब्दात् 'पुष्करादिभ्यो देशे' इति मत्वर्थीय इनौ ङीपि द्रष्टव्य ॥

नल गन्धं ददातीति नलदं लामज्जकम् ॥ /

पल गतौ ॥ ८२८ ॥

पलति । इत्यादि ॥

पलं—उन्मानविशेष ॥

पलल मांसम्—'कलपश्च' इत्यत्र प्राग् प्रत्ययनिर्देशात् अन्येभ्यो भवतीति कुण्डलादिवदस्मादपि कलप्रत्यय ॥

पलालम्—'स्याचनि' इत्यालच् बाहुलकादस्मादपि ॥

मत्स्य पलालं पलाली—पिप्पल्यादित्वात् ङीष् । पलालयस्यास्तीति पलालिन.—'शाकिपलालिदद्रुवा ह्रस्वत्वं च' इति पामादित्वान्नत्वयो ह्रस्वत्व च ॥

पाल रक्षण इति चुरादौ ॥

वल प्राणने धान्यावरोधे च ॥ ८२९ ॥

प्राणन जीवनम् । धान्यमवरुद्ध्यते यत्र कुसूलादौ तत् धान्यावरोध, तद्व्यापार इत्यर्थ । वलति । इत्यादि ॥

वाल । बल्म् । करणस्य कर्तृत्वोपचाराद्च् । बाला—अजादिपाठात् 'वयसि प्रथमे' इति ङीप बाधित्वा टाप् ॥

बलवान् बलूल—'वातदन्तबलललाटानामूङ् च' इति सिध्मादिपाठाल्लच्प्रत्यय ऊङागम ॥

नल पुरुष—'अर्शआदिभ्योऽच्' इति मत्वर्थेऽच् ॥

बाहुबली । उरबली—'बलाद्बाहूरुपूर्वपदात्' इति पुष्करादिपाठात् इनिर्मत्वर्थे । सर्वबली—तत्रैव 'सर्वादेश्च' इति पठ्यते ॥

बलि—'इन्' इतीन्प्रत्यय ॥

बल्यर्थास्तण्डुला बालेया—'छदिरुपधिबलेर्ढञ्' इति छदिबलिभ्या विकृतिवाचिभ्या विकृत्यर्थाया प्रकृतौ ढञिति ढञ् । उपधेस्तु स्वार्थेय प्रत्यय ।

कुबेराय बलि कुबेरबलिः—'चतुर्थी तदर्थार्थबलिहितसुखरक्षितै' इति चतुर्थ्यन्तस्य तदर्थादिभिस्तत्पुरुष । तदर्थेत्यर्थग्रहणम्, तस्मा इद तदर्थम् । अन्यानि तु प्रातिपदिकानि ॥

अय चुरादौ मित् ॥

पुल महत्त्वे ॥ ८३० ॥

पोलति । पुपोल । पोलिता ॥

पुपुलिषति, पुपोलिषति ॥ पुलित्वा, पोलित्वा—'रलो व्युपधात्' इति किस्त्वविकल्प ॥

पोपुल्यते । पोपुलीति, पोपोल्ति ॥

पोलयति । अपूपुलत् ॥

'उदुपधात्' इति भावादिकर्मणो निष्ठाया सेटः किस्त्वविकल्पनात्—पुलित अनेन । पोलित अनेन इत्यादि ॥

पोल' । णाभावे इगुपधलक्षण क—पुल । पुलक—सज्ञाया, क्वुन् ॥

पुलिनम्—बाहुलकादिनिनि गुणाभाव' ॥

पुलाकः—'बलाकादयश्च' इत्याकनन्तो निपातित ॥

अयं चुरादावपि । तुदादावपीति क्षीरस्वामी ॥

कुल संस्त्याने वन्धुषु च ॥ ८३१ ॥

संस्त्यान सङ्घात इति स्वामी । कचित्तु सन्तान इति पठ्यते । सन्तानो विजातीयैरविच्छिन्न प्रवाह । बन्धुशब्देन तद्व्यापार सम्बन्धोऽभिधीयते । कोलति इत्यादि पोलतिवत् ॥

कुलस्यापत्य कुलीन । कुल्य । कौलेयः । कुलशब्दो वृत्तौ तद्वति वर्तते । 'कुलात्ख.' 'अपूर्वपदादन्यतरस्या यड्ढकञौ' इति खयड्ढकञः । अत एवापूर्वपदग्रहणात् सस्तदन्तादपि भवति—ब्राह्मणकुलीन । महाकुलशब्दात् 'महाकुलादञ्खञौ' इत्यञ्खञौ, अन्यतरस्या ग्रहणानुवृत्ते खश्चेति माहाकुल' । माहाकुलीन' । महाकुलीन इति भवति । दुष्कुलशब्दात् 'दुष्कुलाड्ढक्'

इति ढकि दौष्कुलेयः । अत्राप्यन्यतरस्यांग्रहणानुवृत्तेः खे दुष्कुलीनः ॥

कौलेयकः श्वा—'कुलकुक्षिग्रीवाभ्यः श्वास्यलङ्कारेषु' इति यथासङ्ख्याच्छ्वन्यभिधेये कुलाड्ढकञ् ॥

अमुष्य कुलस्य भावः आमुष्यकुलिका—'द्वन्द्वमनोज्ञादिभ्यश्च' इति मनोज्ञादिपाठाद्वुञ् । 'आमुष्यायणामुष्यपुत्रिकामुष्यकुलिकेत्युपसङ्ख्यानम्' इति षष्ठ्या अलुक् । स्वभावात्स्त्रीलिङ्गः ॥

कौलकम्—अयं मनोज्ञादिः ॥

निष्कुलाकरोति पशुम्—निष्कुष्णातीत्यर्थः । 'निष्कुलान्निष्कोषणे' इति कृञो योगे निष्कोषणार्थात् निष्कुलशब्दात् डाच् । निष्कोषणमन्तरवयवानां बहिर्निस्सारणम् ॥

नास्ति कुलमस्य नकुलः—'नभ्राण्नपात्' इति नञः प्रकृतिभावः ॥

कुलकम्—श्लोकसङ्घातविशेषः । संज्ञायां वुन् । कुलशब्दात्कन्वा ॥

शल हुल पत्लृ गतौ ॥ ८३२-८३४ ॥
हुल हिंसासंवरणयोश्च ॥ ८३५ ॥

अत्र मैत्रेय । चकारोत्रान्वाचये । गतावस्य तावत्प्रयोगः । क्वचित्तु—हिंसासंवरणयोश्चेति । क्वचित्तु पाठे—शल हुल हल पत्लृ गतौ । हुल हिंसासंवरणयोश्चेति । अत्र पाठे चकाराद्गतौ चेति व्याख्येयम् । शलतेः हलतेश्च वधादिपठितस्यापीह

पाठो न विकल्पार्थ । घटादिपाठस्त्वर्थविशेषे मित्त्वार्थ इति च बोध्यम् ॥

शलति । शशाल । शलिता । इत्यादि ॥

शाल । शाला ॥

शल इति चलनसंवरणयोर्गत ॥

होलति । इत्यादि । पोलतिवत् ॥

पतति । पपात । पेततु । पतिता ॥

अपसत्—लृदित्त्वादङ्, 'पत पुम्' इत्यङि परे पुमागम ॥

पिपतिपति—'तनिपतिदरिद्राणामुपसङ्ख्यानम्' इति वा इडागम । अनिट्पक्षे 'सनिमीमाघुरभलभशकपतपदामच इस्' इति सकारादो सनि विधीयमानेस्भावे 'सस्यार्धधातुके' इति सस्य तत्त्वे पिप्त्सशब्दस्य द्विर्वचने 'अत्र लोपोभ्यासस्य' इत्यभ्यासस्य लोप । अत्रग्रहण 'सनिमीमा' इत्यादिचतुस्सूत्रीविषये अभ्यासलोपार्थमिति स्थितम् । अभ्यासलोपोऽनर्थकत्वादन्त्यस्य न भवति 'नानर्थकेऽलोन्त्यविधि' इति । अन्ये त्वत्रग्रहण सर्वाभ्यासलोपार्थमाहु । तत्र मतेऽभ्यासलोपस्य सनिमीमादिचतुस्सूत्रीविषयत्वमधिकाराद्बोद्धव्यम् ॥

पित्सति । पनीपतने । पनीपत्ति—'नीग्वञ्चु' इत्यभ्यासस्य नीक् ॥

प्रणिपतति—'नेर्गद' इत्यादिना णत्वम् । अङ्गुचनायेऽपीच्छन्ति—प्रण्यपप्तत् ॥

पतापत—'चरिचलिपतिवदीना द्वित्वमगाभ्यासस्य' इति पदे द्विर्वचनमगाभ्यासस्य ॥

उत्पतिष्णुः—'अलङ्कृञ्' इत्यादिना इष्णुच् ॥

पतनः—'सुचङ्क्रम्य' इत्यादिना युच् ॥

पातुकः—'लषपतपद' इत्यादिना उकञ् ॥

पतत्यनेनेति पत्रम्—'दाम्नी' इत्यादिना करणे ष्ट्रन् ॥

सर्वपत्रं व्याप्नोतीति सर्वपत्रीण सारथिः । 'तत्सर्वादेः' इत्यादिना सर्वादेः पत्रान्तात् व्याप्नोतीत्यर्थे खः ॥

सपत्राकरोति सपत्र शरं मृगकाये प्रवेशयतीत्यर्थः । निष्पत्राकरोति—सपत्रं शरमपरभागे निष्क्रमयतीत्यर्थः । 'सपत्रनिष्पत्रादतिव्यथने' इति कृञो योगे डाच् । अतिव्यथनमतिपीडा ॥

गेहानुप्रपातमास्ते—'विशिपतिपदिस्कन्दां व्याप्यमानासेव्यमानयोः' इति कर्मण्युपपदे व्याप्यमानत्वे आसेव्यमानत्वे च गम्यमाने णमुल् । तत्र व्याप्तिर्गुणेन क्रियया वाऽनवयवेन द्रव्याणां सम्बन्धः । सा चेह विशयादिक्रियाभिः गेहादेः कर्मणः । आसेवा पौनःपुन्यम्, तच्च स्वभावात् क्रियायाः । तदयमर्थः—गेहंगेहमनुप्रपत्य आस्ते, गेहमनुप्रपत्यानुप्रपत्य आस्ते इति वा । आसेः प्रयोगो धातुसम्बन्धे प्रत्ययविधानात् । तत्र व्याप्त्यासेवनयोः समासेनैवोक्तत्वात् 'नित्यवीप्सयोः' इति द्विर्वचनं न भवति इति भाष्यादौ स्थितम् । यदा 'तृतीयाप्रभृतीनि' इति समासाभाव तदा गेहं गेहमनुप्रपातमास्ते, गेहमनुप्रपातमनुप्रपातमिति द्विर्वचनं भवत्येव । तत्र नित्यता पौनःपुन्यम्, तच्च क्रियाविषयमिति तत्र क्रियावाचिनो द्विर्वचनम् । वीप्सा तु व्याप्तुमिच्छा, सा च द्रव्यविषयेति द्रव्यवचनस्य । अत्रासेवायां

'आभीक्ष्ण्ये णमुल् च' इति क्त्वाणमुलोर्विधानादेव णमुलि सिद्धे पुनर्विधानं द्वितीयान्तस्योपपदत्वार्थम्। तेन पाक्षिकः समासो भवति। क्त्वो निवृत्त्यर्थं तु न भवति, इष्टत्वात्तस्येति हि स्थितम्॥

आपततीति आपात्यः—'भव्यगेय' इति निपातनात् पक्षे कर्तरि ण्यत्। वा वचनेन यथाप्राप्तस्याभ्यनुज्ञानात् आपात्यमनेन इति भावेऽपि ण्यद्भवति॥

पतितः—गत्यर्थत्वात्कर्तरि क्तः॥

नरकं पतितः नरकपतितः—'द्वितीयाश्रितातीतपतितगतात्यस्तप्राप्तापन्नैः' इति द्वितीयान्तस्य श्रितादिभिस्तत्पुरुषः॥

स्वर्गात्पतितः स्वर्गपतितः—'अपेतापोढ' इति पञ्चमीतत्पुरुषः॥ अल्पशः इति अल्पाया पञ्चम्यास्समासविधानात् क्वचित्समासो न भवति प्रासादात्पतितः इत्यादौ। अत एव निपातनान्निष्ठायामिट्। अन्यथा 'तनिपति' इति सनीड्विकल्पनात् 'यस्य विभाषा' इतीट्प्रतिषेधस्स्यात्। अन्ये तु वृतिप्रभृतीनां 'सेसिचि' इत्यादिना सकारादावेड्विकल्पनादेव निष्ठायामप्यनिट्त्वसिद्धावप्यनिट्त्वार्थमिटि करणात् 'यस्य विभाषा' इत्यस्यानित्यत्वज्ञापनात् इडित्याहुः॥

पापतिः—'सस्त्रिवहिचलिपतिभ्यो यङन्तेभ्यः किकिनौ' इति किकिनोरन्यतरः, 'अतो लोपः' 'यस्य हलः' इत्यल्लोपयलोपौ, अभ्यासस्य 'नी गच्चु' इत्यादिना नीक् न भवति, 'सासहादीनां निपातनं' इति वार्तिककारवचनात्॥

---

*तृतीयान्तस्य

सन्निपात—अच् । तस्य शमनं कोपनं वा **सान्निपातिकम्**—'सन्निपाताच्चेति वक्तव्यम्' इति ठक् ॥

पतङ्ग—'पतेरङ्गच् पक्षिणि' इत्यङ्गच् ॥

पतत्रम्—'पतेरत्रन्' इत्यत्रन ॥

पतत्रिः—'पतेरत्रिः' इति त्रिन्प्रत्ययः अगागमश्च । पतत्रिन्शब्दः पतत्रशब्दादिनौ मत्वर्थे ॥

पातालम्—'पतिचण्डाभ्यामालन्' इत्यालन् । बाहुलकाद्वृद्धिः । केचिद्वृद्ध्यर्थमालन् इति पठन्ति । तत् 'तद्युक्तादित्यण्प्रकरणे कुलालवरुडकर्मारनिषादचण्डालमित्रामित्रेभ्यः छन्दसि' इति चण्डालात् स्वार्थेऽणिविधानादयुक्तम् ॥

पताका—पिनाकादिर्बलाकादिर्वा आकप्रत्ययान्तः ॥

पताकी—मत्वर्थीय इनिः ॥

व्रीह्यादित्वात् **पन्थाः** । 'पतेस्थ च' इतीन्प्रत्ययः, तकारस्य च थकारः । 'पथिमथ्यृभुक्षामात्' इति आकारादेशोऽन्त्यस्य सौ परे 'इतोत्सर्वनामस्थाने' इति पथ्यादीनां इकारस्याकारे सवर्णदीर्घे । 'थो न्थ' इति पथिमथोस्थस्य न्थादेशः सर्वनामस्थाने **पन्थानौ**—'सर्वनामस्थाने' इति दीर्घे ॥ शसाद्यजादौ पथः इत्यादि । 'भस्य टेर्लोपः' भसंज्ञकानां पथ्यादीनां टेर्लोपः, इति टिलोप । हलादौ नलोपः **पथिभ्याम्** इत्यादि ॥

विपथम् । कापथम्—'कुगतिप्रादय' इति तत्पुरुषः । 'कापथ्यक्षयो' इति पथ्यक्षयोरुत्तरपदयोः कुशब्दस्य कादेशः ॥

त्रयाणां पन्था: त्रिपथम् । 'ऋक्पूरब्धूः' इति समासमात्रेऽकारस्समासान्तः 'नस्तद्धिते' इति टिलोपः । 'पथस्संख्या-

व्ययादे ' इति नपुंसकत्वम् । इदं च परवल्लिङ्गतापवाद इति **विपथो देश । विपथा नगरी** । इति बहुव्रीहौ न भवति । तथा पन्थानमतिक्रान्तोऽतिपथ इत्यादौ 'अत्यादय' क्रान्ताद्यर्थे द्वितीयया ' इत्यादिना तत्पुरुषेऽपि न भवति । अत्र हि 'द्विगुप्राप्तापन्नालम्पूर्वगतिसमासेषु प्रतिषेध' ' इति परवल्लिङ्गता प्रतिषिध्यते । 'पथस्सङ्ख्याव्ययात्पर ' इति यदमरसिंहेन नपुंसकत्वमुक्तं तदप्युत्तरपदार्थप्राधान्य एव । तथा च तत्र व्याख्यातार —"प्रधानलिङ्गतापवादक्लीबविधानप्रस्तावादिह न भवति—**अपथा नगरी उत्पथो देश** इति । कथं तर्हि—'व्यध्वो दुरध्वो विपथ कदध्वा कापथ समा ।' इति विपथकापथयोः पुंस्त्वमुक्तम् । तत्रैवं व्याख्येयम्—अस्त्यन्योऽकारान्तः पथिपर्याय पथशब्दोऽर्धर्चादिपाठादुभयलिङ्गः । तेन समासात्पुंस्त्वं" इति । विपथकापथौ पुन्नपुंसके इति चाहु सुभूतिचन्द्रादयः । पठितश्च काण्डशेषे अकारान्त पथशब्द —'पथ-पन्थाश्च मार्गस्स्यात्' इति शाक्यमुनिस्तु—सङ्ख्याव्ययाभ्या परस्य पथशब्दस्य पुंस्त्वमेवाह तन् 'पथ सङ्ख्याव्ययात्पर ' इति वार्तिकविरोधात् तत्रत्यभाष्यकैयटवृत्त्यादिमहाग्रन्थविरोधादमरसिंहविरोधाच्च दुरधम् । अकृतसमासान्तस्य निर्देशात् 'न पूजनात्' 'किम' क्षेपे ' 'नञस्तत्पुरुषात् ' इति यदा समासान्तो निषिध्यते तदा 'परवल्लिङ्गं' इति पुंस्त्वमेव—**सुपन्था । किंपन्था । अपन्था** इति । 'न पूजनात् ' इत्यत्र स्वत्यो परिगणनात् **सत्पथ** इत्यादौ समासान्तो भवति । 'अव्ययीभावश्च' इत्यत्र **सुपथमिति** यदुदाहरणं तत्र सुशब्दस्य वैपुल्यमर्थो न पूजेति समासान्तलाभः अपथमित्यत्र 'नञस्तत्पुरुषात्' इति निषेधस्य 'पथो विभाषा इति विकल्पनात् समासान्तः । 'अपथं न पुंसकम्' इति न

पुमस्त्वम् । 'पथ स्सङ्ख्यायघादे' इत्येव सिद्धे किं सूत्रेणेत्या-शङ्कायां कैयट—'पूर्वकालत्वात् सूत्रस्य नायं दोष' इति । यत्तू-क्तं अस्त्यकारान्त पथशब्द इति, तन् 'पथो विभाषा' इति सूत्रविरुद्धम् । सति हि तेन अपथमिति सिद्धयति । न कारा-न्तेन च अपन्था इति । तत्किं सूत्रेण ॥

पथि जात पन्थक —'पथ पन्थ च' इति सप्तम्यन्ताज्जा-तार्थे वुन्, पथश्च पन्थादेश ॥

पथोऽनपेत पथ्यम्—'धर्मपथ्यर्थन्यायादनपेते' इति पञ्चम्य-न्तादनपेतेऽर्थे यत् ॥

पथि साधु पाथेयम्—'पथ्यतिथि' इति ञ्ञ् ॥

पन्थान गच्छतीति पथिक । पथिकी—'पथष्कन्' इति द्वितीयान्तात् गच्छतीत्यर्थे ष्कन् । षित्वात् स्त्रियां ङीष् ॥

पन्थान नित्य गच्छतीति विवक्षायां 'पन्थो ण नित्यम्' इति णप्रत्यये पान्थ । अत एव निर्देशात् णसन्नियोगेन पन्थादेश ॥

शतपथमधीते वेद वा शतपथिकः । एव षष्टिपथिकः । 'शतषष्टे पथष्ठिकन्' इति द्वितीयान्तात् अध्येतृवेदित्रो ष्ठिकन् । षित्वात् स्त्रियां शतपथिकी ॥

पन्थानपन्थान प्रति प्रतिपथम् । 'अव्यय विभक्ति' इत्या-दिना वीप्सायामव्ययीभाव ॥

पथोऽभिमुखमिति वा प्रतिपथम्—'लक्षणेनाभिप्रती आभि-मुख्ये' इति । लक्षण चिह्नम् । तद्वाचिना अभिप्रती आभि मुख्ये गम्यमाने समस्येते स चाव्ययीभावसमास इति ॥

प्रतिपथमेति **प्रतिपथिक**, **प्रातिपथिको** वा—'प्रतिपथमेति ठश्च' इति द्वितीयान्तान् एतीत्यर्थे ठञ्ठकौ । प्रतिगत इति समासेनाभिधानात् नेमौ प्रत्ययाविति व्याख्यातार. ॥

सर्वपथ व्याप्नोति **सर्वपथीनः** । 'तत्सर्वादे' इति ख ॥

उत्तरपथेनाहृत गच्छति वा **औत्तरपथिक**—'उत्तरपथेनाहृत च' इति तृतीयान्तात् गच्छत्याहृत वेत्यर्थे ठञ् । 'आहृतप्रकरणे वारिजङ्गलस्थलकान्तारपूर्वपदादुपसङ्ख्यानम्' इति वार्यादिपूर्वपदादपि ठञ् भवति **वारिपथिक** इत्यादि ॥

आजिपथिक । **शाङ्कुपथिक**—'अजपथशङ्कुपथाभ्या च' इति तेनाहृतमित्यनैव विषये ठञ् ॥

स्थलपथेनाहृत मधुक मरिच वा **स्थालपथम्**—'मधुकमरिचयोरण् स्थलादिभ्य' इत्यण् ॥

देवपथ इव प्रतिकृति **देवपथ**—'इवे प्रतिकृतौ' इति इवार्थे सादृश्ये वर्तमानात् प्रथमान्तात् कन् । तस्य च सदृशस्य प्रतिकृतित्वे सतीति सूत्रार्थ । तदेतदुक्त भवति—प्रतिकृतिरूपे सदृशे वर्तमानात् कन्निति ॥

देवपथ इव कश्चित् **देवपथ**—'सञ्ज्ञाया च' इतीवार्थे वर्तमानात् कन् । उभयत्र 'देवपथादिभ्यश्च' इति कनो लुक् ॥

परिपन्थशब्दस्तु परिपथपर्यायोऽव्युत्पन्न । उक्त च 'परिपन्थ च तिष्ठति' इत्यत्र वृत्तो समर्थविभक्तिप्रकरणे पुनर्द्वितीयोच्चारण लौकिकवाक्यप्रदर्शनार्थं परिपथशब्दपर्याय परिपन्थशब्दोऽस्तीति ज्ञापयति स विषयान्तरेऽपि प्रयोक्तव्य इति । एव 'पथ

पन्थाश्च मार्गस्स्यात्' इति काण्डशेषे पथिपर्यायो य पथशब्द उक्त स नास्तीति प्रतीयते। सति हि तस्मिन् परिपथशब्दवत् परिपन्थशब्दस्यापि सिद्धे किं ज्ञापकवर्णनेन। 'पन्थो ण नित्यम्' इत्यत्र प्रत्ययसन्नियोगेन पथ पन्थादेशस्यन प्रत्ययन्तराभाव एव घटते॥

अथ क्थादावपि॥

क्थे निष्पाके॥८३६॥

क्थति। चक्राथ। क्वथिता। अक्वथीत्॥

क्वाथ। क्वथित॥

कुथयतीति घटादिपाठात्॥

पथे गतौ॥८३७॥

पथति। पपाथ। पेथतु। अपथीत्॥

पथ। पाथ॥

पथि गताविति चुरादौ॥

मथे विलोडने॥८३८॥

मथति। ममाथ। मेथतु। अमथीत्॥

माथ। मथ॥

क्थ्यादीना त्रयाणामेदित्वात् 'ह्म्यन्त' इति सिचि न वृद्धि॥

दण्डमाथ धावति दाण्डमाथिक। माथ पन्था दण्ड इव ऋजुरित्यर्थ। 'माथोत्तरपदपदव्यनुपद धावति' एभ्यो द्वितीयान्तेभ्यो धावतीत्यथ ठक् इति ठक्॥

टु वम उद्गरणे ॥ ८३९ ॥

उद्गरणमन्तर्गतस्य मुखेन निस्सारणम् । अत्र सुधाकर उ द्गिरण इति पठन्निपाननात् ऋत इदित्याह ॥

वमति । ववाम । ववमतु —वादित्वान्नैत्वाभ्यासलोपौ । भागवृत्तौ तु अनयोर्विकल्पेन वेमतुरित्युदाहारि । तद्भाष्यादिषु चिरन्तनग्रन्थेषु कुत्रापि न दृष्टम् ॥

वमिता । अवमीत्—'ह्यन्त' इति सिचि न वृद्धि ॥ विवमिषति । वम्यते । वन्ति । वंवान्त । हेरपित्वात् ङित्वात् 'अनुनासिकस्य' इति दीर्घे अनुस्वारे वर्गाहि अवंवन् ॥

वमयति, वामयति—'ग्लास्नावनुवमामनुपसर्गाद्वा' इति मित्त्व विकल्प ॥

वाम —'नोदात्तोपदेशस्य' इति वृद्धिनिषेधस्य 'अचमिकमिव मीनाम्' इति निषेध ॥

वान्त । वान्तवान्—'आदितश्च' इति चकारस्यानुक्तसमुच यार्थत्वात् निष्ठायामनिट्त्वमिति वृत्तौ । भाष्यवार्तिकयोरनुक्तमपि प्रयोगबाहुल्यादुक्तमिति हरदत्त । तदेव काश्यपादीनामुदितपाठ प्रत्युक्त ॥

वमथु —ट्वित्वादथुच् ॥

भ्रमु चलने ॥ ८४० ॥

भ्रमति । बभ्राम । बभ्रमतु, भ्रेमतु । भ्रेमु । ब भ्रमु । बभ्रमिथ, भ्रेमिथ—'वा जॄभ्रमुत्रसाम्' इति कि

लिटि थलि च सेटि वा एत्वाभ्यासलोपौ ॥

भ्रमिता । भ्रमिष्यति । भ्रमतु । अभ्रमत् । भ्रमेत् । भ्रम्यात् । अभ्रमीत् ॥

शित्विषये 'वा भ्राश' इति पक्षे श्यनि भ्रम्यति । भ्रम्यतु । अभ्रम्यत् । भ्रम्येत् ॥

भ्राम्यति इति दिवादौ शमादिपठितस्य अनवस्थानार्थस्य 'शमामष्टानाम्' इति दीर्घे ॥

विभ्रमिषति । बम्भ्रम्यते । अनुनासिकान्तत्वात् नुक्—बम्भ्रन्ति । बम्भ्रान्तः ॥

लोटि हौ—बम्भ्रांहि । लङि अबम्भ्रन्—'मो नो धातोः' इति मकारस्य नकारः ॥

भ्रमयति—अमन्तत्वान्मित्त्वम् ॥

णेऽपि—भ्रमः । 'नोदात्त' इति वृद्धिनिषेधः । प्रयोजनं तु भ्रमितुं न शक्तः अभ्रम इत्यत्र 'अच्कावशक्तौ' इति अजन्तस्य कान्तस्य च नञः परस्योत्तरपदस्य तत्पुरुषे अशक्तौ गम्यमानायां विधीयमानस्यान्तोदात्तत्वस्याभावः । तेन 'तत्पुरुषे तुल्यार्थतृतीयासप्तम्युपमानाव्ययद्वितीयाकृत्याः' इति तत्पुरुषे तुल्यादिपूर्वपदस्य विधीयमानः प्रकृतिस्वरो भवति । स च निपातत्वादाद्युदात्तत्वम् । अचि तु अच्कावित्यन्तोदात्तमेव ॥

भ्रमित्वा, भ्रान्त्वा ॥

भ्रान्तः । 'भ्रान्तं देशमनेकदुर्गविषमम्' इत्यत्र 'देशश्चाकर्मकाणां' इति देशस्य कर्मत्वम् । क्तेनाभिधानं तु भवतावेवोपपादितम् ॥

भ्रमण—चलनार्थत्वाद्युच् ॥

भ्रमी—इति शमादिपठितस्य घिनुणि ॥

भ्रमर—'अर्तिकमिचमिभ्रमिदेविवाशिवासिभ्यश्च' इति अर-प्रत्यय ॥

भ्रुमल—अक्षिरोग । 'भ्रमिमस्योरुच्चोपधाया' इति कल-प्रत्यय, उपधायाश्चोकार ॥

भ्रू—'भ्रमेर्डू' इति डू । डित्वाट्टिलोप । भ्रुवो । भ्रुव अजादो 'अचि श्नुधातुभ्रुवा' इत्युवङ् ॥

हे भ्रू इत्यत्र 'नेयङुवङ्स्थानावस्त्री' इति नदीसञ्ज्ञानिषेधा 'अम्बार्थनद्यो' इति ह्रस्वाभाव । ङिद्वचनेषु 'ङिति ह्रस्वश्च इति नदीत्वविकल्प ङिद्वचनेषु इयङुवङ्स्थानिव्वीदन्तमूदन्तमिका रोकारान्त च स्त्र्याख्य वा नदी, स्त्रीशब्द वर्जयित्वे सूत्रार्थ । तेन नदीसञ्ज्ञाया 'आण्नद्या' इत्यादि वृद्धावुव च—भ्रुवै इत्यादि । अन्यदा तु केवलमुवङि भ्रुवे इत्यादि ।

आमि स्त्रीशब्दव्यतिरिक्तयो इयङुवङ्स्थानयो 'वामि' इ नदीत्वनिषेधविकल्पनात् भ्रूणाम्, भ्रुवाम् इति ॥

भ्रू नाम काचित्तस्या अपत्य **भ्रौवेय**—'भ्रुवो वुक्च इति ढक्, तत्सन्नियोगेन वुगागम ॥

लेखाभ्रेय—'शुभ्रादिभ्यश्च' इत्यपत्ये ढक् । 'ढे लोपोऽ कद्र्वा' इति ढे परे कद्रूवर्जितस्योवर्णान्तस्याङ्गस्योकारस्य लो इत्यूकारलोप ॥

अक्षिणी च भ्रुवौ च **अक्षिभ्रुवम्**—'अचतुर' इत्यादि अचि समासान्ते निपातित ॥

भ्रूकुलम् । भ्रूभङ्ग इत्यादौ 'इको ह्रस्वोऽङ्यो गालवस्य' इति इगन्तस्याङ्यन्तस्य उत्तरपदे विधीयमानो ह्रस्वः तत्रानुवृत्तस्यान्यतरस्यांग्रहणस्य व्यवस्थितविभाषात्वान्न भवति । भ्रुकुंसः । भ्रूकुंसः । भ्रूकुटिः । भ्रुकुटिः—इत्यत्र तु पक्षे ह्रस्वो भवति । अत्र भाष्ये अपर आह—'अकारो भ्रुकुंसादीनां वक्तव्यः । भ्रकुंसः । भ्रकुटिः' । इति ॥

क्षर सञ्चलने ॥ ८४१ ॥

क्षरति । चक्षार । क्षरिता ॥

अक्षारीत्—'अतो ल्रान्तस्य' इति वृद्धिः ॥

चिक्षरिषति । चाक्षर्यते । चाक्षर्ति । चाक्षर्हि । अचाक्षः । हल्ङ्यादिलोपः ॥

क्षारः । क्षरः ॥

क्षरेजः, क्षरजः—'विभाषा वर्षक्षरशरवरात्' इति जशब्दे उत्तरपदे विभाषा सप्तम्या अलुक् ॥

अत्र क्षल सञ्चलने इति क्वचित्पठ्यते । तदपि क्षरिवत् ॥

स्यमादय उदात्ता उदात्तेतः ॥

षह मर्षणे ॥ ८४२ ॥

उदात्तोऽनुदात्तेत् ॥

सहते । सेहे । सहिता । सोढा । तीषसहेति इड्विकल्पः । इडभावे ढत्वधत्वष्टुत्वढलोपाः । 'सहिवहोरोदवर्णस्य' इति ढलोपे अवर्णस्यौकारः ॥

सिसहयिषते—'स्तौतिण्योरेव' इत्यषत्वम् ॥

सिसाहयिषति—इत्यत्र स्तौतीति नियम बाधित्वा 'स स्विदिस्विदिसहीना च' इति सत्व भवति ॥

सासह्यते । सासोढि । सासोढः । पूर्ववत् ढत्वादि । **सासक्षि**—'षढो क्सि' इति कत्वम् । लोटि हेर्धिभावे ढत्वष्टुत्वढलोपौत्वेषु **सासोढि** इति भवति ॥

साहयति । असीषहत् ॥

परिषहते । निषहते । विषहते । 'परिनिविभ्य' इति षत्वम् । इद च 'सिवादीना वाऽड्व्यवायेऽपि' इति अड्व्यवाये विकल्प्यत इति **पर्यषहत । पर्यसहत ।** इति ॥

'स्थादिष्वभ्यासेन' इत्यत्र 'प्राक्सितात्' इत्यनुवर्तनात् **परिषिसहिषत** इत्यत्र उत्तरखण्डस्य षणि प्रतिषेध एव भवति । अत एव 'प्राक्सितात्' इत्यनुवर्तनात् तत्र 'अभ्यासस्य' इति योगभेदेन स्थादिष्वेव अभ्यासस्य षत्वमिति क्रियमाणो नियमोऽस्मिन् प्राक्सितीये नेति षत्वमभ्यासस्य भवत्येव । तथा च तत्र वृत्तौ—प्राक्सितीय सुनोत्यादिरेव प्रत्युदाहृत । आत्रेयस्तु—सामान्येन नियममिच्छन्नषत्वमाह । तत् 'स्तम्भुसिवुसहा चङि' इत्यभ्यासस्य षत्वनिषेधवैयर्थ्यप्रसङ्गात् वृत्त्यनाञ्जस्याच्च हेयम् । **परिसोढा** इत्यादौ सहे सोड्रूपत्वात् 'सोढ' इति षत्व निषिध्यते । **परिषासोढि** इत्यत्र अभ्यासस्य असोड्रूपत्वान्नायं निषेध ॥

पर्यसीषहत् इत्यादौ 'स्तम्भुसिवुसहा चङि' इति 'परिनिविभ्य' इति षत्व निषिध्यते । अभ्यासात्परस्य तु 'इण्को' इति भवत्येव ॥

'दाश्वान् साह्वान्' इत्यत्र वृत्तौ, साह्वानिति निपातनमस्येत्युक्तम् । यदाह—परस्मैपदमुपधादीर्घत्वमद्विर्वचनमनिट्त्वं च निपात्यत इति । कैय्यटे तु 'आवृषाद्वा' इति विभाषितणिच इत्युक्तम् । एवं पदमञ्जर्यामपि । अत्र मते तस्य सहेः परस्मैपदित्वात् क्वसुर्न निपात्य ॥

सह्यम्—'शकिसहोश्च' इति कर्मणि यत् ॥

साहयतीति साहयः—'अनुपसर्गाल्लिम्प' इत्यादिना शप्रत्ययः । शपि गुणायौ ॥

साहः । सहः—णाभावेऽच् ॥

सर्वंसहा वसुमती—'संज्ञायां भृतॄवृजि' इत्यादिना खच् । 'अरुर्द्विषत्' इति मुम् ॥

सर्वं सहत इति सर्वसह—'पूःसर्वयोर्दारिसहोः' इति यथासङ्ख्यात्सहेस्य सर्वशब्दे कर्मण्युपपदे खच् ॥

सहिष्णुः—'अलङ्कृञ्' इत्यादिनेष्णुच् ॥

सहनः—'अनुदात्तेतः' इति युच् ॥

सासहिः—'सहिवहिचलिपतिभ्यो यङन्तेभ्यः किकिनौ' इति किकिनोरन्यतरः ॥

सहित्रम्—'अर्तिलूधूसूखनसहचरइत्र' इति करणे इत्रप्रत्ययः ॥

षट्—'सहेष्पष् लुक् च' इति सहेः षपादेशः, कनिनश्च लुक् । 'ष्णान्ता षट्' इति षट्संज्ञायां 'षड्भ्यो लुक्' इति जश्शसोर्लुक् । षण्णाम् इत्यत्र 'षट्चतुर्भ्यश्च' इति षट्संज्ञकत्वात् आमो नुट् ॥

षण्णां पूरणः षष्ठः—'तस्य पूरणे डट्' इति षट्शब्दात्पूरणे सङ्ख्यान्तरस्योत्पादकेऽर्थे विहिते डटि 'षट्कतिकतिपयचतुरां थुक्' इति थुगागमे ष्टुत्वम्। टित्वात् स्त्रियां—षष्ठी। यदा तु पूरणो भागो भवति तदा 'षष्ठाष्टमाभ्यां ञ च' इति स्वार्थे ञप्रत्ययः, चकारादन्—षाष्ठः। षष्ठः। यदा तु पूरणो भागो मानं भवति तदा 'मानपश्वङ्गयोः कन्लुकौ च' इति यथासङ्ख्यात् षष्ठस्य माने कन्, अष्टमस्य लुक्। स च 'षष्ठाष्टमाभ्यां ञ च' इति विहितयोर्बाधको। चकाराद्यथाप्राप्तं चानेन। तेन षष्ठकं मानम्, षाष्ठम्, षष्ठम् इति त्रीणि रूपाणि भवन्ति। 'पूरणगुण' इति पूरणार्थेन षष्ठीसमासनिषेधात् 'तान्युञ्छषष्ठ' इत्यादिप्रयोगश्चिन्त्यः॥

षट् दन्ता अस्य षोडन्—'वयसि दन्तस्य दतृ' इति दन्तान्तस्य बहुव्रीहौ वयसि गम्यमाने दत्रादेशः। उगित्त्वान्नुम्॥

षट् दश च षोडश—'चार्थे द्वन्द्वः' इति द्वन्द्वः। समुच्चयान्वाचयेतरेतरयोगसमाहाराश्चार्थाः। तत्र असामर्थ्यात्समुच्चयान्वाचययोर्न समास इति स्थितम्॥

षोढा—'सङ्ख्याया विधार्थे धा' 'अधिकरणविचाले च' इति धाप्रत्ययः। तत्र 'षष उत्वं दतृदशधासूत्तरपदादेः ष्टुत्वं च' इति षषोऽन्त्यस्य उत्वं उत्तरपदादेष्टुत्वम्। 'धासु वा' इति वचनात् उत्वष्टुत्वे धाप्रत्यये पक्षे न भवत इति षड्धा इत्यपि भवति। अत्र षकारस्य धाप्रत्यये 'स्वादिषु' इति पदत्वाज्जश्त्वं डकारः। धकारस्य तु ष्टुत्वं 'न पदान्तात्' इति निषेधान्न भवति। पदान्तात् टवर्गात्परस्यानाम्वर्जितस्य स्तोः ष्टुत्वं नेति सूत्रार्थः॥

रम क्रीडायाम् ॥ ८४३ ॥

अनुदात्तोऽनुदात्तेत् ॥

रमते । रेमे । रेमिषे । रेमिध्वे—क्रादिनियमादिट् ॥

रन्ता । रंस्यते । रमताम् । अरमत । रमेत । रंसीष्ट । अरंस्त ॥

रिरंसते । रंरम्यते । रंरन्ति । रंरत । प्रकृतिग्रहणन्यायेन 'अनुदात्तोपदेश' इत्यनुनासिकलोपः ॥ रंरंसि । रंरण्मि । रंरण्व—'म्वोश्च' इति नत्वे णत्वम् । रंरहि इत्यत्र अनुनासिकलोपस्यासिद्धत्वात् 'अतो हेः' इति लुङ् न भवति ॥

अरंरन्—'मो नो धातोः' इति नत्वम् ॥

रमयति । अरीरमत् ॥

विरमति । आरमति । परिरमति—'व्याङ्परिभ्यो रमः' इति परस्मैपदम् ॥

उपरमति—'उपाच्च' इति परस्मैपदम् । इदं च सकर्मकविषयम् । अकर्मकत्वे उपरमति । उपरमते इति, 'विभाषाऽकर्मकात्' इति विकल्पस्योक्तत्वात् । अन्तर्भावितण्यर्थो सकर्मकः ॥

विरराम । विरेमतुः । विरेमिथ, विररन्थ । यदि 'उपदेशेऽत्वतः' इति उपदेशेऽकारवतां तासौ नित्यानिटस्थलीण्निषेधेऽपीह भारद्वाजनियमादिड् भवति ॥

लुङि 'यमरमनमातां सक' इति परस्मैपदपरे सक्, सिचश्चेट्, 'इट ईटि' इति सिज्लोपः—व्यरंसीत् । व्यरंसिष्टाम् ॥

रमः । रामः—'ज्वलितिकसन्तेभ्यो णः' इति पक्षे णः । मान्तत्वेऽप्यनुदात्तोपदेशत्वात् वृद्धिनिषेधाभावः ॥

रमणः—नन्द्यादित्वाण्ण्यन्ताल्ल्युः ॥

स्तम्बेरम —'स्तम्बकर्णयोरमिजपोः' इति स्तम्ब उपपदेऽच्प्रत्ययः । 'हस्तिसूचकयोः' इति वचनात् हस्तिविषयश्चायम् । 'तत्पुरुषे कृति' इति सप्तम्या अलुक् ॥

रन्ति —'न क्तिचि दीर्घश्च' इति दीर्घानुनासिकलोपनिषेधः ॥

अयमुदिदिति केचित् क्त्वायामिड्विकल्पमुदाहरन्ति । तन्महान्तो न सहन्ते ॥

रत्नम्—'रमेस्तच' इति नप्रत्ययः तकारश्चान्तादेशः ॥

रमतिः स्वर्गः । 'रमेर्नित्' इत्यतिप्रत्ययः ॥

सुरतं कामः—'सौरमे क्तः' इति क्तः ॥

सूरतः कृपावान् । 'रमेः पूर्वपदस्य च दीर्घः'* इति क्ते पूर्वपदस्य दीर्घः ॥

रथः—'हनिकुषि' इत्यादिना क्थन् ॥

रथ्या । रथकट्या—'खलगोरथात्' 'इनित्रकट्यचश्च' इति यकट्यचौ 'तस्य समूहः' इति विषये । स्वभावात् स्त्रीलिङ्गता ॥

रथस्येदं रथ्यम् । 'रथाद्यत्' 'तस्येदं' विषये यत् । अत्र वृत्तौ—'रथाङ्ग एवेष्यते' इति 'रथसीताहलेभ्यो यद्विधौ तदन्तविधिः' इत्युक्तत्वात् परमरथ्यमित्याद्यपि भवति ॥

---

*रमेर्दीर्घश्च.

आश्वरथ —'पत्रपूर्वादञ्' इति वाहनवाचिपूर्वपदात् रथान्तादञ् । यतोऽपवाद । अयमपि रथाङ्ग एवेष्यते ॥

रथ वहति रथ्यम्—'तद्वहति रथयुगप्रासङ्गम्' इति द्वितीयान्तात् वहतीत्यर्थे यत् ॥

रथाय हिता रथ्या—'खलयवमाषतिलवृषब्रह्मणश्च' इति चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वात् चतुर्थ्यन्ताद्धितार्थे यत् ॥

वामरथस्यापत्य वामरथ्य —'कुर्वादिभ्यो ण्य' इति ण्य । तत्र 'वामरथस्य कण्वादिवत् स्वरवर्ज' इति पठ्यते । तस्यायमर्थ —वामरथ्यशब्दस्य गर्गाद्यन्तर्गणस्य यञन्तस्य कण्वादेर्यत् कार्यं तद्भवति स्वर वर्जयित्वा इति तेन 'यञञोश्च' इति गोत्रेऽभिधीयमाने बहुत्वे विधीयमानो लुगस्यापि भवति—वामरथा इति । तथा 'यञश्च' 'प्राचा ष्फतद्धित' इति स्त्रिया विधीयमानो ङीप् ष्फश्चास्यापि भवत —वामरथी । वामरथ्यायनी । इति । ष्फस्य पित्त्वात् ङीप् । 'हलस्तद्धितस्य' इति यलोप । 'यस्येति च' इत्यल्लोप । तथा यूनि 'यञिञोश्च' इति विधीयमान. फगत्रापि भवति वामरथ्यायन इति । 'आपत्यस्य' इति यलोप तत्रैव 'अनाति' इति निषेधान्न भवति । तथा 'सङ्घाङ्कलक्षणेष्वञ्यञिञामण्' इति यञन्तात् सङ्घाङ्कलक्षणेषु विधीयमानोऽण् अस्मादपि भवति—वामरथानि सङ्घाङ्कलक्षणानीति । तत्र घोषग्रहण चोदितम् । तेन वामरथो घोष इत्यपि भवति । 'आपत्यस्य' इति यलोप । तथा—'कण्वादिभ्यो गोत्रे' इति गोत्रापत्यवाचिभ्यो यञन्तेभ्य कण्वादिभ्यो विधीयमानोण् अस्मादपि भवति—वामरथाः छात्रा इति । 'स्वरवर्जम्' इत्युक्तत्वात् 'ञ्नित्यादिर्नित्यम्' इति प्रकृतेराद्युदात्तत्व न भवति, प्रत्ययस्वर एव भवति ॥

षद्लृ विशरणगत्यवसादनेषु ॥ ८४४ ॥

अयं शद्लिकुशी चानुदात्ता उदात्तेन ॥

सीदति—'पाघ्राध्मास्थाम्नादाण्दृश्यर्तिसर्तिशदसदां पिबजिघ्रधमतिष्ठमनयच्छपश्यर्छधौशीयसीदाः' इति शिति प्रत्यये परे यथासङ्ख्यात् सदेः सीदादेशः ॥

ससाद । सेदतुः । ससत्थ । सेदिथ—थलि भारद्वाजनियमात् इट्पक्षे 'थलि च सेटि' इत्येत्वाभ्यासलोपौ । सेदिव । सेदिम । क्रादिनियमान्नित्यमिट् ॥

सत्ता । सत्स्यति । सीदतु । असीदत् । सीदेत् । सद्यात् ॥

असदत्—लृदित्त्वादङ् ॥

सिषत्सति । सासद्यते—भावगर्हायां 'लुपसद' इति यङ् ॥

सासत्ति । लङि सिपि 'दश्च' इति वा रुत्वम्—असासत्, असासः ॥

सादयति । असीषदत् ॥

निषीदति—'सदिरप्रतेः' इति अप्रतेरिणन्तादुपसर्गात्परस्य षत्वम् । न्यषीदत्—'प्राक्सितादड्व्यवायेऽपि' इति षत्वम् ॥

निषिषत्सति । न्यषीषदत्—इत्यत्र, 'स्थादिष्वभ्यासेन च' इत्युभयत्र षत्वम् । यद्वा—अभ्यासस्य 'सदिरप्रतेः' 'प्राक्सितादड्व्यवायेऽपि' इति षत्वम् । उत्तरस्य तु 'इण्कोः' इति ॥

निषसाद इत्यत्र तु—'सदिस्वञ्जोः परस्य लिटि' इति उत्तरखण्डस्य षत्वनिषेधः । निषेदतुः इत्यादौ अभ्यासस्य लोपे सति अभ्यासात्परत्वाभावान्न निषेधः ॥

सेदिवान्—'भाषायां सदवसश्रुवः' इति भूतसामान्ये वा लिट्, तस्य च क्वसुः। अस्मादेव वचनात् भूतसामान्ये सदादिभ्यो लिडनुमीयते। इदं चानुमानं विकल्पेन। अस्य च लिटो नित्यं क्वसुरिति न तिङां श्रवणम्। नापि लुङो धातुसामान्यविहितस्य सदादिविशेषविहितेनानेन बाधः। न च सदादौ भूतसामान्ये सावकाशस्यास्य लिट 'अनद्यतने लङ्' 'परोक्षे लिट्' इति भूतविशेषविहिताभ्यां सदादिभ्योऽन्यत्र सावकाशाभ्यां बाधः, तद्विधानेऽप्यस्यानुवर्तनादिति भाष्यादौ स्थितम्। क्रादिनियमादिट्, उगित्त्वान्नुम्। 'सान्तमहत' इति असम्बुद्धौ सर्वनामस्थाने दीर्घे सोः 'हल्ङ्याभ्य' इति लोपः। सकारस्य संयोगान्तत्वाल्लोपः। भसंज्ञाया वसो सम्प्रसारणे 'सम्प्रसारणाच्च' इति परपूर्वत्वे आमेदुपः इत्यादि। सम्प्रसारणविषये नेडागमः प्रवर्तते, पश्चान्निमित्तविघातो भविष्यतीति। हलादौ—'वसुस्रंसु' इत्यादिना दत्वे आसेदिवद्भ्याम् इति॥

परिषत्—'सत्सूद्विष' इति क्विप्। पर्षच्छन्दस्तु—पृषोदरादित्वात् परेः इकारलोपे॥

पर्षदा कृतं पारिषदकम्—'कुलालादिभ्यो वुञ्' इति 'तेन कृतं' इति विषये वुञ्॥

परिषद इदं पारिषदम्—'पत्त्राध्वर्युपरिषदश्च' इति तस्येदमर्थेऽञ्॥

परिषद्वलः—'रजःकृष्यासुतिपरिषदो वलच्' इति मत्वर्थे वलच्॥

परिषदं समवैति, तत्र साधुर्वा पारिषद्यः—'परिषदो ण्यः' इति योगाभ्यां 'तं समवैति' 'तत्र साधुः' इति विषये ण्यः।

एकदेशविकृतस्यानन्यत्वात् कृतेकारलोपस्याप्येते प्रत्यया भवन्ति। तथा च भाष्य 'एओङ्' इत्यत्र—पार्षदकृतिरेषा तत्रभवतामिति। तथा 'सम्प्रति पर्षद्वलोक' इति भारते वल्च् दृश्यते। भट्टिकाये च—पर्षद्वल इति वल्च् ॥

दिविषत्—पूर्ववत्क्विप्। 'तत्पुरुषे कृति बहुलम्' इत्यलुक्। सुपामादिपाठात्षत्वम्। बहुलग्रहणात् लुकि—द्युसत् 'दिव उत्' इति पदत्वे उत्वम् ॥

सदः। साद ॥

निषीदत्यस्मिन्पापमिति निषाद—'हलश्च' इत्यधिकरणे घञ्। 'उपसर्गस्य घञि' इति दीर्घः। तत्रैव 'अमनुष्य' इति-पर्युदासात् न भवति ॥

निषादस्यापत्यं नैषादकि—'अत इञ्' 'सुधातुरकङ् च' इत्यत्र 'व्यासवरुडनिषाद' इत्यकङादेश ॥

सद्रु—'दधिषृसिशदसदो रु' इति तच्छीलादौ रु ॥

निषद्या—'सज्ञाया समज' इत्यादिना स्त्रियामकर्तरि क्यप् ॥

सद—असुन् ॥

मन्त्रम्—'गुधृविपचिवचियमिसदिभ्यश्च' इति त्रप्रत्यय। पाप निरीप्सति सत्रायते—'सत्रकक्ष' इत्यादिना कष्टचिकीर्षाया क्यङ्। कष्ट पापम्। सत्रादयो वृत्तिविषये पापार्था इत्युक्तम् ॥

निषद्वर—कामदेव। 'नौ सदे' इति वरच् ॥

सद्म—मनिन् ॥

सूकरसद्मन इमे सौकरसद्माः—'नान्तस्य टिलोपः' इत्यादिना 'अन्' इति प्रकृतिभावापवादः टिलोपः ॥

सादि—'वसिवपियजिराजिव्रजिसदिहनिवाशिवादिवारिभ्य इञ्' इतीञ्प्रत्ययः । अयं तुदादावपि । उभयत्र पाठे प्रयोजनमुञ्छतिवद्बोध्यम् । चुरादौ चायम् ॥

शद्लृ शातने ॥ ८४५ ॥

अत्र मैत्रेयः—शद्लृ शातने विशीर्णतायां वर्तते । शातनं च विषयभावेन निर्दिश्यते प्रसिद्धत्वादिति ॥

शीयते—'पाघ्रा' इत्यादिना शीयादेशः । 'शदेः शितः' इति शिद्भाविनोऽस्मात्तङ् ॥

शशाद । शेदतुः । शशत्थ, शेदिथ । शेदिव । क्रादिनियमादिट् । थलि भारद्वाजनियमादिड्विकल्पः ॥

शत्ता । शत्स्यति । शीयताम् । अशीयत । शीयेत । आशिषि—शद्यात् ॥

अशदत्—लृदित्वादङ् ॥

शिशत्सति—शिद्भाव्येव शदिरात्मनेपदस्य निमित्तं न केवल इति प्रकृतेरतन्निमित्तत्वात् 'पूर्ववत्सनः' इति न भवति ॥

शाशद्यते । शाशत्ति ॥

शातयति—'शदेरगतौ तः' इति णौ तत्वम् । गतौ तु गाः शादयति गोपालः इति तत्वं न भवति । अयमेव गतौ तत्वप्रतिषेधो गत्यर्थत्वे प्रमाणम् ॥

शदः । शादः ॥

शाद्वलम्—'नडशादाड्ड्वलच्' इति वलच् चातुरर्थिकः, डित्वाट्टिलोपः ॥

शद्रु—'दीघरसिशदसदो रु' ॥

शातयतीति शत्रुः । 'रुशदिभ्या क्रुन्' इति क्रुन् । बाहुलकात् णेर्लोपो वृद्ध्यभावश्चेति प्रत्ययलक्षणेन णित्त्र परत्वात् तत्त्वम् ॥

क्रुश आह्वाने रोदने च ॥ ८४६ ॥

सदादयस्त्रयोऽनुदात्ता उदात्तेत । तथा च व्याघ्रभूति—

अदि हदि स्कन्दिभिदिच्छिदिक्षुदीन्
शदि सदि स्विद्यतिपद्यती खिदिम् ।
तुदिं नुदिं विद्यति विन्त इत्यपि
प्रतीहि दान्तान् दश पञ्च चानिट ॥

दिशिं दृशिं दशिमथो मृशिं स्पृशिं
रिशिं रुशिं क्रोशतिमष्टमं विशिम् ।
लिशं च शान्ताननिट पुराणगा
पठन्ति पाठेषु दशैव नेतरान् ॥' इति ॥

क्रोशति । चुक्रोश । चुक्रुशतुः । चुक्रोशिथ । चुक्रुशिव । चुक्रुशिम । क्रादिनियमादिट् ॥

क्रोष्टा । क्रोक्ष्यति । क्रोशतु । अक्रोशत् । क्रोशेत् । आशिषि—क्रुश्यात् ॥

अकुक्षत्—'शल इगुपधात्' इति क्स ॥

चुकुक्षति । 'हलन्ताच्च' इति कित्त्वम् ॥

चोकुश्यते । चोक्रोष्टि । हौ—चोकुड्ढि । धित्वपत्वष्टुत्वजश्त्वानि । लङि सिप्तिपो —अचोक्रोट ॥

क्रोशयति । अचुकुशत् ॥

आक्रोशकः—'देविकुशोश्चोपसर्गे' इति तच्छीलादौ वुन् ॥

हे क्रोष्टो—'सितनिगमि' इत्यादिना तुन् । अन्य 'तृज्वत्क्रोष्टुः' इति असम्बुद्धौ सर्वनामस्थाने तृजन्तरूपातिदेशात्—क्रोष्टा । क्रोष्टारा इत्यादि । शसि क्रोष्टून् । अन्यत्र अजादौ 'विभाषा तृतीयादिष्वचि' इति तृज्वद्भावविकल्पनात्—क्रोष्ट्रा । क्रोष्टुना । इत्यादि । आमि 'नुमचिरतृज्वद्भावेभ्यो नुट्पूर्वविप्रतिषेधेन' इति नुटि अनजादित्वात् तृज्वद्भावाभावे नामि दीर्घे—क्रोष्टूनाम् इति भवति ॥

क्रोष्ट्री—'स्त्रियां च' इति तृज्वद्भाव ॥

'मतिबुद्धि' इत्यत्र चकारस्य अनुक्तसमुच्चयार्थत्वात् आक्रुष्ट । वर्तमाने क्त ॥

क्रोशः । क्रुश —णाभावे इगुपधत्वात् क ॥

कुच सम्पर्चनकौटिल्यप्रतिष्टम्भविलेखनेषु ॥ ८४७ ॥

एतदादय वमन्ता उदात्ता उदात्तेत । रहिस्त्वनुदात्त ॥

कूचति । इत्यादि ॥

'कुच शब्दे तारे' इति पठितस्यापीह पाठ सम्पर्चनादावेव कोच इति ज्वलादिनिबन्धनो णो यथा स्यादिति ॥

बुध अवगमने ॥ ८४८ ॥

बोधति । बुबोध । बोधिता । इत्यादि ॥

बुबुधिषति । बुबोधिषति । बोधित्वा, बुधित्वा—'रलो व्युपधात्' इति कित्त्वविकल्प ॥

रुधिस्सराधिर्युधिबान्धिसाधय
क्रुधिक्षुधी शुध्यतिबुध्यती व्यधि ।

इत्यत्र श्यना निर्देशात् दैवादिकस्यैव ग्रहण नास्य । नापि 'बुधिर् बोधने' इति वक्ष्यमाणस्य ॥

बोबुद्धयते । बोबोद्धि—'झषस्तथो' इति धत्वे जश्त्वम् । बोभोत्सि—'एकाचो बशो भष् झषन्तस्य स्ध्वो' इति भष्त्वे, 'खरि च' इति चर्त्वम् । लोटि हेर्धिभावे जश्त्वे च—बोबुद्धि । बोबुधानि—'नाभ्यस्तस्य' इति गुणनिषेध । लङि तिपि—अबोभोत् । पदत्वात् भष्भावो जश्त्व च । सिपि 'दश्च' इति वा रुत्वे—अबोभो इत्यपि भवति ॥

बोधयति देवदत्त । अबूबुधत् देवदत्त 'अणावकर्मकात्' इति परस्मैपदम् । यदाऽयमणावचित्तवत्कर्तृकस्तदाऽपि 'बुधयुध' इति परस्मैपदमेव । न च तत्र युधादिसाहचर्यात् बुध्यतेरेव ग्रहणमिति वाच्यम् । एव हि बुधिग्रहण व्यर्थं स्यात्, यतो बोधने बोधयते इति दुर्वारम् । न च बोधतिबुध्यत्योरर्थभेद ॥

एवम्—'दीपजन' इति लुङि तशब्दे वा चिण्विधावपि श्यन्विकरणे आत्मनेपदिभिश्च साहचर्येऽपि बुध्यतिबोधत्यो द्वयोर्ग्र-

रणमिति—व्यसबोधि, व्यसबोधिष्ट इति द्वयमपि भवति । अस त्यपि वाऽस्य ग्रहणे न विशेष । यतो देवादिकेनेन व्यसबोधि व्यसबोधिष्ट इति रूपद्वय दुर्वारम् ॥

भावादिकर्मणो बुधितमनेन । बोधितमनेन । इत्यादि ॥

रुह बीजजन्मनि प्रादुर्भावे च॥ ८४९ ॥

अनुदात्त उदात्तेत् ॥

रोहति । रुरोह । रुरोहिथ । रुरुहिव । क्रादिनियमादिट् ॥

रोढा—गुणढत्वधत्वष्टुत्वढलोपा ॥

रोक्ष्यति—'पढो कस्सि' इति कत्वम् ॥

रोहतु । अरोहत् । रोहेत् । आशिषि—रुह्यात् ॥

अरुक्षत्—'शल इगुपधादनिट क्स' ॥

रुरुक्षति । रोरुह्यते । रोरोढि । रोरूढ —'ढ्रलोपे' इति दीर्घ ॥

रोरोक्षि । लोटि—से हो धित्वढत्वष्टुत्वढलोपदीर्घेषु—रोरूढि ॥

लङि—अरोरोट् । अरोरूढाम् ॥

रोहयति । अरूरुहत् ॥

रोपयति । अरूरुपत् । 'रुह पोऽन्यतरस्याम्' इति णौ पक्षे हकारस्य पकार ॥

आरूढो वृक्षम् । आरूढो वृक्षः—'गत्यर्थाकर्मक' इत्यादिना कर्तृकर्मणो क्त ॥

रोहित्—'हमृरुहियुषिभ्य इति' इतीति ॥

रोहित । लोहित—'रुहेरितश्च लो वा' इतीत । पक्षे रेफस्य लत्वम् ॥

अलोहितो लोहितो भवति **लोहितायते,** लोहितायति 'लोहितादिडाज्भ्य क्यष्' इति च्व्यर्थविषयादच्व्यन्तात् भवत्यर्थे क्यष् । 'वा क्यष' इति पक्षे तङ् ॥

लोहित एव **लोहितको** मणि—'लोहितान्मणौ' इति मणौ वर्तमानात् लोहितशब्दात्स्वार्थे कन् । **लोहितकं** कोपेन मुख 'वर्णे चानित्ये' इति अनित्यवर्णे वर्तमानात् लोहितशब्दात् स्वार्थे कन् । स्त्रिया 'लोहिताल्लिङ्गबाधन वा' इत्युक्तत्वात्, 'वर्णादनुदात्तात्' इति ङीपा पक्षे कनो न बाधेति **लोहितिका** इति भवति । अन्यदा तु ङीप्प्रकारयो लिङ्गविशिष्टपरिभाषया कनि ह्रस्वे च **लोहिनिका** इति ॥

लोहितेन रक्तो **लोहितक** पट—'रक्ते' इति लाक्षादिना रक्तेऽर्थे वर्तमानात् लोहितशब्दात् स्वार्थे कन् । अत्रापि स्त्रिया 'लोहितात् लिङ्गबाधन वा' इत्यस्यानुवर्तनात् **लोहितिका पटी, लोहिनिका पटी** । इत्युभय भवति ॥

रोहिणो मृगभेद । 'रुहेर्वृद्धिश्च' इति टिणचि वृद्धि । स्त्रिया—**रोहिणी** ॥

कस गतौ ॥ ८५० ॥

कसति । **चकास** । **कसिता** । **अकसीत्** । **अकासीत्** ॥

चिकसिषति । **चनीकस्यते** । **चनीकसीति** । **चनीकंसि** इत्यत्र रुत्वे 'धिच' इति सलोप । तस्यासिद्धत्वात् 'अतो हे' इति लुक् न भवति । लङि तिपि 'तिप्यनस्ते' इति सकारस्य पदान्तत्वात् दत्वे—**अचनीकत्** । सिपि तु 'सिपिधातोरुर्वा' इति रुत्वम् । 'नीग्वञ्चु' इत्यभ्यासस्य नीक् ॥

कासयति । अचीकसत् ॥

कस्वरः—'स्येशभास' इति वरच् ॥

शब्दकुत्सायां कसने इति गतम् । कुत्सादय उदात्ता उदात्तेतः । रुहिस्तु अनुदात्तः ॥

वृत् ॥

ज्वलादयो वृत्ता इत्यर्थः ॥

अथोभयपदिनः.

हिक्क अव्यक्ते शब्दे ॥ ८५१ ॥

एतदादयो गूहत्यन्ता उदात्ताः स्वरितेतः ॥

हिक्कति । जिहिक्क । हिक्किता । हिक्किष्यति । हिक्कतु । अहिक्कत् । हिक्केत् । आशिषि—हिक्क्यात् । अहिक्कीत् ॥

जिहिक्किषति । जेहिक्क्यते । जेहिक्कि । 'स्कोः' इति कलोपस्यासिद्धत्वात् अलघूपधत्वान्न गुणः ॥

हिक्कयति । अजिहिक्कत् ॥

हिक्कते । जिहिक्के । हिक्किता । हिक्कितासे । हिक्किष्यते । हिक्कताम् । अहिक्कत । हिक्केत । हिक्किषीष्ट । अहिक्किष्ट ॥

जिहिक्किषते 'पूर्ववत्सनः' इति तङ् ॥

हिक्कितम् ॥

अञ्चु गतौ याचने च ॥ ८५२ ॥

अञ्चति । इत्यादि ॥

अञ्चु गतिपूजनयो' इत्यत्रैवोदाहृतम् ॥

अञ्चते । आनञ्चे । अञ्चितासे ॥

अञ्चिचिषते ॥

पूर्वत्र गतौ पाठ क्रियाफलस्य कर्तृगामित्वे परस्मैपदार्थ । अचु इत्येके इति मैत्रेय । क्षीरस्वामी तु—'अञ्चु गतौ । अञ्चि गतौ' इति द्वौ धातू पपाठ । तत्र इदित्त्वप्रयोजनं अञ्चितः इत्यादौ न लोपाभावमाहु । काश्यपमैत्रेयसम्मताकारान्तत्वस्य इदित्त्वं नानुमन्यन्ते । अञ्चू इति पठन् शाकटायनोऽपि उदित्पक्ष एवानुकूल । तेन ह्युदित्स्थान एव ऊदित्पठ्यते ॥

टु याचृ याच्ञायाम् ॥ ८५३ ॥

याचति । ययाच । याचिता ॥

याचते । ययाचे ॥

यियाचिषते । यायाच्यते । यायाचीति । यायाक्ति ॥

याचयति । अययाचत् । 'नाग्लोपि' इति ह्रस्वनिषेध ॥

न याचत इति अयाची । ग्रहादिषु 'याचृव्याहृव्रजवदवसां प्रतिषिद्धानाम्' इति पाठात् णिनि । प्रतिषिद्धाना नञ्पूर्वाणामित्यर्थ ॥

याचथु—ट्वितोऽथुच् । केचित् ड्वित पठन्ति । तदपि प्रमाणम् । तेन याचित्रम् इत्यपि भवति ॥

याच्ञेन निर्वृत्त याचितकम् । 'अपमित्ययाचिताभ्या यक्कनौ' इति तृतीयान्तात् निर्वृत्तमित्यर्थे यथासङ्ख्यात् कन् । अपमित्यशब्दस्याव्ययत्वान्न तृतीयाऽस्ति ॥

याच्ञा—'यजयाच' इत्यादिना नङ्। 'स्तोश्चुना श्चुः' इति श्चुत्वम्॥

याच्यम्—'यजयाचरुचप्रवचर्चश्च' इति ण्यति कुत्वनिषेधः। 'निष्ठायामनिटः कुत्ववचनं' इति वार्तिकमते कुत्वस्य नैव प्रसङ्गः॥

रेटृ परिभाषणे ॥ ८५४ ॥

रेटति । रिरेट । रेटिता ॥

रिरेटिषते । रेरेट्यते । रेरेट्टि ॥

रेटयति । अरिरेटत् । ऋदित्त्वान्नोपधाह्रस्वः ॥

रेटते । रिरेटे । रेटिता इत्यादि ॥

रेटित्वा । रेटितः ॥

चते* याचने च ॥ ८५५ ॥

चतति । चचात । चेततुः । चतिता । अचतीत्—एदित्त्वान्न वृद्धिः ॥

चिचतिषति । चाचत्यते । चाचत्ति ॥

चातयति । अचीचतत् ॥

चतते । चेते । चिचतिषते । इत्यादि ॥

चतित्वा । चतितः ॥

चत्यम्—'तकिशसिचति' इति यत् ॥

चतुरः—'मन्दिवाशि' इत्यादिनोरच् ॥

न चतुरः अचतुरः । अविद्यमाना वा चतुरा यस्य अच-

*चते चदे

तुर, तस्य भाव **आचातुर्यम्**—ब्राह्मणादिपाठात् ष्यञ्। 'न नञ्पूर्वात् तत्पुरुषात्' इति निषेधोऽत्रैव अचतुरादिपर्युदासात न भवति ॥

चत्वार—'चतेरुरन्' इत्युरन्। 'चतुरनडुहोरामुदात्त' इति सर्वनामस्थाने आमागम। तदन्तविधेरत्रेष्टत्वात् **प्रियचत्वाः**। **प्रियचत्वारौ**। प्रियचत्वारः इत्यादावप्याम् भवति। हे प्रियचत्व इत्यत्र तु 'अम्सम्बुद्धौ' इत्यमागम। अय समास एव। केवलस्य नित्यबहुवचनान्तत्वात्सम्बुद्ध्यभावात्। आमि 'षट्चतुर्भ्यश्च' इति नुटि—**चतुर्णाम्**। अत्रापि तदन्तविधिना **परमचतुर्णाम्**, इत्यत्रापि नुड्भवति। 'षट्चतुर्भ्यश्च' इति बहुवचननिर्देशात् यत्र सङ्ख्याया प्राधान्य तत्रैवायमिति प्रियचतुराम्। इत्यादौ अप्रधाने नुण्न भवति। चतुर्षु इत्यत्र 'रो सुपि' इति नियमात् न विसर्जनीय। **स्त्रियाम्**—'त्रिचतुरो स्त्रियां तिसृचतसृ' इति विभक्तौ चतसादेशे, 'अचि र ऋतः' इत्यमादावृकारस्य पूर्वसवर्णदीर्घापवादे च रेफे **चतस्र** इत्यादि। 'ऋन्नेभ्यो ङीप्' इति ङीप् स्वस्रादिपाठात् 'न षट्स्वस्रादिभ्य' इति निषिध्यते। **चतसृणाम्** इत्यत्र 'नुमचिरतृज्वद्भावेभ्यो नुट् पूर्वविप्रतिषेधेन' इति नुटि अजादिविभक्त्यभावात् न रेफादेश। नामि दीर्घो 'न तिसृचतसृ' इति प्रतिषेधान्न भवति। चतस्रादेशस्तदन्तेऽपि भवतीति **परमचतस्र** इत्यादि भवति। यत्र बहुव्रीह्यादिना समासस्यान्यलिङ्गत्व तत्रापि चतुरर्थस्त्रीत्वाश्रयोऽयमादेशो भवति। प्रियाश्चतस्रो यस्य **प्रियचतसा** ब्राह्मण **प्रियचतस्राविदि**त्यादि। सो अनङादेश। अजादौ 'अचि र ऋत'। अय परत्वात् पूर्वसवर्णत्व बाधते। 'ऋतो ङि सर्वनामस्थानयो' इति गुण पूर्वविप्रतिषेधेन। तेन अजादौ

सर्वत्र रेफ एव भवति । अत्र 'नद्यृतश्च' इति कप् सन्निपातपरिभाषया न भवति । कपि हि प्रकृतिविभक्त्योरानन्तर्यं विहन्यते ॥

प्रियाश्चत्वारोऽस्याः प्रियचत्वाः स्त्री । प्रियचत्वारो—इत्यत्र अङ्गस्य स्त्रीत्वेऽपि चतुरर्थस्यास्त्रीत्वात् चतसादेशो न भवति ॥

चतुर्णां पूरणः चतुर्थः—'तस्य पूरणे डट्' इति डटि 'षट्कतिकतिपयचतुरां थुक्' इति थुगागमः ॥

तुरीयम् । तुर्यम्—'चतुरश्छयतावाद्यक्षरलोपश्च' इति पूरणार्थे छयतौ, चशब्दस्य च लोपः ॥

तुरीयं भिक्षायाः तुरीयभिक्षा । चतुर्थं भिक्षायाः चतुर्थभिक्षा—'द्वितीयतृतीयचतुर्थतुरीयाण्यन्यतरस्याम्' इति द्वितीयादीन्येकदेशवाचीनि षष्ठ्यन्तेन सह वा समस्यन्ते इति तत्पुरुषः एकदेशिसमासः । अन्यदा षष्ठीसमासे भिक्षातुरीयम् । भिक्षाचतुर्थम् । इत्यपि भवति पूर्वनिपातभेदः ॥

चतुष्टयम्—'सङ्ख्याया अवयवे तयप्' इति अवयवे वर्तमानायास्सङ्ख्याया अवयविनि तयप् । 'खरवसानयोः' इति रेफस्य विसर्जनीये 'ह्रस्वात्तादौ तद्धिते' इति तस्य षत्वं ष्टुत्वं तकारस्य । जसि 'प्रथमचरमतय', इति वा सर्वनामत्वात् चतुष्टये, चतुष्टयाः ॥

स्त्रियां 'टिड्ढाणञ्' इत्यादिना ङीपि—चतुष्टयी ॥

चतुर्भुङ्क्ते—चतुरो वारान् भुङ्क्ते इत्यर्थः । 'द्वित्रिचतुर्भ्यस्सुच्' इति क्रियाभ्यावृत्तिगणने सुच् । 'रात्सस्य' इति

सकारलोप । एककर्तृकाणा तुल्यजातीयाना क्रियाणा जन्मम-ङ्ख्यान क्रियाभ्यावृत्तिगणनम् । स्वाद्युत्पत्ति । स्वरादिषु 'सुच्' इति पाठात् अव्ययत्वात् सुब्लुक् ॥

चतुःकरोति । चतुष्करोति—'द्विस्त्रिश्चतुरिति कृत्वोर्थे' इति कृत्वोर्थे वर्तमानानामेषा विसर्जनीयस्य कुप्वोर्वा षत्वम् । अन्यदा 'कुप्वो क पौ च' इति विसर्जनीयजिह्वामूलीयो ॥

चतुष्कपालम् । चतुष्पात्—'इदुदुपधस्य चाप्रत्ययस्य' इकारोकारोपधस्य यो विसर्जनीयोऽप्रत्ययसम्बन्धी तस्य कुप्वो' इति षत्वम् ॥

अविद्यमानानि विशिष्टानि शोभनानि चत्वारि यस्य स अचतुरः । विचतुरः । सुचतुर—'अचतुर' इत्यादिना बहुव्रीहावचि निपात्यन्ते ॥

त्रयश्चत्वारोवाऽर्थोऽन्यपदार्थ—त्रिचतुराः । वृत्तिस्वाभाव्यात् सन्दिग्धेप्यस्य वृत्ति ॥

चतुर्णां समीपभूता उपचतुरा—'सङ्ख्ययाव्ययासन्नादूराधिकसङ्ख्यासङ्ख्येये' अव्ययादिपूर्वपदानि सङ्ख्येयवाचीनि सङ्ख्या समस्यन्ते इति बहुव्रीहिः । 'चतुरोच्प्रकरणे त्र्युपाभ्यामुपसङ्ख्यानम्' इत्यच्समासान्त । चात्वालम्—यत उत्तरवेद्यर्थाः पांस ह्रियन्ते तदुच्यते । 'स्याचातिमृजेरालच्चालञ्वालीयच' इति यत्सङ्ख्यात् वाऽऽलञ् ॥

चत्वरम्—'ठित्वरचत्वर' इति ष्वरचि निपात्यते । उणादिवृत्तौ 'छद अपवारणे' इत्यस्य निपातनमुक्तम् ॥

अयं द्वितीयादिश्च पठ्यते । छदति । छदते* । इत्यादि ॥

प्रोथृ पर्याप्तौ ॥ ८५६ ॥

प्रोथति । पुप्रोथ । प्रोथिता । प्रोथते । इत्यादि ॥

पुप्रोथिषति, पुप्रोथिषते । पोप्रोथ्यते । पोप्रोथीति, पोप्रोत्ति ॥

प्रोथयति । अपुप्रोथत् । ऋदित्त्वान्नोपधाह्रस्वः ॥

'प्रोथदश्वो न यवसे'† इत्यत्र 'प्रोथति सूदनि अश्व इवायमग्निः' इति भट्टभास्करः । अयमेव 'अपप्रोथ दुन्दुभे दुच्छुनान्'‡ इत्यत्र—प्रोथय मारय दुच्छुनान् दुरवलिप्तान् । उपसर्गान्तरविकारः । प्रोथृ पर्याप्तिगतौ इत्याह । क्षुरे तु—अपप्रोथनं§ हुंरुकरणमिति ॥

प्रोथः—'हलश्च' इति करणे घञ् ॥

मिदृ मेदृ मेधाहिंसनयोः ॥८५७-५८॥

अयं पाठो देवादीनाम् ॥

मेदति । मिमेद । मेदिता । मेदिष्यति ॥

मिमिदिषति, मिमेदिषति । मिदित्वा, मेदित्वा । मेमिद्यते । मेमेत्ति । मेदयति । अमिमेदत् ॥

मेदते इत्यादि ॥

द्वितीयस्य तु मिमेदतु इत्यादौ क्ङितोरेकारश्रवणं विशेषः ॥

---

*चदति । चदते । †तै. स ४-४-३. ‡तै. स. ४-६-६. §प्रोथन.

क्षीरस्वामिनस्यान्तावेतौ । भिदादिसूत्रे मेधाशब्द व्युत्पादयन् न्यासकारो धान्तावाह । भोजराजस्तु मेधिं नानुमन्यते । यदाह— अङ्घिधो रिखिलिखिसिधिमिविगुधिभ्यो* गुणश्चेति । कौमाराश्चात्रैवा-नुकूलाः ॥

मेदृत इति सुत्रादौ स्नेहने गतम् ॥

मेधृ सङ्गमे च ॥ ८५९ ॥

मेधति । मिमेध । मेधिता । मेधते । इत्यादि ॥

मेधा—भिदादित्वादङ् । गृहमेधो देवताऽस्य गृहमेध्यम् । गृहमेधीयम्—'द्यावापृथिवी' इत्यादिना छयतौ ॥

णिदृ णेदृ कुत्सासन्निकर्षयोः॥८६०-६१

नेदति इत्यादि, मिदृमेदृवत् ॥
प्रणेदति—'उपसर्गात्' इति णत्वम् ॥
निन्दति इति कुत्सायां गतम् ॥

शृधु मृधु उन्दने ॥ ८६२-६३ ॥

उन्दन क्लेदनम् । शर्धति । शशर्ध । अशृधत् । शर्धिता ॥ शर्धते । शशृधे । इत्यादि ॥

निशर्धयति । शरीशृध्यते । शरीशर्धि । 'मयस्तयो' इति धत्वे जश्त्वम् । लोटि हौ शरीशृद्धि । लङि सिपि अश

*गुधिभ्यो

रीगर्द् 'रात्सस्य' इति नियमात् न संयोगान्तलोपः । सिपि , जश्त्वे 'दश्च' इति वा रुत्वे 'रोरि' इति लोपे 'ढ्रलोपे' इति दीर्घ अशरीशाः इत्यपि भवति । एवं स्त्रि-हीरपि ॥

शर्धयति । अशशर्धत् । अशीशृधत् । 'उदृद्वा' ॥

शर्धित्वा, शृद्धा ॥

शृद्धः ॥

एवं मर्धति । इत्यादि ॥

शृधेः वृतादौ पाठः शब्दकुत्सायां क्रियाफलस्य अकर्तृगामित्वेऽपि आत्मनेपदार्थः । तथा 'वृद्भ्यस्स्यसनोः' इति स्यसनोः लुटि च क्रियाफलस्य कर्तृगामित्वेऽपि परस्मैपदार्थः । तथा पुषादिद्युतादीत्यर्थश्च । वृतादिश्च द्युताद्यन्तर्गणः । तथा 'न वृद्भ्यश्चतुर्भ्यः' इति स्यसनोः परस्मैपदे इण्निषेधार्थश्च ॥

बुधिर् बोधने ॥ ८६४ ॥

बोधति । बुबोध । बोधिता । अबुधत्, अबोधीत्— 'इरितो वा' इत्यङ् विकल्पेन ॥

बोधते । बुबुधे । इत्यादि ॥

क्षीरस्वामी तु बुधेरनिरितं पपाठ । बोधति इति ज्वलादिः परस्मैपदी अवगमने गतः । अस्य तशब्दे 'दीपजन' इति चिण्णेति अबोधिष्ट इत्येव भवति । तत्र हि दैवादिकैः नित्यात्मनेपदिभिरकर्मकैः साहचर्यात्तादृश एव बुधिर्गृह्यते । तथा 'बुधयुध' इत्यत्र युधनशजनैरकर्मकैः साहचर्यान्नास्य ग्रहः । स्पष्टमेनदेवं तत्र वृत्तौ । तेन बोधयति बोधयते इति भवति ॥

उ वुन्दिर् निशामने ॥ ८६५ ॥

निशामनं चक्षुर्विज्ञानम् । वुन्दति । वुवुन्दे । वुन्दिता । अवुन्दत् । अवुन्दीत् । वुवुन्दिषति । वोवुन्द्यते । वोवुन्ति । हौ ङित्वादनुनासिकलोपे वोवुद्धि ॥

वुन्दते । वुवुन्दे । इत्यादि ॥

उदित्वात् क्त्वायामिड्विकल्पनात्—वुन्दित्वा । वुन्त्वा ॥

वुन्नम्—नलोपे 'रदाभ्याम्' इति निष्ठानत्वम् ॥

वुद्बुदम्—चनर्थे के नलोपे 'कृञादीनां के द्वे भवत' इति द्विर्वचनम् । पृषोदरादित्वान्न हलादिशेषः ॥

वेणृ गतिज्ञानचिन्तानिशामनवादित्रग्रहणेषु ॥ ८६६ ॥

वादित्रग्रहणं नाम वादित्रस्य वाद्यभाण्डस्य वादनार्थं ग्रहणमिति क्षीरस्वामी ॥

वेणति । विवेण । वेणिता । विवेणिषति । वेवेण्यते वेवेण्टि । वेणयति । अविवेणत् । वेणते । विवेणे । इत्यादि।

वेणि । वेणी । इन् । 'कृदिकारादक्तिनः' इति ङीप्वा ॥

'उत माता महिषमन्ववेनत्'* इत्यत्र भाष्यकारास्तवर्गपथमान्तममु पेठुः ॥

खनु अवदारणे ॥ ८६७ ॥

ऋ० सं० १.३२.११

खनति । चखान । चख्नतु—'गमहनजनखनघसां लोपः क्ङित्यनङि' इत्यनादौ क्ङित्युपधालोपः । तस्य 'द्विर्वचनेऽचि' इति स्थानिवत्त्वात् द्विर्वचनम् ॥

खनिता । खनिष्यति । खनतु । अखनत् । खनेत् । आशिषि—खन्यात्, खायात्—'जनसनखनां सञ्झलोः' 'ये विभाषा' इत्यात्वम् ॥

धातुपारायणे तु 'लोपो यि' इतिवत् 'ये विभाषा' इति वर्णमात्रे निर्देष्टव्ये य इत्यत्वतो निर्देशात् इदमात्वं यण्-लोरेव न तु यासुटि इत्युक्तम् ॥

अखनीत्, अखानीत् । चिखनिषति । चङ्खन्यते, चाखायते । चङ्खन्ति । चङ्खातः—'अनुनासिकस्य' इति दीर्घं परत्वाद्वाधित्वा 'जनसनखनाम्' इत्यात्वं भवति । तत्र झल्ग्रहणं सनोऽस्त्यर्थं, तस्यैव झलादेः सनः सम्भवात् । तेन चिखनिषति इत्यत्रात्वाभावः ॥

खानयति । अचीखनत् ॥ खनते । चख्ने । इत्यादि ॥

खेयम्—'ईच खनः' इति क्यपि तत्सन्नियोगेन ईकारेऽ-न्त्यादेशे आद्गुणः । इ. इ. इति प्रश्लेषेण इकारद्वयं विधीयते । एकस्मिन्विधीयमाने 'ये विभाषा' इत्यात्वाभावपक्षे मात्रशोऽसौ परेणान्तरङ्गेण चात्वेन बाध्येत । तद्धि यकारादौ शुद्धस्य एव विधानादन्तरङ्गम् । ईकारस्तु क्यप्सन्नियोगेन विधानात् बहि-रङ्गः । यदा तु—'ये विभाषा' इति परसप्तमी तदा आत्व-मेव बहिरङ्गम् । ईत्वं तु क्यप्सन्नियोगेन विधानादन्तरङ्गमिति नार्थः प्रश्लेषेणात्वबाधनार्थेन इकारान्तरविधानेन । एवं च सूत्रेऽपि

द्वस्व एव पठितव्य । नन्वेवमेकादेशस्य 'षत्वतुकोरसिद्ध' इत्यसिद्धत्वात् ह्रस्वाश्रयस्तुक् स्यात् । नैतत् । पदान्तपदाद्योरेकादेशोऽसिद्ध इत्येव तत्र व्यवस्थापनात् ॥

खनक, खनकी—'शिल्पिनि ष्वुन्' इति ष्वुन् । तत्र च 'नृतिखनिरञ्जिभ्य' इति परिगण्यते ॥

परित खाता परिखा—'अन्येष्वपि दृश्यते' इति ड ॥

खायतेऽनेनेति खनित्रम्—अर्तीत्यादिना करणे इत्र ॥

खात्वा, खनित्वा—उदित्त्वादनिट्पक्षे झलादिकित्परत्वात् पूर्ववदात्वम् ॥

निखाय, निखन्य—'ये विभाषा' इत्यात्व वा ॥

खात —'यस्य विभाषा' इत्यनिट्त्वम् ॥

खन्यतेऽनेन अत्रेति वा खन—'खनो घ च' इति करणाधिकरणयोर्घ । चकारात् घञ्—आखान । आख—'डो वक्तव्य' इति ड ॥

आखर—'डरो वक्तव्य' इति डर ॥

आखनिक—'इको वक्तव्य' इतीक ॥

आखनिकक—'इकवको वक्तव्य' इतीकवक ॥

आखादय खनित्रवचना ॥

परिखा भवेत्स्मिन् अस्य वा पारिखेय स्थलम्—'परिखाया ढञ्' इति प्रथमान्तात् सम्भावनोपाधिकात् अस्यास्मिन्नित्यर्थे ढञ् ॥

आखनन्नाति आखु—'आङ्परयो खनिशृभ्यां डिच्च' इति उप्रत्यये डित्वाट्टिलोप ॥

मुखम्—'डित् खनेर्मुट् चोदात्तः' इत्यच्प्रत्यये डित्वाट्टिलोपः। धातोर्मुडागमश्च ॥

मुखे भवं मुख्यम्—'दिगादिभ्यो यत्' इति यत्प्रत्ययः। इह पाठोऽशरीरावयवार्थः। शरीरावयवस्य तु 'शरीरावयवाद्यत्' इत्येव सिद्धः ॥

मुखमिव मुख्या—'शाखादिभ्यो यः' इतीवार्थे यः ॥

मुखतो भवं मुखतीयम्—'मुखपार्श्वतसोर्लोपः' इति गहादिपाठात् छप्रत्यये मध्ये यस्येति लोपः ॥

परिमुखं भवं पारिमुख्यम्—'अव्ययीभावाच्च' इति ञ्यः। अत्र हि—'परिमुखादिभ्य उपसङ्ख्यानम्' इति वार्तिकम्। तेन परिमुखादेरेवाव्ययीभावादयं प्रत्ययः ॥

परिमुखं वर्तते पारिमुखिकः सेवकः—'परिमुखं च' इति द्वितीयान्तात् अस्माद्वर्तते इत्यस्मिन्नर्थे ठक् ॥

गोरमुखा नाम काचित्—'नखमुखात्संज्ञायाम्' इति स्वाङ्गलक्षणस्य पाक्षिकस्य ङीपो निषेधात् टाबेव ॥

असंज्ञायां तु सुमुखी, सुमुखा इत्युभयं भवति ॥

चीवृ आदानसंवरणयोः ॥ ८६८ ॥

चीवति । चिचीव । चीविता । चिचीविषति । चेचीव्यते । चीवयति । अचिचीवत् । चीवते । चिचीवे । इत्यादि ॥

...स्य यङ्लुगस्ति । अनुवृत्तिरिसेके ॥

...नादिना वरीव यलोपः । चिनोतिवां

...चीवरमर्जयति परिवत्ते इति वा अर्थे । ...णिङ्' इति णिङ् । तत्र 'चीवरादर्जने परि... ...वृति । अथ चुराद्ौ च ॥

...पूजानिशामनयोः ॥ ८६९ ॥

...ति । चचाय । चायिता ॥

...चिकीषति । चेकीयते—'चाय की' इति यङन्... ...दीर्घः । दीर्घोच्चारणं यङ्लुग्यर्थमिति स्थितम् । चेक... ...ति । चेकित ॥ चाययति । अचचायत् ॥

...चचाये । इत्यादि । चायिता ॥

...इत्यये इत्यर्थ

अपचितः—'अपचितश्च' इति निष्ठायामनिड्त्वम्, चिभावश्च पक्षे निपात्यते। अन्यदा—अपचायितम्। 'क्तिनि नित्यं चिभावो वक्तव्य'—अपचितिः॥

चन. अन्नम्—'चायतेरन्ने ह्रस्वश्च' इत्यसुनि नुडागमो ह्रस्वश्च। 'वलिलोप'॥

व्यय गतौ॥ ८७०॥

व्ययति। वव्याय। व्ययिता। विव्ययिषति। वाव्ययते। वाव्ययीति, वाव्यति। व्याययति। अविव्ययत्॥ व्ययते। वव्यये इत्यादि॥

व्ययत इति वित्तत्यागे नित्यमात्मनेपदी। अग चुरादावदन्त॥

दाशृ दाने॥ ८७१॥

दाशति। ददाश। दाशिता। दिदाशिषति। दादाश्यते। दादाष्टि। दाशयति। अददशत्॥ दशते। ददाशे। इत्यादि॥

दाश्वान्—'दाश्वान्साह्वान्' इति क्वसावद्वित्वमनिट्त्वं च निपात्यते॥

दाशन्तेऽस्मै इति दाश—'दाशगोघ्नौ सम्प्रदाने' इत्यपि निपात्यते॥

पुरो डाश्यत इति पुरोडाश। तत्सहचरितमन्त्रोऽपि पुरोडाशः। पुरोडाशस्य भस्मावक 'मखस्य शिरोऽसि' इत्यादिमन्त्र पौरोडाशः। पुरोडाशस्य पौरोडाशस्य च व्याख्यान तत्र भवं वा

पुरोडाशिकम् । पौरोडाशिकम्—'पौरोडाशपुरोडाशात् ष्ठन्' इति प्रत्येक सप्तमीपञ्चम्यन्ताभ्यामाभ्यां भवव्याख्यानयोरर्थयो ष्ठन् अत्रैव निर्देशात् दाशेर्दकारस्य डत्वम् ॥

अस्मादनन्तरं स्वामिकाश्यपावयति पठतः । तदनार्षं प्रतीयते यदाह—'उपसर्गस्यायतौ' इत्यत्र हरदत्तः—अयतिरनुदात्तेत् । इति ।

भेपृ भये ॥ ८७२ ॥

क्वचित्तु गताविति पठ्यते । भेपति । विभेप । भेपिता । बिभेपिषति । बेभेप्यते । बेभेष्टि । भेपयति । अबिभेपत् । भेपते । विभेपे । इत्यादि ॥

भ्रेपृ गतौ ॥ ८७३ ॥

भेपृ इत्यपीति मैत्रेयः । क्वचित्तु पठ्यते—चलन इति । भ्रेपति इत्यादि पूर्ववत् ।

भ्रेप ॥

अस गतिदीप्त्यादानेषु ॥ ८७४ ॥

असति । असिता । असिसिषति । आसयति । असिसत् । आसते । आसे । इत्यादि ॥

अष इत्येके इति क्षीरस्वामिमैत्रेयौ । शाकटायनस्तूभावपि ॥

स्पश बाधनस्पर्शनयोः ॥ ८७५ ॥

स्पशनं ग्रथनमिति स्वामी । ग्रहणश्लेषयोरयं चुरादौ ॥

स्पशति । पस्पाश । स्पशिता । अस्पाशीत्, अस्पशीत् । पिस्पशिषति । पास्पश्यते । पास्पष्टि ॥

परस्पशा—यङ्लुगन्तादचि टाप् । 'संज्ञापूर्वको विधिरनित्यः' इति न अभ्यासस्य दीर्घः ॥

स्पाशयति । अपस्पशत्—'अत्स्मृदृत्वर' इत्यादिना अभ्यासस्यात्वम् ॥

स्पशते । पस्पशे । इत्यादि ॥

अत्र स्वामी—पष इत्येक इति । तेन पाषण्डः पाषाण इत्याह । दुर्गशाकटायनयोरप्ययमेव पक्षः । अनयोः पाठे 'प्रति स्पशो वि सृज तूर्णितमः'* । 'यतो व्रतानि पस्पशे'† 'अपसर्पैश्चरस्पशः' 'शब्दविद्येव नो भाति राजनीतिरपस्पशा ।' इत्यादिप्रयोगोऽनुगुणः‡ । पाषण्डपाषाणप्रयोगस्तु 'षष अनुपसर्गात्' इति कथादेः भविष्यति । यद्वा—षष बन्धन इति युजादेः । अस्ति चायं युजादौ । यद्वक्ष्यति चुरादौ पश बन्धन इत्यत्र मैत्रेयः—पष बन्धन इति युजादावेके पठन्तीति । अत्र स्वामिकाश्यपादयः—पाशादिदर्शनात् पशेति पठन्ति । पाशादयोपि चौरादिकेन बन्धनार्थेनापि सिद्धा । पशुशब्दस्तु दृशेर्व्युत्पादयिष्यते ॥

पस इति दन्त्यान्तः मौत्रो धातुः । तस्य पसति इत्यादि । पसेर्यङ्यङ्लुकोः 'जपजभ' इत्यादिना अभ्यासस्य नुकि पंपस्यते । पंपसीतीत्यादि ॥

पंपस्यति—इति कण्ड्वादेः । दुःखायते इत्यर्थः ॥

---

* तै. स. १-२-१४. † तै. स. १-३-६. ‡ऽननुगुणः.

पुरोडाशिकम् । पौरोडाशिकम्—'पौरोडाशपुरोडाशात् ष्ठन्' इति प्रत्येक सप्तमीपठ्यन्ताभ्यामाभ्या भवव्याख्यानयोरर्थयो ष्ठन् अत्रैव निर्देशान् दाशेर्दकारस्य डकार ॥

अस्मादनन्तर स्वामिकाश्यपावयति पठत । तदनार्ष प्रतीयते । यदाह—' उपसर्गस्यायतौ ' इत्यत्र हरदत्त—अयतिरनुदात्तेत् । इति ॥

भेपृ भये ॥ ८७२ ॥

क्वचित्तु गताविति पठ्यते । भेपति । विभेप । भेपिता । निभेपिपति । वेभेप्यते । वेभेष्टि । भेपयति । अविभेपत् । भेपते । विभेपे । इत्यादि ॥

भ्रेपृ गतौ ॥ ८७३ ॥

भेपृ इत्यपीति मैत्रेय । क्वचित्तु पठ्यते—चलन इति । भ्रेपति इत्यादि पूर्ववत् ।

भ्रेप ॥

अस गतिदीप्त्यादानेपु ॥ ८७४ ॥

असति । असिता । असिसिपति । आसयति । आसिसत् । आसते । आसे । इत्यादि ॥

अप इत्येक इति क्षीरस्वामिमैत्रेयौ । शाकटायनस्तूभावपि ॥

स्पश बाधनस्पर्शनयोः ॥ ८७५ ॥

स्पशन ग्रथनमिति स्वामी । ग्रहणश्लेपयोरय चुरा

इडभावे क्सस्य 'लुग्वा दुहदिहलिहगुहामात्मनेपदे दन्त्ये' इति दन्त्यादावात्मनेपदे पक्षे लुकि घत्वढत्वधत्वष्टुत्वढलोपदीर्घेषु अगूढ । अगूढाः । अत्र 'तो' इति वक्तव्ये दन्त्यग्रहणस्य दन्त्योष्ठ्यस्यापि परिग्रहार्थत्वात् अगुह्वहि इत्यत्रापि लुग्भवति ॥

अलुक्पक्षे ढत्वभष्भावकत्वषत्वेषु—अघुक्षत् । अघुक्षाताम् । इत्यादि । 'क्सस्याचि' इत्यजादावल्लोपः ॥

कर्मण्येकवचने चिणि—अगूहि । अन्यत्र कर्तृवत् ॥

सनि 'सनिग्रहगुहोश्च' इतीण्निषेधे 'हलन्ताच्च' इति कित्त्वढत्वादौ—जुघुक्षति ॥

जोगुह्यते । जोगुहीति । 'नाभ्यस्तस्य' इति गुणनिषेधादूत्वाभावः । जोगोढि—अनजादित्वादूत्वाभावः ॥

गूहयति । अजूगुहत् । ऊदिति तपरकरणाण्णौ चङ्युपधाह्रस्वत्वं बाध्यते इति केचिदाहुः । एतद्भाष्यवार्तिकादौ न दृश्यते । अपरे तु ब्रुवते—'निगूह्य गत' इत्यत्र 'ल्यपि लघुपूर्वात्' इति णेरयादेशे कर्तव्ये 'असिद्धवदत्र' इत्यूत्वस्यासिद्धत्वनिवृत्त्यर्थमिति । नैतद्युक्तम् । व्याश्रयत्वेनासिद्धत्वाप्रसङ्गात् । ल्यपि णेरयादेशः, ऊत्वं तु णावुपधायाः ॥

गुह्यम्—'शासिदुहिगुहिभ्यो वेति वक्तव्यं' इति क्यप् । तदभावे ण्यति गोह्यम् ॥

काकेभ्यो गुहन्त इति काकगुहाः तिलाः—'मूलविभुजादिभ्य उपसङ्ख्यानम्' इति कः ॥

गृहन्तेऽत्र अनयेति वा गुहा—'गिर्योषधयोः' इत्यङ् । गूढिः अन्यत्र ॥

दासति । ददास । दासिता ॥

दासते । इत्यादि दाशतिवत् ॥

माहृ माने ॥ ८८२ ॥

माहति । ममाह । माहिता । माहते । ममाहे । मिमाहिषते । मामाह्यते । मामाढि—धत्वढत्वष्टुत्वढलोपाः । माहयति अममाहत् ॥

गुहू संवरणे ॥ ८८३ ॥

गूहति । जुगूह—'ऊदुपधाया गोहः' इत्यजादौ प्रत्यये ऊकारः । स च गोह इति विकृतनिर्देशात् गुणविषय एव तेन जुगुहतुः इत्यादौ न भवति ॥

गूहिता । ऊदित्वादनिट्पक्षे धत्वढत्वष्टुत्वढलोपगुणेषु—गोढा ढत्वादेरसिद्धत्वात्पूर्वमेव गुण इति ढलोपदीर्घप्रसङ्ग ॥

गूहिष्यति, घोक्ष्यति—ढत्वभष्भावयोः 'षढोः कःसि' इति कत्वम् ॥

गूहतु । अगूहत् । गूहेत् । आशिषि—गुह्यात् । अगुणविषयत्वात् अनजादित्वाच्च ऊत्वं न भवति । अगूहीत् । इडभावे 'शल इगुपधात्' इति क्से ढत्वभष्भावयोः—अघुक्षत् ॥

गूहते । जुगूहे । गूहिता, गोढा । गूहिष्यते, घोक्ष्यते । गूहताम् । अगूहत । गूहेत । आशिषि—गूहिषीष्ट । इडभावे 'लिङ्सिचौ' इति कित्वान्न गुणः । अत एव गोहरूपाप्रसङ्गात् अनादित्वाभावाच्च ऊत्वं न भवति—घुक्षीष्ट इति । अगूहिष्ट ॥

उच्छ्रायः—'उदि श्रयतियौतिपूद्रवः' इति घञ् । कथं पतनान्तास्समुच्छ्रयाः' इति । 'कृत्यल्युटो बहुलम्' इति वचनात् एरच्' । एवं च 'उदि श्रयति' इति तिपा निर्देशात् यङ्लुगन्तात् च्छेश्रयः इति अजेव ॥

विश्रयी—'जिदृक्षिविश्रि' इति ताच्छीलिक इनिः ॥

श्रीत्वा । श्रितः—'श्र्युकः किति' इतीण्निषेधः ॥

कष्टश्रितः—'द्वितीयाश्रित' इति समासः ॥

श्रेणिः—'वहिश्रिश्रुयुद्रुग्लाहात्वरिभ्यो नित्' इति निः ॥

श्रेणी—कृदिकारत्वात् ङीष् ॥

अश्रेणयः श्रेणयः कृताः श्रेणीकृताः—'श्रेण्यादयः कृतादिभिः' इति तत्पुरुषः । श्रेण्यादिषु च्व्यर्थवचनमिति तत्र वार्तिकम् ॥

श्रीः—'क्विब्वचि प्रच्छ्यायतस्तुकटप्रुजुश्रीणां दीर्घोऽसम्प्रसारणं च' इति क्विब्दीर्घौ । इयङ्स्थानित्वात् नदीत्वाभावात् हे श्रीः इत्यत्र 'अम्बार्थनद्योः ह्रस्वः' इति न ह्रस्वः ॥

ङिद्वचनेषु 'ङिति ह्रस्वश्च' इति पक्षे नदीत्वादाटि हे श्रामि । श्रियै । श्रियाः । श्रियाम् । इत्यादि ॥

अन्यदा इयङि—श्रिये । श्रियः । श्रियि । इति ॥

षष्ठीबहुवचने च, 'वामि' इति पक्षे नदीत्वे नुटि श्रीणाम्, श्रियाम् ॥

श्रिमन्यम् ब्राह्मणकुलम् । इत्यत्र भाष्यकारवचनात् श्रीशब्दस्य ह्रस्वः मुमावश्च ॥

गूहित्वा, गूढ्वा । गूढ ॥

हिक्कादय उदात्ता स्वरितेत ॥

अथाजन्तानुभयपदिन आह—

श्रिञ् सेवायाम् ॥ ८८४ ॥

उदात्त ॥

श्रयति । शिश्राय । शिश्रियतुः । शिश्रियु । शिश्रयिथ । शिश्राय । शिश्रय । शिश्रियिव । अचि क्निति* इयङादेश । अन्यत्र वृद्धिगुणौ । अत्र 'असंयोगाल्लिट्कित्' इति लिट कित्त्वात् 'श्र्युक क्निति' इति प्राप्तस्येटो निषेधस्य क्रादिनियमेन बाध ॥

श्रयिता । श्रयिष्यति । श्रयतु । अश्रयत् । श्रयेत् आशिषि श्रीयात्—'अकृत्सार्वधातुकयो' इति दीर्घ । अशिश्रयत्—'णिश्रि' इति चङ् । लघूपधगुणादन्तरङ्गत्वादियङ् ॥

श्रयते । शिश्रये । इत्यादि ॥

शिश्रयिषति, शिश्रीषति—'सनीवन्तर्ध' इत्यादिनेड्विकल्प । अनिट्पक्षे 'अज्झन' इति दीर्घ । 'इको झल्' इति कित्त्वादगुणत्वम् ॥

शेश्रीयते । शेश्रयीति, शेश्रेति । श्राययति । अशिश्रयत्—वृद्ध्यायो । णौ कृतस्य स्थानिवत्त्वात् श्रीशब्दस्य द्विर्वचनम् ॥

श्रायः—'श्रीणी युवोऽनुपसर्गे' इति घञ् ॥

*अचिति

उच्छ्राय — 'उदि श्रयतियौतिपूद्रुव' इति घञ् । कथ पतनान्तास्समुच्छ्रया' इति । 'कृत्यल्युटो बहुलम्' इति वचनात् एरच्' । एवं च 'उदि श्रयति' इति तिपा निर्देशात् यङ्लुगन्तात् उच्छेश्रय इति अजेव ॥

विश्रयी—'जिदृक्षिविश्रि' इति ताच्छीलिक इनि ॥

श्रीत्वा । श्रित —'श्रयुक किति' इतीण्निषेध ॥

कष्टश्रित —'द्वितीयाश्रित' इति समास ॥

श्रेणि —'वहिश्रिश्रुयुद्रुग्लाहात्वरिभ्यो नि' इति नि ॥

श्रेणी—कृदिकारत्वात् ङीप् ॥

अश्रेणय श्रेणय कृता श्रेणीकृता —'श्रेण्यादय कृतादिभि' इति तत्पुरुष । श्रेण्यादिषु च्व्यर्थवचनमिति तत्र वार्तिकम् ॥

श्री —'क्विब्वचि प्रच्छ्यायतस्तुकटप्रुजुश्रीणा दीर्घोऽसम्प्रसारण च' इति क्विब्दीर्घौ । इयङ्स्थानित्वात् नदीत्वाभावात् हे श्री इत्यत्र 'अम्बार्थनद्यो ह्रस्व' इति न ह्रस्व ॥

ङिद्वचनेषु 'ङिति ह्रस्वश्च' इति पक्षे नदीत्वाद्आटि डेश्वामि । श्रियै । श्रियाः । श्रियाम् । इत्यादि ॥

अन्यदा इयङि—श्रिये । श्रिय । श्रियि । इति ॥

षष्ठीबहुवचने च, 'वामि' इति पक्षे नदीत्वे नुटि श्रीणाम्, श्रियाम् ॥

श्रिमन्यम् ब्राह्मणकुलम् । इत्यत्र भाष्यकारवचनात् श्रीशब्दस्य ह्रस्व मुमावश्च ॥

श्मश्रु—'श्मनि श्रयते डुन्' इति श्मन्शब्दे उपपदे डुन् टिलोप ॥

श्मश्रुण:—पामादित्वान ॥

भृञ् भरणे ॥ ८८५ ॥

एतदादयो नयत्यन्ता अनुदात्ता उभयपदिन ॥

भरति । बभार । बभ्रतु । बभर्थ । बभृव—क्रादिनियमादिडभाव । पिति गुणवृद्धी । अन्यत्राभावो यण् । भर्ता । भरिष्यति—'ऋद्धनोस्स्ये' इतीट् । भरतु । अभरत् । भरेत् । आशिषि भ्रियात्—'रिङ्शयग्लिङ्क्षु' इति रिङादेश । रीङि प्रकृते रिङ्ग्रहणात् 'अकृत्सार्वधातुकयो' इति न दीर्घ । अभार्षीत् ॥

भरते । बभ्रे । भर्तासे । भरिष्यते । भरताम् । अभरत । भरेत । आशिषि भृषीष्ट—'उश्च' इति आत्मनेपदविषययो झलादी लिङ्सिचो कित्त्वान गुण । अभृत—'ह्रस्वादङ्गात्' इति सिचो लोप । सिजाश्रयो गुण 'उश्च' इति कित्त्वात् न भवति ॥

बिभरिषति—'सनीवन्त' इत्यादिना वेट् । इडभावे सनो झलादित्वात् 'इको झल्' इति कित्त्वे 'अज्झनगमां सनि' इति दीर्घे । 'उदोष्ठ्यपूर्वस्य' इति उत्वरपरत्वयो 'हलि च' इति दीर्घे 'बुभूर्षति' । बेभ्रियेत । 'रीङृत' इति परत्वा रीङि कृते द्विर्वचनम् । बर्भर्ति । लोटि—हेर्ङित्त्वादगुणत्वे बर्भृहि । लङि हल्ङ्यादिलोपे—अबर्भ । एवं रिभ्रीकोरपि । 'सनीव-

न्तर्थ' इत्यत्र भरेतिशपा निर्देशात् यङ्लुक् नेड्विकल्प इति व-र्भरिपति इत्येव भवति । अत एव शपा निर्देशात्, आचार्याः शब्विकरणं नेच्छन्तीति मतं प्रत्युक्तम् । तथा च वर्धमानसुधाकरशिवस्वाम्यादयो भरेति शपा निर्देशात् 'भृञ् भरणे' इति भौवादिकस्य ग्रहणमिच्छन्ति ॥

भारयति । अबीभरत् ॥ भर्ता

भर्तुर्भावः कर्म वा भार्त्रम्—उद्गात्रादित्वादञ् ॥

ग्रामभर्ता—याजकादित्वात्समासः ॥

चारं भरतीति चारभरः—चारभरेति पचादिपाठादच् ॥

भृत्यो भरणीयः—'भृञोऽसंज्ञायाम्' इति क्यपि तुक् । 'समृजोर्विभाषा' इत्युक्तत्वात् ण्यदपि भवतीति सम्भृत्यः सम्भार्यः इति क्यप्ण्यतौ भवतः । संज्ञायां तु ण्यदेव भवति—भार्या इति, पाणिगृहीतीत्यर्थः ॥

सम्भर्यम् गवामयने हविर्विशेषः ॥

भृत्या भरणविशेषः—'संज्ञायां समज' इत्यादिना स्त्रियां भावे क्यप् । 'कर्मणि भृता' इति निर्देशात् भृतिः इति क्तिन्नपि भवति ॥

आत्मम्भरिः—'फले ग्रहिरात्मम्भरिश्च' इति इन्प्रत्ययान्तो निपातितः । चकारात् कुक्षिम्भरिश्च इति वृत्तौ । अत एव चकारात् 'ज्योत्स्नाकरम्भमुदम्भरयश्चकोराः' इत्यपि निर्बाध्यम् ।

विश्वम्भरः—'संज्ञायां भृतॄवृजि' इत्यादिना खचि मुमागमः ॥

भारः—घञ् ॥

वशभार वहति वांशभारिक—'तद्धरति वहत्यावहति भाराद्वशादिभ्य' वशादिपूर्वपदात् भारान्तात् प्रातिपदिकात् द्वितीयासमर्थात् वहत्यादिष्वर्थेषु ठगिति ठक् ॥

अपो भरतीति अभ्रम्—मूलविभुजादित्वात् क ॥

अभ्र करोति अभ्रायते। 'शब्दवैरकलहाभ्रकण्वमेघेभ्य करणे' इति द्वितीयान्तात् करणे क्यङ्। करण क्रिया। 'अकृत्सार्वधातुकयो' इति दीर्घ ॥

भरु भर्ता—'भृमृशि' इत्युप्रत्यय ॥

बभ्रु—पिङ्गलो नकुलश्च। 'कुर्भ्रश्च' इति कुप्रत्यये द्वित्वम् ॥

भरत—'पृषृदृशियजि' इत्यतच्।

द्विदयं जुहोत्यादौ। ऋकारान्तो भर्त्सनादौ क्र्यादौ ॥

हृञ् हरणे ॥ ८८६ ॥

हरण प्रापण स्वीकार स्तेय नाशन च। यथा—भार हरति ग्रामम्। अंश हरति। सुवर्णं हरति चोर। पाप हरतीति। विहाराहारप्रहारादावर्थान्तराभिधान तूपसर्गवशात्। तत्र यदा प्रापणमर्थं तदा 'अकथित च' इति द्विकर्मकोऽयम्। तत्रास्य लादय प्रधानकर्मणि भवन्ति—ह्रियते भारो ग्रामम्। हर्तव्य। हृतः। सुहर इति। कृद्योगलक्षणा षष्ठी द्वितीयावदुभयत्र भवति—हर्ता भारस्य ग्रामस्य इति। 'उभयथा गोणिकापुत्र' इति भाष्ये उक्तत्वात् गुणकर्मणि द्वितीयाऽपि द्रष्टव्या—हर्ता भारस्य ग्राममिति। हर्तव्यो भारो ग्राम देवदत्तेन इत्यत्र 'कर्तृकर्मणो कृति' इति प्राप्ता षष्ठी 'कृत्याना कर्तरि

वा' इत्यत्र कृत्यानामिति योगं विभज्य उभयप्राप्ताविति नेति च अनुवर्त्य उभयप्राप्तौ कृत्ये षष्ठी नेति भाष्ये प्रतिपादनान्न भवति। स्पष्टं चैतत्तत्र कैय्यटादौ ॥

हराति । हरते । इत्यादि भरतिवत् ॥

हारयति । अजीहरत् भारं देवदत्तं यज्ञदत्तः देवदत्तेनेति वा । 'हृक्रोरन्यतरस्याम्' इत्यणौ कर्तुर्णौ वा कर्मत्वम् । इयं च विभाषा यदाऽयं गत्यर्थोऽभ्यवहारार्थो वा तदा पूर्वेण नित्ये प्राप्ते कर्मत्वे, अन्यदा त्वप्राप्त इत्युभयत्र विभाषा द्रष्टव्या ॥

हारयति भारम् इत्यत्र प्रापणार्थत्वेऽप्यस्ति गतिप्रतीतिरिति गत्यर्थत्वेन प्राप्तिरुक्ता । स्पष्टं चैतत् 'हृक्रो॰' इत्यत्र न्यास॰ पदमञ्जर्योः । कैय्यटकारस्य त्वत्र गत्यर्थत्वमनभिमतमेव । यदाह—'न वेति विभाषा' इत्यत्र 'हृक्रोः' इत्यस्य उभयत्र विभाषोक्तौ प्रत्युदाहरणप्रदर्शने 'विपूर्वो हरतिः गत्यर्थः' इति ॥

सम्प्रहरन्ते राजान इत्यत्र हरतेर्हिंसार्थत्वेऽपि 'न गतिहिंसा' इति निषेधस्य 'हृवहोरप्रतिषेध॰' इति तङ् । अत्र हरदत्त॰— अर्थग्रहणसामर्थ्यात् ये शब्दान्तरानिरपेक्षा गतिहिंसनयो वर्तन्ते त इह गृह्यन्ते इत्युपसर्गवशेन हिंसार्थत्वात् हरतेरप्रतिषेध इत्याहुरिति । एवं हि अभ्यवहारयति इत्यत्र 'निगरणचलनार्थेभ्य' इति परस्मैपदनियमो न स्यात् । तथा 'इदमेषामभ्यवहृतम्' इत्यत्र 'क्तोऽधिकरणे च' इति क्तो न स्यात् । किं च— अर्थग्रहणमन्तरेणाऽपि न्यायत एवान्यानपेक्षया तत्तदर्थाभिधायिना ग्रहणस्य सिद्धत्वादर्थग्रहणं यथाकथंचित्तदर्थाभिधायिना ग्रहण एव प्रत्युत प्रमाणम् । एवं हि—'उपमानं शब्दार्थप्रकृतावेव' इति प्रकृतिग्रहणमप्यर्थवत् । तस्येदं हि प्रयोजनम्—यत्र णि-

हृदयं लिखतीति हृल्लेखः। हृदयस्य लासो हृल्लासः—'हृदयस्य हृल्लेखयदण्लासेषु' इति हृदादेशः। तत्र वृत्तौ लेख इत्यणन्तस्य ग्रहणं, वनि तु हृदयलेख इति॥

हृदयस्य शोको हृच्छोकः। हृदयशोकः। सुहृदयस्य भावः कर्मणी सौहृदयं, सौहार्दं—ब्राह्मणादिपाठात् ष्यञ्। एवं दौहृदयं, दौहार्दम्। हृदयस्य रोगः हृद्रोगः हृदयरोगः। 'वा शाकप्रत्ययरोगेषु' इति हृदादेशविकल्पः। ष्यञि हृद्भावपक्षे 'हृद्गसिन्ध्वन्ते पूर्वपदस्य च' इत्युभयपदवृद्धिः॥

सुहृत्। दुर्हृत्—'सुहृद्दुर्हृदौ मित्रामित्रयोः' इति बहुव्रीहौ हृदयस्य हृदादेशस्तत्रान्तः। मित्रामित्राभ्यामन्यत्र सुहृदयो दुर्हृदय इति भवति॥

सुहृद् सुहृदयस्य च* भावकर्मणोः सौहार्दम्—'हायनान्तयुवादिभ्योऽण्' इत्यण्। 'हृद्ग' इत्युभयपदवृद्धिः। 'हृदयस्य हृल्लेख' इत्यादिना हृदयस्य हृद्भावः॥

हृदयस्य भावकर्मणी हार्दम्—युवादिषु 'हृदयासे' इति पाठात् अणि हृद्भावः॥

हृदयमस्यास्तीति हृदयालुः—'हृदयाच्चालुरन्यतरस्याम्' इति मत्वर्थीय आलुच्। तदभावे इनिठनौ हृदयी। हृदयिक इति॥

हरिणः—'शाल्याहरिभ्य इनच्' इतीनच्। हरिणी—'जातेरस्त्रीविषयात्' इति ङीष्॥

हरेणुः गन्धद्रव्यविशेषः—'कृहृभ्यामेणुः' इत्येणुप्रत्ययः॥

हरितः—'हृश्याभ्यामितन्' इति इतन्॥

---

*सुहृद

हरिणी ब्राह्मणी—'वर्णादनुदात्तात्तोपधात्तो न' इति स्त्रिया वा ङीप् तकारस्य च नकारः। अय इतनो नित्त्वादुदात्तादिस्तकारो-पधश्च भवति। ङीवभावे टापि **हरिता** ब्राह्मणी॥

हरित्—'दृमृत्वहियुपिभ्य इति' इति इतिप्रत्ययः॥

धृञ् धारणे॥ ८८७॥

धरति इत्यादि भरतिवत्। 'धारेरुत्तमर्णः' इत्यत्र 'धृञ् अनवस्थाने' इति तौदादिकस्य ग्रहणमिति न्यासपदमञ्जर्यादिषु। 'इङ्धार्योः' इत्यत्राप्यस्येति न्यासे। 'अध्यायन्याय' इति निपातनमपि तस्येति वृत्तिकारेण दर्शितम्॥

धारयतीति **धारय**—'अनुपसर्गाल्लिम्पविन्द' इत्यादिना शे शपि गुणायौ॥

वसु धारयतीति **वसुन्धरा**—'सञ्ज्ञाया भृतृवृजि' इति खचि 'खचि ह्रस्वश्च' इति ह्रस्वत्वे मुमागमः॥

धारा—'धारा प्रपतन' इति भिदादिपाठादङि गुणो दीर्घ-त्वं च। द्रवद्रव्यनिपातनं धारा इति न्यासे। खड्गधारादावु-पमानात् प्रयोगः॥

धर्म—'अर्तिस्तुसुहुसृधृक्षिक्षुभायावापदियक्षिनीभ्यो मन्' इति मन्॥

धर्मं चरति **धार्मिकः**। 'धर्मं चरति' इति द्वितीयान्ताच्च-रतीत्यर्थे ठक्। तत्र 'अधर्माच्चेति वक्तव्यम्' इत्युक्तत्वात् **आध-र्मिको**ऽपि॥

धर्मेण प्राप्यं **धर्म्यम्**—'नौवयोधर्म' इति तृतीयान्तात् प्राप्येऽर्थे यत्॥

धर्मादनपेतमपि धर्म्यम्—'धर्मपथ्यर्थे' इति यत् ॥

कल्याणो धर्मोऽस्येति कल्याणधर्मा—'धर्मादनिच्केवलात्' इति धर्मान्तात् बहुव्रीहे अनिच् । अत्र केवलात् इति बहुव्रीह्याक्षिप्तस्य पूर्वपदस्य विशेषणं, तेन पूर्वपदीभवत केवलादन्यनिरपेक्षात्परो यो धर्मशब्दस्तदन्तात् बहुव्रीहे इति सूत्रार्थ । तेन परम स्वो धर्मोऽस्य परमस्वधर्म इति त्रिपदे बहुव्रीहौ अनिच् न भवति । तत्र अन्यसापेक्ष एव स्वशब्द पूर्वपद भवति । 'सर्वनामसङ्ख्ययोरुपसङ्ख्यान' इति स्वशब्दस्य पूर्वनिपातो न भवति, आहिताग्न्यादेराकृतिगणत्वात् । यदा स्वो धर्म स्वधर्म, परम स्वधर्मोऽस्येति बहुव्रीहि तदा यद्यपि पूर्वपद केवल भवति, तथाऽपि तत परो न धर्मशब्द इति समासान्ताभाव । 'निवृत्तिधर्मा हि स्थानी' इत्यत्र निवृत्तिशब्दो बहुव्रीहे पूर्वपद भवन्नान्यसपेक्षत इति केवलादस्मात्परो धर्मशब्द इति अनिच् भवति । एव 'साध्यसमानधर्मा धर्मी पक्ष' इत्याद्यपि निर्वाह्यम् साध्येन समान साध्यसमान धर्मोऽस्येति ॥

ब्राह्मणस्य धर्मो ब्राह्मणधर्म । सोऽस्यास्तीति ब्राह्मणधर्मी—धर्मशीलवर्णान्ताच्च' इति मत्वर्थीय इनि । सिद्धे सति वचन ठनो निवृत्त्यर्थम् ॥

धृञ् अवध्वंसन इतीहैवाग्रे । धृ धारणे इति चुरादौ क्षीरस्वामी । तद्वाप्यस्यानभिमतम् । यदाह भिदादौ—'धारा प्रपतने । धृतिरन्या' इति । यद्ययं चुरादि स्यात्, अस्मादेवाहि धाराशब्द व्युत्पाद्य धारणान्या इति ब्रूयात् । एवं हि दीर्घनिपातनक्लेशोऽपि न भवति । न चास्यास्त्यर्थभेद । तथा न्यासकारहरदत्तावपि न सहेते । यदाहतु—दीर्घत्व निपा-

तनादिति । तथा—'अनुपसर्गाल्लिम्प' इत्यत्र न्यासे घृन् हेतुमण्ण्यन्त उक्त । पार्यादयस्तूभयथा । यदाह—पार तीर कर्मसमाप्तौ, चुरादिण्यन्त । अथ वा—पृ पालनपूरणयो, हेतुमण्ण्यन्त इत्यादि ॥ हरदत्तोपि—धृञ् धारणे । धृङ् अवस्थाने । ण्यन्तौ । विद चेतनाख्याननिवासनेषु । चुरादि । ज्ञानाद्यर्थान्यतमो वा हेतुमण्ण्यन्त इति । यदि धरति चुरादिश्च स्यात्, इतरव चुरादिण्यन्तौ वेति ब्रूयाताम् ॥

अत्र केचित् 'कृन् करणे' इति धातु पठन्ति । तदनार्षम् । यदाहतु न्यासकारहरदत्तौ—'क करत् करति' इत्यत्र करतीति व्यत्ययेन शबिति । किं च यद्ययं स्यात् अकरत् इत्येवमर्थ 'कृमृदृरुहिभ्यश्छन्दसि' इति करोतेरङ्विधानमनर्थकं स्यात्, अस्माल्लुङि शपि अस्य रूपस्य सिद्धे । 'छन्दसि लुङ्लङ्लिट' इति लुङादीनामेकत्र विधानात् तात्पर्यभेद ॥

णीञ् प्रापणे ॥ ८८८ ॥

इह प्रापण गमन भवति । नयति । प्रणयति । अन्तर्णयति । अन्तश्शब्दस्याङ्किविधिणत्वेषूपसर्गत्वमुक्तम् । निनाय—वृद्ध्यायो । 'द्विर्वचनेऽचि' इति स्थानिवद्भावान्नीशब्दो द्विरुच्यते॥

निन्यतु—इयङस्थानिवद्भावान्नीशब्दे द्विरुक्ते पुनरुत्तरखण्डस्येयङ् भवति । अस्या दशायामनेकाच्त्वात् 'एरनेकाच' इति यणा बाधात् इति 'इटकिट' इत्यत्रोपपादितम् । निनयिथ । निनेथ। निन्यथु । निन्य । निनाय । निनय । गुणवृद्ध्योरयायौ । निन्यिव—क्रादिनियमादिट् । थलि तु भारद्वाजनियमाद्विकल्प ।

नेता । नेष्यति । नयतु । अनयत् । नयेत् । नीयात् । अनैषीत् ॥

निनीषति । नेनीयते । नेनयीति । नेनेति, नेनीतः । नाययति । अनीनयत् ॥

नाययति अजां देवदत्तो यज्ञदत्तेन—' नीवह्योः प्रतिषेधः ' इति प्रयोज्यस्य कर्मत्वनिषेधः । अत्र हरदत्तः—यद्यपि नतः योगेतिरर्थः, तथाऽपि गतिफलं प्रापणमर्थ इति फलतया गतिः प्रतीयते इति मत्वा प्रतिषेध इति । तथा च कैयटेऽनयोः यत्र त्यर्थत्वमुक्तं तत्फलतया प्रतीयमानगत्यपेक्षम् ॥

नयते । निन्ये । निन्यिषे । निन्यिध्वे । निन्यिद्वे । निन्यिवहे । नेतासे । नेष्यते । नयताम् । अनयत । नयेत । नेषीष्ट । अनेष्ट ॥

'सम्माननोत्सञ्जनाचार्यकरणज्ञानभृतिविगणनव्ययेषु नियः' । अकर्त्रभिप्रायार्थोऽयमारम्भः । सम्मानन पूजनम् । उत्सञ्जनमुत्क्षेपणम् । आचार्यकरणमाचार्यक्रिया । ज्ञानं प्रमेयनिश्चयः । भृतिर्वेतनम् । विगणनमृणादेः प्रतिनिर्यातनम् । व्ययो धर्मादिप्रयोजनो विनियोगः । तत्र सम्माननाचार्यकरणप्रभृतयो धात्वर्थविशेषणानि । अन्ये तु धात्वर्थाः । ईदृशार्थानयतेस्तङ्स्यात् । नयते शास्त्रे । अर्थान् युक्तिभिः स्थिरीकृत्य शिष्येभ्यः प्रतिपादयतीत्यर्थः । इह पूजा शास्त्रार्थस्य युक्तिभिः स्थिरीकरणम् । शिष्याणां नेत्रविधा प्रतिपादना । पुत्रमुदानयते । उत्क्षिपतीत्यर्थः । माणवकमुपनयते । शास्त्रीयेन विधिना आत्मसमीपं प्रापयतीत्यर्थः । नयते शास्त्रे । तत्र प्रमेयं निश्चिनोतीत्यर्थः । अत्रायमर्थः,

कर्मणो धात्वर्थान्तर्भावात् । कर्मकरान् उपनयते । भृतिदानेन आत्मनः समीपं प्रापयतीत्यर्थः । ऋणं विनयते । निर्यातयतीत्यर्थः । शतं विनयते । धर्मादौ विनियुङ्क्ते इत्यर्थः ॥

'कर्तृस्थे चाशरीरे कर्मणि' नयत्यर्थस्य यः कर्ता तत्स्थे शरीरैकदेशवर्जिते कर्मणि कारके सति नयतेः स्तङ्चात् । इह शरीरं तदेकदेश इति वृत्तौ । मन्युं विनयते । कर्तृग्रहणात् देवदत्तस्य मन्युं विनयतीत्यत्र न भवति । तथा शरीरग्रहणात्—गडुं विनयति इत्यत्र न भवति । अयमकथितेप्सिततमाभ्यां द्विकर्मक इत्युक्तम् । तत्र त्यादयः प्रधाने कर्मणि भवन्ति । षष्ठी तूभयत्र अप्रधाने, पक्षे द्वितीयाऽपि । उभयप्राप्तौ कृत्ये कर्तृकर्मणोः षष्ठी नेति । सर्वमेतत् धरताधुक्तमुदाहृतं न । इहापि तथैवोदाहरणं नेयम् । 'अकथितं च' इत्यत्र न्यासे नीवहिहरिजिदण्डीन्प्रस्तुत्य ग्रामादीनामप्यजादिवत् क्रियानन्यफलमात्त्वेऽपि तदविवक्षायां अकथितत्वमुक्तम् । यदाह —अकथितेष्वेषां ग्रहणं यदा ग्रामादीनामीप्सितत्वमन्यमनोप्सितमन्यं च न विवक्ष्यते किं तु कर्तुरीप्सितत्वमात्रमेव तदर्थमिति । न्यासोद्योते च—अजादीनां ग्रामादीनां चेप्सिततमत्वमविशिष्टमित्युक्तम् । तदयुक्तं—तत्र नीवहिहरीणां प्रापणमर्थ इति । तथा च—'न गतिहिंसा' इत्यत्र भाष्यम्—देशान्तरप्रापणक्रिया वहतिरिति । तत्रैव कैयटे—देशान्तरप्राप्त्युपसर्जनं प्रापणमस्य वाच्यम् । तत्र गतिर्नान्तरीयकत्वात्प्रतीयते । न त्वसौ धात्वर्थ इति । गतिबुद्धीत्यत्र नीवह्योः प्रकृत्य पदमञ्जर्यामेतयोः गतिफलं प्रापणमर्थ इति । तस्मादत्र गतेरधात्वर्थत्वात् अकर्तृव्यापारत्वात्तत्फलसंयोगाप्यमानत्वेऽपि ग्रामादीनां न कर्मत्वोपपत्तिः । अजादीनां तु धात्वर्थकर्तृव्यापारप्रापणफलगतिद्वारेणाप्यमानत्वाद्युक्तं कर्मत्वम् । न

नेता । नेष्यति । नयतु । अनयत् । नयेत् । नीयात् । अनैषीत् ॥

निनीषति । नेनीयते । नेनयीति । नेनेति, नेनीतः नाययति । अनीनयत् ॥

नाययति अजां देवदत्तो यज्ञदत्तेन—'नीवह्योः प्रतिषेधः' इति प्रयोज्यस्य कर्मत्वनिषेधः । अत्र हरदत्तः—यद्यपि नेतर्योर्गतिरर्थः, तथाऽपि गतिफलं प्रापणमर्थ इति फलतया गतिः प्रतीयते इति मत्वा प्रतिषेध इति । तथा च कैयटेऽनयोः यद्गत्यर्थत्वमुक्तं तत्फलतया प्रतीयमानगत्यपेक्षम् ॥

नयते । निन्ये । निन्यिषे । निन्यिध्वे । निन्यिढ्वे निन्यिवहे । नेतासे । नेष्यते । नयताम् । अनयत । नयेत । नेषीष्ट । अनेष्ट ॥

'संमाननोत्सञ्जनाचार्यकरणज्ञानभृतिविगणनव्ययेषु नियः' । अकर्त्रभिप्रायार्थोऽयमारम्भः । संमाननं पूजनम् । उत्सञ्जनमुत्क्षेपणम् । आचार्यकरणमाचार्यक्रिया । ज्ञानं प्रमेयनिश्चयः । भृतिर्वेतनम् । विगणनमृणादेः प्रतिनिर्यातनम् । व्ययो धर्मादिप्रयोजनो विनियोगः । तत्र संमाननाचार्यकरणप्रभृतयो धात्वर्थविशेषणानि । अन्ये तु धात्वर्थाः । ईदृशार्थान्नयतेस्तङ् स्यात् । नयते शास्त्रे । अर्थान् युक्तिभिः स्थिरीकृत्य शिष्येभ्यः प्रतिपादयतीत्यर्थः । इह पूजा शास्त्रार्थस्य युक्तिभिस्स्थिरीकरणम् । शिष्याणां चैवंविधा प्रतिपादना । पुत्रं उदानयते । उत्क्षिपतीत्यर्थः । माणवकं उपनयते । शास्त्रीयेन विधिना आत्मसमीपं प्रापयतीत्यर्थः । नयते शास्त्रे । तत्र प्रमेयं निश्चिनोतीत्यर्थः । अत्रायमकर्मकः,

कर्मणो धात्वर्थान्तर्भावात् । कर्मकरान् उपनयते । भृतिदानेन आत्मनः समीपं प्रापयतीत्यर्थः । ऋणं विनयते । निर्यातयतीत्यर्थः । शतं विनयते । धर्मादौ विनियुङ्क्ते इत्यर्थः ॥

'कर्तृस्थे चाशरीरे कर्मणि' नयत्यर्थस्य यः कर्ता तत्स्थे शरीरैकदेशवर्जिते कर्मणि कारके सति नयतेः तङ् स्यात् । इह शरीरं तदेकदेश इति वृत्तौ । मन्युं विनयते । कर्तृग्रहणात् देवदत्तस्य मन्युं विनयतीत्यत्र न भवति । तथा शरीरग्रहणात्—गडुं विनयति इत्यत्र न भवति । अयमकथितेप्सिततमाभ्यां द्विकर्मक इत्युक्तम् । तत्र लादयः प्रधाने कर्मणि भवन्ति । षष्ठी तूभयत्र अप्रधाने, पक्षे द्वितीयाऽपि । उभयप्राप्तौ कृत्ये कर्तृकर्मणो षष्ठी नेति । सर्वमेतत् परतायुक्तमुदाहृतं च । इहापि तथैवोदाहरणं नेयम् । 'अकथितं च' इत्यत्र न्यासे नीवहिहरिसिद्दण्डीन्प्रस्तुत्य ग्रामादीनामप्यजादिवत् क्रियानन्यफलभाक्त्वेऽपि तदविवक्षायां अकथितत्वमुक्तम् । यदाह —अकथितेनैषां ग्रहणं यदा ग्रामादीनामीप्सिततमत्वमनीप्सितमन्यं च न विवक्ष्यते किं तु कर्तुरीप्सितत्वमात्रमेव तदर्थमिति । न्यासोद्योते च—अजादीनां ग्रामादीनां चेप्सिततमत्वमविशिष्टमित्युक्तम् । तदयुक्तं—तत्र नीवहिहरीणां प्रापणमर्थ इति । तथा च— 'न गतिहिंसा' इत्यत्र भाष्यम्—देशान्तरप्रापणक्रिया वहतिरिति । तत्रैव कैयटे—देशान्तरप्राप्त्युपसर्जनं प्रापणमस्य वाच्यम् । तत्र गतिर्नान्तरीयकत्वात्प्रतीयते । न त्वसौ धात्वर्थ इति । गतिबुद्धीत्यत्र नीवही प्रकृत्य पदमञ्जर्यामेतयो· गतिफलं प्रापणमर्थ इति । तस्मादत्र गतेरधात्वर्थत्वात् अकर्तृव्यापारत्वात्तत्फलसंयोगाप्यमानत्वेऽपि ग्रामादीनां न कर्मत्वोपपत्तिः । अजादीनां तु धात्वर्थकर्तृव्यापारप्रापणफलगतिद्वारेणाप्यमानत्वाद्युक्तं कर्मत्वम् । न

नेम — 'अर्तिस्तु' इत्यादिना मन् । अस्य सर्वादित्वात् तत्कार्यं पूर्वशब्दवत् ॥

नीथो यज्ञ — 'हनिकुषि' इत्यादिना क्थन् ॥

नेष्टा — 'नयते षुक्' इति तृनि गुणे धातोष्षुगागमः । अप्तृन्नित्यादिना 'ऋतो ङि' इत्यादिना च यथायोगं गुणदीर्घौ सर्वनामस्थाने ॥

हरत्यादयश्चत्वारोऽनुदात्ता उभयपदिनः ॥

अथाजन्ताननिटः परस्मैपदिन आह—

धेट् पाने ॥ ८८९ ॥

एतदादयो जयत्यन्ता अनुदात्ता उदात्तेत ॥

धयति । दधौ । दधतुः । दधुः । दधाथ । दधिथ । दधिव । 'आदेच उपदेशेऽशिति' इति एजन्तो यो धातुरुपदेशे तस्यात्वमशितीति सर्वत्राकारे 'आत औ णल' इत्यौत्वे वृद्धिः । अन्यत्र क्ङिद्त्यजादावार्धधातुके 'आतो लोप इटि च' इत्याल्लोपः । तस्य 'द्विर्वचनेऽचि' इति स्थानिवत्त्वात् धाशब्दस्य द्विर्वचनम् । क्रादिनियमादिट्, थलि भारद्वाजनियमादिड्विकल्प ॥

धाता । धास्यति । धयतु । अधयत् । धयेत् । आशिषि धेयात्—'एर्लिङि' घुमास्थागापाजहातिसामाकारस्यैकारः क्ङित्यार्धधातुके लिङीत्यैकार । 'दाधाघ्वदाप्' 'दाण् दाने' 'देङ् रक्षणे' 'डु दाञ् दाने' 'दो अवखण्डने' 'धेट् पाने' 'डु धाञ् धारणादौ' इत्येते घुसंज्ञकाः 'दाप् लवने' 'दैप् शोधने' इत्येतौ वर्जयित्वा । 'प्रकृतिवदनुकरणं भवति' इत्यातैर्नैजन्तानुकरण

मपि दाधारूपमिति लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषाया नेह प्रसङ्गः । एव हि अदाविति सामान्यग्रहणार्थं देप पित्त्वमर्थवद्भवति ॥

अदधत् । अदधताम्—'विभाषा धेट्श्व्योः' इति कर्तृवाचिनि लुङि च्लेर्विभाषया चङि 'आतो लोप इटि च' इत्याल्लोपस्य स्थानिवत्त्वात् 'चङि' इति धाशब्दस्य द्वित्वम्' तदभावे सिचि 'यमरमनमाताम्' इति सकि सिनश्चेटि अधासीत् । अधासिष्टाम् । इत्यादि । यदा 'विभाषा घ्राधेट्शाच्छास' इति घ्रादिभ्य परस्मैपदपरस्य सिचो लुक् तदा अधात् । अधाताम् । अधुः । इत्यादि । 'आत' इति से जुस् सिज्लुगन्तात् यदि भवति आत एवेति नियमार्थमिद सूत्रमित्युक्तम् । यदा कर्मव्यतिहारे तङ् तदा—व्यतिधयते । व्यतिधये इत्यादि । 'आदेच उपदेशे' इत्यत्र अशितीति कर्मधारये नञ्तत्पुरुष, श एव इत् शित्; न शित् अशित् इति । तेन 'यस्मिन् विधिस्तदादावल्ग्रहणे' इति इत्संज्ञकशकारादावय पर्युदास इति एशि आत्वमेव भवति । लुङि तु 'विभाषा धेट्श्व्योः' इति वा चङि अदधत । अदधेताम् । अन्यदा 'स्थाध्वोरिच्च' इति आत्मनेपदपरस्य सिचः कित्त्वे धात्वोरित्त्वे 'ह्रस्वादङ्गात्' इति झल्परत्वेन सिचो लोपे व्यत्यधित । व्यत्यधिषाताम् । व्यत्यधिषत । सिच कित्त्वाद्गुणो न भवति । इत्त्वविधानं तु गुणविधानार्थमेव स्यात् । 'स्थाध्वोरि' इत्येकारस्याविधानमपि ह्रस्वादिति सिचो लोपार्थं लाघवार्थं च स्यात् । इदं चेत्त्व न सिचीत्युच्यते । किं तर्हि इकारश्चान्तादेश, सिच्च कित् भवति इत्येतावत् । तेनास्यासिज्निमित्तत्वात् संनिपातपरिभाषया सिज्लोपो न स्यादिति नाशङ्कनीयम् । कर्मणि लुङ्येकवचने अधायि । 'आतो युक्चि-

ण्कृतोः' इति युक्। चिणि निति णिति च कृतिपरे आकारान्ताङ्गस्य युगित्यर्थः। द्विवचनादौ चिण्वदिट्पक्षे युकि अधायिपाताम् इत्यादि। अन्यदा—अधिषाताम् इत्यादि॥

धित्सति—'सनि मीमा' इत्यादिना अच इसि 'सस्यार्धधातुके' इति तत्त्व, 'अत्र लोपोऽभ्यासस्य' इति लोपः॥

देधीयते—'घुमास्थागापाजहातिसां हलि' इति एषां हलादौ क्ङित्यार्धधातुके परे आकारस्येकार इतीकारे द्विर्वचनम्। दाधेति ईटि आद्गुणः। अन्यत्र दाधाति। दाद्धः—'श्नाभ्यस्तयोरातः' अनयोराकारस्य क्ङिति सार्वधातुके लोप इति लोपे 'झषस्तथो' इति घत्वे जश्त्वम्। 'ईहल्यघो' इतीत्वमत्रैव 'अघोः' इति निषेधान्न भवति। आकारलोपस्य पूर्वस्माद्पि विधाविति स्थानिवद्भावः 'पूर्वत्रासिद्धे न स्थानिवत्' इति निषिध्यते। अत एव हि अध इति दधाति पर्युदस्यते। धयतेस्त्वयं पर्युदासोऽस्माज्झषन्तात्परयो. असंभवान्न भवति। न च यङ्लुकि सम्भवात्तदर्थोऽयं पर्युदासस्स्यादिति वाच्यम्, दधातौ चरितार्थत्वात्। तथा च तत्र वृत्ति.—दधाति नर्मयित्वेति। काश्यपवर्षसेनौ तु अघ इति पर्युदासमिच्छत॥

दाधति आल्लोप। दाधेषि। दाधासि। दाधेमि। दाधामि। दाध्वः। लोटि हौ—'घ्वसोरेद्धावभ्यासलोपश्च' इति अन्त्यस्यैकारोऽभ्यासलोपश्च। अत्र लोपस्य शित्त्वात्सर्वादेशत्वम्। तेन धेहि इति भवति। लङि—अदाधात्। अदाद्धाम्। अदाधुः—'सिजभ्यस्त' इति झेर्जुस् नित्यम्। परत्वात् 'लङश्शाकटायनस्यैव' इति आकारान्तनिबन्धनो विकल्पो नाशङ्क्यः; असात्परत्वान्नित्यत्वाच्च 'श्नाभ्यस्तयोरातः' इति

पूर्वमेवाल्लोपे आकारान्तत्वस्याभावात्। लिटि दाध्यात्—'श्राम्यस्त' इत्यालोपः। आशिषि 'एर्लिङि' इत्येत्वे दाधेयात्। लुङि—अदाधात्। 'गातिस्था' इति नित्य सिचो लुक्। 'विभाषा घ्राधेट्' इति विकल्पस्तु सानुबन्धकनिर्देशान्न भवति। अत एव 'विभाषा धेट्श्व्योः' इति चङपि न भवति॥

धापयति। धापयते शिशुम्। आत्वे पुक्। 'पादिषु धेट उपसङ्ख्यानम्' इति 'निगरणचलन' इति परस्मैपदं निषिध्यते। अदीधपत् इत्यत्र आकाराश्रयः पुक् तस्योपधात्वसम्पादनेन 'णौ चङि' इति ह्रस्वस्य निमित्तं न स्यादिति नाशङ्क्यम्, 'मारणतोषणनिशामनेषु ज्ञा' इति जानातेर्णौ पुकि ह्रस्वार्थात् मित्त्वविधानाल्लिङ्गात्॥

उद्धयः। धय—'पाघ्राध्माधेट्दृशः शः' इति उपसृष्टादनुपसृष्टाच्च कर्तरि शः॥

स्तनन्धयः। नासिकन्धयः—'नासिकास्तनयोर्ध्माधेटोः' इति खशि मुमागमः। नासिकायाः 'खित्यनव्ययस्य' इति ह्रस्वश्च। धेटः टित्त्वमवयवेऽचरितार्थत्वात् स्तनन्धयी इति समुदाये टीबर्थम्। अत्र हरदत्तः—स्तनन्धयीत्यत्रैव टीबिष्यते। नान्यत्र इत्याहुरिति। इदं खश्प्रत्ययान्तोपलक्षणं इत्येके। तथा च क्षीरस्वामी—स्तनन्धयी इत्यादौ ङीबर्थ इति। वर्धमानोऽपि—शुनन्धयी स्तनन्धयीति खश्प्रत्ययान्त एव ङीबिति॥

नाडिन्धयः। मुष्टिन्धयः—'नाडीमुष्ट्योश्च' इति खश्॥

शुनिन्धयः—'खश्प्रकरणे वातशुनीतिलशर्धेष्वजधेट्तुदजहातिभ्य उपसङ्ख्यानम्' इति शुनीशब्दे उपपदे खश्॥

घटिन्धयः । खरिन्धयः । खरी गर्दभी । वातन्धय 'खरीघटिवातेषु' इति वक्तव्यात् खश् । केचित्तु—खरं शब्दस्थाने खारीशब्द परिमाणवचन पठन्ति । वातशब्दो भाष्ये न दृश्यते इति हरदत्त ॥

धारु वत्स मातरम्—'दाधेट्सी' इति रु । 'नलोक ऽव्यय' इति कर्मणिषष्ठ्या निषेध । तत्र हि उकारोऽ प्रश्लिष्यते—उ उक इति ॥

धयन्ति तामिति धात्री—स्तनपायिका । 'ध कर्मणि ष्ट्रन्' इति ष्ट्रन् । कर्मणीतीहाभिधेयनिर्देश । पित्व ङीषर्थम् ॥

धीत्वा—'घुमास्था' इतीत्वम् । प्रधाय—'न ल्यपि' इतीत्वनिषेध । 'ईत्वमवकारादौ' इति भाष्ये स्थितमिति । ल्यपि—धा ॥

सन्धि—'उपसर्गे घो कि' इति किप्रत्यय ॥

धीयन्त इति धाना—'धापृवस्यज्यतिभ्यो न' इति न

धेनु—'धेट इच' इति नुप्रत्यय, इकारश्च धातोरिति ङिद्वचनेषु ङिति ह्रस्वश्च' इति पक्षे नदीसंज्ञायामाट्—धेन्वै इति । धेन्वाम् इत्यत्र 'इदुद्भ्याम्' इति इकारोकारान्त परस्य ङेरामादेश । विभाषापक्षे गुणादौ धेनवे । धेनौ इति । धेनौ इत्यत्र 'अच्च घे' इति ङेरौत्वम्, घेश्चाकार

धेनूना समूहो धैनुकम्—'अचित्तहस्तिधेनोष्ठक्' इति ठक् 'इसुसुक्तान्तात्क' इति कादेश । सामूहिकेषु तदन्तविधिरिष्यते, तेन गोधेनूना समूह गौधेनुकम् इति भवति । 'जङ्गलधेनु रजानतस्य विभाषितमुत्तर' इति वृद्धिनिमित्ते तद्धित उत्तरपद

वा वृद्धि, पूर्वपदस्य तु नित्यम् । 'पोटायुवति' इत्यादिना समास । 'अधेनूना समूह आधेनवम् । आधेनवम् । इत्यत्र 'धेनोरनञ' इति ठञ्प्रतिषेधात् प्राग्दीव्यतीय उत्सादिलक्षणोऽञ् ॥

धेनुष्या—ऋणपरिशोधाय उत्तमर्णायाधमर्णेन दत्ता धेनु पीतदुग्धेति यस्या प्रसिद्धि । 'सज्ञाया धेनुष्या' इति यत्प्रत्यय षुगागमश्च निपात्यते ॥

धेनुर्भविष्यतीति धेनुंभव्या—'धेनोर्भव्यायां मुम्' इति मुमागम ॥

ग्लै म्लै हर्षक्षये ॥८९०-८९१॥

हर्षक्षयो धातुक्षय । ग्लायति । जग्लौ । जग्लतुः । जग्लाथ । जग्लिथ । जग्ल, जग्लौ । जग्लिव । जग्लिम । ग्लाता । ग्लास्यति । ग्लायतु । अग्लायत् । ग्लायेत् । आशिषि—ग्लायात्, ग्लेयात् 'वाऽन्यस्य सयोगादे' इति घोऽन्यस्य संयोगादेरार्धधातुके किति लिङि वा एत्वम् । अग्लासीत्—सगिटौ ॥

जिग्लासति । जाग्लायते । जाग्लेति । जाग्लीतः—'ई हल्यघो' इति क्ङिति सार्वधातुके श्नाभ्यस्तयोरातः इत्यस्य चाघोरभ्यस्तस्य चाकारस्य ईकारविधानात् ईत्वम् । लोटि हेरपित्त्वात् ङित्त्वादीत्वम्—जाग्लीहि ॥

ग्लपयति, ग्लापयति । अजिग्लपत् । प्रग्लापयति । 'ग्लास्नावनुवमा च' इति अनुपसृष्टस्य वा मित्त्वमुक्तम् ॥

सुग्लायतीति सुग्लः—'आदेच' इत्यात्व प्रागेव प्रत्ययोत्पत्तेरनैमित्तिकमिति 'आतश्चोपसर्गे' इति उपसृष्टादाकारान्ताद्धिहितः को भवति ॥

ग्लानः—'संयोगादेरातोधातोर्यण्वतः' इति निष्ठानत्वम् ॥

ग्लास्नुः—'ग्लाजिस्थश्च ग्स्नुः' ॥

सुग्लानं भवता—'आतो युच्' इति ईषद्दुःसुषु कृच्छ्राकृच्छ्रार्थेषूपपदेषु युच् ॥

स्त्रिया ग्लानिः—'ग्लाम्लाज्याहाभ्यो निः' इति निः ॥

ग्लौः—'ग्लानुदिभ्यां डौः' इति डौः डित्वात् टिलोपः। 'च्विरव्ययम्' अत्र च्व्यन्त एवाव्ययमिति नियमात् 'कृन्मेजन्तः' इत्यव्ययत्वाभावात्। तेन ग्लावौ। ग्लावः। इत्यादि यथासंभवं नेयम् ॥

एवं म्लायति इत्यादि। म्लै गात्रविनामे इति क्वचित्पठ्यते। गात्रविनामः कान्तिहानिः ॥

द्यै न्यक्करणे ॥ ८९२ ॥

न्यङ्गविधान इति क्षीरस्वामी। न्यङ्गं कुत्सिताङ्गमिति च ॥ द्यायति। दद्यौ। इत्यादि म्लायतिवत् ॥

द्रै स्वप्ने ॥ ८९३ ॥

ध्रै तृप्तौ ॥ ८९४ ॥

ध्यै चिन्तायाम् ॥ ८९५ ॥

द्रायति। ध्रायति। ध्यायति। इत्यादि ग्लायतिवत्। 'ग्लाहिज्याहि' इत्यादौ 'द्रा कुत्सायां गतौ' इत्यादादिरस्य ग्रहणमिति वृत्तौ ॥

निद्रा—'आतश्चोपसर्गे' इत्यङ् ॥

अनिद्रो निद्रावान् भवति निद्रायति । निद्रायते । 'लोहितादिडाज्भ्यः क्यष्' इति लोहितादेराकृतिगणत्वात् अस्मात् च्व्यर्थे भवत्यर्थे क्यष् । 'वा क्यषः' इति पक्षे तङ् । निद्राशब्दो वृत्तिविषये तद्वति वर्तते इति न्यासन्यासपदमञ्जर्यादिषु । निद्रातीति निद्रः 'आतश्चोपसर्गे' इति कर्तरि कः । अस्माद्वा क्यष् । उक्तं चैतत् 'द्रा कुत्सायां गतौ' इत्यत्र आत्रेयेण ॥

निद्राण—अकर्मकत्वात् कर्तरि निष्ठा 'संयोगादेः' इति निष्ठानत्वम् ॥

निद्रित—इति तारकादेराकृतिगणत्वात् इतच् ॥

सुष्ठु ध्यायतीति सुधी—'ध्यायतेः सम्प्रसारणं च' इति क्विप्सम्प्रसारणयोः 'सम्प्रसारणाच्च' इति परपूर्वत्वे 'हलः' इति दीर्घे । सुधियौ इत्यादौ 'एरनेकाचः' इति यण् 'न भूसुधियोः' इति निषेधात् 'अचि श्नुधातु' इतीयङ् ॥

ध्यात—'संयोगादेः' इति निष्ठानत्वं 'न ध्याख्या' इति निषिध्यते ॥

धीवा—'ध्याप्योः सम्प्रसारणं च' इति क्वनिपि सम्प्रसारणे परपूर्वत्वदीर्घत्वे । स्त्रियाम्—'वनोरच' इति ङीब्रेफयोः—धीवरी ॥

रै शब्दे ॥८९६॥

रायति । ररौ । इत्यादि पूर्ववत् ॥

कीर्तिं रायतीति कीर—'सुपि स्थ' इत्यत्र 'सुपि' इति योगविभागात्क । एवमीदृशोऽन्येऽपि निर्वाह्या ॥

रा दान इत्यदादौ ॥

स्त्यै ष्ट्यै शब्दसङ्घातयोः ॥ ८९७-९८ ॥

एको दन्त्यादि । अपरो मूर्धन्यादि । षोपदेशलक्षणपर्युदास एक एव गृह्यते, उभयो पाठवैयर्थ्यप्रसङ्गात् । अत्रार्थयो यथासङ्ख्य न भवति, पृथगनिर्देशात् ॥

स्त्यायति । तस्त्यौ इत्यादि ग्लैवत् । षोपदेशस्यापि 'धात्वादे षस्स' इतीदमेव रूपम् । प्रयोजन तु **तिष्ट्यासति । अतिष्ट्यपत्** इत्यादावादेशसकारत्वात् षत्वम् । यत्तु—मैत्रेयसम्मताकारकाश्यपादिभिरुक्त—पुन पाठफल 'धात्वादे षस्स' इति सत्वाभाव इति—तन्न 'अनुदन्त्यपरा सादय षोपदेशा' इति लक्षणस्याव्याप्तिप्रसङ्गादुपेक्ष्यम् । पाठे षोपदेशाना प्रयोगे सादित्वाद्दन्त्यपरत्व हि लक्षण, व्यापकेन च नाम लक्षणेन भवितव्यम् ॥

प्रस्तीतः । प्रस्तीम । प्रस्तीतवान् । प्रस्तीमवान्—'स्त्य प्रपूर्वस्य' इति निष्ठाया सम्प्रसारणे परपूर्वत्वदीर्घत्वयो 'प्रस्त्योऽन्यतरस्याम्' इति प्रोपसृष्टादस्मात्पराया निष्ठायास्तकारस्य पक्षे मकार । मकाराभावे 'सयोगादे' इति निष्ठानत्वस्य 'स्त्य' इति सम्प्रसारणे पूर्वत्रासिद्धत्वात् कृते च तस्मिन् यण्वत्त्वाकारान्तत्वयोरभावादप्रसङ्ग । प्रस्त्य इति लुप्तषष्ठीके 'स्त्य प्रपूर्वस्य' इति 'वचन प्रशब्दो यस्माद्धातूपसर्गसमुदायात्पूर्व इत्या

श्रयणार्थम् । तेन **प्रसंस्तीत** इत्यादावन्योपसर्गव्यवधानेऽपि प्रसारणं भवति । मत्वं तु 'प्रस्त्यः' इति निर्देशात् व्यवहिते न भवति । **स्त्यान**, **संस्त्यान** इत्यादौ प्रस्त्याभावान्न सम्प्रसारणम् । नापि मत्वम् । सम्प्रसारणविधौ षोपदेशोऽप्ययं स्त्यारूपो गृह्यते इति वृत्त्यादौ । तेन तस्यापि निष्ठायामुक्तान्येवोदाहरणानि द्रष्टव्यानि । येऽस्य मत्वं नेच्छन्ति तेषां स्त्यारूपमापन्नयोर्द्वयोः ग्रह इति वृत्त्यादिमहाग्रन्थविरोधश्च । न चास्त्यस्य 'प्रकृतिवदनुकरणं' इति स्त्यारूपत्वं, यतस्तैःप्रस्तावेव सत्वं नाभ्युपगम्यते ॥

स्त्यायति संहन्यतेऽस्यां गर्भ इति **स्त्री**—'संस्त्याने स्त्यायतेर्ड्रट्' इति ड्रटि डित्त्वाट्टिलोपे वलिलोपे च टित्वात् ङीप् । द्विवचनाद्यजादौ 'स्त्रियाः' इतीयङि—**स्त्रियौ** इत्यादि । अम्शसोस्तु 'वाम्शसोः' इतीयङ्विकल्पनात्—**स्त्रीम्** । **स्त्रियम्** । **स्त्रियः** । **स्त्रीः** इति प्रथमयोः पूर्वसवर्णदीर्घोऽपि भवति । 'नेयङुवङ्' इत्यत्र अस्त्रीति निषेधात् इयङ्स्थानत्वेऽपि नदीत्वात् **स्त्रियै** । **स्त्रियाः** । **स्त्रियाम्**, इत्यत्र 'आण्नद्याः' इति ङिद्वचनस्याडागमो 'ङेराम्' इति ङेराम् भवति । तथा **स्त्रीणाम्** इत्यत्र 'ह्रस्वनद्या'इति नुड्भवति । तथा हे स्त्रि इत्यत्र 'अम्बार्थनद्योः' इति ह्रस्वो भवति ॥

स्त्रियाः सम्बन्धि सर्वं **स्त्रैणम्**—'स्त्रीपुंसाभ्यां नञ्स्नञौ भवनात्' आभ्या यथासङ्ख्यं प्राग्भवनीयेष्वर्थेषु तत्तदर्थानुकूलसमर्थविभक्तिभ्यां 'नञ्स्नञौ' इति नञ् ॥

स्त्रीत्वम् । **स्त्रीता**—'आ च त्वात्' इति चकारेण त्वतलोरभ्यनुज्ञानात् त्वतलौ । 'स्त्रीवन्मामुम' इति भाष्यकारप्रयोगात् वति-

स्साधुः । 'स्त्री पुंवच्च' इत्यादिनिर्देशस्य प्रयोगापेक्षत्वाद्वा । अत्र विषये 'बाधकान्येव निपातनानि' इति नञ्स्नञौ वतिना बाध्येते । यथा 'सर्वनाम' इत्यत्र णत्वम् ॥

परस्त्रिया अपत्यं पारशवः—'परस्त्रीपरशुं च' इति शिवादिपाठात् अपत्ये अण् परशुभावश्च ॥

पारस्त्रैणेयः—षष्ठ्यन्तादपत्येऽर्थे 'कल्याण्यादीनामिनङ्' इति ढकीनङादेशोऽन्त्यस्य । अनुशतिकादित्वादुभयपदवृद्धिः ॥

कुस्त्रिया भावः कर्म वा कौस्त्रम्—युवादित्वादण् । एवं सौस्त्रम् । दौस्त्रम् ॥

स्त्रीतरा, स्त्रितरा—'नद्याः शेषस्य' इति ह्रस्वो वा । सूत्रार्थश्चैतत्यादौ द्रष्टव्यः ॥

स्तूपः उच्छ्रायः—'स्त्यः सम्प्रसारणमुच' इति पप्रत्ययः । सम्प्रसारणपूर्वत्वे तस्य चेकारस्य उकारो दीर्घश्च । उश्चेत्येव वक्तव्ये दीर्घविधानं ह्रस्वस्यापि श्रवणार्थम् । तेन स्तुप इत्यपि भवति ॥

खै खदने ॥ ८९९ ॥

खदनं स्थैर्यं हिंसा च । खायति । चखौ । खाता । इत्यादि ॥

क्षै जै षै क्षये ॥ ९००-९०२ ॥

क्षायति । चक्षौ । क्षाता । इत्यादि ॥

क्षामः । क्षामवान्—'क्षायो मः' इति निष्ठातो मः ॥

णौ क्षपयति । अयं मिदिति यादौ घनतावुक्तम् ॥

एवं जायति । जज्ञौ । जाता । सायति । ससौ । साता । इत्यादि । 'घुमास्था' इत्यत्र साग्रहणेन स्यतेः ग्रहणं नास्येति आशीर्लिङि 'एर्लिङि' इत्येत्त्वाभावात् मायात् इति भवति । अत एव सायते । मामायते । इत्यादौ 'घुमास्था' इतीत्वं न भवति । तथा च तत्र न्यासे—गामादाग्रहणेष्वविशेषमुक्त्वा 'षो अन्तकर्मणि' इत्ययमेवोपात्त. । तथा च तन्त्रान्तरे—'स्यास्यतिजहातिमाति' इति स्पष्टः 'षो अन्तकर्मणि' इत्ययमेव निर्दिश्यते । 'विभाषा घ्राधेट् शाच्छास' इति मिनो लुग्विधावपि श्यन्विकरणाभ्यां साहचर्यात्स्यतिरेव गृह्यते इत्यस्मात् सिचि सकि च असासीत् इत्येव भवति ॥

सिपासति—आदेशसकारत्वात् षत्वम् ॥

सापयति । असीषपत् । 'शाच्छासा' इति पुग्विधावपि श्यन्विकरणाभ्यां शाच्छासाभ्यां साहचर्यात् स्यतिरेव गृह्यते इत्यस्य पुगेव भवति ॥

केचिदमुं दन्त्यादिं पठन्ति । तत् षोपदेशलक्षणविरोधादुपेक्ष्यम् ॥

कै गै शब्दे ॥ ९०३-९०४ ॥

इह शब्दः शब्दविशेषः । उक्तं चैवं स्वामिना ॥

कायति । चकौ । काता ॥

काकः—'इण्भीक' इति कन् ॥

गायति । जगौ । गाता । इत्यादि । 'घुमास्था' इत्यत्र

'गामादाग्रहणेष्वविशेष' इति लाक्षणिकगारूपस्य गायतेरपि ग्र णात् आशीर्लिङि एत्वे गेयान् इति भवति ॥

'गातिस्था' इत्यत्र 'गापोर्ग्रहणे इण्पिबत्योर्ग्रहणम्' इ वृत्तावुक्तत्वात् अस्मात् सिचो लुगभावात् अगासीत् इति भवति

गाथक । गायन —'गस्थकन्' 'ण्युट्' इति कर्तरि थक ण्युट् च । ण्युटो णित्त्वात् 'आतो युक्' इति युक् । टित्वात् स्त्रि गायनी ॥

वासरूपेण ण्वुल् तृचौ —गायकः । गाता । इति भवति

उद्गाता । तस्य भावकर्मणी—औद्गात्रम् 'उद्गात्रादिभ्योऽञ् इत्यञ् ॥

साम गायतीति सामगः—'गापोष्टक्' इति कर्मण्युपपदे टक् टित्त्वात् स्त्रियां सामगी ॥

गीत्वा । गीतम् । 'घुमास्था' इतीत्वम् ॥

प्रगीति —'स्थागापापचो भावे' इति स्त्रियां भावे क्तिन् 'स्त्रियां क्तिन्' इत्येव सिद्धे पुनर्वचनं 'आतश्चोपसर्गे' इत ङो बाधनार्थम् ॥

गाथा पद्यविशेष —'उषिकुषिगार्तिभ्यः थन्' इति थन्

अवगथ प्रातस्नानम्, सोमो वा । 'निशीथगोपीथावगथा' इत्यवपूर्वादस्मात्थनि धातोर्ह्रस्वत्वं च निपात्यते ॥

उद्गीथ —'गथकादि' इति उदुपसृष्टात् थक् । 'घुमास्थ इतीत्वम् ॥

श्रै स्रै* पाके ॥ ९०५-९०६ ॥

इह पाको विक्लित्तिः । तथा च 'शृतं पाके' इत्यत्र वृत्त्यादावुक्तम् ॥

श्रायति । शश्रौ । श्राता ॥

स्रायति । सस्रौ । स्राता । इत्यादि ग्लायतिवत्† ॥

श्रपयतीति घटादित्वात्पाके मित्त्वम् । अन्यत्र—श्रापयति । स्वेदयतीत्यर्थः ॥

शृतं क्षीरम्—'शृतं पाके' इति के शृभावो निपात्यते । अत्र पाको विक्लित्तिः तत्फलको व्यापारश्च । तत्र तत्फलके व्यापारे णिचमन्तरेण वृत्तेरभावात् श्रपेरप्ययं शृभाव इति शृतं क्षीरं देवदत्तेन इति भवति । तथा च तत्र वार्तिकम्—'श्राश्रप्योः शृभावो निपात्यते' इति । यस्तु श्रपेर्णिचि श्रपिशब्दः न तस्यायमादेशः, पाक इति वचनात् । अत्र पाचनार्थः पाकस्तु गुणभूतः । अयं च शृभावो व्यवस्थितविभाषाविज्ञानात् क्षीरहविषोर्नित्यं भवति । अन्यत्र तु न भवति—श्राणा यवागूः । श्रपिता यवागूः इति । 'संयोगादेः' इति निष्ठानत्वम् ॥

श्राणाऽस्मै नियमेन दीयते श्राणिकः—'श्राणामांसौदनाट्टिठन्' इति नियमेन दीयमानत्वोपाधिकार्थात् प्रथमान्तादस्मै दीयत इति चतुर्थ्यर्थे टिठन् । टित्वात् ङीप्—श्राणिकी ॥

---

*ष्टै, स्रै इति केषुचित्पाठः । तदनुसारेण शायति स्नायति इत्युत्तरमपि पठ्यते.

†स्नायति.

आतीत्यादादिकस्य । आपयतीति चौरादिकस्य ॥

पै ओ वै शोषणे ॥ ९०७–९०८ ॥

पायति । 'पाघ्रा' इत्यत्र नास्य ग्रहणम्, पारूपस्य लाक्षणिकत्वात् । ऐकारोपदेशसामर्थ्यात् शिति पारूपस्यैवाभावाच्च ॥

पपौ । पाता । पास्यति । पायतु । अपायत् । पायेत् । आशिषि—पायात् 'घुमास्था' इतीत्व तद्विषयं 'एर्लिङि' इत्येत्व चास्य न भवति, पारूपस्य लाक्षणिकत्वात् । अत एव 'गातिस्था' इति सिज्लुग्विधावपि अस्याग्रहणात् अपासीत् इति भवति ॥

पिपासति । पापायते—'ई हल्यघोः' इत्यभ्यस्ताश्रयमीत्वं क्ङित्सार्वधातुकविषयमितीह न भवति ॥

पापाति, पापेति—ईटि गुण । पापीत —'ई हल्यघो.' इति क्ङित्सार्वधातुकपरत्वादीत्वम् । पापति—'श्नाभ्यस्तयो.' इत्यालोपः ॥

लङि—अपापेत् । अपापात् । अपापीताम् । इत्यादि । 'सिजभ्यस्त' इति नित्य जुसूभावे—अपापुः । 'लङ शाकटायनस्यैव' इति विकल्पो नेति धयनानुक्रम् । आशीर्लिङि आर्धधातुकत्वात् 'ई हल्यघो' इतीत्वाभावात् पापायात् इति भवति । 'घुमास्था' इतीत्वमस्य नेति प्रागेवोक्तम् ॥

पाययति—'शाच्छासाह्वाव्यावेपा युक्' इति णौ युगागम. । तत्र लाक्षणिकपारूपस्यापि ग्रहणमिति वृत्तिन्यासपदमञ्जर्यादिषु ॥

पीत्वा । पातं सरः ॥

पा इति पानार्थे इहाग्रे । रक्षणार्थोऽदादौ ॥

वायति । ववौ इत्यादि पायतिवत् ॥

णौ वापयति सरः । आले पुक् । 'वो विधूनने जुक्' इत्यत्र 'वा गतिगन्धनयोः' इत्यादादिकस्यैव ग्रहणं, तस्यैव विधूनने वृत्तिसम्भवादिति व्याख्यातारः । 'शाच्छासा' इति युक्तु तत्रैव 'वे' इति निर्देशात् 'वेञ् तन्तुसन्ताने' इत्यग्रे पठिष्यमाणस्यैव, न त्वस्य प्रसजति ॥

वानं फलम् । ओदित्त्वान्नत्वम् ॥

ष्टै वेष्टने ॥ १०९ ॥

स्तायति । तस्तौ । स्ताता ॥

स्तापयति । अतिष्टपत् । इत्यादि । अयं च पाठो मैत्रेयस्य । भट्टभास्करो प्यत्रानुकूलः । यदाह—'स्तायूनां पतये नमः'* इत्यत्र छद्मना ये वस्त्रादीनपहरन्ति ते स्तायवः । 'ष्टै वेष्टने' इत्यस्माद्बाहुलकादुणिति । स्वाम्यादयस्तु बहवः 'ष्णै वेष्टने' इति पठन्ति । तथा च निरुक्तम्—'उष्णीषं स्नायतेः इति । व्याचख्युश्चैतदेवं—उष्णीषं शिरोवेष्टनम्, स्नायतेः शौचा*र्थस्य वेष्टनार्थस्य वा, उभयत्रापि संभवादिति । अत एव व्याख्यानात् ष्णै शौचे† इत्यपि भ्वादौ द्रष्टव्यः । प्रयुज्यते च भारते—

पाश्चाल्याः पद्मपत्राक्ष्याः स्नायन्त्या जघनं घनम् ।
याः स्त्रियो दृष्टवत्यस्ताः पुम्भावं मनसा ययुः ॥ इति ।

---

*शोभा. †शोभने.

क्रियानिघण्टौ च—'स्नाति स्नायत्याप्लवते' इति। दैवे च—
'स्नातीति शाचे च स्नायेदिति चेच्छन्ति केचन।' इति॥

दैप् शोधने॥ ९१०॥

पकारोऽदाबिति विशेषणार्थः। अयमेव लाक्षणिकानामपि घुसंज्ञाया ग्रहणे लिङ्गम्। दायति इत्यादि पायतिवत्॥

णिचि—दापयति। अदीदपत्॥

दाण् दाने, देङ् रक्षणे इतीहैवाग्रे। दाप् लवने। इत्यदादौ। डु दाञ् दाने इति जुहोत्यादौ। दो अवखण्डने, दीङ् क्षये इति च दिवादौ॥

पा पाने॥ ९११॥

पिबति। 'पाघ्रा' इत्यादिना पिबादेशः। 'पिबेर्गुणप्रतिषेधः' इति कात्यायनः। वर्धमानस्तु—'लोपः पिबते' इति लिङ्गात् गुणो नेति। वृत्तौ तु—अकारान्तोऽयमादेश आद्युदात्त इति। अतो लघूपधत्वाभावान्न गुणप्रसङ्गः॥

पपौ। पाता। पास्यति। पिबतु। अपिबत्। पिबेत्। आशिषि—पेयात् 'एर्लिङि' इत्येत्वम्। अपात्—'गातिस्था' इति सिचो लुक्॥

पिपासति। पेपीयते—'घुमास्था' इत्यादिनेत्वे द्विर्वचनम्॥

पापेति। पापाति, पापीत—'ई हल्यघोः' इतीत्वम्
पापति—'श्नाभ्यस्तयोः' इत्याल्लोपः। पापिता—इत्यादौ इवि 'आतो लोप इटि च' इत्याल्लोपः॥

लुङि 'सिजभ्यस्तविदिभ्यश्च' इति नित्यं जुसि—अपापुः। 'लङः शाकटायनस्यैव' इति विकल्पो नेति भयनात्युक्तम्। लङि—अपायात्। अनार्धधातुकत्वात् 'घुमास्था' इतीत्वं न भवति। आशिषि—आर्धधातुकत्वाद्गीत्वापवादे 'एर्लिङि' इत्येत्वे पायेयात्। लुङि 'गातिस्था' इति सिचो लुकि अपापात्। अपापुः—'आतः' इति जुस्॥

पाययति। पाययते। 'न पादमि' इति 'निगरण-चलनार्थेभ्यश्च' इति परस्मैपदस्य प्रतिषेधः। 'शाच्छासा' इत्या-दिना युक्। णेश्चडि 'लोपः पिबतेरीच्चाभ्यासस्य' इत्युपधाया आकारस्य लोपः। युक्त्ययमुपधा भवति। अल्लोपस्य 'णौ चङ्युपधायाः' इति स्थानिवत्त्वात् पाय्शब्दस्य द्विर्वचने 'ईच्चा-भ्यासस्य' इत्याकारस्येकारे अपीप्यत्—इति भवति। तत्र पिब-तेरिति तिपा निर्देशात् यङ्लुकि अपापयत् इति भवति॥

उत्पिबः—'पाघ्राध्माधेट्दृशः शः' इति कर्तरि शप्रत्यये पिबादेशः॥

सुरापः। शीधुपः—'गापोष्टक्' इति कर्मण्युपपदे टक्। टित्त्वात् स्त्रियां सुरापी। अत्र 'पिबतेः सुराशीध्वोः' इत्युप-पदनियमात् उपपदान्तरे 'आतोऽनुपसर्गे कः' इति को भवति। विशेषः स्त्रियां ङीबभावः—क्षीरपा ब्राह्मणीति॥

द्वाभ्यां पिबतीति द्विपः—'सुपि स्थः' इत्यत्र 'सुपि' इति योगविभागात्, तत्र च 'आतः' इत्यनुवर्तनात् आकारा-न्तादस्मात्सुप्युपपदे कप्रत्ययः। एवं कच्छपादयः॥

प्रपिबन्त्यस्यामिति प्रपा—'घञर्थे कविधानं स्थास्नापाव्यधिहनियुध्यर्थम्' इत्यधिकरणे कः ॥

प्रपीति—'स्थागापापचो भावे' इति भावे क्तिन्। 'स्त्रियां क्तिन्' इत्येव सिद्धे वचनं 'आतश्चोपसर्गे' इत्यङ्बाधनार्थम् ॥

पीत्वा—'घुमास्था' इतीत्वम् ॥

प्रपाय—'न ल्यपि' इतीत्वनिषेधः। 'निपीय' इति पीङो रूपम् ॥

पीत्वास्थिरकः—'मयूरव्यंसकादयश्च' इति तत्पुरुषः। 'समासेऽनञ्पूर्वे' इति क्त्वो ल्यबादेशोऽत एव मयूरव्यंसकादिपाठान्न भवति। यद्वा—अनमिति नञ्सदृशमव्ययं परिगृह्यते। तेन नञोऽन्येनाव्ययेन क्त्वान्तस्य समासेऽस्य ल्यब्विधिरितीह नैव प्रसजति ॥

पीतिः पानं, पीयतेऽनेनेति वा पानम्। क्षीरस्य पानं क्षीरपानं, क्षीरपाणं इति वा—'वा भावकरणयोः' इति पूर्वपदस्थान्निमित्तादुत्तरस्य भावकरणविषये पाननकारस्य णत्वविकल्पः। क्षीरं पानं येषां ते क्षीरपाणा उशीनरा इत्यत्र—'पानं देशे' इति पूर्वपदस्थान्निमित्तादुत्तरस्य पाननकारस्य देशे अभिधेये नित्यं णत्वम् ॥

'पय:पानं भुजङ्गानाम्' इत्यत्र 'कर्मणि च येन संस्पर्शात्कर्तुः शरीरसुखम्' येन कर्मणा संस्पृश्यमानस्य कर्तुः शरीरस्य सुखं भवति तस्मिन् कर्मण्युपपदे धातोर्भावे ल्युडिति ल्युट् एव चोपपदसमासः सिद्धः। 'ल्युट्' इति ल्युटि तु 'षष्ठी' इति समासस्य 'कर्मणि च' इति निषेधस्स्यात् ॥

समाना पीतिः सपीतिः । विशेषणसमासः । 'समानस्य छन्दसि' इत्यत्र 'समानस्य' इति योगविभागात् समानस्य सभावः ॥

कथं पीता गाव इति, यतः सत्यसमानार्थत्वात्कर्तरि निष्ठया न भाव्यम् । उच्यते—पानं पीतमेषां अस्तीत्यर्शआद्यन्तोऽयं द्रष्टव्यः ॥

पायुः—'कृवापाजि' इत्युण् ॥

सोमपीथः—सोमपानम् । 'पातृतुदिवचिरिचिसिचिभ्यः थक्' इति थक् ॥

पेरुः—आदित्यः । 'मापोररिच्च' इति रुत्प्रत्ययः, इकारश्चान्तादेशः । तस्य न गुणः ॥

पापम्—'पानीविषिभ्यः पः' इति पः ॥

पाथः—'पातेरसुन्' इत्यसुन्प्रत्ययः, थुगागमश्च ॥

पयः—'पिबतेरीच्च' इत्यसुनि ईकारेऽन्तादेशे गुणायौ ॥

पय इवाचरति पयायते, पयस्यते—'कर्तुः क्यङ्' इति क्यङ्, 'ओजसोऽप्सरसो नित्यं पयसस्तु विभाषया' इति पक्षे सलोपः, 'न क्ये' इति नान्तस्यैव क्ये पदसंज्ञानियमात् 'ससजुषोरुः' इति न भवति ॥

पयसो विकारः पयस्या—'गोपयसोर्यत्' इति यत् ॥

पाकः—अर्भकः । 'इण्भीकापा' इति कन् ॥

पात्रम्—ष्ट्रन् । षित्वात् स्त्रियां ङीपि पात्री ॥

पञ्चानां पात्राणां समाहारः पञ्चपात्रम्—'तद्धितार्थे' इति समाहारे द्विगुः । 'अकारान्तोत्तरपदो द्विगुः स्त्रियां भाष्यते' इति स्त्रीत्वं 'पात्रादिभ्यः प्रतिषेधः' इति निषिध्यते । 'स-नपुंसकं' इति समाहारद्विगुद्वन्द्वनिबन्धनं नपुंसकत्वमेव भवति ॥

पात्रस्य वापः क्षेत्रं पात्रिकम् । उप्यतेऽस्मिन्निति वापः । 'पात्रात् ष्ठन्' इति षष्ठ्यन्तात् वापेऽर्थे ष्ठन् । षित्वात् स्त्रियां ङीपि—पात्रिकी क्षेत्रभक्तिरिति ॥

पात्रं परिमाणविशेषः पात्रं सम्भवति अवहरति पचति वा पात्रीणा स्थाली । 'आढकाचितपात्रात् खोऽन्यतरस्याम्' इति द्वितीयान्तात् सम्भवत्यादिष्वर्थेषु खः । खाभावे प्राग्वतीये ठनि पात्रिकी । आधारप्रमाणादाधेयप्रमाणानतिरेकः सम्भवः । उपसंहरणमभ्यवहारः । विक्लेदनं पाकः ॥

द्वे पात्रे सम्भवत्यावहति पचति वा द्विपात्रिकी । द्विपात्रीणा । 'द्विगोष्ठंश्च' इति आढकाचितपात्रान्तात् द्विगोर्द्वितीयान्तात् सम्भवत्यादिष्वर्थेषु ष्ठन् । चकारात् खश्च । अत्रान्यतरस्याङ्ग्रहणानुवृत्तेः प्राग्वतीयष्ठनपि भवति । तस्य चार्हीयप्रत्ययत्वात् 'अध्यर्धपूर्व' इति लुकि 'द्विगोः' इति ङीपि—द्विपात्री स्थालीत्यपि भवति । ठन्ष्ठनोस्तु विधानसामर्थ्यान्न लुक् ॥

पात्रमर्हति पात्रीयः, पात्र्यः—'पात्राद्घंश्च' इति द्वितीयान्तादर्हतीत्यर्थे घन्यतौ । इह पात्रं परिमाणं भाजनं च ॥

सर्वपात्रं व्याप्नोति सर्वपात्रीणः सूपः—'तत्सर्वादेः' इति खः ॥

पात्रेसमित । पात्रेबहुल । 'पात्रेसमितादयश्च' इति पक्षे सप्तमीतत्पुरुष । अत्रैव पाठाल्लुक् । अत्रावधारणेन क्षेप पात्र एव समितो न पुन क्वचित्कार्ये इति ॥

अयस्पात्रम्—'अत कृकमिकस' इत्यादिना अकारात्परस्य विसर्जनीयस्य पात्रे परत सत्वम् । अत्र करोति धातु, कमिश्च । अन्यानि प्रातिपदिकानि । लिङ्गविशिष्टपरिभाषया अयस्पात्री इत्यत्रापि भवति ॥

पायनीति शोषणे गतम् ॥

घ्रा गन्धोपादाने ॥ ९१२ ॥

जिघ्रति—'पाघ्रा' इत्यादिना जिघ्रादेश शिति ॥

जघ्रौ । घ्राता । इत्यादि । आशीर्लिङि—घ्रायात्, घ्रेयात्, 'वाऽन्यस्य' इत्येत्वविकल्प । लुङि अघ्रात्, अघ्रासीत्—'विभाषा घ्रा' इति सिचो वा लुक् परस्मैपदे । आत्मनेपदे तु—अघ्रायि । 'अघ्रासाता सुमनसो' इति नित्य सिच श्रवणमेव ॥

जिघ्रासति । जेघ्रीयते । 'ई घ्राध्मो' इति यङीत्वम् ॥

जाघ्रेति, जाघ्राति । जाघ्रीतः । 'ई हल्यघो' इतीत्वम् ॥

घ्रापयति । अजिघ्रपत्, अजिघ्रिपत्—'जिघ्रतेर्वा' इति चङ्परे णावुपधाया वेत्वम् । श्तिपा निर्देशात् यङ्लुकि अजाघ्रपत् इत्येव ॥

आजिघ्रतीति आजिघ्र—'पाघ्रा' इत्यादिना उपसृष्टादस्माच्छे शपि जिघ्रादेश ॥

व्याजिघ्रतीति व्याघ्र—'जिघ्रते सञ्ज्ञायाम्' इति क'। 'गतिकारकोपपदाना कृद्भिस्सह समासवचन प्राक्सुबुत्पत्ते' इति सुबुत्पत्ते प्रागेवात्र समास । तेन स्त्रिया 'जातेरस्त्रीविषयात्' इति अदन्तलक्षणो ङीप् भवति—व्याघ्री इति । सुबन्तेन तु समासे पूर्वमेव स्त्रिया टापि ततस्सुपि अदन्तत्वाभावात् ङीप न स्यात् ॥

व्याघ्रस्य विकार चर्म वैयाघ्रम्—'प्राणिरजतादिभ्योऽञ्' इति प्राणिवाचिभ्यो रजतादिभ्यश्च षष्ठ्यन्तेभ्य यथायोग विकारावयवयोरर्थयोरञ् इत्यञि 'न य्वाभ्याम्' इति वृद्धिनिषेध ऐजागमश्च ॥

वैयाघ्रेण परिवृतो रथो वैयाघ्रः—'द्वैपवैयाघ्रादञ्' इति द्वैपवैयाघ्रशब्दाभ्या तृतीयान्ताभ्या परिवृतो रथ इत्यस्मिन् विषयेऽञ् प्राग्दीव्यतीयस्याणोपवाद ॥

घ्राणम्, घ्रातम्—'नुदविद' इति निष्ठानत्वविकल्प ॥

ध्मा शब्दाग्निसंयोगयोः ॥ ११३ ॥

इह अग्निसयोगो मुखवायुनाऽग्निसयोग ॥

धमति—'पाघ्रा' इत्यादिना धमादेश शिनिभाजनं च ॥ ध्माता । इत्यादि । लिङि—धमेत् । आशिषि—'द्वि-' इति सु ॥ ध्मेयात्—'वाऽन्यस्य' इत्येत्वविकल्प ॥

दिध्मासति । देध्मीयते—'ई घ्राध्मोः' इति यङीत्वम् । दाध्मेति—'ई हल्यघोः' इतीत्वम् । दाध्माति—'श्नाभ्यस्तयोः' इत्यालोपः ॥

ध्मापयति । अदिध्मपत् ॥

उद्धमः—'पाघ्राध्मा' इत्युपसृष्टाच्छे शपि धमादेशः ॥

नासिकन्धमः—'नासिकास्तनयोः' इति नासिकायां कर्मण्युपपदे अस्मात्खश् ॥

नाडिन्धमः । मुष्टिन्धमः—'नाडीमुष्ट्योश्च' इति नाडीमुष्ट्योः कर्मणोरुपपदयोः खश्प्रत्ययः । अत्र ध्मन्तस्य मुष्टिशब्दस्यापूर्वनिपाताल्लक्षणव्यभिचारात् लिङ्गात् ध्माधेटोरुपपदयोश्च यथासङ्ख्यं न भवति ॥

पाणयो ध्मायन्ते येषु पाणिन्धमाः पन्थानः—'उग्रंपश्येरंमदपाणिन्धमाश्च' इति खशि निपात्यते ॥

ध्मात्वा । ध्मातम् ॥

ष्ठा गतिनिवृत्तौ ॥ ९१४ ॥

तिष्ठति—'पाघ्रा' इति तिष्ठादेशः शिति ॥

तस्थौ । अधितष्ठौ 'स्थादिष्वभ्यासेन चाभ्यासस्य' इति षत्वम् । स्थाता । स्थास्यति । अधिष्ठाता । अधिष्ठास्यति । 'उपसर्गात्' इत्यादिना षत्वम् । तिष्ठतु । अतिष्ठत् । तिष्ठेत् । आशिषि स्थेयात्—'एर्लिङि' इत्येत्वम् । 'वाऽन्यस्य' इति विकल्पस्तु न भवति, अन्यग्रहणेन घुमास्थादिप-

युदासात् । अस्थात्—'गातिस्था' इति सिचो लुक् । अध्यष्ठात्—'प्राक्सितादड्व्यवायेऽपि' इति षत्वम् ॥

तिष्ठासति । तेष्ठीयते । 'घुमास्था' इतीत्वे द्वित्वम् ॥

तास्थाति । तास्थीत 'ई हल्यघोः' इतीत्वम् । तास्थति—'श्नाभ्यस्तयो' इत्याल्लोपः ॥

स्थापयति । अतिष्ठिपत्—'तिष्ठतेरित्' इति चङ्परे णावुपधाया इत्वम् । श्तिपा निर्देशात् अतास्थपत् इत्यत्र न भवति ॥

सन्तिष्ठते । सन्तस्थे । संस्थाता । संस्थास्यते । सन्तिष्ठतात् । समतिष्ठत । सन्तिष्ठेत । आशिषि—संस्थासीष्ट—'समवप्रविभ्यस्स्थ' इति तङ् ॥

लुङि—समस्थित । समस्थिषाताम् इत्यादि । 'स्थाघ्वोरिच्च' इति सिचः कित्त्वम्, तिष्ठतेश्चेकारः । 'ह्रस्वादङ्गात्' इति झलि सिज्लुक् सन्निपातपरिभाषया नेति धयतावुक्तम् । सिचः कित्त्वान्नस्त्यपलक्षणेन गुणो न भवति । एवमवतिष्ठते प्रतिष्ठते इत्यादि ॥

नित्यं शब्दं आतिष्ठते—प्रतिजानातीत्यर्थः । 'आङः स्थः प्रतिज्ञाने' इति तङ् । अर्थस्वभावादयमाकर्म ॥

तिष्ठते कन्या छात्रेभ्यः । स्थानेन स्वाभिप्रायं प्रकाशयतीत्यर्थः । प्रकाशनमर्थः अनेकार्थत्वाद्धातूनामिति कश्चित् । 'श्लाघह्नुङ्' इत्यत्र पदमञ्जर्यां तु स्थानेन स्वाभिप्रायप्रकाशनमर्थ इत्युक्तम् । 'श्लाघह्नुङ्' इति ज्ञीप्स्यमानस्य सम्प्रदानत्वम्

धर्मोंप्यस्ते तिष्ठते । तत्त्वनिर्णयमपेक्षमाणस्तिष्ठतीत्यर्थः । 'प्रकाशनस्थेयाख्ययोश्च' इति तङ् । प्रकाशनं स्वाभिप्रायाविष्करणम् । स्थेयस्याख्या स्थेयाख्या । तिष्ठत्यस्मिन्निति स्थेयः । रूढश्चायं विवादपदस्य निर्णेतरि । तिष्ठन्त्यस्मिन्निति स्थेय इत्यत्रप्रकरणादिना विवादपदनिर्णेतुः प्रतीतिः न तु शाब्दीत्यात्मनेपदाभावो हरदत्तेनोक्तः । कुटुम्ब उत्तिष्ठते । तदर्थं यत्ते इत्यर्थः । 'उदोनूर्ध्वकर्मणि' इति तङ् । ऊर्ध्वकर्मणि—आसनात् उत्तिष्ठति । अत्र 'उद ईहायां' इत्युक्तत्वात् अनूर्ध्वकर्मण ईहया विशेषणात् 'अस्मात् ग्रामात् शतं उत्तिष्ठति' इत्यत्र ईहाभावात्तङ्भवति । उत्पद्यत इति ह्यत्रार्थः ॥

ऐन्द्र्या गार्हपत्यमुपतिष्ठते । ऐन्द्र्या ऋचा गार्हपत्यमभियत्त इत्यर्थः । 'उपान्मन्त्रकरणे' इति तङ् । मन्त्रः करणं यस्यार्थस्य स मन्त्रकरणः । तदर्थात् उपोपसृष्टात् स्थः तङ् इति सूत्रार्थः ॥

आदित्यं उपतिष्ठते । पूजयतीत्यर्थः । गङ्गा यमुनां उपतिष्ठते । संश्लिष्यते इत्यर्थः । रानरथान् उपतिष्ठते । मित्रीकरोति इत्यर्थः । अयं पन्थाः स्रुघ्नं उपतिष्ठते । प्राप्नोतीत्यर्थः । 'उपाद्देवपूजासङ्गतिकरणमित्रकरणपथिष्विति वक्तव्यम्' इति तङ् । 'आज्ञां मनोर्गुनिनयादुपास्थुः' इत्यत्र भट्टिश्लोके देवपूजादिभ्योऽन्योऽर्थः इति तङ् रन्तः ॥

अर्थी राजानमुपतिष्ठते उपतिष्ठति इति वा । लिप्सुरुपसर्पतीत्यर्थः । उपसृष्टोऽयमर्थान्तरवृत्त्या सकर्मकः । 'वा लिप्सायाम्' इति तङ्विकल्पः ॥

इत्यत्र तु गावः तिष्ठन्त्यस्मिन्निति प्रथमान्ते गोशब्दे उपपदे 'घञर्थे कः' इत्यधिकरणे कः ॥

भूतपूर्वं गोष्ठं गौष्ठीनम् । 'गोष्ठात् खञ् भूतपूर्वे' इति भूतपूर्वत्वोपाधिकार्थात् । गोष्ठात् स्वार्थे खञ् । गौष्ठी—इति गौरादित्वात् ङीपि ॥

सव्येष्ठः—इत्यत्र 'हलदन्तात्' इत्यलुक् । एवं परमेष्ठिदिविष्ठयोरपि । यद्वा—अत्रैव सविभक्तिकनिर्देशसामर्थ्यादलुक् ॥

अपष्ठ इति वृत्तिमुपाश्रय 'अपाष्ठ इति क्वचित्पाठः । तत्र 'अन्येषामपि दृश्यते' इति दीर्घः' इत्युक्तं न्यासे ॥

कुष्ठ इत्यत्र यदा कुशब्दो निपातः तदा प्रथमान्तेऽस्मिन्नुपपदे विधिः । अथ अनिपातः तदा मतम्पन्त इति च न्यासे ॥

सव्येष्ठा । सव्येष्ठौ । सव्येष्ठा सारथिः । 'स्थास्थिन्स्थूणामिति वक्तव्यं'* इति षत्वम् । अत्र स्थाशब्दे विवदन्ते—'सव्ये स्थश्छन्दसि' इति ऋन्नन्तस्य च 'नयतेर्डिच्च' इत्यत डिदित्यनुवर्तनात् डित्वात् टिलोपे 'ऋदुशनस्' इति अनङि सर्वनामस्थानदीर्घत्वमिति न्यासे । प्रदीपादौ तु स्थाशब्दः क्विबन्तः 'ईत्वे वकारप्रतिषेधः' इति घुमास्थादिना ईत्त्वं न भवतीति । अनयोः क्विबन्तपक्षो न्याय्यः । ऋन्नन्तत्वे स्थ इत्येव स्थूशब्दस्यापि षत्वे सिद्धे तदुपादानमनर्थकं स्यात् । 'हर्म्येष्ठाः' 'रथेष्ठाः'† इत्यादयश्च प्रयोगा नोपपद्येरन् । तत्र 'ईत्वे वकारप्रतिषेधः' इत्यस्य भाष्ये प्रत्याख्यानात् अत्रैव स्थेत्यस्य निर्देशात् ईत्वाभाव इति वाच्यम् । परमेष्ठी इत्यत्र 'परमे स्थः किच्च' इतीन्प्रत्ययः । कित्त्वादाकारलोपः ॥

---

* वा. सू. ४-३-९१. † ऋ. सं. ७-५-१८.

सुष्ठु । दुष्ठु—'अपदुस्सुषु स्थः' इति कुप्रत्ययः । मृगय्वादित्वात्कुप्रत्यय इति न्यासकारवचनात् अयं योग उहितः रनीयते । 'सुषामादिषु च' इति षत्वम् । 'उपसर्गात्सुनोति' त्येव सिद्धे, सुषामादिष्वनयोः पाठोऽनुपसर्गार्थः । यदा सुशब्दः पूजार्थस्तदा 'सुः पूजायाम्' इति कर्मप्रवचनीयत्वात् एकसंज्ञाधिकारात् अनुपसर्गः । दुस्तूपसर्गप्रतिरूपकः । सौष्ठवम् । दौष्ठवम् । युवादित्वात् भावकर्मणोरण् ॥

अपष्ठु—अयमपि सुषामादिषु द्रष्टव्यः ॥

स्थाणुः—'स्थाणुः' इति णुः ॥

स्थविरः—'अजिरशिशिर' इत्यादिना किरचि अवादेशोऽत्यस्य निपात्यते । स्थविरस्य भावकर्मणी—स्थाविरम् । युवादित्वादण् ॥

दधित्थः । कपित्थः । 'सुपि स्थः' इति कः । पृषोदरादित्वात्तकारस्य दकारः ॥

स्थाम बलम्—मनिन् । अश्वस्येव स्थामास्य अश्वत्थामा । अयमपि पृषोदरादिः । अश्वत्थाम्नोऽपत्यं अश्वत्थामः । 'स्थाम्नोकार' इति 'दित्यदित्यादित्य' इत्यत्र पाठादकारप्रत्ययः । अत्र केवलस्य स्थाम्नः अपत्येन सम्बन्धायोगात्तदन्तविज्ञानम् ॥

स्थलम्—'स्थाचति' इत्यादिना लः ॥

स्थाली—गौरादिः ॥

म्ना अभ्यासे ॥ ९१५ ॥

आमनति । पाघ्रेत्यादिना मनादेशः शिति । अन्यत्र ग्लैवत् । मम्नावित्यादि ॥

आम्नाय—वनि युर् ॥

आम्नातः। आम्नातमनेन । आम्नाती व्याकरणे—'इष्टादिभ्यश्च' इति प्रथमान्तादनेनेत्यर्थे इनि । 'सप्तमीविधाने क्तस्येन्विषयस्य कर्मण्युपसङ्ख्यानम्' इति कर्मणि सप्तमी ॥

नीचभावमभ्यस्यतीति निम्नम्—'सुपि' इति योगविभागात् 'आतोऽनुपसर्गे कः' इति वा कः । नेर्नीचभाववचनत्वेन मन्यर्थस्याविशेषणात्र न प्रतीहोपसर्गत्वम् ॥

दिने आम्नायत इति द्युम्नम् । द्युशब्दो दिनवचनः । दृश्यते च—'धारयेरन् द्यून्'* इति ॥

सुतरामाम्नायत इति सुम्नम् सुखम् । घनर्थे कः ॥

दाण् दाने ॥ १९६ ॥

यच्छति—'पाघ्रा' इति यच्छादेशः शिति । अत्रैव 'दाण्' इति विशेषणार्थो णकारः । प्रणियच्छति । घुत्वात् 'नेर्गद' इति णत्वम् । ददौ । दाता । दास्यति । यच्छतु । यच्छेत् । आशिषि—देयात् । घुत्वात् 'एर्लिङि' इत्येकारः । अदात्—'गातिस्था' इति सिचो लुक् । प्रण्ययच्छत् । प्रण्यदात् । 'अड्व्यवायेऽपि' इति नेर्गदादिषु णत्वमित्युक्तम् ॥

दित्सति—'सनि मीमा' इतीसभावः । 'अत्र लोपः' इत्यभ्यासस्य लोपः । 'सस्यार्धधातुके' इति तत्वम् ॥

देदीयते—'घुमास्था' इतीत्वे द्विर्वचनम् ॥

---

*ते ब्रा. १-२-१४

दादेति । दादाति । दात — 'श्नाभ्यस्तयो' इत्यालोपे चर्त्वम् । 'पूर्वत्रासिद्धे' इति वा 'चर्त्वविधि प्रति' इति वाल्लोपस्य न स्थानिवत्त्वम् । लोटि हो 'घ्वसोरेद्धौ' इत्यन्त्यस्येत्वारे अभ्यासलोपे च देहि ॥

दापयति । अदीदपत् ॥

दास्या माला सम्प्रयच्छते कामुकः । स ता तस्ये ददातीत्यर्थे । 'दाणश्च सा चेच्चतुर्थ्यर्थे' इति समुपसृष्टात् तृतीयायुक्तादस्मात्तङ् सा चेत्तृतीया चतुर्थ्यर्थे । उच्यते च चतुर्थ्यर्थे तृतीया 'अशिष्टव्यवहारे चतुर्थ्यर्थे' इति । पूर्वसूत्रे सम इति पञ्चम्यन्तमित्युक्तम् । तदेवात्रानुवर्तत इति क्रमेण व्यवधानेऽपि तङ्भवति—दास्या माला सम्प्रयच्छते । समादित । 'स्थाघ्वोरिच्च' इति सिच किच्च इत्त्व च । 'ह्रस्वादङ्गात्' इति सिचो लोपो झलि । 'दाण' इति सानुबन्धकनिर्देशात् यङ्लुकि नायं तङ्विधिरिति दास्या माला सम्प्रदादाति इति भवति ॥

गा प्रयच्छतीति गोप्रदः । 'प्रे दाज्ञः' इति कर्मण्युपपदे प्रोपसृष्टात् अस्मादणोऽपवाद क । ननु—'आतश्चोपसर्गे' इति कप्रत्ययेन प्रदशब्द कृत्वा गोशब्देन षष्ठीसमासे गोप्रद इति सिद्धे किं सूत्रेण । उच्यते—गा प्रयच्छतीति विवक्षायामणि गोप्रदाय इति स्यात्, यथा प्रादन्येनोपसृष्टाद्गोसम्प्रदाय इति, स मा भूदिति ॥

गोदः—'आतोऽनुपसर्गे' इति अनुपसृष्टत्वे क । 'त रत्न दाय जितमृत्युलोक रात्रिञ्चरा कान्तिमृतोऽभ्यतिष्ठन्' इति भट्टिप्रयोगोऽय 'दय दान' इत्यस्यापि द्रष्टव्य । यद्वा—'श्या-

द्व्यधा' इत्याकारान्तलक्षणे णे दायशब्द व्युत्पाद्य तेन रत्नस्य दायो रत्नदाय इति षष्ठीसमासो विधेय ॥

दारुः—'दाधेट्सिशदसदो रु' इति रु ॥

दानीयो ब्राह्मण । 'कृत्यल्युटो बहुलम्' इति सम्प्रदानेऽनीयर् ॥

उपदीयत इति उपदा—'आतश्चोपसर्गे' इत्यङ् ॥

देयम् । 'अचो यत्' इति यति 'ईद्यति' इतीत्वे गुण ॥

दत्वा । दत्तः । दत्तवान् । दत्तिः । 'दोदद्घो' इति तकारादौ किति दद्भाव ॥

प्रत्तम्—'अच उपसर्गात्त' इति अजन्तादुपसर्गात्परस्य दा इत्यस्य योऽच् तस्य तकार स्तादौ किति इत्याकारस्य तकारे । 'खरि च' इति दकारस्य तकार । अत्र अच इति द्विरावर्तते । तत्रैकेनोपसर्गो विशेष्यते । परेण स्थानी निर्दिश्यते इत्याकारस्य स्थानित्वलाभ । अन्यथा—'आदे परस्य' इति दकारस्यैव तकार स्यात् । अन्ये तु—'उपसर्गात्त' इति द्वितकारकोऽयमादेशो निर्दिश्यत इति अनेकाल्त्वात्सर्वादेश कुर्वन्ति । तेषा 'अपो भि' इत्यत्रैव तकारोऽनुवर्त्य । अन्यथा अद्भिरित्यादावपि सर्वादेशत्व स्यात् ॥

नीत्तम् । सूत्तम्—'दस्ति' दा इत्यस्य यस्तकारस्तदादावुत्तरपदे इगन्तस्योपसर्गस्य दीर्घ इति दीर्घे । चर्त्वस्याश्रयासिद्धत्वात् तकारादौ द्वित्वमुत्तरपदस्य । येषा 'अच उपसर्गात्त' इति द्वितकारक आदेशस्तेषामाश्रयात्सिद्धिरनपेक्ष्या ॥

अवदत्तं विदत्तं च प्रदत्तं चादिकर्मणि ।
सुदत्तमनुदत्तं च निदत्तमिति चेष्यते ॥

इति वचनात् अवदत्तादौ अत्र उपसर्गात्तो न भवति । अत्रैव वार्तिके चकारात् अवदत्तादीनामत्राधः । अत्रादिकर्मणीत्यर्थात् प्रदत्तविशेषणम् । अन्ये तु—अवदत्तादौ अवादय उपसर्गप्रतिरूपका निपाता न तूपसर्गा इति तत्वस्य नास्ति प्रसङ्ग इत्याहुः ॥

मरुद्भिर्दत्तो मरुत्तः । 'मरुच्छब्दस्योपसङ्ख्यानम्' इति उपसर्गसंज्ञाविधानसामर्थ्यादनजन्तत्वेऽपि तत्वं भवतीति व्याख्यातारः ॥

प्रदाय—'न ल्यपि' इति 'घुमास्था' इतीत्वं निषिध्यते । ल्यपः पूर्वं 'अच उपसर्गात्तः' इति न भवति, 'अन्तरङ्गानपि विधीन् बहिरङ्गो ल्यप् बाधते' इति ॥

दानु—'दाभाभ्यां नुः' इति नुप्रत्ययः ॥
देष्णुः—दानशीलः । 'गादाभ्यां च' इतीष्णुः ॥
दायति इति शोधने गतम् ॥

ह्वृ कौटिल्ये ॥ ९१७ ॥

ह्वरति । जह्वार । जह्वरतुः । जह्वर्थ । जह्वरिव क्रादिनियमादिट् । थलि तु—'अचस्तास्वत्' इति निषिध्यते । 'ऋतश्च संयोगादेर्गुणः' इति लिटि गुणः । अयं च वृद्ध्या पूर्वविप्रतिषेधेन स्वविषये बाध्यते ॥

ह्वर्ता । ह्वरिष्यति—'ऋद्धनोः स्ये' इतीट् । ह्वरतु । अह्वरत् । ह्वरेत् । आशिषि ह्वर्यात्—'गुणोऽर्तिसंयोगाद्योः' इति अर्तेः

ऋकारान्तस्य संयोगादेः यकि यकारादौ आर्धधातुके लिङि च गुण इति गुणः । अह्वार्षीत् अह्वार्ष्टाम् ॥

यकि—ह्वर्यते । लिङीव गुणः ॥

यदाऽऽशीर्लिङि उदितात्मने पदं तदा 'लिङ्सिचोरात्मनेपदेषु' इत्यधिकृत्य 'ऋतश्च संयोगादेः' इति पक्षे इटि व्यतिह्वरिषीष्ट । व्यतिह्वरिषीयास्ताम् । व्यसह्वरिष्ट । व्यसह्वरिषाताम् । इत्यादि । इडभावे—व्यतिह्वृषीष्ट व्यसह्वृत । इत्यादि । 'लिङ् सिचावात्मनेपदेषु' इत्यधिकृत्य 'उश्च' इति कित्त्वविकल्पनात् न गुणः । झलि सिज्लोपः ॥

जुहूर्षति—'अज्झनगमां सनि' इति दीर्घे 'उदोष्ठ्यपूर्वस्य' इत्युत्वे रपरत्वे च 'हलि च' इति दीर्घः ॥

जाह्वर्यते—'गुणोऽर्तिसंयोगाद्योः' इत्यधिकृत्य 'यङि च' इति गुणः । जह्वर्ति जह्वृतः इत्यादि । लोटि हेः ङित्त्वात्—जह्वृहि । उत्तमे जह्वराणि । लङि अजह्वः ॥

ह्वृतम् ॥

स्वृ शब्दोपतापयोः ॥ ९१८ ॥

स्वरति । सस्वार । सस्वरतुः । सस्वर्थ । सस्वरिथ । सस्वरिव । सस्वरिम । 'स्वरतिसूति' इति वलादाविड्विकल्पः । अत एव तासौ नित्यानिट्त्वाभावात् 'अचस्तास्वत्' इति निषेधो न भवति । नापि 'ऋतो भारद्वाजस्य' इति निषेधः, यतोऽस्य 'अचस्तास्वत्' 'उपदेशेऽत्वतः' इति निषेधात्-

कारान्तेषु विषयाविति नियमयन् अर्थात् अनृकारान्तेषु पाक्षिकत्व-मात्रफलः । 'श्र्युकः किति' इतिनिषेधेन पुरस्तात्प्रतिषेधका-रम्भसामर्थ्यात्परस्यापि स्वरत्यादिविकल्पस्य बाधात् वस्समोः क्रादिनियमेन नित्यमिडेवेति । ननमन्तव्यं—'श्र्युकः किति' इति निषेधस्य बाधकं क्र्यादिनियमं स्वरत्यादिविकल्पः परत्वात् बा-धेतेति । अस्मिन् पक्षे पुनर्बाधकस्य निषेधस्यापि प्रसङ्गात् । अस्ति च लिङ्गं पुरस्तादारभ्यमाणेनापि प्रतिषेधेन स्वरत्या-दिविकल्पस्य बाधने । यदयं स्मरतेः 'सनीवन्त' इत्यादिना इड्विकल्पं शास्ति । इदं च 'सनि ग्रहगुहोश्च' इति उगन्तानां सन्यारभ्यमाणेन निषेधेन परस्यापि स्वरत्यादिविकल्पस्य बाधना-र्थम् । येषां तु दर्शनम्—यावान् कश्चनेड्भावः प्रतिषेध-निबन्धनो विकल्पनिबन्धनो वा स सर्वः क्रादिसूत्रेण नियम्यत इति । तेषामत्र थल्यपि नित्यमिडा भाव्यम् ॥

स्वर्ता, स्वरिता । स्वरिष्यति—'ऋद्धनोः स्ये' इति नित्यमिट् विप्रतिषेधेन । स्वरतु । अस्वरत् । स्वरेत् । आशिषि—स्वर्यात् । 'गुणोऽर्तिसंयोगाद्योः' इति गुणः । अस्वारीत् । अस्वारिष्टाम् । अस्वार्षीत् । अस्वार्ष्टाम् । सिस्वरिषति, सुस्वू-र्षति—'सनीवन्त' इत्यादिना इड्विकल्पः; इडभावे 'अज्झन-गमां सनि' इति दीर्घे 'उदोष्ठ्यपूर्वस्य' इत्युत्वे रपरे 'हलि च' इति दीर्घः ॥

मास्वर्यते—'गुणोऽर्तिसंयोगाद्योः' 'यङि च' इति गुणः ॥

सस्वार । सस्वरतुः । इत्यादि । सस्वरिता इत्यादौ स्वरत्यादिविकल्पस्य न प्रसङ्गः, स्वरतीतिश्तिपा निर्देशात् ॥

स्वारयति । असिस्वरत् ॥

संस्वरते—'समोगम्यृच्छिप्रच्छिस्वरत्यर्तिश्रुदिविभ्यः' इति समुपसृष्टादकर्मकादस्मात्तङ् । संसस्वरे । संसस्वरिषे । रिति लिटि स्वरत्यादिविकल्पो नेत्युक्तम् । तेन क्रादिनियमात् नित्यमिट् । संस्वरितासे, संस्वर्तासे । संस्वरिष्यते—'ऋद्धनोः स्ये' इति नित्यमिट् । संस्वरताम् । संस्वरेत । आशिषि—संस्वारिषीष्ट । सस्वृषीष्ट । लुङि—समस्वारिष्ट, समस्वृत । इडभावे ह्वरतिवत् । 'उश्च' इति कित्वादगुणत्व तद्विधौ स्वरतीति तिपा निर्देशात् संसस्वर्ति इत्यादौ न तङ् ॥

स्वृत्वा । स्वृतः—'श्र्युकः किति' इति नित्यमिण्णिषेधः ॥

स्वरुः—यूपे छिद्यमाने प्रथमपतितश्शकलः, वज्रश्च 'शृस्वृस्निहि' इत्यादिना उप्रत्यय ॥

स्मृ चिन्तायाम् ॥ ९१९ ॥

मातु स्मरति । इत्यादि ह्वरतिवत् । 'अधीगर्थ' इति कर्मणि शेषे षष्ठी । सुस्मूर्षते—'ज्ञाश्रुस्मृदृशा सन' इति तङ् ।

स्मरयति इत्याध्याने घटादिपाठात् । अन्यत्र—स्मारयति असस्मरत्—'अत्स्मृदृत्वर' इत्यभ्यासस्याकार इत्यपवाद ॥

अयमनेकार्थत्वात् विस्मरणे चित्तादपक्रमणे च वर्तते ॥

अनन्तर 'ह्वृ वरे' इति क्वचित्पठ्यते । ह्वरतीत्यादि ह्वरतिवत् ।

द्वर्यते संव्रियते इति द्वारम् । द्वारे नियुक्तो दौवारिक । 'तत्र नियुक्त' इति ठकि 'द्वारादीनां च' इति वृद्धिप्रतिषेध ऐजागमश्च । द्वारादिषु तदादिविज्ञानात् द्वारपालस्येद दौवारपालम् इत्यत्रापि वृद्धि प्रतिषेध ऐजागमश्च भवति ॥

द्वा इति ण्यन्तात् क्विपि ॥

सृ गतौ ॥ ९२० ॥

सरति । ससार । सस्रतुः । सस्रु । ससर्थ । सस्रुव अजादावत्वृद्धिविषये यण् । क्रादिपाठादनिट्त्वम् । सर्ता । सरिष्यति 'ऋद्धनो स्ये' इतीट् । सरतु । असरत् । सरेत् । स्रियात्—'रिङ् शयग्लिङ्क्षु' इति रिङादेश । असार्षीत् । असार्ष्टाम् । 'सर्तिशास्ति' इत्यङ्विधौ अविद्यमानशपा शासिना साहचर्यात् सर्तेर्लोरप्यविद्यमानशपोर्जौहोत्यादिक्यो ग्रहणमिति नास्याङस्ति ॥

सिसीर्षति—'अज्झन' इति दीर्घे 'सन्यत' इतीत्वे रपरे 'हलि च' इति दीर्घे द्विर्वचनम् ॥

सेस्रीयते—'रीङृत' इति रीङ् ॥

सर्सर्ति । सर्सृत । इत्यादि ॥

सारयति । असीसरत् ॥

यदाऽस्य सरतिर्वेगितगमने वर्तते तदा पाघ्रादिना शित्प्रत्यये धावादेशे धावति इत्यादि ॥

उपसर्या गर्भग्रहणे प्राप्तकाला । 'उपसर्या काल्या प्रजने' इति यति निपात्यते । प्रजने गर्भग्रहण तत्र प्राप्तकाल चेत् इत्यर्थ । अन्यत्र ण्यति—उपसार्या ॥

सूर्ये —'राजसूयसूर्य' इति क्यपि उत्वे निपात्यते । सुव तेर्वा रुडागमे । सूर्यशब्दात् प्रत्यया सुवतौ प्रदर्शयिष्यन्ते ।

साधु सरतीति सरक —'पृसृल्वस्समभिहारे वुन्' इतिवुन् समभिहारेणात्र साधुकारित्वमुच्यते । तथा च वार्तिकम्—साधु कारिणि वुन्विधानमिति ॥

पुरस्सरतीति पुरस्सर —'पुरोग्रतोग्रेषु सर्ते' इति ट । ए अग्रतस्सरः । अग्रेसर इति । 'तत्पुरुषे कृति' इति सप्त म्य अलुक् । अत्र न्यासात्रेययो अग्रे इत्येकारान्तत्व निपा तनादित्युक्तम् । अग्रस्सरति अग्रेण सरति इत्यादावपि एका रान्तत्व फलमिति च । एव हि—'सवरुणावरुण्याग्रसर रुचा 'आयोधनाग्रसरता त्वयि वीर याते' इत्यादय प्रयोगाश्च न्यास्त्यु ॥

पूर्वं सरति इति पूर्वसर.—'पूर्वे कर्तरि' इति कर्तृवा चिनि पूर्वशब्द उपपदे सर्तेष्ट । कर्तुरन्यत्राणेव । पूर्वं देश सर तीति पूर्वसार. इति । उदासारी । प्रसासारी—'उत्प्रतिभ्या माङि सर्तेरुपसङ्ख्यानम्' इति णिनि ॥

परिसारी—'सपृच' इत्यादिना घिनुण् ॥

सरण.—'जुचङ्क्रम्य' इत्यादिना युच् ॥

सृमर —'सृघस्यद क्मरच्' इति क्मरच् ॥

सृत्वरः—'इण्नशजिसर्तिभ्यः क्वरप्' इति क्वरप् ॥

सृत्वरी—'टिड्ढाणञ्' इति ङीप् ॥

सस्रिः—'भाषायां धाञ्कृसृगमिजनिनमिभ्यः' इति किकिनो-रन्यतरः । लिड्वद्भावात् द्विर्वचनम् ॥

सारः—बलान्तरस्थायी । 'सृ स्थिरे' इति कर्तरि घञ् । स्थिरादन्यत्र सर्ता । भावादौ घञि—सार । अयमुत्कर्षे पुंलिङ्ग । न्यायादनपेते नपुंसकलिङ्गः । अतिसारो व्याधिः । विसारो मत्स्य. । सारो बलम्—'व्याधिमत्स्यबलेषु' इति घञ् । अस्थिरार्थमिदं वचनम् । अतीसारः—'उपसर्गस्य घञ्यमनुष्ये' इति दीर्घः । अतीसारोऽस्यास्तीति अतीसारकी । 'वातातिसाराभ्यां कुक् च' इति मत्वर्थे इनिः, कुगागमश्च ॥

आसारः—भावे 'अकर्तरि च कारके संज्ञायाम्' इति घञ् । 'स्थोरन्नमुमरमसर निधने' इति भावे बाहुल्यादप् । एवं निसर इत्यपीत्यात्रेयः ॥

उपसरो गवाम् । स्त्रीगवीषु पुंगवानां गर्भाधानाय प्रथम-मुपसरणमुच्यते । 'प्रजने सर्तेः' इत्यप् ॥

परिसरः । अवसरः—'पुंसि संज्ञायाम्' इति करणाधि-करणयोः घः । परितः सरणं परिसर्या—'इच्छा' इत्यत्र 'परिचर्यापरिसर्यामृगया' इति भावे शे यकि गुणः ॥

वैसारिणः मत्स्यः—'विसारिणो मत्स्ये' इति विसारि-शब्दात् मत्स्यवृत्तेः स्वार्थेऽणन्तस्य; 'इनण्यनपत्ये' इति प्र-

स्रुतिभावः । अस्मादेव विसारिण इति निर्देशाण्णसन्नियोगेन णिनिः ग्रहादित्वाण्णिनिरित्यात्रेयः । एवं हि पृथक्प्रयोगार्हः स्यात् ग्रहादिषु तु न दृश्यते च । प्रतिपिद्धश्चास्य न्यासपदमञ्जर्यो पृथक्प्रयोगः । पृथक्प्रयोगमसहमानेनैव न्यासकारेणापि ग्रहादित्वा णिनिरित्युक्त्वा अत एव निपातनादित्युक्तम् । निपातनं च प्रत्ययसन्नियोगेनैव ॥

सृणीका लाला—' सर्तेर्नुट् च ' इति ईकन्प्रत्ययः नुडागमश्च ।

सार्थः—' मर्तेर्णिच्च ' इति थन्प्रत्ययः; णित्त्वाद्वृद्धिः ॥

सर्वः—' सर्वनिघृष्व ' इत्यादिना वन् । अत्र वक्तव्यं सर्वं पर्वतावुक्तम् ॥

सरयू—' संतरयू ' इत्ययू ॥

सरय्वा भवं सारवम्—' दाण्डिनायन ' इत्यादिनाऽण्प्रत्ययेऽयूशब्दलोपो निपात्यते ॥

सरणिः—' अर्तिसृसुहुसृधृक्षमि ' इत्यादिना अनिप्रत्ययः ॥

सरित्—' हृसृरुहि ' इत्यादिना इतिप्रत्ययः ॥

सृणिः—' सृवृषिभ्यां किच्च ' इति निप्रत्ययः ॥

सरः—असुन् । सरसी—' वर्तमाने पृषद्बृहन्महज्जगत्सरसी शतृवच्च ' इति शतृवद्भावात् ङीप् ॥

सारङ्गः—' सृवृडोर्वृद्धिश्च ' इत्यङ्गच्प्रत्यये वृद्धिः ॥

अद्भ्यः सृता इति अप्सराः—' अङ्गिरा अप्सराः ' इत्यसुनि निपात्यन्ते । उणादिवृत्तौ तु—अप इति सौत्रो धातुः,

अस्मात् परस्सुतप्रत्यय इत्युक्तम् । 'स्त्रिया बहुत्वमप्सरस' इति बहुत्ववचनं प्रायिकम् । तदुक्तम्—'अप्सरस्सुमनस्सिकतावर्षाणां बहुत्वं प्रायिकम्' इति । अप्सरा इवाचरति अप्सरायते—'कर्तुः क्यङ् सलोपश्च' इति क्यङि सलोपः । तत्र विभाषा ग्रहणस्य व्यवस्थितविभाषाश्रयत्वात् इह नित्यं सलोपः । उक्तं च—

ओजसोऽप्सरसो नित्यं पयसस्तु विभाषया । इति ॥

सारयि—'सर्तेणित्' इति अयिन्प्रत्यये णित्त्वाद्वृद्धिः ॥

ऋ गतिप्रापणयोः ॥ ९२१ ॥

ऋच्छति—'पाघ्रा' इत्यादिना शिति ऋच्छादेशः । आर । आरतुः । आरिथ । आरिव—'निति' इत्यधिकृत्य 'ऋच्छत्यृताम्' इति गुणः । तत्र हि ऋतामिति सवर्णदीर्घेण ऋतिं ऋकारान्ताश्च निर्दिश्यन्ते । वृद्धिविषये तु पूर्वविप्रतिषेधेन वृद्धिः । तत्र गुणवृद्ध्योः 'द्विर्वचनेऽचि' इति स्थानिवद्भावात् ऋशब्दस्य द्विर्वचने अभ्यासस्योरदत्वे हलादिशेषे 'अत आदेः' इति दीर्घे पुनरुत्तरखण्डस्य गुणवृद्ध्योः सवर्णदीर्घः । थलादौ च क्रादिनियमान्निट् । थलि तु 'ऋतो भारद्वाजस्य' इति नियमं बाधित्वा 'इडत्त्यर्तिव्ययतीनाम्' इतीट् । अर्ता । अरिष्यति—'ऋद्धनोस्स्ये' इतीट् । ऋच्छतु । आर्च्छत् । ऋच्छेत् । आशिषि—अर्यात्—'गुणोर्तिसंयोगाद्योः' इति गुणः । सर्वत्र अर्तिग्रहणेषु भौवादिकजुहोत्यादिकयोर्द्वयोरपि ग्रहणमिति स्थित व्याख्यानेषु । अत एवार्तीति साधारणनिर्देशः कृतः । भौवादिकमात्रग्रहणे ऋच्छतीति वक्तव्यम् । जौहोत्यादिकस्य तु शपः श्लौ इयर्तीति । 'अर्तिपिपर्त्योश्च' इत्यत्र 'श्लौ' इत्यधिकारात् भौवादिकस्य न

सम्भव । 'सर्तिशास्त्यर्तिभ्यश्च' इत्यङ्गावपि शासिना अविद्यमानशपा साहचर्यात् सर्त्यर्ती अप्यविद्यमानशपौ गृह्येते इति ह्युक्तम् ।. तेनास्य लुङि आर्षीत् । आर्ष्टाम् । इत्यादि भवति ॥

अरिरिषति—'रिमपूङ्रञ्जशा सनि' इतीट् । अत्र ऋ इति भ्वादिक्र्योहोत्यादिकयोर्द्वयोरपि ग्रहणम्, 'ऋच्छत्यृता' इतिवत् । अत्र द्विर्वचनात्परत्वात्पूर्वं इटि गुणे रपरत्वे 'अजादेर्द्वितीयस्य' इति रिशब्दस्य द्विर्वचनम् । द्विर्वचनेऽचि इति नात्र स्थानिवत्त्वम्, 'सन्यङो' इत्यस्य षष्ठ्यन्तत्वात् । न च कार्यी निमित्तत्वेनाश्रीयते । अत्र हरदत्त—यत्र सप्तम्या निमित्तत्व श्रुत तन्निमित्तम् । न तु तद्भावभावितामात्रमिति ॥

अरार्यते—'सूचिसूत्री' इत्यादिना यङि 'यङि च' इति गुणे 'नन्द्राः' इति निषेधस्य यकारपररेफस्य प्रतिषेध इति बाधात् रेफादेर्द्विर्वचने 'दीर्घोऽकित' इति दीर्घे ॥

अर्रीत । अरियर्ति—ऋशब्दस्य द्विर्वचने अभ्यासस्योरदत्वे हलादिशेषे 'ऋतश्च' इति रुग्रिग्रीक । उत्तरखण्डस्य गुण । अत्र रीग्रिकोर्न रूपभेद । उभयत्रापि 'अभ्यासस्यासवर्णे' इति यण भाव्यत्वात् । इयक्षे—अररीति । अर्यरीति । तसादौ ङित्वादुत्तरखण्डस्य न गुण इति अर्रृत । अरियृत इत्यादि । ऋ ऋशब्दस्य द्विर्वचने अभ्यासकार्ये रकि च 'अदभ्यस्तात्' इति अेरद्भावे परखण्डस्य यणि 'रोरि' इति रेफस्य लोपे 'ढ्रलोपे' इति दीर्घ—आरीति इति भवति । 'पू... स्यानिवन्' इति निषेधात् 'रोरि' इति लोप 'उ... इति न यण स्थानिवद्भाव । रिग्रीको ऋकारमाश्रित्य...सरा' इत्य... सौत्रो ...

समाश्रित्य तस्य यणि अरियृति इति भवति। न च 'लोपो व्योर्वलि' इति यलोपप्रसङ्गः, 'अचः परस्मिन्' इति यणः स्थानिवत्त्वात्। न चास्ति यलोपं प्रति न स्थानिवदिति, 'स्वरदीर्घयलोपेषु लोपाजादेशो न स्थानिवत्' इति वचनात्॥

अरर्षि, अरियर्षि। अरर्मि, अरियर्मि। अरृवः, अरियृवः। अरराञ्चकार, अरियराञ्चकार। अररिता, अरियरिता। अररिष्यति, अरियरिष्यति। अरर्तु, अरियर्तु। अरृहि, अरियृहि। ङित्त्वान्न गुणः। अरराव। अरियराव। आटि पित्त्वाद्गुणः। लङि अभ्यासस्य ऋकारस्य गुणे निषिद्धे, हलादिशेषे रेफस्य विसर्जनीये अङ्गस्यादि आटः श्नीकोरियटि—आरियः। आरृताम्, आरियृताम्। बहुवचने 'जुसि च' इति गुणे—आररुः। आरियरुः। लिङि—अरृयात्, अरियृयात्। आशिषि—आरियात्—'रिङ्शयग्लिङ्क्षु' इति रिङादेशे 'गेरि' इति लोपे हलोपदेशे। रियङोरियङि परस्य रिङादेशस्य स्थानिवत्त्वात् यलोपाभावे आरियृयात्। यलोपविधिं प्रति न स्थानिवदिति तु न भाति, तस्य लोपाजादेशविषयत्वात्। 'गुणोऽर्ति' इति गुणः रिङा निषेधान्न भवति। लुङि—आरारीत्, आरियारीत्। इत्यादि॥

अर्पयति—'अर्ति' इति पुक्। 'पुगन्तलघूपधस्य' इति गुणः। मा भवान् ऋपिपत्—'उरृत्' इति पक्षे ऋकारो ऽपवादः। णिलोपस्य 'द्विर्वचनेऽचि' इति स्थानिवत्त्वात् ऋ इत्यस्य द्विर्वचनम्। ऋकाराभावपक्षे गुणे 'नन्द्राः' इति द्विर्वचननिषेधात् पिशब्दद्विर्वचने मा भवान् अर्पिपत्

इति भाव्ने । श्तिपा निर्देशात् यङ्लुकि पुगभावात् अरारयति इति भवति । रिग्रीक्पक्षे आरेयारयति इति ॥

उपार्छति—'उपसर्गादृति धातौ' इति अवर्णान्तादुपसर्गात् ऋकारादौ धातौ परे पूर्वपरयोर्वृद्धिः । सा च ऋवर्णस्यानिःश्रा इति रपरत्वम् ॥

अर्य—'अर्यः स्वामिवैश्ययोः' इति यति निपात्यते । स्वामिवैश्याभ्यामन्यत्र 'ऋहलोर्ण्यत्' इति ण्यत्—आर्य । स्त्रियाम्—आर्या । आर्याणी—'आर्यक्षत्रियाभ्यां च' इति ङीपानुकौ । पक्षे विना पुंयोगं स्वार्थ एवायं विधिरिति वृत्तिः । तेन पुंयोगे नित्यं ङीष् भवति—आर्यी इति ॥

अरित्रम्—'अर्तिलूधूसू' इति करणे इत्र ॥

आरा—प्रतोदः । 'आरा शस्त्रम्' इति भिदादिपाठादङ् वृद्धिश्च । अन्यत्र—आर्तिः—'उपसर्गात्' इति वृद्धिः ॥

ऋणम्—'ऋणमाधमर्ण्ये' इति निष्ठानत्वे निपात्यते । अधमः ऋणे अधमर्णः । अत एव निर्देशात् सप्तम्यन्तेन समासः । अधममृणमस्येति बहुव्रीहिर्वा । निष्ठान्तस्य परनिपातः अत एव निर्देशात् । तस्य भावः आधमर्ण्यम् । इदं च कालान्तरदेयविनिमयोपलक्षणार्थम् । तेन उत्तमर्णः इत्यपि भवतीति वृत्तिः । 'धारेरुत्तमर्णः' इति निपातनात् वा । पूर्ववत्समासः । प्रगतं प्रवृद्धं वा ऋणं प्रार्णम्—'प्रादयो गताद्यर्थे प्रथमया' इति समासः । वत्सतरार्णं । कम्बलार्णं । वसनार्णं । विशेषणसमासः । 'प्रवत्सतरकम्बलवसनानामृणे' इति वृद्धिः । ऋणा-

र्णम्—ऋणापाकरणार्थं यदुपादीयते तदुच्यते । षष्ठीसमासः । दशार्णो देशः नदी च । विशेषणसमासं यथाकथंचिदुत्पाद्य । 'प्रवत्सतरकम्बलवसनार्णदशानामृणे' इति वृद्धिः । दशार्णमपहाय सर्वे बहुव्रीह्यो वा । लिङ्गं तु विशेष्यायत्तं द्रष्टव्यम् । आरमण्यादन्यत्र—ऋतः । सुखेन ऋतः सुखार्तः—'ऋते च तृतीयासमासे' इति वृद्धिः । अन्यत्र—परमर्तः ॥

आर्तः इत्यत्र आङ्युपपदे 'उपसर्गादृति' इति वृद्धिः । आत्रेयस्तु—सौत्रादृतेर्धातोरचि प्रज्ञाद्यणि व्युदपादयत् । अन्यथाऽपि सिद्धे कोऽस्य यत्न इति न जानीमः ॥

अरुः—'अर्तिपृवपियजितनिधनितपिभ्यो नित्' इत्युसिप्रत्ययः ॥

अरुष्करोति—'अरुर्मनः' इति च्विप्रत्यये सलोपः । 'च्वौ च' इति दीर्घः ॥

अर्शः—'अर्तेर्गुणः शुट् च' इत्यसुन्प्रत्ययः, शुडागमश्च । अर्शांऽस्यास्तीति अर्शसः—'अर्शआदिभ्योऽच्' इत्यच् मत्वर्थे ॥

अर्म—'अर्तिस्तु' इत्यादिना मनिन् । अररुः—असुरविशेषः । 'अर्तेररुः' इत्यरुः ॥

अर्भः बालः । 'अर्तिगृभ्यां भन्' इति भन् ॥

अर्भकः—स्वार्थे कन् ॥

अर्थः—'उषिकुषिगार्तिभ्यस्थन्' इति थन् ॥

ऊर्मिः—'अर्तेरूच्च' इति मिप्रत्ययः ऊकारश्चादेशः ॥

अर्वा—'स्नामदिपद्यर्तिपॄशकिभ्यो वनिप्' इति वनिप् । अ-

र्वन्तो—'अर्वणस्त्रसावनञ' इति असो तृ इत्यादेश । ऋदित्त्वात् 'उगिदचाम्' इति नुम्, अर्वती इत्यत्र ङीप्च भवति । अनञ इति वचनात् अनर्वाणो इत्यत्र नायमादेश ॥

निर्ऋथ साम । 'अने निरि' इति निरुपपदे थक्प्रत्यय ॥

अरणिः—'अर्तिसृधृधमि' इत्यादिना अनिप्रत्यय ॥

अरण—'अर्तेश्च' इत्युन्प्रत्यय ॥

ऋतुः—'अर्तेश्चतु' इति तुप्रत्यय । किदिति तत्रानुवृत्तेर्न गुण ॥

ऋतु प्राप्तोऽस्य आर्तवं पुष्पम्—'ऋतोरण्' इति 'तदस्य प्राप्तम्' इत्यस्मिन्विषये अण्प्रत्यय ॥

ऋतु देवताऽस्य ऋतव्यम्—'वाय्वृतुपित्रुषसो यत्' इति 'साऽस्य देवता' इति विषये यत् । 'ओर्गुण' 'वान्तो यि प्रत्यये' इत्यवादेश ॥

अररं कवाटम्—'अर्तिकमि' इत्यादिना अरप्रत्यय ॥

इरिणं ऊषरम्—'अर्त किदिनश्च' इतीन्प्रत्यय । कित्त्ववचनान्न गुण । धातोरिकारादेशश्च ॥

अर्णः—'अर्तेर्नुट् च' इत्यसुन्प्रत्यय, नुडागमश्च ॥*

अर्णव—'अर्णसो लोपश्च' इति मत्वर्थीये वप्रत्यये सल्लोप ॥

गॄ घॄ सेचने ॥ १२२-१२३ ॥

*दृष्या

गरति । जगार । जग्रतुः । जगर्थ । जग्रिव । गर्ता । गरिष्यति । गरतु । अगरत् । गरेत् । आशिषि—ग्रियात्—'रिङ्श' इति रिङ् । अगार्षीत् ॥

जिगीर्षति—'अज्झन' इति दीर्घे कृते इत्वे रपरे, 'हलि च' इति दीर्घे ॥

जेग्रीयते—'रीङृत' इति रीङ् । जर्गर्ति ॥

गारयति । अजीगरत् ॥

गर्त—'हसिमृग्रिण्वमि' इति तन् ॥

घरति । घृतम् । घृणा । घर्म । इत्येव नियम इति 'तृन्वत्क्रोष्टु' इत्यत्रोक्त भाष्ये ॥

घ इति दीर्घान्तस्तुदादौ निगरणार्थे । क्र्यादौ शब्दार्थे । ज्ञानार्थश्चुरादौ । घृ क्षरणदीप्त्योः, इति जुहोत्यादौ । घृ प्रस्रवण इति चुरादौ ॥

ध्वृ हूर्छने ॥ ९२४ ॥

हूर्छनं कौटिल्यम् । 'आतृयमेव तदुपध्वरति' इत्यादौ हिंसायामपि दृश्यते ॥

ध्वरति । इत्यादि स्मृवत् ॥

स्रु गतौ ॥ ९२५ ॥

स्रवति । **सुस्राव** । **सुस्रुवतु** । उवङादेशोऽगुणवृद्धिविषये **सुस्रोथ** । **सुस्रुव** । क्र्यादिषु पाठादनिट्त्वम् । थल्यपि पुरस्तात् प्रतिषेधप्रकरणारम्भसामर्थ्यात् भारद्वाजनियमं बाधित्वा अयमेव निषेधः प्रवर्तते । द्रवतावयमर्थः प्रपञ्चयिष्यते । **स्रोता** । **स्रोष्यति** । **स्रवतु** । **अस्रवत्** । आशिषि **स्रूयात्**—'अकृत्सार्वधातुकयोः' इति दीर्घः ॥

असुस्रुवत्—'णिश्रिद्रुस्रुभ्यः कर्तरि चङ्' अत्र च लघूपधगुणादन्तरङ्गत्वादुवङ् ॥

सुस्रूषति—'इको झल्' इति सनः कित्त्वान्न गुणः । 'अज्झन' इति दीर्घः ॥

सोस्रूयते । **सोस्रोति**—'उतो वृद्धिर्लुकि हलि' इति न भवति, 'नाभ्यस्तस्य' इत्यनुवृत्तेः । **सोस्रुतः** । **सोस्रुवति** ॥

स्रावयति—'बुधयुध' इत्यादिना नित्यं परस्मैपदम् ॥

असुस्रवत्, **असिस्रवत्**—'स्रवतिशृणोति' इत्यादिना अभ्यासोकारस्य वेत्त्वम् ॥

आस्रावः । **संस्रावः**—'श्याद्व्यधा' इत्यादिना आङ्सम्यामुपसृष्टाद्‌ण्णः ॥

प्रस्रावी—'प्रेलप' इत्यादिना विनुण् । आत्रेयस्तु 'प्रेलपसृ' इति पाठं प्रतिपद्य सर्त्तेः **प्रसारी** इत्युदाजहार ॥

प्रस्रावः—'प्रेद्रुस्तुस्रुवः' इति घञ् ॥

स्रवत्यस्मात् घृतमिति स्रुवः। स्रुक्—'स्रुवः कः' 'चिक्' इति कचकौ प्रत्ययौ। इकारककारावनुबन्धाविती। एतौ भीमादित्वादपादाने॥

स्रोतः—'स्रुरीभ्यां तुट् च' इति असुन् तुडागमश्च॥

अत्र स्वामी 'श्रु गतौ' इति तालव्यादिममुं पपाठ। 'श्रु श्रवणे' इत्येनं तु दन्त्यादिं न्यासकारादयः। सर्वे विरुद्धमेव पठन्ति। 'स्रवणं। स्रुतिः। श्रोत्रम्। श्रुतिः। श्रवणम्' इत्यादिषु च लोकप्रसिद्धार्थौ न सङ्गच्छेते इति यत्किञ्चिदेतत्॥

अत्र मैत्रेयः—'सु' इत्येकमपि धातुं पठित्वा स्रवति इत्युदाजहार। देवोऽप्यमुमेवपाठमाश्रित्याह—

गतौ तयोश्च सवति द्विरुक्तेश्चकस्य सो न पः।

इति। अयमस्यार्थः—'स्रु गतौ। षु प्रसवैश्वर्ययोश्च' इति चकारेणैव गतावपि सवतीति सिद्धे 'सु गतौ। षु प्रसवैश्वर्ययोः' इति सवतेः द्विः पाठो गत्यर्थस्यापोपदेशत्वार्थ इति। ननु षोपदेशलक्षणस्याव्यापकत्वप्रसङ्गात् अयुक्तमिति पुरुषकारे दूषितम्। अपरे पुनः शु इति तालव्यादिमाद्यं पठन्ति। तद्युक्तम्। यद्गुणार्दो—'शुसिचिमीनां दीर्घश्च' इति शवतेः क्रनि शूरशब्दो व्युत्पादने। तथा शाकटायनेनापि 'श्रु द्रु स्रु गतौ' इति पठ्यते॥

षु प्रसवैश्वर्ययोः॥ ९२६॥

प्रसवोऽभ्यनुज्ञा इति पुरुषकारे। सवति। सुषाव। सुषुवतुः। सुषोथ, सुषविथ। सुषविव। सुषविम—क्रादिनि-

यमात् इट् । थलि तु भारद्वाजनियमाद्विकल्प । गुणवृद्ध्योर-विषये उवङ् । सोता । इत्यादि पूर्ववत् ॥

'सुसुमुत्स्य परस्मैपदेपु' इति मिन इङ्गिया सौतिना लुग्विकरणेन साहचर्यान्न सूतेर्ग्रहणम् । नाप्यलुग्विकरणेन सूना परेण साहचर्यात् सवतिसुनोत्योर्द्वयोरपि । किन्तु पूर्वपराभ्या ङिद्भ्या साहचर्यात् स्यादे ङित ग्रहणमिति नास्येडागम । अत एव तत्र न्यासे—सु इति पुञ् अभिषवे इत्युक्तम् । तथा—आत्रेयमैत्रेयावपि तमेव सेन्सुदाहार्ष्टाम्, नेतरौ । न च निरनुबन्धकपरिभाषया इङ्गिधा सवतेरेव ग्रहण युक्तमिति वाच्यम् । यतस्तदपेक्षया साहचर्यस्यैव मानत्वम् । तथा च 'सत्सूद्विप' इत्यत्र वृत्ति —'सु' इति द्विपा साहचर्यात् सूतेरादादिकस्य ग्रहणमिति । वर्धमानस्तु साहचर्यनिरनुबन्धकपरिभाषयोरनित्यतामाश्रित्य लुग्विकरणत्वात् सौतिमपहाय सवतिसुनोत्योर्द्वयोर्ग्रहणमाह । तन्मते—असावीत् इति भाव्यम् । अन्येषा तु असोपीत् इति ॥

सुसूपति—'स्तौतिण्योरेव' इत्यपत्वम् ॥

सोपूयते । सोपोति । 'उतो वृद्धि' 'नाभ्यस्तस्य' इत्यनुवृत्तेर्न भवति ॥

कर्मणि सूयते । असावि । असोपाताम् । इत्यादि ॥

कर्मकर्तरि—'अच कर्मकर्तरि' इति तदाब्देऽपि पक्षे मिचो विधानात् असोष्ट इत्यपि भवति । स्यादिषु कर्मकर्तरि चिण्वद्भावे असाविष्यत इत्यादि द्रष्टव्यम् ॥

आसीव्यम्—'अचो यत्' इति यति गुणे 'वान्तो यि' इत्यवादेश । 'आसुयुवपि' इति ण्यद्विधौ सुनोते ग्रहणमिति वृत्तिकारहरदत्तादय । एव 'सुयजोर्ड्वनिप्' इत्यत्रापि ॥

सुत्वा । सुतम् ॥

श्रु श्रवणे ॥ ९२७ ॥

शृणोति । शृणुत । शृण्वन्ति । शृणोषि । शृणोमि शृणुव, शृण्व । शृणुम, शृण्म । ‘श्रुव शृ च’ इति शब्विषये श्नुप्रत्ययः, शृभावश्च धातोः । श्नोः शित्त्वात्सार्वधातुकत्वात् अपित्त्वात् ङित्त्वान्न गुणः प्रकृतेः । स्वस्य तु भवत्यङिदिति । शृण्वन्ति—इत्यत्र अन्तादेशे ‘हुश्नुवोः सार्वधातुके’ इति यणादेश उवङोऽपवादः । सूत्रार्थस्तु—जुहोतेः श्नुप्रत्ययान्तस्य चानेकाचोऽङ्गस्य असंयोगपूर्वो य उकारः तस्याजादौ सार्वधातुके यणिति । श्नोरुकारस्य वमयोः ‘लोपश्चास्यान्यतरस्यां म्वोः’ इति पक्षे लोपः ॥

शुश्राव । शुश्रुवतुः । शुश्रुवुः । शुश्रोथ । शुश्रुव । शुश्रुम । पित्सु वृद्धिगुणयोरावावौ । अन्यत्रात्मादावुवङ् । क्रादिषु पाठात् स्रवतिवत्थल्यप्यनिट् ॥

श्रोता । श्रोष्यति । शृणोतु । शृणु—‘उतश्च प्रत्ययादसंयोगपूर्वात्’ इति हेर्लुक् । शृणवानि । आटि गुणायौ । अशृणोत् । अशृणुताम् । शृणुयात् । आशिषि—श्रूयात्—‘अकृत्सार्वधातुकयोर्दीर्घः’ इति दीर्घः । अश्रौषीत् ॥

शुश्रूषते—‘ज्ञाश्रुस्मृदृशां सनः’ इति तङ् । प्रतिशुश्रूषति । आशुश्रूषति इत्यत्र ‘प्रत्याङ्भ्यां श्रुवः’ इति सन्निमित्तस्य तङो निषेधः । इह प्रत्याङोरुपसर्गयोर्ग्रहणात् देवदत्तं प्रतिशुश्रूषते । भाष्यादाशुश्रूषते । इत्यत्र च तङेव भवति । अत्र हि

मत्यादौ कर्मप्रवचनीयौ 'लक्षणेत्थंभूताख्यानभागवीप्सासु प्रतिपर्यनवः' 'आङ्मर्यादावचने' इत्येकसंज्ञाधिकारात् कर्मप्रवचनीयसंज्ञया उपसर्गसंज्ञा नाध्यते । लक्षणं चिह्नम् । कंचित्प्रकारं प्राप्त इत्थंभूत तस्याख्यानमित्थंभूताख्यानम् । भाग स्वीक्रियमाणोंश । उक्ता वीप्सा । विना तेनेति मर्यादा । सह तेनेत्यभिविधि । वचनग्रहणादभिविधिरपि गृह्यते । तत्र प्रतिशुश्रूषत इत्यस्य देवदत्त शुश्रूषाया लक्षणमित्यर्थ । देवदत्तसकाशे शुश्रूषत इति यावत् । एव आप्याढाशुश्रूषते इत्यस्य विनाऽपि आख्येन सह वा तेन शुश्रूषते इत्यर्थ ॥

शोश्रूयते । सोश्रुवीति शोश्रोति—उतो वृद्धिः 'नाभ्यस्तस्य' इत्यनुवर्तनान्नेत्युक्तम् ॥

श्रावयति । अशुश्रवत् । अशिश्रवत्—णौ कृतस्य स्थानिवत्त्वात् श्रुशब्दस्य द्विर्वचनम् । 'स्रवति शृणोति' इति पक्षे अभ्यासस्येत्वम् । संशृणुते । संशृण्वाते । संशृण्वते । संशृणुषे । संशृण्वे । संशृणुवहे । संशृण्वहे । संशुश्रुवे । संश्रोता । संश्रोष्यते । संशृणुताम् । समशृणुत । संशृण्वीत । आशिषि—संश्रोषीष्ट । समश्रोष्ट । झलि सिज्लोपस्य पूर्वत्रासिद्धत्वाद्गुणे ह्रस्वाभावान्न सिज्लोपप्रसङ्ग ॥

कर्मकर्तरि स्नवतिवत् ॥

शुश्रुवान्—'भाषाया सदवसश्रुव' इति लिट क्वसु । अयं च लिट् लुङ्लङ्लिट्स्वपि पाक्षिकश्च । क्वस्वादेशस्तु नित्य । तेनानेन लिटा मुक्ते यथायोग ते लुङ्लङ्लिटो भवन्तीति । सर्वं चेन्त्सीदतावुपपादितम् । भमज्ञाया सम्प्रसारणे सवर्णदीर्घे बाधित्वा

धातूवर्णत्वादुवङि—**शुश्रुवुष** इत्यादि । पदत्वे 'वसुस्रंसु' इत्यादिना दत्वे—**शुश्रुवद्भ्याम्** इत्यादि ॥

देवदत्ताय गां प्रतिशृणोति । आशृणोति वा । याचितः सन् तस्मै ददामीति प्रतिजानीते इत्यर्थः । 'प्रत्याङ्भ्यां श्रुवः पूर्वस्य कर्ता' प्रत्याङ्भ्यामुपसृष्टस्य शृणोतेः प्रयोगे प्रतिशृणोत्याशृणोतिक्रियापेक्षया पूर्वस्याः क्रियायाः कर्ता सम्प्रदानमिति देवदत्तस्य सम्प्रदानत्वाच्चतुर्थी । प्रत्याङ्भ्यामुपसृष्टः शृणोतिः प्रतिश्रवणार्थ इति अर्थात् पूर्वा क्रियेह याचनम् ॥

निश्रावी—'रक्षश्रुवसवपशां नौ' इति ग्रहादिपाठाण्णिनिः ॥
विश्रावः—'नौ वृधान्य' इति घञ् ॥

श्रूयते अनया इति **श्रुतिः**—'श्रुयजिस्तुभ्यः करणे' इति क्तिन् स्त्रियाम् । ल्युटोऽपवादः । नपुंसके—श्रूयतेऽनेनेति **श्रवणम्** । **श्रोत्रम्** । यस्मिन् नक्षत्रचन्द्रमसा श्रवणेन युक्ता रात्रिः इति विगृह्य 'नक्षत्रेण युक्तः कालः' इति विहितस्याणः 'संज्ञायां श्रवणाश्वत्थाभ्याम्' इति लुपि **श्रवणा** रात्रिरिति भवति । अत्र 'लुपि युक्तवद्व्यक्तिवचने' इति प्रकृत्यर्थलिङ्गं न भवति, 'विभाषा फाल्गुनीश्रवणा' इति निर्देशात् । लुबिति लुप्संज्ञया लुप्त-प्रत्ययार्थ उच्यते । तत्र युक्तवद्व्यक्तिवचने भवत इति सूत्रार्थः । युक्तः प्रकृत्यर्थः प्रत्ययार्थेन सम्बद्ध इति कृत्वा । व्यक्तिर्लिङ्गम् । वचनमेकत्वादि । यदाऽस्य श्रवणाशब्दः पौर्णमासीवचनः तदा श्रवणा पौर्णमासी अस्मिन् मासे इति विगृह्य 'विभाषा फाल्गुनीश्रवणाकार्तिकीचैत्रीभ्यः' इति अण्ठञौ स्तः—**श्रावणः** । **श्रावणिक** इति भवति ॥

श्रव—असुन् । विश्रवसोऽपत्यं वैश्रवणः । रावणश्च । शिवादिषु 'विश्रवणरवणे' इति पाठात् अपत्येऽणि तत्सन्नियोगेन विश्रवणरवणावादेशौ ॥

श्रोत्रम्—'ष्ट्रन्' इति ष्ट्रन् ॥

श्रोणि—'वहिश्रुश्रियुद्रुग्लाहात्वरिभ्यो नित्' इति नित्प्रत्यय ॥

ध्रु स्थैर्ये ॥ ९२८ ॥

ध्रवति । दुध्राव । दुध्रुवतु । दुध्रोथ । दुध्रविथ । दुध्रुविव । क्रादिनियमादिट् । थलि भारद्वाजनियमादिड्विकल्प । शेष स्रवतिवत् ॥

ध्रुव इति बाहुलकात् क । यद्वा—'ध्रुवमपाये' इति निर्देशात्साधु । अथ तुदादौ गत्यर्थश्च । तस्मात् वा अचि ध्रुव । स हि कुटादि ॥

दु द्रु गतौ ॥ ९२९–९३० ॥

दवति । दुदाव । दुदुवतुः । दुदोथ । दुदविथ । दुदुव । दोता । इत्यादि । पूर्ववत् लिटि क्रादिनियमादिट् । थलि भारद्वाजनियमादिड्विकल्प ॥

दव—पचाद्यच् । 'दुन्योरनुपसर्गे' इति णविधौ दुनोतिरेव वृत्तौ गृहीत । पदमञ्जर्यां च नयतिना साहचर्यात् , सानुबन्धकस्य दुनोतेरिह ग्रहणमिति ॥

सन्द्रावः—'समि युद्रुदुवः' इति घञ् ॥

द्रूनः—'ल्वादिभ्यः' इत्यत्र 'दुग्वोर्दीर्घश्च' इति वचनात् निष्ठानत्वं दीर्घत्वं च ॥

द्रूतः—'दुतनिभ्यां दीर्घश्च' इति तन् दीर्घश्च ॥

दूतस्य भावकर्मणी दूत्यम्—'दूतवणिग्भ्यां चेष्यते' इति यः ॥

'टु दु उपतापे' इति स्वादौ ॥

द्रवति । दुद्राव । दुद्रुवतुः । दुद्रोथ । दुद्रुव । क्रादिपाठादनिट्त्वम् । ननु स्तुद्रुस्रुश्रुवां निषेधस्य थलोऽन्यत्र चरितार्थत्वात् थलि भारद्वाजनियमाद्विकल्पः स्यात् । न चैवं शक्यं वक्तुम्—स्वादिव्यतिरिक्तानां ग्रहणं नियमार्थं, स्वादीनां तु भारद्वाजनियमप्राप्तस्यैवेटो निषेधार्थमिति । एवं हि क्रादिनियमात् थलोऽन्यत्र नित्यमिट् स्यात् । एवं तर्हि स्वादीनां ग्रहणं यः क्रादिनियमात् इट् प्राप्तः यश्चापि भारद्वाजनियमात् तयोर्द्वयोर्निषेधार्थं भविष्यति । न च मन्तव्यम्—येननाप्राप्तन्यायेन क्रादिनियमप्राप्तस्यैवेटो निषेधो युक्त इति । पुरस्तात्प्रतिषेधकाण्डारम्भादुभयोर्निषेध इति वृत्तावुक्तत्वात् । अथवा—सर्वेषां नियमार्थत्वेऽपि न दोषः । अनेन नियमेन यः क्रादिव्यतिरिक्तानां नित्यमिट् प्राप्तः सः 'अचस्तास्वत्' इति निषिध्यते । यत्र चायं निषेधस्तत्रैव भारद्वाजनियम इत्यर्थात् अस्य नियमस्य क्राद्यष्टकव्यतिरिक्तविषयत्वाभावात् ॥

द्रोता । द्रोष्यति । इत्यादि पूर्ववत् ॥

लुङि 'णिश्रिद्रुस्रुभ्यः' इति चङि अदुद्रुवत् । लघूपधगुणादन्तरङ्गत्वादुवङित्युक्तम् ॥

दुद्रूषति । दोद्रूयते । दोद्रोति ॥

द्रावयति । अदुद्रवत्, अदिद्रवत्—'स्रवतिशृणोति द्रवति' इत्यभ्यासस्य वेत्त्वम् । 'बुधयुध' इत्यादिना नित्य परस्मैपदम् ॥

सन्द्राव—'समि युद्रुदुव' इति घञ् ॥

उद्द्राव—'उदिश्रयति' इत्यादिना घञ् ॥

प्रद्राव—'प्रे द्रुस्तुस्रुव' इति घञ् ॥

हरिद्रुः । **मितद्रुः** । **शतद्रुः** । डुप्रकरणे 'मितद्र्वादिभ्य उपसङ्ख्यानम्' इति डु ॥

हरिद्रुणा प्रोक्त छन्दोधीते **हारिद्रविण**—'कलापिवैशम्पायनान्तेवासिभ्यश्च' इति णिनि प्रोक्तार्थे । तदन्तात् 'छन्दोब्राह्मणानि' इति नियमादध्येतृवेदितृप्रत्ययान्तमेवेत्युत्पन्नस्याण 'प्रोक्ताल्लुक्' इति लुक् । कलाप्यन्तेवासिनश्च—

हरिद्रुरेषां प्रथम ततश्छगलितुम्बुरू ॥
उलपेन चतुर्थेन कालापकमिहोच्यते ॥ इत्युक्त ॥

द्रविणम्—'द्रुदक्षिभ्यामिनन्' इति इनन् ॥

द्रोण—परिमाणादि । 'कृवृजृसिद्रुपन्यनिस्वपिभ्यो नित्' इति नप्रत्यय । स्त्रियां गौरादिपाठात्—**द्रोणी** ॥

द्रोणस्य गोत्रापत्य **द्रोणायन** । **द्रौणि**—'द्रोणपर्वतजीवन्तादन्यतरस्याम्' इति फक् । तदभावे 'अत इञ्' ॥

द्रोण पचतीति **द्रौण** । **द्रौणिक** । 'तत्पचतीति द्रोणादण् च' इत्यण्ठञौ ॥

द्विद्रोणेन धान्यं क्रीणाति—'तृतीयाविधाने प्रकृत्यादिभ्य उपसङ्ख्यानम्' इति तृतीया ॥

जि ज्रि अभिभवे ॥ ९३१–९३२ ॥

अभिभवो न्यूनीकरणम् । जयति । जिगाय । इत्यादि निरुक्तं 'जि जये' इतिवत् । पुनः पाठे फलं तत्रैवोक्तम् ॥

अध्ययनात् पराजयते—पराजित्य न्यूनीभावे वर्तने । अयमत्राकर्मकः । अध्येतुं ग्लायतीत्यर्थः । तत्र पठ्यां मातायां 'पराजेरसोढः' इति अध्ययनस्यापादानत्वात्पञ्चमी । परापूर्वस्य जयतेः प्रयोगे असोढः सोढुमशक्यो योऽर्थः तत्कारकमपादानमिति सूत्रार्थः ॥

धनञ्जयः—'संज्ञायां भृतृवृजि' इति खचि मुमागमः पूर्वपदस्य ॥

शत्रुजित् । प्रजित्—'सत्सूद्विष' इत्यादिना उपसर्गेऽप्यनुपसर्गेऽपि सुबन्ते उपपदे क्विप् ॥

जिष्णुः—'ग्लाजिस्थश्च ग्स्नुः' इति ग्स्नुः । जयी—'जिदृक्षि' इति इनिप्रत्ययः । जित्वरः—'इण्नशजि' इति क्वरप् । त्रयोऽपि ताच्छील्किाः ॥

जैत्रम्—बाहुलकात् त्रन्प्रत्ययः ॥

ज्रयति । जिज्राय । जिज्रियतुः । जिज्रयिथ, जिज्रेथ । जिज्रियिव । ज्रेता । ज्रेष्यति । ज्रयतु । अज्रयत् । ज्रयेत् । आशिषि—ज्रीयात् । अज्रैषीत् ॥

जिज्रीयति—'इको झल्' इति सन किच्चान्न गु 'अज्झनगमां' इति दीर्घ ॥

जेज्रीयते । जेज्रीति । ज्रायति । अजिज्रयत् ॥

ज्रु इति सौत्रो धातु —ज्रवति । इत्यादि । जय गत्य वेगवचन इत्यपरे ॥

जवन —'जुचङ्क्रम्य' इत्यादिना युच् ॥

प्रजनशील प्रजवी—'प्रजोरिनि' इति इनिप्रत्यय ॥

जूः—'भ्राजभास' इत्यादिना क्विप् । तत्रैव 'जू' पाठात् क्विप्सन्नियोगेन दीर्घ ॥

जवः—अप् ॥

जूति —'ऊतियूतिजूति' इति निपातनात् क्तिनि दी

धयत्यादयोऽनुदात्ता उदात्तेत । श्रयतिस्तूदात्त । तथा उभयपदिन ॥

ष्मिङ् ईषद्धसने ॥ ९३३ ॥

एतदादय आयत्यन्ता अनुदात्ता आत्मनेपदिन ॥

स्मयते । सिष्मिये । सिष्मियिषे । सिष्मियिढ्वे । सि पिन्ने । सिष्मिये । सिष्मियिवहे । 'अचि श्नुधातु' इ दिना इयङ् ॥

स्मेता । स्मेष्यते । स्मयताम् । अस्मयत । स्मयेत । स्मे अस्मेष्ट ॥

सिस्मायिपते—'स्मितिण्योरेव' इत्यत्वम् । 'स्मिपूङ्रञ्ज्वशां सनि' इतीट् ॥

सेष्मीयते । सेष्मेति ॥

मुण्डो विस्मापयते । आसिस्मपत—'नित्यं स्मयते' इति हेत्वेकर्तृके स्मयत्यर्थे आत्वम् । तत्र पुक् । 'भीस्म्योर्हेतुभये' इति हेत्वेकर्तृकार्ययोर्नित्यं तङ् । तत्र भयग्रहणं चित्तविकारोपलक्षणम् । तेन 'बिभेतेर्हेतुभये । स्मयतेर्हेतुभये' इत्ययं भवति । यदा तु हेतुत एव स्मयो न भवति तदा नात्वं, नापि तङ्नियम इति मुण्डो रूपेण विस्माययति इति भवति ॥

स्मेरं मुखम्—'नमिकम्पि' इति रः ॥

स्मित्वा । स्मितम् ॥

अयमनादरे चुरादिः ॥

गुङ् अव्यक्ते शब्दे ॥ ९३४ ॥

गवते । जुगुवे । जुगुविषे । जुगुविढ्वे ॥

गोता । गोष्यते । गवता । अगवत । गवेत । आशिषि—गोषीष्ट । अगोष्ट । अगोष्यत ॥

जुगूषते—'अज्झन' इति दीर्घः ॥

जोगूयते—'अस्त्यार्वधातुकयोः' इति दीर्घः । जोगोति ॥

गावयति । अजूगवत्—णौ टलस्य स्थानिवत्त्वात् गुशब्दस्य द्विर्वचनम् ॥

गुत्वा । गुतः—'दुग्वोर्दीर्घश्च' इत्यत्र निरनुबन्धस्य तौदादिकस्य 'गु पुरीषोत्सर्गे' इत्यस्य ग्रहणमिति नात्र निष्ठानत्वदीर्घत्वे भवतः ॥

गोत्रम्—'गुधृवीपचि' इत्यादिना त्रप्रत्ययः ॥

ब्राह्मणगोत्रा—'कुत्सितानि कुत्सनैः' इति समासः । वृत्तिविषये गोत्रशब्दः कुत्सनवचन इति चेल्लनावुक्तम् । 'घरूप' इत्यादिना पूर्वपदस्य ह्रस्वः ॥

गवाक्षः क्रमुकवचन—पिनाकादिपाठादाकप्रत्ययः ॥

गवलं माहिषं शृङ्गं—बाहुलकादलप्रत्ययः ॥

अनन्तरं 'घृञ् धारणे' इति क्वचित् पठ्यते । वर्धमानोऽमुं न सहते । यदाह—केचित् घृञ् धारणे इति पठन्ति । सोऽनार्ष इति । धरति धरते इति प्रयोगदर्शनात् तत्साहसमात्रम् । उपादीयते च 'अनुपसर्गाल्लिम्प' इत्यत्र न्यासपदमञ्जर्योः घृञ् धारण इति । दैवे च धारणार्थे 'धरते धरतीत्युभे' इति । अस्माभिस्तु—मैत्रेयाद्यनुसारेण नित्प्रकरणे हरतेरनन्तरं पठित्वाऽयमुदाहृतः ॥

गाङ् गतौ ॥ ९३५ ॥

गाते । त्रिष्वपि वचनेषु समानं रूपम् । गा आ आतां इति स्थिते, अत्रान्तरङ्गत्वाद्धातुशपोरेकादेशे सवर्णदीर्घे ङिद्वचत्र आकारोऽन्तः परो न भवतीति 'आतो ङितः' इतीयादेशो न भवति । न च सवर्णदीर्घस्यादिवद्भावेनातः परत्वमकारस्य,

'अन्तादिवद्भावो वर्णाश्रये न' इति स्थितत्वात् । न च मन्तव्यं 'वार्णादाङ्गं बलीयः' इति सवर्णदीर्घात् प्रागेव इयादेशस्स्यादिति । यदयमङ्गात्परस्येत्यङ्गस्य न भवति । बहुवचने झस्य 'आत्मनेपदेष्वनतः' इत्यद्भाव । अत्राप्यनत इति पर्युदास आदिवद्भावेन न भवति, वर्णाश्रयत्वात् ॥

गासे । गाथे । गाध्वे । गे । गावहे । गामहे । इटि टेरेत्वे वृद्धिः । धातुप्रत्यययोरेकादेशस्यादिवद्भावात् 'अतो गुणे' इति पररूपं वर्णाश्रयत्वादेव न भवति । 'आतो लोप इटि च' इत्यत्र आर्धधातुकस्यागमस्येटो ग्रहणात् नाल्लोपप्रसङ्गः ॥

जगे । जगाते । जगिषे । जगिध्वे । जगे । जगिवहे— 'आतो लोप इटि च' इत्याल्लोपः ॥

गाता । गास्यते । 'गाङ्कुटादिभ्योऽञ्णिन्ङित्' इत्यत्र गाङिति इङादेशग्रहणात् अस्मात् परस्याञ्णितः प्रत्ययस्य ङित्त्वाभावात् न 'घुमास्थागा' इतीत्वम् ॥

गाताम् । गास्व । गै । गावहै । अगात् । अगाताम् । अगात—झस्याद्भावः । अगाथाः । अगे—आद्गुणः । अगावहि । गेत । गेयाताम् । गेथाः । गेय । 'लिङस्सलोपः', 'आद्गुण' यलोप । आशिषि—गासीष्ट । अगास्त । अगासाताम् । अगासत । अगास्थाः । अगासि ॥

जिगासते । जेगीयते—'घुमास्था' इतीत्वम् ॥

गापयति । अजीगपत् ॥

'गापोष्टक्' इत्यत्र न्यासपदमञ्जर्योरयं धातुरादादिक इति स्थितम् । शपि पाठे चास्य प्रयोजनं नास्ति । अस्माभिस्तु क्वापि पठितव्य इति मैत्रेयाद्यनुसारेणेह पठितः ॥

गायतीति गर्तं शब्दे ॥

कुङ् घुङ् उङ् ङुङ् *शब्दे ॥९३६-९३९॥

कवते । चुकुवे । घवते । जुघुवे । इत्यादि गवतिवत् ॥

कोकूयते इत्यत्र 'न कवतेर्यङि' इत्यभ्यासस्य चुत्वनिषेधः । यङीतिवचनात् तल्लुकि—चोकोति इति चुत्वं भवति ॥

अयमव्यक्तशब्द इति न्यासे । तथा देवश्च—'अव्यक्तशब्दे कवते' इति । अयमार्तशब्दे तुदादौ । शब्दमात्रे अदादौ ॥

अवते । अवेते । अवन्ते । अवसे । अवे । ऊवे । ऊवाते । ऊविषे । ऊवे । ऊविवहे—अत्रोवङि तस्य 'द्विर्वचनेऽचि' इति स्थानिवत्त्वात् उशब्दस्य द्विर्वचने वार्णादान्तरङ्गादपि सवर्णदीर्घात् पूर्वं बहिरङ्गेऽप्युवङि 'वार्णादाङ्गं बलीयः' इति कृते पश्चात् सवर्णदीर्घः ॥

ओता । ओष्यते । अवताम् । आवत । अवेत । आशिषि—ओषीष्ट । मा भवानोष्ट ॥

ऊषिषते—'इको झल्' इति सनः किन्त्वान्न गुणः । 'अज्झन' इति दीर्घः । 'सन्यङोः' इति षष्ठ्यन्तत्वात् षष्ठ्यन्तस्य द्वितीयस्यैकाचो द्विर्वचनम् ॥

---

*ङुङ्

आवयति । मा भवान् अविवत् । वृद्ध्यावौ । चङि णेर्लोपे 'णौ च ङि' इति ह्रस्वे 'चङि' इति द्विर्वचने णिलोपस्य 'द्विर्वचनेऽचि' इति स्थानिवत्त्वात् द्वितीयस्यैकाचो विशब्दस्य द्विर्वचनम् ॥

ह्वते । जुहुवे ।* इत्यादि गवतिवत् ॥

च्युङ् ज्युङ् प्रुङ् प्लुङ् गतौ ॥९४०-९४३॥

च्यवते । चुच्युवे । चुच्युविषे । चुच्युविध्वे । चुच्युविढ्वे । चुच्युवे—'अचि श्नुधातु' इति उवङ् ॥

च्योता । च्योष्यते । च्यवताम् । अच्यवत । च्यवेत । च्योषीष्ट । अच्योष्ट ॥

चुच्यूषते—'इको झल्' इति कित्त्वं, 'अज्झन' इति दीर्घः ॥

चोच्यूयते । चोच्योति ॥

च्यावयति । अचुच्यवत् । अचिच्यवत्—'स्रवतिशृणोति' इत्यादिना अभ्यासस्य वेत्त्वम् ॥

च्यवनः—चलनार्थत्वाद्युच् ॥

च्योत्नम्—बाहुलकात् त्नन्† ॥

ज्यवते इत्यादि च्यवतिवत् ॥

---

*हवे । हुवे ।

†च्योत्न—[illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]—[illegible] [illegible]. [illegible].

अत्र नन्दी—'जु' इत्ययकारं पठति । तत् 'जु इति सौत्रो धातुः' इति वृत्तिन्यासपदमञ्जर्यादिष्वभिधानादनार्षमिव प्रतीयते ॥

प्रवते । पुप्रुवे । प्लवते । पुप्लुवे । इत्यादि गवतिवत् ॥

अत्र मैत्रेयः क्लुङ् इत्येके । क्लवते । चुक्लुवे । इत्यादि ॥

विक्लव इति च लवयोरभेदात् द्रष्टव्यम् ॥

रुङ्* इति च क्वचित्पठ्यते ॥

रुङ् गतिरेषणयोः ॥ ९४४ ॥

रवते । रुरुवे । इत्यादि गवतिवत् ॥

रावयति । अरीरवत्—'ओः पुयण्जि' इति यणपरत्वात् अभ्यासस्येत्वे दीर्घः ॥

रु शब्दे इत्यदादौ । अस्यैव निरनुबन्धस्य 'उपसर्गे रुवः' 'विभाषा डिरुप्लुवोः' इत्यत्र ग्रहणं वृत्त्यादौ कृतम् ॥

धृङ् अवध्वंसने ॥ ९४५ ॥

धरते । दध्रे इत्यादि धृञ्वत् ॥

मेङ् प्रणिदाने ॥ ९४६ ॥

प्रणिदानं विनिमयः । प्रत्यर्पणमित्यपरे ॥

अपमयते । प्रणिमयते—'नेर्गद' इति णत्वम् । तत्र 'माङ्मेङोर्ग्रहणमिष्यते' इति वृत्तिः । मेङ आत्वाभावेऽपि णत्वमिति हरदत्तः ॥

*प्रद्

ममे । ममिषे—'आतो लोपः' इत्याल्लोपः ॥

माता । मास्यते । मयताम् । अमयत । मयेत । मासीष्ट । प्रण्यमास्त । 'अड्व्यवायेऽपि' इति णत्वमिष्यते ॥

मित्सते—'सनि मीमा' इतीस् । अभ्यासलोपः । 'सस्यार्धधातुके' इति तत्वम् ॥

मेमीयते—'घुमास्था' इतीत्वम् । मामाति । मामीतः । मामति । 'ई हल्यघोः' इतीत्वं हलादौ क्ङिति । अनादौ तु 'श्नाभ्यस्तयोः' इत्याल्लोपः ॥

मापयति । अमीमपत् ॥

मितम्—'द्यतिस्यतिमा' इतीत्वम् ॥

अपमित्य याचते । अपमाय याचते—'न ल्यपि' इतीत्वनिषेधः । 'मयतेरिदन्यतरस्याम्' इति पक्षे इकारः । 'उदीचां माङो व्यतीहारे' इति व्यतिहारार्थादस्मात् क्त्वा । अपूर्वकालार्थं वचनम् । याचित्वा ह्यसावपमयते । अमोदीनां ग्रहणात् यथाप्राप्तमपि भवति—याचित्वा अपमयत इति । अन्यथा वचनाप्राप्तिन्यायेन अपूर्वकालतया पूर्वकालत्वं बाधस्यात् ॥

अपमित्य निर्वृत्तं आपमित्यकम्—'अपमित्ययाचिताभ्यां कक्कनौ' इति निर्वृत्ते यथासङ्ख्यमस्मात् कक् ॥

धान्यमायः—'ह्वावामश्च' इति कर्मण्युपपदेऽणि गुण् । अत्र वृत्तौ 'माङ् माने' इत्युदाहृतं 'मामाङ्मेङामविशेषः' इति मैत्रेयोऽप्युदाजहारेति हरदत्तः ॥

देङ् रक्षणे ॥ १४७ ॥

दयते । दिग्ये । दिग्याते । दिग्यिषे । दिग्ये—'दयते र्दिगि लिटि' इति दिग्यादेशे 'एरनेकाच' इति यण् । 'दिग्यादेशेन द्विर्वचनस्य बाधनमिष्यते' इति वृत्ति ॥

दाता—इत्यादि ॥

अदित । अदिथाः । अदिषि—'स्थाघ्वोरिच्च' इति सिच कित्त्व मित्त्व च ॥

प्रदाय—'घुमास्था' इतीत्व 'न ल्यपि' इति निषिद्धयते ॥ शेष मयतिवत् ॥

श्यैङ् गतौ ॥ १४८ ॥

श्यायते । शश्ये । शश्याते । शश्यिषे । श्याता । श्यास्यते । श्यायताम् । अश्यायत । श्यायेत । आशिषि—श्यासीष्ट । अश्यास्त ॥

शिश्यासते । शाश्यायते । शाश्याति ॥

श्याययति । अशिश्ययत् ॥

अवश्याय । प्रतिश्यायः—'श्याद्व्यधा' इति णः । अ स्याप्याकारान्तत्वादेव णे सिद्धे प्रतिपदोपादान सोपसर्गार्थमिति स्थितम् ॥

शीन मेद । शीतो वायु । 'द्रवमूर्तिस्पर्शयो श्य' इति द्रवस्य मूर्तौ काठिन्ये स्पर्श गुणे च वर्तमानस्य श्यायते-

निष्ठायां परतः सम्प्रसारणे 'हलः' इति दीर्घः । तत्रास्पर्शे 'श्योऽस्पर्शे' इति निष्ठानत्वम् । द्रवमूर्तिस्पर्शाभ्यामन्यत्र श्यानो वृश्चिकः इति सम्प्रसारणं न भवति । निष्ठानत्वं 'संयोगादेरातः' इत्येव सिद्धम् । प्रतिशीनः—'प्रतेश्च' इति श्यैङः परस्य निष्ठायां सम्प्रसारणम् । 'श्योऽस्पर्शे' इत्यत्र स्पर्शग्रहणेन गुणो निषिध्यते न तु रोग इत्यत्रापि निष्ठानत्वं भवति ॥

अभिशीनः । अभिश्यानः । अवशीनः । अवश्यानः । 'विभाषाऽभ्यवपूर्वस्य' इति श्यैङो निष्ठायां वा सम्प्रसारणम् । अभ्यवाभ्यामिति वक्तव्ये पूर्वग्रहणं व्यवहितेऽपि यथा स्यादिति । तेन अभिसंशीनः । अवसंशीनः इत्याद्यपि भवति । मूर्तिस्पर्शयोरपि परत्वादियमेव विभाषा भवति । सर्वत्र सम्प्रसारणपक्षे स्पर्शादन्यत्र 'श्योऽस्पर्शे' इति निष्ठानत्वम् । अन्यत्र 'संयोगादेरातः' इति ॥

प्यैङ् वृद्धौ ॥ ९४९ ॥

प्यायते । पप्ये । इत्यादि श्यैवत् ॥

त्रैङ् पालने ॥ ९५० ॥

चोरात् त्रायते । तत्रे—इत्यादि पूर्ववत् । 'भीत्रार्थानां भयहेतुः' इति भयहेतोश्चोरस्यापादानत्वम् ॥

त्राणम्,[1] त्रातः—'नुदविद' इत्यादिना निष्ठानत्वं वा । इह च व्यवस्थितविभाषाविज्ञानादेव त्रात इत्यादौ न भवति ॥

स्मिङ्प्रभृतय एतदन्ता अनुदात्ता आत्मनेभाषाः ॥

---

[1] त्राण

पूङ् पवने ॥ ९५१ ॥

एतदादयो ङयन्ता उदात्ता आत्मनेपदिनः ॥

पवते । पुपुवे । पुपुविषे । पविता । पविष्यते । पवताम् । अपवत । पवेत । पविषीष्ट । अपविष्ट ॥

पिपविषते—'सनि ग्रहगुहोश्च' इत्यत्र चकारेणोगन्तानां समुच्चयात् निषेधे प्राप्ते तदपवाद 'स्मिपूङ्' इति इट्। 'द्विर्वचनेऽचि' इति गुणावादेशयो स्थानिवत्त्वात्पुशब्दस्य द्विर्वचने 'ओ पुयण्ज्ये' इत्यभ्यासस्येत्वम् ॥

पोपूयते । पोपोति ॥

पावयति । अपीपवत् ॥

पूत्वा, पवित्वा । पूतवान्, पवितवान् । पूतम्, पवितम् । 'पूङश्च' इति क्त्वानिष्ठयोर्वेडागम । 'पूङः क्त्वा च' इति सेटो' क्त्वानिष्ठयो नित्यमकित्त्वम् । 'पूङ्' इति सानुबन्धकनिर्देशात् यङ्लुकि निष्ठाया कित्त्वमेव—पोपुवितः । पोपुवितवान् । इति ॥

क्त्वायां तु 'न क्त्वा सेट्' इति कित्त्वनिषेधात् पोपवित्वा इति भवति ॥

पवमानः—'पूङ्यजोश्शानन्' इति शानन्प्रत्यय. ॥

पोत्रम्—हलस्य सूकरस्य वा मुखम् । 'हलसूकरयो पुव' इति करणे ष्ट्रन् । तच्चेत्करणं हलसूकरयोरवयवो भवति । 'तितुत्र' इतीण्णिषेध. ॥

पवित्रम् दर्भः—'पुवस्संज्ञायाम्' इति करणे इत्रः ॥

पूयतेऽनेनेति पवित्रम् ऋषिर्मन्त्रः । पवत इति पवित्रम् अग्न्यादिः । 'कर्तरि चर्षिदेवतयोः' इति ऋषौ करणे देवतायां कर्तरि पवतेरित्रः । यदाऽयमित्र कर्तरि तदा नपुंसकलिङ्ग एवोदाहृतः ॥

पूङिति क्र्यादौ । तस्यापि पूनित्रयोर्विधौ सामान्येन ग्रहण-मित्युक्तानि रूपाणि तस्यापि ॥

मूङ् बन्धने ॥ ९५२ ॥

मवते । इत्यादि पवतिवत् ॥

मुमूषते । मूत्वा । मूतं—इत्यत्र 'श्रयुकः किति' 'सनि ग्रहगुहोश्च' इतीण्निषेधः ॥

डीङ् विहायसा गतौ ॥ ९५३ ॥

'विहायसां गतौ' इति क्वचित्पठ्यते । तदाकाशगमन इति पठद्भ्यां चन्द्रधनपालाभ्यां प्रत्युक्तम् । 'व्योमोरोभ्यां गमने डयते मंहते च' इति पठन् केशवस्वाम्यत्रैवानुकूल । अय-मेव पाठो मैत्रेयादीनामपि । डयते । डिड्ये । डिड्यिषे-'एरनेकाचः' इति यण् । डयिता । डयिष्यते । डयताम् । अडयत । डयेत । डयिषीष्ट । अडयिष्ट ॥

डिडयिषते । डेडीयते । डेडेति ॥

डाययति । अडीडयत् । डयित्वा ॥

'निष्ठाशीङ्' इत्यत्र 'निष्ठा' इति योगविभागात् डयित इति भवतीति पारायणे ॥

डीनशब्दो दैवादिकस्य ॥

पूङादयस्त्रय एते उदात्ता आत्मनेपदिन ॥

तॄ प्लवनतरणयोः ॥ ९५४ ॥

उदात्त परस्मैभाष । तरति । ततार । तेरतु । तेरु । तेरिथ । तेरथु । तेर । ततार । तेरिव । तेरिम—'ऋच्छत्यॄताम्' इति गुण । वृद्ध्या तु स्वविषये पूर्वविप्रतिषेधेनाय बाध्यते । 'तॄफलभजत्रपश्च' इति किति लिटि थलि च सेटि एत्वाभ्यासलोपौ ॥

तरिता, तरीता । तरिष्यति, तरीष्यति—'वॄतो वा' इति इटो वा दीर्घ । वृङ्वृञ्भ्यामॄदन्ताच्च परस्येटो वा दीर्घ इति सूत्रार्थ । अत्र अलिटीत्यनुवृत्ते लिटि न दीर्घ । तरतु । अतरत् । तरेत् । आशिषि—तीर्यात्—'ॠत इद्धातो' इति इत्वपरत्वयो 'हलि च' इति दीर्घ । 'इत्वोत्वाभ्या गुणवृद्धी भवतो विप्रतिषेधेन' इत्युक्तत्वात् न तयोर्विषये इत्वम् ॥

अतारीत् । अतारिष्टाम् । अतारीः । अतारिष्म् । अतारिष्ट—'वॄत' इतीटो दीर्घे 'सिचि च परस्मैपदेषु' इति बाध्यते ॥

तितीर्षति । तितरीषति तितरिषति—'वॄतो वा' इत्यधिकृत्य 'इट् सनि वा' इतीटो विकल्पनात् 'सनि ग्रहगुहोश्च' इति निषेधोऽत्र न भवति । इडभावे 'इको झल्' इति सनः

किच्चादगुणत्वे 'ऋत' इति इत्त्वरपरत्वयो 'हलि च' इति दीर्घे । इट्पक्षे 'वृत' इति दीर्घविकल्प ॥

तेतीर्यते । तातर्ति—अभ्यासस्योरदत्वे हलादिशेषे 'दीर्घोऽकित' इति दीर्घे । 'रुग्रिकौ च' इति रुग्रिग्रीको न भवन्ति, 'ऋतश्च' इति तपरकरणेन ऋकारान्तस्याङ्गस्याभ्यासे तद्विधानात् । तातीर्वे । तातिरति । तातर्षि । तातर्मि । तातीर्व—अगुणविषये इत्त्वरपरत्वे । हल्परत्वे तु दीर्घश्च । लोटि—तातर्तु । तातर्तात् । तातीर्ताम् । तातिरतु । तातीर्हि । ताततराणि । हितातडो ङित्त्वान्न गुण इतीत्त्वादि ॥

लङि तिप्सिपो हल्ङ्यादिलोपे अतात । अतातीर्ताम् । अतातरः । अत्र 'जुसि च' इति गुणेन परत्वादित्व बाध्यते ॥

तातीर्यात् । तातीर्याताम् । आशिषि सलोपाभावो विशेष—तातीर्यास्ताम् । इत्यादि ॥

तारयति । अतीतरत् ॥

व्यतितरते । व्यतितेरे । व्यतितारिता, व्यतितरीता । व्यतितारिष्यते, व्यतितरीष्यते । व्यतितरताम् । व्यतत तरत । व्यतितरेत । व्यतितारिषीष्ट । व्यतितीर्षीष्ट—'लिङ्सिचोरात्मनेपदेषु' इति ऋत इटो विकल्पनात् पक्षे इट् । तस्य च दीर्घत्व 'न लिङि' इति निषेधान्न भवति । इडभावे 'उश्च' इति लिङ्सिचो किंत्वादगुणत्व इत्त्वादि । लुङ्यपि पूर्ववत् सिच इडभावे क्त्वित्वयो व्यततीर्ष्ट इति । इट्पक्षे दीर्घविकल्पे—व्यततारिष्ट, व्यततरीष्ट इत्यादि । अथ

च दीर्घविकल्प प्रकृतस्येट इति चिण्वदिटो न भवति । तेन तारिता, तरिता, तरीता । तारिष्यते, तरिष्यते, तरीष्यते इति त्रीणि रूपाणि भवन्ति । लिङि तु शुद्धेऽपीट् पाक्षिक । तस्य च न दीर्घ इति तारिषीष्ट । तरिषीष्ट, तीर्षीष्ट । इति त्रीणि रूपाणि । लुङि लेकवचने अतारि । अन्यत्र चिण्वदिटि अतारिषाताम् । शुद्धे पुनरिटि दीर्घविकल्पनात् अतरिषाताम् । अतरीषाताम् । अयं चेट् 'लिङ्सिचोरात्मनेपदेषु' इति पक्षे न भवति । तदा 'उश्च' इति कित्त्वेत्वादौ अतीर्षाताम् इत्यपीत्येव चातूरूप्य भवति ॥

ध्वमि तु चिण्वदिटि शुद्धेटश्च दीर्घादीर्घयो 'विभाषेट' इति मूर्धन्यविकल्पनात् अतारिध्वम् । अतारिढ्वम् । अतरिध्वम् । अतरिढ्वम् । अतरीध्वम् । अतरीढ्वम् इति षड्रूपाणि । इडभावे तु नित्ये मूर्धन्ये अतीर्ढ्वम् इत्याहत्य सप्त रूपाणि ॥

रथन्तर साम—'सञ्ज्ञाया भृतॄवृजि' इति खच् ॥

अवतार —'अवेतॄस्त्रोर्घञ्' इति करणाधिकरणयोर्घञ् ॥

तीर्त्वा । तीर्ण । तीर्णवान्—'श्रयुक किति' इती निषेध । निष्ठाया इत्त्वरपरत्वदीर्घत्वेषु 'रदाभ्याम्' इति नत्वम् ॥

तीर्णि —'ऋकारल्वादिभ्य क्तिन्निष्ठावद् भवति' इति नत्वम् ॥

तरुण —'वृतॄदारिभ्य उनन्' इति उनन्प्रत्यय । क्व यस्तु तरुणिमा इतीमनिच प्रयुञ्जते । नास्य लक्षणमस्ति ॥

तरुणी—'वयसि प्रथमे' इति ङीप् ॥

तलुनी सुरा—'कपिलिकादीनां संज्ञाच्छन्दसोर्वा रो लमापद्यते' इति लत्वम् । 'नन्स्त्रनीकन्तरुणतलुनानामुपसङ्ख्यानम्' इति ङीप् । नन्स्त्रनीकः प्रत्ययः, इतरे प्रातिपदिके ॥

तरुः—'भृमृशी' इत्यादिना उप्रत्ययः ॥

तालु—'ओरश्च लः' इति ञुण्प्रत्यये रेफस्य च लत्वम् ॥

तीर्थम्—'पातृतुदि' इत्यादिना थके रुन इत्यादि ॥

तर्पः उत्साहः सूर्योऽभिलाषश्च—'पातृतुदि' इत्यादिना स ॥

तरणि—'अर्तिसृ' इत्यादिना अनिप्रत्ययः ॥

गुप गोपने । तिज निशाने । मान पूजायाम् ॥ वध बन्धने ॥ १५५–१५८ ॥

गुप गोपनकुत्सनयोः इति मैत्रेयः । एते च गुपादयः 'गुप्तिज्किद्भ्यः सन्' 'मान्बधदान्शान्भ्यो दीर्घश्चाभ्यासस्य' इति नित्यसन्नन्ताः । तथा च भाष्यम्—नैभ्यः प्राक्सन आत्मनेपदम्, नापि परस्मैपदं पश्याम इति । तथा च 'पूर्ववत्सनः' इत्यत्र वार्तिकं च 'पूर्वस्यात्मनेपददर्शनात् सन्नन्तात् आत्मनेपदमिति चेत् गुपादिष्वप्रसिद्धिः' इति । 'अयं च सन् गुपे' निन्दायाम् । तिजेः क्षमायाम् । माने जिज्ञासायाम् । बधे वैरूप्ये' इति वृत्तावुक्तत्वात् अन्यापठितेष्वर्थेषु न च सन् अस्ति । न चैवं केवलानां पठितेष्वर्थेषु प्रयोगः, पूर्वोक्तभाष्यवार्तिकविरोधात् । किं च भाष्ये अनुबन्धकरणसामर्थ्यात् अत एव ऊनं ङित्त्वं समुदायस्य विशेषकं भवतीति सन्नन्तादात्मने-

पदसमर्थनं च विरुध्येत। तथा निन्दादेरन्यत्र केवलानां गुपादीनां प्रयोगे तत्रैव अनुनन्धासञ्जनस्य आत्मनेपदार्थत्वेन चरितार्थत्वात् कथं सामर्थ्यम्, कथं वा ङनत्वम्[1]। एवं च गोपते। तेजते। इति स्वाम्युक्तं केवलात् तिङ्प्रयोगं प्रत्युक्तम्। अत्र नन्दि-मैत्रेयौ 'न ह्येतेभ्य' इत्यादिना भाष्येण तिङामभावं प्रतीयत इति निन्दादेरन्यत्र कृत्मुदाजह्रतुः। हरदत्तस्त्वेतत्नानुमन्यते। यदाह—'पूर्ववत्सन' इत्यत्र—कथं तर्हि जुगुप्सादे समुदायस्य अनुदात्तेत्त्वमत आह—अवयव इति। अवयवे ह्यचरितार्थं लिङ्गं सामर्थ्यात्समुदायस्य विशेषकं भवति। यद्येवं गोपयति तेजयति इत्यादावपि प्रसङ्गः। अथ यं समुदायं योऽवयवो न व्यभिचरति तत्र कृतं लिङ्गं तस्य विशेषकं भवति। णिजन्तं च व्यभिचरति, विनापि तेन जुगुप्सत इति गुपेः प्रयोगात् इत्युच्येत। यद्येवं सन्नन्तादपि न स्यात्, विनापि तेन गोपयतीति गुपेः प्रयोगात्। वक्तव्यो वा विशेषः। अय-मुच्यते; गुप गोपने इत्यस्य सन्निधौ ग्रहणं, तस्माच्च नित्यं सन्नेव भवति नापरः प्रत्ययः। गोपायतीत्यादिस्तु प्रयोगो गुपूरक्षणे इत्यस्य। सचान्य एव। अवश्यं चैतदेव विज्ञेयम्—अन्य एव सन्प्रकृतिः तस्माच्च सन्नेव भवतीति। अन्यथा—निन्दाया अन्यत्र यथा णिच् भवति तथा ल्डादिरपि स्यात्। एवं तिजिप्रभृतयोऽपि क्षमाद्यर्थे यत्र सन्निप्यन्ते तत्रानुदात्तेतो नित्यसन्नन्ताश्च। क्षमादिभ्योऽन्यत्र तु यत्र णिजिष्यते तत्राननुबन्धका एव चुरादौ पठितव्या इति। अत्रैव मते 'अवयवे कृतं लिङ्गं' इति भाष्योपपत्तिः। यदि हि कृतं स्युः तर्हि अनुदात्तेत्त्वं पुनर्थं स्यात् इति कथमकृतार्थत्वोक्तिः॥

[1] अनुबन्धत्वम्.

अथोदाहरणानि—जुगुप्सते । जुगुप्साञ्चक्रे । जुगुप्सिता । जुगुप्सिष्यते । जुगुप्सताम् । अजुगुप्सत । जुगुप्सेत । जुगुप्सिषीष्ट । अजुगुप्सिष्ट—अत्राम्य सनो धातुसंज्ञव्देनाविधानात् अनार्धधातुकत्वान्नेड् गुणौ । एवं तितिक्षते इत्यादि ॥

मीमांसते—इत्यादौ 'मान्बध' इत्यभ्यासस्य दीर्घ । अयं च 'अभ्यासविकारेष्वपवादा नोत्सर्गान्विधीन् बाधन्ते' इति अभ्यासस्य इत्वादिदेशेष्वकर्तव्येषु कृतेष्वेव । एवं बीभत्सते इत्यादावपि । अत्र 'एकाचो बश' इति बकारस्य भकार । धकारस्य 'खरि च' इति चर्त्वं तकार ॥

गोपायतीति रक्षणे गतम् ॥

गुपादयश्चत्वार एते अनुदात्तेतः ।

रभ राभस्ये ॥ ९५९ ॥

राभस्यमुपक्रम । एतदादयो ह्रदत्यन्ता अनुदात्ता अनुदात्तेत ॥

आरभते । आरेभे । आरेभिषे । आरेभिमहे—क्रादिनियमादिट् । एत्वाभ्यासलोपौ ॥

आरब्ध—'झषस्तथो' इति धत्वे 'झलां जश् झशि' इति जश्त्वं भकारस्य बकार । आरप्स्यते—'खरि च' इति चर्त्वम् । आरभताम् । आरभत । आशिषि—आरप्सीष्ट । आरब्ध—सिज्लोपधत्वजश्त्वे ॥

आरिप्सते—'सनिमीमा' इत्यादिना अच इस्, 'स्को' इति सलोप, 'अत्रलोप' इत्यभ्यासलोप ॥

आरारभ्यते । आरारम्भीति, आरारब्धि । ईडसे 'रभेरशब्लिटोः' इति शब्लिड्भ्यामन्यत्र अजादौ नुम्विधानान्नुमि अनुस्वारपरसवर्णौ । **आरारब्धः । आरारभति**—अत्र अङ्गे अजादित्वात् कृतस्य नुम 'अनिदिताम्' इति नलोपः । **आरारम्भाणि । आरारम्भाव । आरारम्भाम** । आडजादित्वान्नुम् । पित्त्वान्नलोपाभावः । लङि तिप्सिपोः हल्ङ्यादिलोपे जश्त्वचर्त्वयोः—**आरारप्** ॥

आरम्भयति । आररम्भत् । अत्र परामपि वृद्धिं नित्यत्वान्नुम् बाधते ॥

आरम्भः—आरम्भणम्—अजादित्वान्नुम् ॥

रम्भा—पचाद्यचि टाप् ॥

रभसः—'अत्यवि' इत्यादिना असच्, बाहुलकान्नुमभावः । राभस्य इति निपातनात् वा ॥

डु लभष् प्राप्तौ ॥ ९६० ॥

लभते—इत्यादि सर्वं रभतिवत् । अस्यापि शब्लिड्वर्जिते अजादौ 'लभेश्च' इति नुम् ॥

आलम्भ्या गौः—'आङो यि' इति आङ्पूर्वाल्लभेर्यकारादौ नुम् । अत्र यीत्यस्य विषयसप्तमीत्वात् प्रागेव प्रत्ययोत्पत्तेः नुमि अदुपधत्वाभावात् 'पोरदुपधात्' इति यत्नेति ण्यद्भवति । ण्यद्यतोश्च स्वरे विशेष । ण्यति 'गतिकारकोपपदात्कृत्' इति कृदन्तोत्तरपदप्रकृतिस्वरे 'तित्स्वरितम्' इति स्वरितत्वं भवति ।

यति तु उत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वेन 'यतोऽनाव' इति यदन्त द्व्यच्कमाद्युदात्त स्यात् । अत्र च विषयसप्तमीत्व 'इदितो नुम् धातो' इत्यत धातोरित्यनुवृत्त्या भाष्ये प्रतिपादितम् ॥

उपलम्भ्या विद्या—'उपात्प्रशसायाम्' इति लभे यत्-प्रत्ययविषये नुम् । अत्र धात्वर्थस्य प्राप्ते प्रशसापादनद्वारेण वा प्राप्यमाणद्वारेण वा प्रशसाया अन्यत्र नुमभावात् 'पोरदुपधात्' इति यति 'उपलभ्यमस्मात् वृषलात् किंचित्' इति भवति । अत्रापि ण्यद्यतो स्वरे विशेष ॥

ईषत्प्रलम्भ । सुप्रलम्भ —'उपसर्गात् खल्घञो' इति नुम् । 'लभेश्च' इति सिद्धे वचनमिद नियमार्थ—खल्घञोरजाद्योर्यदि भवति उपसर्गात्परस्यैवेति । तेन ईषल्लभ । लाभ इत्यत्र नुम्न भवति ॥

सुलभ । दुर्लभ । सुलाभः । दुर्लभ । इत्यत्र तु उपसर्गात्परत्वेऽपि 'न सुदुर्भ्यां केवलाभ्याम्' इति नुन्निषेध । अत्र केवलशब्दग्रहणोपात्ताभ्या सुदुर्भ्यामन्यस्य सजातीयोपसर्गस्याभावमाह । तेन सुदुर्भ्यामन्योपसर्गरहितस्य लभे खल्-घञोर्नुम्न भवतीति सूत्रार्थ । उपसर्गान्तरयोगे तु अतिसुलम्भ इति नुम् भवत्येव ॥

सुदुर्लभम् । अतिसुलभम् । सुदुर्लभः । अतिदुर्लभः— इति प्रयोगास्तु 'सु पूजायाम्' 'अतिरतिक्रमणे च' इति स्वत्यो कर्मप्रवचनीयत्वे द्रष्टव्या । अतिक्रमण फलप्राप्तावपि क्रियाऽनुपरति । उक्तेषु सर्वेषूदाहरणेषु खल्घञोर्न बाध, विषयभेदात् कर्मणि खल् भावे तु घञिति । यद्वा—सुरत्र क्षेपे, यथा–

'सुषिक्त किं तवात्र' इति । दुर्निन्दायां, यथा—दुर्ब्राह्मण इति । तेन कृच्छ्राकृच्छ्रार्थत्वाभावात् खलभावः ॥

अलाभि, अलम्भि । लाभलाभं, लम्भलम्भं—'विभाषा चिण्णमुलोः' इति लभेः नुम्विकल्पः । व्यवस्थितविभाषा विज्ञानात् सोपसर्गस्य नित्यं नुम्भवति—प्रालम्भि । प्रलम्भंप्रलम्भमिति ॥

लाभेन निर्वृत्तं लब्धिमं—'ड्वितः क्त्रिः' 'क्त्रेर्मम्नित्यम्' इति मप् ॥

षित्त्वादङ्—लभा । लब्धिः—'क्तिन्नावादिभ्यः' इति क्तिन् ॥

ष्वञ्ज परिष्वङ्गे ॥ ९६१ ॥

स्वजते—'दंशसञ्जस्वञ्जां शपि' इति अनुनासिकलोपः । सस्वजे । सस्वञ्जे । सस्वजिषे, सस्वञ्जिषे—'इन्धिभवतिभ्यां' इत्यत्र 'श्रन्थिग्रन्थिदम्भिस्वञ्जीनां वेति वक्तव्यम्' इति लिटः कित्त्वविकल्पनात् पक्षे अनुनासिकलोपः । तथा च 'सदिस्वञ्ज्योः' इत्यत्र वृत्तितद्व्याख्यानेषु स्वञ्जेः संयोगान्तादपि लिटो विभाषा कित्त्वमिच्छन्तीति ॥

स्वङ्क्ता । स्वङ्क्ष्यते । स्वजताम् । अस्वजत । स्वजेत । स्वङ्क्षीष्ट । अस्वङ्क्त ॥

सिस्वङ्क्षते—'स्तौतिण्योरेव' इत्यषत्वम् । सास्वज्यते । सास्वजीति, सास्वङ्क्ति । सास्वक्त । सास्वजति । लोटि

हौ—सास्वञ्च । लुङि निष्पिषोः हल्ङ्यादिलोपे संयोगान्तलोपे च—असास्वन् ॥

स्वञ्जयति । असस्वञ्जत् ॥

प्रतिष्वजते—'उपसर्गात्सुनोति' इत्यादिना षत्वम् । प्रत्यष्वङ्क—'प्राक्सितादड्व्यवायेऽपि' इति षत्वम् । परिष्वजते । निष्वजते । विष्वजते 'परिनिविभ्यः' इत्यादिना षत्वम् । 'उपसर्गात्सुनोति' इत्यादिना सिद्धे सुस्वञ्जयोरुपादानं 'सिवादीनां वाऽड्व्यवायेऽपि' इति परिनिविभ्यः परत्वे अड्व्यवाये सिवादित्वादनयोः षत्वविकल्पो यथा स्यादिति । तेन पर्यष्वजत, पर्यस्वजत इत्याद्युभयं भवति । प्रतिषस्वजे प्रतिपस्वजे । परिषस्वजे । परिपस्वजे इत्यादौ 'स्थादिष्वभ्यासेन' इत्यभ्यासात् परस्य मार्म षत्वं 'सदिष्वञ्जयोः परस्य लिटि' इति निवार्यते ॥

हद पुरीषोत्सर्गे ॥ ९६२ ॥

हदते । जहदे । जहदिषे । हत्ता । हत्स्यते । हदताम् । अहदत । हदेत । हत्सीष्ट । अहत्त ॥

जिहत्सते । जाहद्यते । जाहदीति, जाहत्ति ॥

हादयति । अजीहदत् ॥

हत्त्वा । हन्न—'रदाभ्याम्' इति नत्वम् ॥

रमादयश्चत्वारोऽनुदात्ता अनुदात्तेतः । नन्दीनु हदि विभाषाऽनुदात्तेनमाह ॥

ञि क्ष्विदा अव्यक्ते शब्दे ॥ ९६३ ॥

अयमुदात्त उदात्तेत् । क्ष्वेदति । चिक्ष्वेद । चिक्ष्विदिथ । चिक्ष्विदिव । तासौ नित्यानिटो भारद्वाजनियम इत्युक्तम् ॥.

क्ष्वेदिता । क्ष्वेदिष्यति । क्ष्वेदतु । अक्ष्वेदत् । क्ष्वेदेत् । क्ष्विद्यात् । अक्ष्वेदीत् ॥

चिक्ष्विदिषति, चिक्ष्वेदिषति—'रलो व्युपधात्' इति किचविकल्प । चेक्ष्विद्यते । चेक्ष्वेत्ति ॥

क्ष्वेदयति । अचिक्ष्विदत् ॥

क्ष्वेदित्वा, क्ष्विदित्वा । क्ष्विण्ण —'ञित क्त' इति वर्तमाने क्त 'आदितश्च' इति इडभाव । 'रदाभ्याम्' इति निष्ठानत्वम् । क्ष्विण्णमनेन, क्ष्वेदितमनेन । प्रक्ष्विण्णः, प्रक्ष्वेदितः—'विभाषा भावादिकर्मणो' इतीड्विकल्प । 'निष्ठा शीङ् स्विदिमिदिक्ष्विदिधृष' इति सेटो निष्ठाया अकित्त्वाद्गुण ॥

ञिक्ष्विदास्नेहनमोचनयोरिति दिवादौ ॥

स्कन्दिर् गतिशोषणयोः ॥ ९६४ ॥

इतो मिदान्ता उदात्तेतोऽनुदात्ता । स्कन्दति । चस्कन्द । चस्कन्दिथ, चस्कन्थ । चस्कन्दिव—क्रादिनियमादिट् । थलि तु भारद्वाजनियमाद्विकल्प ॥

स्कन्ता । स्कन्त्स्यति । स्कन्दतु । अस्कन्दत् । स्कन्देत् । स्कद्यात्—'क्ङिदाशिषि' इति किच्वात् 'अनिदिताम्' इति नलोप । अस्कदत् । अस्कदताम्—'इरितो वा' इति वाऽङि नलोप । अङोऽभावे—अस्कान्त्सीत् । अस्कान्ताम् । अ-

स्कान्त्सु:—'वदव्रज' इति वृद्धि: । अनजादौ 'झलो झलि' इति सिज्लोप: ॥

चिस्कन्तमति । चनीस्कद्यते—'नीग्वञ्चु' इत्यादिना नीक् । चनीस्कन्दीति, चनीस्कान्ति । चनीस्कत्त: । चनीस्कदीति । स्कन्दयति । अचस्कन्दत् ॥

गेहावस्कन्दमास्ते—'विशिपति' इत्यादिना णमुल् । तृतीयाप्रभृतित्वात् वा समास: । तेनैवोक्तत्वात् नित्यवीप्सयो: न द्विर्वचनम् । असमासे वीप्सायां द्रव्यवचनस्य द्विर्वचनं, नित्यत्वे क्रियावचनस्येति गेहंगेहमवस्कन्दम् । गेहमवस्कन्दमवस्कन्दमिति । क्रियाभेदे क्त्वाऽपीष्यते इत्युक्तत्वात्—गेहंगेहमवस्कन्द्य इत्याद्यपि भवति ॥

विष्कन्ता, विस्कन्ता—'वेस्कन्देरनिष्ठायाम्' इति वा षत्वम् । 'अनिष्ठायां' इति पर्युदासात् ननिवयुक्तन्यायेन क्त्वेवाऽयं विकल्प: । तथा वृत्तिकारेणापि पर्युदासो व्याख्यात:, क्तवत्वोदाहृता: । निष्ठाया विस्कन्न:—'रदाभ्याम्' इति निष्ठानत्वम् । परिष्कन्ता, परिस्कन्ता—'परेश्च' इति वा षत्वम् । पृथग्योगकरणात् अनिष्ठाया इति नानुवर्तत इति वृत्ति: । तेन परिष्कण्ण, परिस्कन्न इति भवति । अत एव पर्युदासाभावात्, ननिवयुक्तन्यायो नास्तीति तिङ्यपि भवत्येव विकल्प: परिष्कन्दति, परिस्कन्दति इति ॥

परिस्कन्द:—'परिस्कन्द: प्राच्यभरतेषु' इत्यषत्वमस्य प्रयोगस्य प्राच्यभरतविषयत्वे ॥

स्कन्त्वा । प्रस्कन्द्य—'नित्यस्कन्दिस्यन्दो:' इति नलोपाभाव: ॥

उत्कन्दो नाम रोगः—'उदस्थास्थम्भोः' इत्यत्र 'रोगे-चेति वक्तव्यम्' इति वचनात् स्कन्देः सकारस्य पूर्वसवर्ण-स्तकारो भवति ॥

यभ विपरीतमैथुने ॥ ९६५ ॥

विपरीत इति विपरीतानुष्ठित इत्यर्थ इति मैत्रेयः । पुरुष-कारे तु यभ विपरीते[1] मैथुने इति विपरीत इति यभेरर्थ इति। क्वचित्पठ्यते यभ मैथुने इति । यभति । ययाभ । येभतुः। येभिथ, ययब्ध । येभिव—क्रादिनियमान्नित्यमिट् । थलि भरद्वाजनियमात् विकल्प ॥

यब्धा । यप्स्यति । यभतु । अयभत् । यभेत् । य-भ्यात् । अयाप्सीत् । अयाब्धाम् ॥

यियप्सति । यायभ्यते । यायब्धि ॥

याभयति । अयीयभत् ॥

यब्ध्वा । यब्धम् । यभ्यम्—'पोरदुपधात्' इति यत् ॥

जभेत्येके इति मैत्रेय । जभ च इति धनपालकाश्यपौ । जप जभ इति शाकटायन । तत्र जभे पाठो न्यासपदमञ्जरीकृतो-रनभिमत । सति ह्यस्मिन् 'लुपसदचरजपजभदहदशभञ्जपशां च' 'रधिजभोरचि' इत्यादौ जभजृम्भीतिवद्गुमप्युपाददीयाताम्। किञ्च—इह जभे पाठेऽनेनाप्यनिटा भाव्यत्वात्

रभिश्च मान्तेष्वथ मैथुने यभि

ततस्तृतीयो लभिरेव नेतरः ।

[1] विपरीतो

इति व्याघ्रभूतिवचनेनापि विरोधस्स्यात् । तृतीयश्च यमिरेव, तत्र वृत्तौ यच्छेत्युदाहरणात् ॥

जम्भन इति गात्रविनामे गत ॥

णम प्रह्वत्वे ॥ ९६६ ॥

नमति । ननाम । नेमतुः । नेमिथ, ननन्थ । नन्ता । नंस्यति । नमतु । अनमत् । नमेत् । नम्यात् । अनंसीत् । अनंसिष्टाम्—'यमरमनमाताम्' इति सगिटौ परस्मैपदे ॥

निनंसति । नंनम्यते । नंनमीति, नंनन्ति । नंनतः । नंनमति । नंनन्तः । नंनम्यः—'म्वोश्च' इति मकारस्य नत्वम् । लङि—अनंनन् । अनन्नताम्—'मोनोधातो' इति पदान्ते नत्वम् ॥

नमयति, नामयति—'ज्वलह्वलह्मलनमामनुपसर्गाद्वा' इति मित्त्वविकल्पः । सोपसर्गात्तु अमन्तत्वान्नित्यं मित्त्वं—प्रणमयति । 'उपसर्गादसमासेऽपि' इति णत्वम् । अनीनमत् । नमते दण्डः स्वयमेव । अनंस्त दण्डः स्वयमेव—'न दुहस्नुनमाम्' इति यक्चिणोः निषेध ॥

नम्रः—'नमिकम्पि' इति रः । नेमिः—'भापाया घाञ्कृसृगमिजनिनमिभ्यः' इति क्विकिनोरन्यतर । तस्य लिङ्वद्भावादेत्वाभ्यासलोपौ ॥

नतम्—'अनुदात्तोपदेश' इत्यनुनासिकलोप ॥

प्रणत्य, प्रणम्य—'वा ल्यपि' इत्यनुनासिकलोपविकल्पः ॥

नून् नमयतीति नूनमो नाम कश्चित्—'क्षुभ्नादिषु च' इति णत्वाभाव ॥

नम —असुन् ॥

नमस्यति देवान्, पूजयतीत्यर्थ —'नमोवरिवश्चित्रड क्यच्' इति क्यच् । नमस पूजाया इति तत्र वृत्ति ॥

नमस्कृत्य, नमःकृत्वा—'साक्षात्प्रभृतीनि च' इति कृञ्योगे पक्षे गतिसंज्ञा । गतित्वे 'कुगति' इति समास । 'नमस्पुरसोर्गत्यो' इति विसर्जनीयस्य सत्व न ॥

नमो देवेभ्य —'नमस्स्वस्तिस्वाहास्वधालंवषड्योगाच्च' इति नमोयुक्ताच्चतुर्थी ॥

नाकु —वल्मीक । 'फलिपाटिनमि' इत्यादिना उप्रत्ययो नाकादेशश्च ॥

नप्ता—'नप्तृनेष्ट्' इत्यादिना तृनि मकारस्य पकारो निपात्यते नप्तारा इत्यादौ असम्बुद्धौ सर्वनामस्थाने 'अप्तृन्' इत्यादिनोपधादीर्घ ॥

गम्लृ सृप्लृ गतौ ॥ ९६७-९६८ ॥

गच्छति—'इषुगमियमा छ' इति इत्संज्ञकशकारादौ शपि छत्वे तुक् । जगाम । जग्मतु । जगन्थ, जगमिथ । जग्मिव । जग्मिम । क्रादिनियमादिट् । थलि भारद्वाजनियमात् विकल्प । ङितोरजाद्यो 'गमहन' इत्युपधालोपे तस्य 'द्विर्वचनेऽचि' इति स्थानिवत्त्वात् द्विर्वचनम् ॥

गन्ता । गमिष्यति—'गमेरिट् परस्मैपदेषु' इति सकारादेरिट्। गच्छतु। अगच्छत्। गच्छेत्। आशिषि—गम्यात्। अगमत्—लृदित्त्वादङ्, 'गमहन' इत्यत्र अनङीति पर्युदासात् नोपधालोप ॥

जिगमिषति। जिगमिष त्व—इत्यत्र हेतुना लुप्तत्वात् परस्मैपदाभावेऽपि भाष्यवार्तिकयो 'सिद्ध तु गमेरात्मनेपदेन समानपदस्थस्येट प्रतिषेधात्' इति न्यासान्तरेण आत्मनेपदेन समानपदस्थस्य गमेस्सकारादेरिण्णिषेधात् इड्भवति। एव जिगमिषिता इत्यादौ कृत्यपीड्भवति। इह च भाष्य वार्तिक च आत्मनेपदेऽपीण्णिषेधे सिद्ध एव आरभ्यमाणमर्थादन्यत्रेट् बोधयति। अत एव भाष्यवार्तिकविरोधात् 'गमेरिट्' इत्यत्र परस्मपदग्रहण गम्यु पलक्षणार्थं परस्मैपदेषु योगमिष्टट इति पदशेषकारदर्शनमुपेक्ष्यम्। वृत्तावय पक्ष प्रतिक्षेपार्थमेव उपक्षिप्त। यदाह तत्र हरदत्त—न पुनरय पक्षः स्थापितो भाष्यवार्तिकविरोधादिति। क पुनरत्र फलभेद। उच्यते—सपूर्वस्याकर्मकस्य गमे 'समोगमृच्छि' इत्यात्मनेपदित्वात् परस्मैपदेष्वदर्शनात् सजिगमिषितेत्यादौ इण्नस्यात्। तथा जिगमिषाचक्रे इत्यत्र भावकर्मविषयस्य गमे परस्मैपदेष्वदर्शनात् इण्नस्यात्। अथ मत—परस्मैपदेषु दृष्ट एव गमि उपसर्गादिवशेनात्मनेपदेऽपीति इड्भविष्यतीति। तर्ह्यस्य गमे सर्वत्रेट् स्यात्। 'गस्यते स विशेष' इति भाष्यप्रयोगश्च विरुध्यते। कथ तर्हि आत्मनेपदेन समानपदस्थस्येण्णिषेधे जिगमिषिनेत्याचराति जिगमिषयत्रीयते इति हरदत्तादय। बहिरङ्गत्वादात्मनेपदस्य प्रतिषेधाभाव इति। अय च प्रकारोऽस्माभि क्रमतावुपपादित ॥

जङ्गम्यते—'नित्यं कौटिल्ये गतौ' इति गतिवचनत्वात् कौटिल्य एव यङ्। 'नुगतः' इत्यभ्यासस्य नुक्यनुस्वारपरसवर्णौ॥

जङ्गमीति, जङ्गन्ति। जङ्गत—'अनुदात्तोपदेश' इत्यनुनासिकलोपः। जङ्गमति। प्रकृतिग्रहणन्यायेन 'गमहन' इत्युपधालोपः। जङ्गन्मि। जङ्गन्वः। जङ्गन्म—'म्वोश्च' इति नत्वम्। जङ्गहि—इत्यत्र अनुनासिकलोपे तस्य 'असिद्धवदत्र' इत्यसिद्धत्वात् 'अतो हेः' इति लुङ्नाति। अत्र सुधाकरः—अनुदात्तोपदेशा यम्यादय इति यम्यादिं गणत्वेन निर्देशात् 'निर्दिष्ट यद्गणेन च' इत्यनुनासिकलोपाभावमुक्त्वा यदा धातुपाठ एव गणः तदा भवितव्यमेव लोपेनेत्याह 'हन्तेर्न' इत्यत्र जङ्गहीत्युदाहरणे। न्यासकारोपि व्याख्यातृनिर्देशेन गणनिर्देशं नानुमन्यते। अत एव न्याससुधाकरविरोधात् 'तिपाशपा' इत्यत्र यत्रोपदेशग्रहणमिति यः क्वचित्पाठः स उपेक्ष्यः। अजङ्गन्—'मोनोधातोः' इति नत्वम्॥

गमयति। अजीगमत् ग्रामं देवदत्तं यज्ञदत्तः ग्रामायेति वा। 'गतिबुद्धि' इति प्रयोज्यस्य कर्मत्वम्। अत्र 'गत्यर्थकर्मणि' इति ज्ञानात् द्वितीयाचतुर्थ्यौ। ग्रामश्चात्र गमेरेव कर्म यतो ग्रामकर्मिकाया गतेः प्रेप्यते ग्रामं गच्छेति, प्रयोज्यस्तु ण्यन्तस्य कर्म न गमेरिति न तत्र चतुर्थी भवति। अत्र कर्मणि लादयो 'ण्यन्ते कर्तुश्च कर्मणः' इत्यभिधानात् प्रयोज्ये भवन्ति गम्यते ग्रामं देवदत्तः। गमयितव्य इत्यादि। अत्र कृद्योगलक्षणा षष्ठी 'गत्यर्थकर्मणि' इत्यत्र चतुर्थी चेति वक्तव्ये द्वितीयाग्रहणात् बाध्यते। यद्वा—कृत्यानां इत्यत्र योगविभागेन 'उभयप्राप्तौ कृत्ये षष्ठी न' इत्युक्तत्वात् कर्तृवत् कर्मण्यपि षष्ठ्या नैव प्रसङ्गः। ग्रामं गन्ता गमयिता इत्यादौ तु पुनर्द्वितीया

याग्रहणादेव षष्ठ्या बाधः। 'अत्रानध्वनि' इति पर्युदासात् अध्ववचनेभ्यो यथायोगं द्वितीयाषष्ठ्यावेव भवतः—**अध्वानं गच्छति पन्थानं गच्छति अध्वनो गन्ता पथो गन्ता** इति। अथ चानध्वनीति प्रतिषेधः 'आस्थितप्रतिषेधश्चायं विज्ञेयः' इति वृत्तावुक्तत्वात् आस्थितविषयः। आस्थितः प्रथममेव स्वीकृतः। तेन यदा उत्पथेन पन्थानं गच्छति तदा ग्रामादिवत् द्वितीयाचतुर्थ्यौ द्वे अप्युदाहार्ये द्वितीयया षष्ठ्या बाधोऽपि। चेष्टाग्रहणं **मनसा पाटलिपुत्रं गच्छति** इत्यादौ चतुर्थीनिवृत्त्यर्थम्। **आगमयते माणवकः** कालं हरति न त्वरते इत्यर्थे 'आगमेः क्षमायामात्मनेपदं वक्तव्यम्' इति ण्यन्तात्तङ्। क्षमा उपेक्षा कालहरणमिति वृत्तिः। ण्यन्त एवायमत्रार्थे वर्तत इति तस्यैवोदाहरणम्॥

सङ्गच्छते—'समोगम्यृच्छि' इत्यकर्मकात् सङ्गमे तङ्। **सञ्जग्मे। सञ्जग्माते।** 'गमहन' इत्युपधालोपः। **सङ्गन्ता। सङ्गंस्यते। सङ्गच्छताम्। समगच्छत। सङ्गच्छेत।** आशिषि—**सङ्गंसीष्ट, सङ्गसीष्ट।** लुङि—**समगत, समगंस्त। समगंसाताम्**—'वा गमः' इति झलादौर्लिङ्सिचोः आत्मनेपदविषययोः वा किन्त्वे तदाश्रयः 'अनुदात्तोपदेश' इत्यनुनासिकलोपः। सलि 'ह्रस्वादङ्गात्' इति सिज्लोपः। न चास्मात्पूर्वं 'अतो लोपः' इत्यल्लोपस्य प्रसङ्गः, आर्धधातुकोपदेशे अनकारान्तत्वात्, 'असिद्धवदत्र' इत्यनुनासिकलोपस्यासिद्धत्वात् वा सर्वत्र गमेरात्मनेपदेन समानपदस्थत्वात् सकारादेरिडभावः। **सञ्जिगंसते**—अत्र 'अज्झन' इति दीर्घो न भवति, अजादेशस्य गमेर्ग्रहणात्। यत्तु तरङ्गिण्यां दीर्घप्रदर्शनं तत् 'गमेर्दीर्घे इङ्ग्रहणम्। अग्रहणे ह्यनादेशस्यापि दीर्घत्वप्रसङ्गः' इति वार्तिकविरोधादुपेक्ष्यम्॥

गम्यम्—'पोरदुपधात्' इति यत् ॥

सुतङ्गमो नाम कश्चित्—'गमश्च' इति सुप्युपपदे संज्ञायां खच्, 'अरुर्द्विषदजन्तस्य' इति पूर्वपदस्य मुमागमः ॥

सुतङ्गमेन निर्वृत्तः सौतङ्गमिः—'वुञ्छण्कठजिलसेनिरढञ्ण्ययफक्फिञिञ्ञ्यकक्ठकोरीहणकृशाश्वर्ष्यकुमुदकाशतृणप्रेक्षाश्मसखिसंकाश-बलपक्षकर्णसुतङ्गमप्रगदिन्वराहकुमुदादिभ्यः' इति यथासङ्ख्यात् सुतङ्गमादेश्चातुरर्थिक इञ् ॥

अन्तगः—'अन्तात्यन्ताध्वदूरपारसर्वानन्तेषु डः' इति अन्तादिषु कर्मसूपपदेषु गमेर्डः । टित्त्वसामर्थ्यादभत्वेऽपि टिलोपः । एवं असन्तगः इत्युदाहार्यम् ॥

सर्वत्रगः । पन्नगः—'सर्वत्रपन्नयोरुपसंख्यानम्' इति डः । उरसा गच्छतीति उरगः—'उरसो लोपश्च' इति डप्रत्ययः, उरसः सलोपश्च । सुखेन गच्छन्त्यस्मिन् सुगः । एवं दुर्गः । 'सुदुरोरधिकरणे' इति डः । अत्र न्यासे वासरूपविधिना पक्षे ल्युडप्युक्तः । तदयुक्तम् । 'क्तल्युट्तुमुन्खलर्थेषु वासरूपविधिः प्रतिषेधः' इत्युक्तत्वात् अधिकरणादन्यत्र सुगमः इति खलेव भवति । निर्गच्छन्त्यत्रेति निर्गः देशः—'निसो देशे' इति डः । देशादन्यत्र निर्गमनमिति ल्युड्भवति । ग्रामगः—'डोऽन्यत्रापि दृश्यते' इति डः । मितं गच्छतीति मितङ्गमः हस्ती—'खच्प्रकरणे गमेस्सुप्युपसङ्ख्यानम्' इति खच् । विहङ्गमः—'विहायसो विह च' इति खचि विहायसश्च विहादेशे मुमागमः । विहङ्गः—'खच्च डिद्वा वक्तव्यः' इति खचो वा डित्त्वाट्टिलोपः ।

विहगः—'डे च विहायसो विहादेशः' इति विहादेशः । अस्मादेवानुवादात् 'डोऽन्यत्रापि दृश्यते' इति वा डः ॥

गामुकः—'लषपतपद' इत्यादिना उकञ् ॥

गत्वरः—'गत्वरश्च' इति क्वरपि अनुनासिकलोपो निपात्यते । गत्वरी—'टिड्ढाणञ्' इत्यादिना ङीप् ॥

जग्मिः—'भाषायां धाञ्कृसृजनिगमि' इति किकिनोरन्यतरस्मिन् उपधालोपः । लिड्वद्भावात् द्विर्वचनम् ॥

जगत्—'द्युतिगमिजुहोतीनां द्वे च' इति क्वौ द्विर्वचनम् । 'गमः क्वौ' इत्यनुनासिकलोपः । स्त्रियां 'वर्तमाने पृषद्बृहन्महज्जगच्छतृवच्च' इति शतृवद्भावात् ङीप्, उत्सादिषु जगतीति पाठाद्वा । जगत्या अपत्यादि जागतं—'उत्सादिभ्योऽञ्' इति प्राग्दीव्यतीयोऽञ्प्रत्ययः । जगत इदं जागतम् इत्यत्र अचामदेरचो वृद्ध्या उपधालक्षणा वृद्धिर्बाध्यते इति वृत्तिः ॥

[illegible]येव जागतं छन्दः—'छन्दसः प्रत्ययविधाने नपुंसके स्व[illegible] [illegible] च' इत्यण् ॥

अ[illegible] [illegible]न्येभ्योऽपि दृश्यते' इति क्विपि अनुनासि[illegible]

अग्रे गच्छ[illegible] [illegible]—'ऊङ् च गमादीनां' इति क्वौ अनुनासिकलोपे, अ[illegible]रस्योकारः । अयं च धातोरूकार इति अग्रेग्वौ इत्यादावुवङादेशे प्राप्ते 'ओस्सुपि' इति यण् । 'तत्पुरुषे कृति' इत्यलुक् ॥

गोः पुरीषम्—गोमयम्—'गोश्च पुरीषे' इति मयट्॥

गवे हितं गव्यम्—'उगवादिभ्यो यत्' इति प्राक्क्रीतीयो यत्॥

गोर्निमित्तं संयोग उत्पातो वा गव्यः—प्राणिनां शुभस्य अशुभस्य वा सूचको महाभूतविकार उत्पातः। 'गोद्व्यचो सङ्ख्यापरिमाणाश्वादेर्यत्' इति यत्। गोशब्दात्सङ्ख्यापरिमाणाश्वादिवर्जितात् द्व्यचश्च तस्य निमित्तं संयोग उत्पातो वा इति विषये यदिति सूत्रार्थः॥

गोरिदं गव्यम्—'सर्वत्र गोरजादिप्रत्ययप्रसङ्गे यत्प्रत्ययः' इति प्राग्दीव्यतीये चार्थे यत्। एवं च तत्रतत्रार्थे सूत्रेण यद्विधानं प्रपञ्चार्थं भवति॥

दाराश्च गावश्च दारगवम्—द्वन्द्वात् 'अचतुर' इत्यादावचि निपातितम्॥

अनुगवं शकटम्। गौर्यथा आयतः तथाऽऽयत इत्यर्थः। 'अनुगवमायामे' इति अनुगुशब्दादचि निपात्यते। इह आयामशब्द अर्शआद्यजन्त तद्वतिवर्तते। अनुगुशब्दश्चायं 'यस्य चायाम' इत्यव्ययीभाव। अनुर्यस्यायामवाची तेन अन्यस्यायामवतो लक्षणभूतेन समस्यत इति सूत्रार्थ। इह च गोरायाम शकटायामस्य लक्षण भवति॥

आगवीनः। गवा भृतो य आगतस्य प्रत्यर्पणात्कर्म करोति। स एवमुच्यते। आगवीन इति आगुशब्दात् कर्मकरिणि खप्-

त्यये निपात्यते । आगुशब्दश्च, 'आङ्मर्यादाभिविध्योः' इति इह आङो मर्यादावचनस्य पञ्चम्यन्तेन गोशब्देन गो प्रत्यर्पणे वर्तमानेनाव्ययीभावे पञ्चमी च 'आङ्मर्यादावचने' इत्याङः कर्म प्रवचनीयत्वे तद्युक्तात् 'पञ्चम्यपाङ्परिभिः' इति विधीयते ॥

गोः पश्चात् अनुगु—'अव्ययं विभक्ति' इत्यादिना पश्चादर्थेऽव्ययी भावः ॥

अनुगु अलं पर्याप्तं गन्तुं शीलमस्य अनुगवीनो गोपालकः—'अनुग्वलं गामी' इति क्रियाविशेषणात् द्वितीयान्तात् अलङ्गामीत्यर्थे खः ॥

तिष्ठन्ति गावो यस्मिन्काले दोहना*य स कालस्तिष्ठद्गु । वहन्ति आगच्छन्ति गावो दोहनाय यस्मिन्सकाल वहद्गु । आयन्ति यस्मिन् काले दोहनाय सकालः आयतीगवम् । 'तिष्ठद्गु प्रभृतीनि च' इत्यव्ययीभावे निपात्यन्ते ॥

परमगवः—'सन्महत्परम' इति तत्पुरुषे, 'गोऽरतद्धितलुकि' इति समासान्तः टच् । टित्वात् स्त्रियाम्—परमगवी । 'अतद्धितलुकि' इति वचनात् पञ्चभिर्गोभिः क्रीतः पञ्चगु पटः इत्यत्र टच्न भवति । अत्र हि—'आर्हादगोपुच्छसङ्ख्यापरिमाणाट्ठक्' इति गोपुच्छादिव्यतिरिक्तात् प्रातिपदिकात् यथायथं समर्थविभक्तियुक्तात् आर्हीयेष्वर्थेषु विहितस्य ठकः 'अध्यर्धपूर्वाद्विगोर्लुगसंज्ञायाम्' इति लुक्क्रियते । द्विगुत्वं च 'तद्धितार्थोत्तरपदसमाहारे' इति समासे 'सङ्ख्यापूर्वोद्विगुः' इति द्विगोः, 'द्विगुश्च' इति तत्पुरुषत्वात् अस्ति टचः प्रसङ्गः ॥

---

*दोहाय

पञ्चगवधनः—इत्यत्र पञ्च गावो धनमस्येति त्रिपदे बहुव्रीहौ 'तद्धितार्थोत्तरपद' इति पूर्वयो समासे सङ्ख्यापूर्वत्वेन द्विगुत्वात् तत्पुरुषत्वे टच्। पञ्चानां गवां समाहारः पञ्चगवम्—'तद्धितार्थ' इत्यादिना समासे पूर्ववत् द्विगुतत्पुरुषयोः टच्। अत्र समासार्थादुत्तरपदात् अन्त एव समासे, समासान्ता, इति अकारान्तोत्तरपदद्विगुत्वात्, 'अकारान्तोत्तरपदो द्विगुः स्त्रियामिष्यते' इति प्राप्तस्य स्त्रीत्वस्य 'पात्रादिभ्यः प्रतिषेधः' इति निषेधः॥

चित्रा गावो यस्य चित्रगुः—'गोस्त्रियोरुपसर्जनस्य' इति उपसर्जनगोशब्दान्तप्रातिपदिकत्वात् ह्रस्वः। अत्र 'गोः पूर्वणित्वात्त्वस्वरेषु' इति स्थानिवत्त्वनिषेधात् न 'गोतः' इति णित्त्वम्। ननु—अतत्त्वाख्यव्यावृत्त्यर्थात् 'गोतः' इति तपरकरणादेव न भविष्यति। अस्त्वत्र परिहारः। चित्रगो, चित्रगवः इत्यत्र तु 'सम्बुद्धौ च' 'जसि च' इति गुणे, अविकृतं गोरूपमिति स्याण्णित्त्वम्। नन्वेवमत्राप्यनेन निषेधेन स्थानिवत्त्वकृतमेव णित्त्वं निवार्यताम्, न तु स्वाश्रयमपीति गोरूपस्याव्याहतत्वात् तदाश्रयं णित्वं स्यादेव॥

नैष दोषः। यदस्य गोरूपस्य लाक्षणिकत्वात् लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषया तदपि न भविष्यति। वृत्तौ तु 'गोतः' इति षष्ठ्यन्तमाश्रितं गोशब्दार्थसम्बन्धि सर्वनामस्थानं णिदिति व्याख्यातमत्र मते न कुत्रापि णित्वप्रसङ्गः। यदत्र सर्वनामस्थानं तदन्यपदार्थस्य सम्बन्धिनो गोशब्दार्थस्य तपरकरणं त्वोकारान्तोपलक्षणार्थम्, वर्णनिर्देशेषु प्रसिद्धत्वात्। तेन द्योशब्दस्यापि णित्वार्यं भवति। अपरे तु ओतः इति पठन्तीति चोक्तं वृत्तौ। गो अग्रम्—सर्वत्रविभाषा गोः' इति छन्दसि भाषा-

यां चातिपरे वा प्रकृति भाव', अन्यदा—'एङ पदान्तादति' इति पूर्वत्वम् ॥

गवाग्रम्—'अवङ्स्फोटायनस्य' इत्यवङादेश' । अयं च व्यवस्थितविभाषात्वात् गवाक्षम् इत्यत्र नित्य चित्रग्वग्रम् इत्यत्र । 'गो पूर्वे' इतित्थानिवत्त्वनिषेधान्न प्रकृतिभावादि ॥

गवाश्वम् । गवाविकम् । गवेडकम् । अत्र 'गवाश्व-प्रभृतीनि च' इति समाहार एव द्वन्द्वः । अयं च नियतो 'गवाश्वप्रभृतिषु यथोच्चारितं द्वन्द्ववृत्तम्' इति वृत्तावुक्तत्वात् अवङमात्र इति । 'विभाषावृक्ष' इत्यादिना पशुद्वन्द्वं विभाषैव तेन गोश्व गोश्वा इत्यादि ॥

गङ्गा—'गन्गम्यद्योः' इति गन्प्रत्ययः ॥

गङ्गाया अपत्यं गाङ्गेयः—'शुभ्रादिभ्यश्च' इत्यत्र चकारेण आकृतिगणत्वद्योतनाड्ढक् । तिकादिपाठात् अपत्येऽपि फिञि गा-ङ्गायनि' इत्यपि भवति ॥

सर्पति । ससर्प । ससृपतु' । ससर्पिथ । ससृपिव । क्रादिनियमादिट् ॥

सृप्ता, सर्प्ता । सप्स्यति, स्रप्स्यति—'अनुदात्तस्य चर्दुप-धस्यान्यतरस्याम्' इति झलादावकिति प्रत्यये पक्षे मित्त्वादन्त्यादच' परे अमागमे यणादेशः, अन्यत्र गुणः ॥

सर्पतु । असर्पत् । सर्पेत् । आशिषि—सृप्यात् । असृपत् । असृपताम्;—लृदित्वादङ् ॥

सिसृप्सति—'हलन्ताच' इति सत कित्वान्न गुण, नाप्यमागम ॥

सरीसृप्यते—'रीगृत्वत' इति रीक् । सरिसृपीति, सरीसप्ति, सरीसप्ति—प्रकृतिग्रहणन्यायेन 'अनुदात्त' इति अमागम ॥

सरीसृप—पचाद्यचि, 'यङोऽचि च' इति यङो लुकि 'न धातुलोप' इति लघूपधगुणाभाव । यङ्लुगन्तात् इगुपध लक्षण को वा ॥

सर्पयति । अससर्पत्, असीसृपत्—'उऋत्' वा ॥

सृप्य—'ऋदुपधाच' इति क्यप् ॥

सर्प—पचादित्वादच् ॥

सृप्ता, सृप्तः । पीठेन सप्तु शीलमस्येति पीठसर्पी—णिनि 'सुप्यजातौ' इति ॥

पीठसर्पिण इमे पैठसर्पा—'इनण्यनपत्ये' इति प्रकृति भाव बाधित्वा 'नान्तस्य टिलोपे पीठसर्पि' इत्यादिन टिलोप ॥

सर्पि—'अर्चिशुचिहुसृपिच्छादिछर्दिभ्य इस्' इतीस्प्रत्यय ।

प्रियसर्पिष्कः—उर प्रभृतित्वान्नित्य कप् । 'इण प' इं अपदाद्यो कुप्वो विसर्जनीयस्य षत्वम् ॥

सृप्रः—'ऋज्रेन्द्र' इत्यादिना रक् ॥

यम उपरमे ॥ ९६९ ॥

अत्र मैत्रेय उदित्वमस्य केचिदिच्छन्तीति । यच्छति— 'इषुगमियमाम्' इति च्छ शिति ॥

ययाम । येमतु । ययन्थ, येमिथ । यन्ता । यंस्यति । यच्छतु । अयच्छत् । यच्छेत् । आशिषि—यम्यात् ॥

अयंसीत्—'यमरम' इति सगिटौ ॥

यियंसति । यंयम्यते । ययन्ति । यंयन्न ॥

यमयति । अयीयमत्, भोजयतीत्यर्थः । अमन्तत्वात् मित्वम् । अस्य च 'यमोऽपरिवेषणे' इति परिवेषणादन्यत्र मित्वनिषेधात् ॥

आयामयते, आयामयतीति भवति—'न पादमि' इत्यत्र, आयामग्रहणेन 'अणावकर्मकात्' इति कर्त्रभिप्रायप्राप्तस्य परस्मैपदस्य निषेध इति यथायोगमत्रात्मनेपदपरस्मैपदे भवत ॥

आयच्छते दीर्घो भवति, व्याप्रियते इति वा अर्थः । आयच्छते स्वरूपाणि प्रसारयति व्यापारयति वा इत्यर्थः । 'आङो-यमहन' इति 'स्वाङ्गकर्मकाच्चेति वक्तव्यम्' इति अकर्मका-त्स्वाङ्गकर्मकाच्चाङ्पूर्वादस्मात्तङ् । इह स्वमङ्गं स्वाङ्गं न त्वद्रव-न्मूर्तिमदित्यादिना लक्षितं पारिभाषिकमिति देवदत्तस्य पाणिं आयच्छति, इत्यत्र न भवति ॥

उपयच्छते कन्यां परिणयतीत्यर्थः—'उपाद्यमः स्वकरणे' इति तङ् । अत्र भाष्यम्—इह कस्मान्न भवति स्वं शाटकं तमु-

पयच्छति । अयं यदा स्वं करोति तदा भवितव्यमेव । अत्र वृत्तिकारशिवस्वामिभ्यामिदं भाष्योक्तं अस्वस्य स्वत्वेन करणं प्रसिद्धिवशात् पाणिग्रहणविशेष उपसंहृतम् । कैयटे तु निष्पादनलक्षणोऽत्र करोत्यर्थो गृह्यत इति सामान्येनापि वार्तिककारेण पाणिग्रहणविशिष्टं स्वकरणं शिवस्वामिजयादित्यावूचतु:, प्रसिद्धत्वात् । उपायंस्त नतीः इत्यादिप्रयोगस्तु साधर्म्यात् । भाष्यकारस्तु स्वकरणमात्रे विशिष्टे स्थित इत्युक्तम् । भट्टिकाव्ये च 'शास्त्राणि उपायंस्त जित्वराणि इति' सामान्येन प्रयुज्यते ॥

संयच्छते व्रीहीन् । उपयच्छते भारम् । आयच्छते वस्त्रम् । 'समुदाङ्भ्यो यमोऽग्रन्थे' इति समादिभ्यो यमेस्तङ् । यदा तु कर्त्रभिप्रायत्वमुपपदेन प्रतीयते तदा 'विभाषोपपदेन प्रतीयमाने' इति स्यात् व्रीहीन् संयच्छति इत्यपि । इह आङोऽग्रहणमस्वाङ्गकर्मकार्थम् । स्वाङ्गकर्मकात्, 'आङो यम हनः' इत्येव सिद्धम् । 'अग्रन्थे' इति वचनात्, उद्यच्छति चिकित्सां वैद्यः इति अत्र परस्मैपदमेव । विचिकित्सामधिगन्तुमुद्यमं करोतीत्यर्थः ॥

यदाऽयं यमि गन्धने वर्तते गन्धनं सूचनम् । परेण प्रच्छाद्यमानस्य आविष्करणं तदा—'यमो गन्धने' इत्यात्मनेपदम् ॥

परस्मैपदस्य सिचः किच्वाद्नुनासिकलोपः—उदायत । उदायसाताम् । इत्यादि । झलि सिज्लोपः ॥

उपयमनार्थत्वे तु 'विभाषोपयमने' इति तङ् । तङ्परस्यमे सिचः किच्वविकल्पनात्, उपायत कन्याम्, उपायंस्त कन्याम् इत्युभयं भवति । उपयमनमिह दारकर्म ॥

यम्यम्—'गदमद' इत्यादिना यत् उपसृष्टात्तु ण्यति—विनियाम्याम् इति । त्वया नियम्या इति, प्रयोगः नियम-

शब्दान् तत्करोतीति णौ यति द्रष्टव्य । घनोर्णौ 'यमोऽपरिवेषणे' इति मित्वनिषेधात् वृद्ध्या भाव्यम् ॥

वाचयम—'वाचि यमो व्रते' इति खच् । 'वाचयमपुरन्दरौ च' इति निपातनादलुक् ॥

संयम, संयामः—'यमस्समुपनिविषु च' इति पक्षे अप् । तदभावे घञ् । एवं समुपनिविभ्योऽप्युदाहार्यम् ॥

संयत्—सम्पदादित्वात्, 'अन्येभ्योऽपि दृश्यते' इति वा क्विपि 'गम क्वौ' इत्यत्र 'गमादीनामिति वक्तव्यम्' इत्युक्तत्वम् अनुनासिकलोपे तुक् ॥

यच्छतीति यम—अच् ॥

याम्यम्—प्राग्दीव्यतीयेष्वर्थेषु 'यमाच्चेतिवक्तव्यम्' इति ण्य ॥

यमुना—'अर्जियमिशीङ्भ्यश्च' इति उनन्प्रत्यय ॥

यन्त्रम्—'गुधृवि' इत्यादिना त्र प्रत्यय ॥

तप सन्तापे ॥ ९७० ॥

तपति । तताप । तेपिथ, ततप्थ । तप्ता । तप्स्यति । तपतु । अतपत् । तपेत् । आशिषि—तप्यात् । अताप्सीत् । अताप्ताम्—'झलो झलि' इति सिज्लोप ॥

तितप्सति । तातप्यते । तातप्ति । तापयति । अतीतपत् ॥

चोर सन्तापयति इत्यत्र—'रुजार्थानां भाववचनानामज्वरे' इति कर्मणि षष्ठी न भवति तत्र 'अज्वरिसन्ताप्यो' इति निषेधात् ॥

'उत्तपते । वितपते—'उद्विभ्यां तपः' इत्यकर्मकात्स्वाङ्गकर्मकाच्च तङ् । अकर्मकत्वं भासनार्थत्वेन । यदा यमस्वाङ्गकर्मकः तदा उत्तपति सुवर्णं इत्येव भवति । तप्यते तपस्तापसः । अतश्च तपस्तापसः—'तपस्तपःकर्मकस्यैव' इति तपःकर्मकस्य तपेः कर्तृकर्मवद्भावाद्यगात्मनेपदे । अत्र तपिरर्जनमर्थे इति तापसस्तत्र कर्ता । यत्रासौ कर्म उपवासादीनि तपांसि तापसं सन्तपन्तीति तत्र तपिः दुःखानुभवार्थं इति कर्मणस्तापसस्य व्यापारो दुःखानुभवनमिति क्रियाभेदाद्विध्यर्थं मतम् । एवकारस्तु सूत्रे सर्ववाक्यानां सावधारणत्वादर्थमात्रस्यैवावधारणस्यानुवादः । अत्र 'तपोऽनुतापे च' इति चकारेण कर्मकर्तरि चिणो निषेधात् सिच् । अनुतापग्रहणस्याकर्मकार्थत्वात् अन्ववातप्त पापेन कर्मणा इत्यत्रापि चिण्न भवति । अनुतापादन्यत्र तु अतापि सुवर्णं सुवर्णकारेण इति भवितव्यमेव चिणा ॥

तप्यम्—'पोरदुपधात्' इति यत् ॥

ललाटन्तप आदित्यः—'असूर्यललाटयोर्दृशितपोः' इति यथासङ्ख्यात् ललाटे कर्मण्युपपदे तपेः खशि मुम् । शत्रुन्तपः—'सञ्ज्ञायां भृतॄवृजि' इत्यादिना खचि पूर्वपदस्य मुमागमः । द्विषन्तपः । परन्तपः—'द्विषत्परयोस्तापेः' इति खचि, णिलोपे 'खचि ह्रस्वः' इति ह्रस्वः । द्विषतस्तकारस्य मुमि संयोगान्तलोपः । अत्र 'द्विषत्परयोः' इति द्वितकारनिर्देशात्तकारान्त एव द्विषच्छब्द उपपदेऽयं प्रत्ययः न तु लिङ्गविशिष्टपरिभाषया द्विषतीशब्द उपपदे इति तत्र कर्मण्यणि द्विषतीताप इति भवति । तथा तापेरिति ण्यन्तस्य ग्रहणात्केवलादण्यन्तेन भवति । असञ्ज्ञायां द्विषत्ताप इति । सञ्ज्ञायां तु 'सञ्ज्ञायां भृतॄवृजि' इत्यादिना खजुक्तः ॥

तप—अमुन् ॥

तपश्चरति तपस्यति—'कर्मणो रोमन्थतपोभ्यां वर्तिचरोः' इति रोमन्थतपोभ्यां कर्मभ्यां यथासङ्ख्यं वर्तिचरोरर्थयोः क्यङिति क्यङ्। कर्मण इति प्रत्येकसम्बन्धापेक्षमेकवचनम्। 'तपसः परस्मैपदं च' इति परस्मैपदम् ॥

तपस्या—क्यङन्तत्वात् 'अ प्रत्ययात्' इति स्त्रियामकारः ॥

तपश्शीलमस्य तापसः—'छत्रादिभ्यो णः' इति णः। अत्र 'णेऽणकृतं कार्यं भवति' इति प्रागेवोक्तं। तेन तापसी इत्यत्र ङीप् भवति ॥

तपस्वी—'तपस्सहस्राभ्यां विनीनी' इति मत्वर्थे विनिः। अत्रैवार्थे 'अण्च' इत्यणि तापसः। तपस्वी इत्यत्र 'तसौ मत्वर्थे' तकारान्तं सकारान्तं च मत्वर्थे प्रत्यये भमिति भसंज्ञया आकडारीयया अनवकाशया 'स्वादिष्वसर्वनामस्थाने' इति पदसंज्ञाया बाधात् 'ससजुषोरुः' इति रुत्वं न भवति ॥

ताप—घञ् ॥

सन्तापाय प्रभवति सान्तापिको रोगः—'तस्मै प्रभवति सन्तापादिभ्यः' इति चतुर्थ्यन्तात् सन्तापशब्दात् प्रभवत्यर्थे ठञ् ॥

निष्टपति। निष्टप्तम्—'निसस्तपतावनासेवने' इति षत्वम्। आसेवनं पौनःपुन्यं। ततोन्यदनासेवनम् ॥

अयमैश्वर्ये दिवादौ। दाहे चुरादौ ॥

त्यज

इत्यादिना परस्य षत्वम् । पूर्वस्य तु 'उपसर्गात्' इत्यनेनैव सिद्धम् । अङ्गुलौ सङ्गो यस्या अङ्गुलिषङ्गा यवागू—'समासेऽङ्गुलेस्सङ्ग' इति षत्वम् ॥

प्रासङ्गं वहति प्रासङ्ग्य—'तद्वहतिरथयुगप्रासङ्गम्' इति द्वितीयान्तात् वहतीत्यर्थे यत् । प्रासङ्गो युगाद्युगम् । निषङ्गधिः—'ना सङ्गेर्घञित्' इति घञिन्प्रत्ययः । चित्त्वात् कुत्वम् ॥

सक्थि—'असिसञ्जिभ्यां क्थिन्' इति क्थिन्, अजादौ विभक्तौ 'इको चि' इति नुमि सक्थिनी इत्यादि । तृतीयाद्यजादौ तु 'अस्थिदधिसक्थ्य' इत्यादिना क्थित्वादन्त्यस्य अनङादेशे 'अल्लोपोऽन' इत्यल्लोपे सक्थ्ना इत्यादि । सप्तम्येकवचने तु अल्लोपस्य 'विभाषा ङिश्योः' इति विकल्पनात् सक्थ्नि, सक्थनि इत्युभयं भवति । अङ्गाधिकारे तदन्तविधेरभ्युपगमात् प्रियसक्थ्ना इत्यादावप्यनङ् भवति । यदत्र अनङ्विधौ नपुंसकस्येत्यनुवृत्तं तदस्थ्यादीनां विशेषणं नाङ्गस्येति प्रियसक्थ्ना शुना इत्यादौ लिङ्गान्तरेऽपि भवति । नपुंसकानुवृत्तिस्तु यदृच्छाशब्दानां पुंल्लिङ्गानां अस्थ्यादीनां अनङ्मा भूदिति अस्थिनाम कश्चिदित्यादि । नन्वत्र—

> अभिव्यक्तपदार्था ये स्वतन्त्रा लोकविश्रुताः ।
> शास्त्रार्थस्तेषु कर्तव्यः शब्देषु न तदुक्तिषु ॥

इति नास्ति प्रसङ्ग इति चेत् तर्हि मन्दधियामनुग्रहार्थैवानुवृत्तिराश्रिता । अत्रोदाहरणे सक्थिशब्दोऽस्वाङ्गवाची द्रष्टव्यः । स्वाङ्गवाचिनस्तु 'बहुव्रीहौ सक्थ्यक्ष्णोः स्वाङ्गात् षच्' इति षचा समासान्तेन भाव्यं—प्रियसक्थ इति । स्वमङ्गं चेह स्वाङ्गं न तु पारिभाषिकं । उत्तरसक्थं मृगसक्थं पूर्वसक्थ—'उत्तरमृगपूर्वाच्च

सक्थ्न ' इति तत्पुरुषे टच् समासान्तः । अत्र चकारेण उप-
मानादित्यनुवृत्ते फलकमिव सक्थि फलकसक्थ इत्यत्रापि भवति ।
अस्मादेव ज्ञापकात् असामान्यवचनेनापि सक्थिशब्देन उपमानस्य
समासः । न विद्यते सक्थि यस्य असक्थि, असक्थः—'नञ्-
दुस्सुभ्यो हलि सक्थ्योरन्यतरस्याम्' इति पक्षेऽच् समासान्तः । एवं
सुसक्थोदाहार्यम् । एवं सुसक्थः । गौर्याः सक्थीव सक्थि यस्य
गौरिसक्थः—'बहुव्रीहौ सक्थ्यक्ष्णोः' इति षच् । यदा गौर्याः
सक्थीति षष्ठीसमासः तदा 'अच्प्रत्यन्ववः' इत्यत्र 'अच्' इति
योगविभागात् अजुभयत्र । सुषामादिषु 'गौरिसक्थः सञ्ज्ञायाम्'
इति पाठात् षत्वं पूर्वपदस्य ह्रस्वत्वं च ॥

दृशिर् प्रेक्षणे ॥ ९७३ ॥

पश्यति—'पाघ्रा' इत्यादिना पश्यादेशः इत्सञ्ज्ञकशकारादौ
अचि । ददर्श । ददृशतुः । ददर्शिथ, ददृष्ठ । ददृशिव ।
'विभाषा सृजिदृशोः' इति थलि इडभावपक्षे 'सृजिदृशो-
र्झल्यमकिति' इति अकिति झलादौ अमागमविधानात् अमि
यणि व्रश्चादिना षत्वं ष्टुत्वं च । द्रष्टा । द्रक्ष्यति—षत्वे
'षढोः कः सि' इति कत्वम् । पश्यतु । अपश्यत् । पश्येत् ।
आशिषि—दृश्यात् ॥

अदर्शत् । अदर्शताम् । 'इरितो वा' इत्यादि 'ऋदृ-
शोऽङि गुणः' इति गुणः । अङभावे 'न दृशः' इति
क्सनिषेधात् 'सिच्यपि यणादेशे हलन्तलक्षणायां वृद्धौ—अ-
द्राक्षीत् ॥

दिदृक्षते—'ज्ञाश्रुस्मृदृशां सन' इति सनन्तात्तङ्। 'हलन्ताच्च' इति सन किस्त्वात् न गुण, नाप्यमागम। दरीदृश्यते—रीक्। दरीद्राष्टि। दरीदृष्टः। दर्द्रष्टि। दर्द्रष्टः। लोडि हेर्धित्वे अमागमे षत्वष्टुत्वनश्लेषु—दर्द्रढि। ददृशानि। आटि 'नाभ्यस्तस्य' इति गुणनिषेध। लङि तिप्सिपो—अदर्द्रक्। 'क्विन्प्रत्ययस्य कु' इत्यत्र क्विन कुरिति वक्तव्ये प्रत्ययग्रहण यस्मात् क्विनस्ति तस्य सर्वत्र पदान्ते कुत्वार्थमिति षत्व बाधित्वा शकारस्यान्तरतम्यात्कुत्वेन खकारे 'वावसाने' इति चर्त्वे ककार॥

दर्शयति रूपतर्कं कार्षापणम्। अदीदृशत्, अददर्शत्—उगृद्वा। 'दृशेः सर्वत्र' इति प्रयोज्यस्य रूपतर्कस्य कर्मत्वम्। यदाऽय दृशि चक्षुस्साधने ज्ञानविशेषे वर्तते तदेद मुपसङ्ख्यानम्। यदा तु ज्ञानमात्रवचन तदा बुद्ध्यर्थत्वादेव सिद्धम्। तत्र बुद्ध्यर्था ज्ञानसामान्यवचना न तु विशेषवचना इति स्थितम्। यदा तु ण्यन्तादात्मनेपद तदा 'अभिवादिदृशोरात्मनेपद उपसङ्ख्यानम्' इति प्रयोज्यस्य कर्मत्वविकल्पनात् दर्शयते रूपतर्केण कार्षापणं, रूपतर्कं इत्युभय भवति। पश्यन्ति भृत्या राजानं। दर्शयते भृत्यान् राजा भृत्यैः इति वा। संपश्यते—'दृशेश्चेति वक्तव्य' इति सपूर्वात् अकर्मकात् दृशेस्तङ्। संददृशे। संद्रष्टा। संद्रक्ष्यते। संपश्यताम्। समपश्यत। संपश्येत। आशिषि—संदृक्षीष्ट। समदृष्ट। समदृक्षाताम्। लिङ्सिचो किस्त्वात् न गुण, नाप्यमागम। झलि सिज्लोपे प्रत्ययलक्षणेन 'षढो कस्सि' इति कत्व न भवति, सिज्लोपस्य प्रत्ययलक्षणेऽसिद्धत्वादिति तत्रतत्रोक्तम्। कर्मणि—

दृश्यते । अदर्शि—इत्यादि । स्यादिषु पक्षे चिण्वदिडपीति दार्शिष्यते । द्रक्ष्यते । अदर्शिषाताम् अदृक्षाताम् दर्शिषीष्ट । दृक्षीष्ट । दर्शिता द्रष्टेत्युभयं भवति ॥

दृश्यम्—'ऋदुपधाच्चेति' इत्यप् । उत्पश्यः । 'पाघ्राध्मास्थाम्नादाण्दृश्यर्तिसर्तिशदसदां पिबजिघ्रधमतिष्ठमनयच्छपश्यर्च्छधौशीयसीदाः' इति उपसृष्टात् कर्तरि शे पश्यादेशः । दर्शनं पश्यः अत्र 'पश्यार्थे' इति निपातनात् भावे शः । अदर्शनमित्यादिनिर्देशात् ल्युडपि भवति । असूर्यपश्या राजदाराः । गुप्तिपरं चैतत् । एवं नाम गुप्ता यदपरिहार्यदर्शनं सूर्यमपि न पश्यन्तीति । 'असूर्यललाटयोः' इति खश् । अत एवासूर्येति निर्देशात् दृशिना नञ्संबन्धेन असमर्थत्वेऽपि समासः ॥

उग्रंपश्यः—'उग्रंपश्य' इत्यादिना क्रियाविशेषणे कर्मण्युग्रशब्द उपपदे खशि निपात्यते । तादृशः । तादृक्—'त्यदादिषु दृशोऽनालोचने कञ् च' इति त्यदादिषु कर्मसूपपदेषु आलोचनात् चक्षुर्विज्ञानात् अन्यत्र वर्तमानात् दृशेः कञ् प्रत्ययः । चकारात् क्विन् । कञः कित्त्वात् न गुणः । तादृशी—'टिड्ढाणञ्' इत्यादिना ङीप् । तादृक्षः—'क्सश्च वक्तव्यः' इति क्सश्च । 'आसर्वनाम्नः' इति दृग्दृशवतुषु परतः सर्वनाम्नोऽन्त्यस्याकारः । 'दृक्षे चेति वक्तव्यं' इति चाकारः । सदृक् । सदृशः । सदृक्षः—'दृग्दृशवतुषु' इति समानस्य सभावः । 'दृक्षे चेति वक्तव्यं' इति दृक्षे च सभावः । अत एव दृगादिषु सभाववचनात् 'समानान्ययोश्च' इति वक्तव्याच्च कञ्क्विन्क्साः समानान्ययोरपि उपपदयोर्भवन्तीति । सदृशी इत्यत्र पूर्ववत् ङीप् भवति । परलोकदृश्वा—'दृशेः क्वनिप्' इति कर्मण्युपपदे भूते क्वनिप् । स्त्रियां 'वनो र च'

इति दीव्यत्यो परलोकदृश्वरी । सुदर्शनः । दुर्दर्शनः—'भाषायां शासियुधिदृशिधृषिमृषिभ्यो युज्वक्तव्यः' इति खल्येऽपवादे युच् ॥

कन्यादर्शं वरयति । यां यां कन्यां पश्यति तां तां वरयतीत्यर्थः । 'कर्मणि दृशिविदोस्साकल्ये' इति कर्मण्युपपदेऽस्मात् साकल्ये गम्ये णमुल् ॥

पशु—'अर्जिदृशी' इत्युप्रत्ययः पशादेशश्च । यदाऽयमस्त्ववचनस्तदा चादित्वान्निपातः यथा 'लोके नयन्ति पशु मन्यमना'* इति । पशु सम्यगिति[1] ह्यत्रार्थः । दर्शतः—'भृदृशी' इत्यादिनाऽतच् । दृक् । सपदादित्वात् क्विप् । 'क्विन्प्रत्यये' इति क्विनि दृष्टिः ॥

दंश दशने ॥ ९७४ ॥

दशनं दष्ट्राव्यापारः । अत एव निर्देशादनुनासिकलोप इति स्वामी । दशति । 'दंशसञ्ज' इत्यनुनासिकलोपश्शपि । ददंश । ददंशतुः । ददंशिथ । ददंष्ठ । ददंशिव । दंष्टा । दङ्क्ष्यति । दशतु । अदशत् । दशेत् । दश्यात्—'किदाशिषि' इति यासुटः किर्त्वादनुनासिकलोपः । अदाङ्क्षीत् । अदाष्टाम्—'वदव्रज' इति वृद्धिः । दिदङ्क्षति । दन्दश्यते—'लुपसदचरजपजभदहदशगृभ्यो भावगर्हायां' इति यङ् भावगर्हायाम् । जपजभदहदशेत्यभ्यासस्य नुक् । दन्दशीति । दन्दष्टि । दन्दष्टः । यङ्विधौ नुग्विधौ च 'दश' इति

[1] सम्यगिति

कृतनलोपस्य निर्देशात् यङ्लुकि अक्डित्यपि न लोपो नुक् च भवति । दंशयति । अददंशत् । दन्दशूकः । 'यजजपदशां यङः' इति यङन्तादूकप्रत्यये 'अतो लोपः' । 'यस्य हलः' इत्यल्लोपयलोपौ ॥

दंष्ट्रा—'दाम्नीशसयुयुज' इत्यादिना ष्ट्रन् । अजादिषु दर्शनात् टाप् । अत्रैव पाठात् नलोपाभावश्च । ष्ट्रनि 'दश' इति नलोपनिर्देशस्तु करणे ल्युडर्थः—दशन इति । दंष्ट्री—'व्रीह्यादिभ्यश्च' इति मत्वर्थीय इनिः । मूलकोपदंशं भुङ्क्ते । मूलकेन उपदंशं इति वा । 'उपदंशस्तृतीयायां' इति णमुल् । 'तृतीयाप्रभृतीनि' इति समासविकल्पः । वासरूपविधिना क्त्वाऽपि भवति । मूलकेनोपदंश्य इति । उक्तं च—'सर्वत्रैवात्र प्रकरणे क्रियाभेदे सति वासरूपविधिना क्त्वाऽपि भवति' इति ननु मूलकोपदंशमित्यत्र मूलकस्य भुजिनैवान्वयो नोपदंशिना । न ह्यत्र मूलकेन करणेनान्य उपदंश्य भुङ्क्ते इत्यर्थः । तेन तृतीयान्तस्योपदंशिना सामर्थ्याभावात् उपपदत्वं नेति कथं प्रत्ययः । वचनं च दशनोपदंशं भुङ्क्ते इत्यत्र सावकाशं—उच्यते । यद्यत्रैव स्यात्, करण इत्येव ब्रूयात् । तृतीयायामिति वचनात्तु सर्वत्रापि भविष्यति । तद्धि तृतीयान्तस्योपदंशिना आर्थेऽप्यन्वये यथा स्यादिति । अस्ति चात्रार्थोऽन्वयः, कर्मापेक्षस्योपदंशेः सन्निहितेन मूलकेन संबन्धात् ॥

कृप विलेखने ॥ ९७५ ॥

विलेखनमिहाकर्षणम् । तथा च पुरुषकारे—कर्षनिस्त्वाकर्षणे

प्रसिद्ध इति । द्विकर्मकोऽयं—कर्षति शाखां ग्रामम् । चकर्ष । चकृषतु । चकर्षिथ । चकृषिव । क्रष्टा । कर्ष्टा—'अनुदात्तस्य चर्दुपधस्य' इत्यमागमविकल्प । कर्क्ष्यति । क्रक्ष्यति । कर्षतु । अकर्षत् । कर्षेत् । कृष्यात् । अकृक्षत् । अकृक्षताम्—'शल इगुपध' इति क्स । यदा 'स्पृशमृशकृषतृपदृपा सिज्वा' इति सिच् तदा पूर्ववदमागमविकल्पे हलन्तलक्षणाया वृद्धौ अकार्क्षीत् । अकार्ष्टाम् । अक्राक्षीत् । अक्राष्टा इत्यादि । चिकृक्षति—'हलन्ताच्च' इति सन किच्चान्न गुणो नाप्यमागम । चरीकृष्यते । चरीकृषीति चरिकर्ष्टि । चरिक्रष्टि । चरीकृष्ट । चरिकृष्ट इत्यादि । लोटि हेर्धित्वे ष्टुत्वजश्त्वयोरमागमपक्षे चरिक्रड्ढि अन्यदा चरिकृड्ढि । लिङि तिप्सिपो हल्ङ्यादिलोपे च अचरीकर्ट् 'रात्सस्य' इति । नियमान्न संयोगान्तलोप । अमागपक्षे अचरीक्रट् । एव मचनान्तरेपु सर्वेपु लकारेपु रुक्रीकोश्चोदाहार्यम् । कर्षयति शाखा ग्रामं देवदत्तं यज्ञदत्तः । अचीकृपत् । अचकर्षत् । 'उरृद्वा' । अत्र कृषे प्रापणार्थत्वेऽपि अस्ति फलतया गतिप्रतीतिरिति गत्यर्थत्वात् गतिबुद्धीति प्रयोज्यस्य कर्मत्वम् । अत्रैवाणिग्रहणमुपसर्जनीभूतयाऽपि गत्या तदर्थत्वे लिङ्गम् । अन्यथा ण्यन्तस्य गमनार्थ इति क्रिमणिग्रहणेन । अत एव तत्र नीवह्यो प्रतिषेध कृत । कर्मणि लादयो नयत्यादिवद्वेया ॥

कृष्यम्—'ऋदुपधाच्च' इति क्यप् । कर्षतीति कृष—इगुपधलक्षण क ॥

पाण्युपकर्षं पयः पिबति पाणिना उपकृष्य, पाणावुपकृष्य वा पय पिबतीत्यर्थ । 'सप्तम्या चोपपीडरुधकर्ष' इति सप्त-

म्यन्ते चशब्दात् तृतीयान्ते च उपपदे उपपूर्वात् अस्मात् णमुल्। तृतीयाप्रभृतिन्वान् समासविकल्पनात् पाणावुपकर्षम्। पाणिनोपकर्षमित्यपि भवति। क्रियाभेदे वामरूपेण क्त्वाऽपि भवतीति प्रागेवोक्तम्। अत्र णमुल्विगतुपोपसर्गग्रहणं पीडस्यैव विशेषणमिति भाववृत्तौ। भट्टिकारस्त्वतन्त्रं मन्यते। यदाह—धनुरारिभिरसह्यमुष्टिपीडं दधान इति। इद तावत् साहसमात्रं, यदाचार्येण प्रयुक्तस्यातन्त्रत्वाङ्गीकरणं यदपि पीडिनैव सबन्धकथनं तदपि न न्याय्यं बहुव्रीहस्यास्य पूर्वनिपातायोगात्। अत एव वृत्तिन्यासपदमञ्जर्यादिषु सर्वैरुपस्य सबन्धोऽङ्गीकृत। कष्टा शाखा, कष्टा शाखा—अत्र तृनि 'भूनित्यादिर्नित्य' इति प्रकृतेराद्युदात्तत्वेऽप्युपदेशावस्थायां कृषेरनुदात्तत्वात् अमागमविधौ चोपदेशग्रहणावर्त्तनात् पक्षेऽमागमो भवत्येव। अथ तुदादावपि॥

दह भस्मीकरणे ॥ ९७६ ॥

दहति। ददाह। देहतुः। देहिथ। ददग्ध। थलि भारद्वाजनियमादिड्विकल्प। तत्रानिट्पक्षे 'दादेर्धातोर्घ' 'झषस्तथोर्धोऽध' 'झलां जश् झशि' इति घत्वधत्वजश्त्वानि। दग्धा। धक्ष्यति—हकारस्य घत्वे एकाच इति भष्भावेन दकारस्य धकारे घकारस्य 'खरि च' इति चत्वम्। दहतु। अदहत्। दहेत्। दह्यात्। अधाक्षीत्। घत्वादि पूर्ववत्। अदाग्धाम्। अधाक्षुः। झलि सिज्लोप। दिधक्षति। दंदह्यते। 'लुपसद' इत्यादिना यङ्। 'जपजभदह' इति नुक्—दंदग्धि। दाहयति। अदीदहत्॥

परिदाही सम्पृचादिना घिनुण्। निदाघ। अवदाघ।

पर्यायो । 'संज्ञायां मेघनिदाघावदाघार्घाः' इति न्यङ्कादिपाठात् कुत्वं दहनम् ॥

मिह सेचने ॥ ९७७ ॥

मेहति । मिमेह । मिमेहिथ । मिमिहिव—क्रादिनियमादिट् । मेढा । ढत्वधत्वष्टुत्वढलोपगुणाः । मेक्ष्यति । ढत्वकत्वे । मेहतु । अमेहत् । मेहेत् । मिह्यात् । अमिक्षत्—'शल इगुपधात्' इति क्सः । मिमिक्षति—'हलन्ताच्च' इति सन किस्वान्न गुणः । मेमिह्यते । मेमेढि । मेमीढः—'ढ्रलोपे' इति दीर्घः । मेह-यति । अमीमिहत् ॥

मेढ्रम्—दाम्नीत्यादिना ष्ट्रन् । मेघः । अचि 'संज्ञायां मेघ' इति न्यङ्क्वादिषु पाठात् कुत्व मीढ्वान्—'दाश्वान् साह्वान्मीढ्वांश्च' इति क्वसावद्वित्वानिट्त्वोपधादीर्घत्वढत्वानि निपात्यन्ते । मिहिर—'इषिमदि' इत्यादिना किरच् । स्कन्यादय एतदन्ता अनुदात्ता उदात्तेतः ॥

कित निवासे रोगापनयने च ॥ ९७८ ॥

अयमुदात्तेत् । गुपिवदयमपि नित्यसन्नन्त । चिकित्सति—'गुप्तिज्' इति सन् । अस्य सनोऽनार्धधातुकत्वान्नेट' प्रसङ्गो नापि गुणस्य । अत्र वृत्तौ व्याधिप्रतीकारे सनिति यदुक्तं तदुपलक्षणं यत् स्वयमेव 'क्षेत्रियच् परक्षेत्रे चिकित्स्य' 'इत्यत्र निग्रहापनयननाशार्थान् वक्ष्यति तथा च "य एवं विद्वान्वि-चिकित्सति"* इत्यादौ संशयेऽपि प्रयुज्यते । निघण्टावपि "विचिकित्सा तु संशय" इति ॥

---

*तै. ब्रा. २-१-२

चिकित्सिपति । इच्छामनन्तादेव सन् मानेपंध । केत-यतीति चौरादिकस्य । अत्राभरणकारो गुपादिसूत्रे 'गुप्तिज्, किद्भ्यः' इत्यनुक्रम्य 'गुपादिष्वनुबन्धकरणमात्मनेपदार्थं' इति भाष्ये वार्तिके चोक्तत्वात्कितिः परस्मैपदिषु पठितोऽपि आत्मने-पदी । न च गुपादिष्विति बहुवचनं वक्ष्यमाणमान्बधापेक्षमिति वक्तुं युक्तं; यतस्तु खलु तत्र गुप्तिज्किदित्यनुक्रम्य गुपादिष्वि-त्युक्तमित्याह । कैयटे तु—क्रमदर्शनाय कितिं पठितो न त्वय-मनुदात्तेदिति । हरदत्तोऽपि—गुपादिष्विति बहुवचनं मान्बधसूत्रा-भिप्रायं कितिस्तु परस्मैपदीत्याह । इन्दुरपि—गुप्तिजावनुदात्तेतौ न॰ कितिः तस्य चिकित्सतीत्येव प्रयोग इति एवं स्वामिकाश्यप-पादयोऽपि । एवं बहुभिर्महाग्रन्थैर्विरोधात्परस्मैपदिषु पाठाद्भाभर-णोक्तं यत्किंचित् ॥

दान अवखण्डने ॥ ९७९ ॥

शान तेजने ॥ ९८० ॥

इमावपि नित्यसनन्तौ स्वरितेतौ । दीदांसति । दीदांसते । शीशांसति । शीशांसते । 'मान्बध' इत्यादिना सनोऽनि च एतेऽभ्यासस्य दीर्घः । सनयं नार्थवानुक इति नेदमङ्ग इत्यु-क्तम् । दानेरार्जवे, शानेर्निशाने, इति वृत्तार्थविशेषोऽयं मनुक्त ॥

दानयति । शानयतीत्यादि चौरादिकस्य ॥

डुपचष् पाके ॥ ९८१ ॥

इतो वक्ष्यन्ता अनुदात्ताः स्वरितेतः ॥

पचति पपाच, पेचतु । पपक्थ । पेचिथ । पक्ता, पक्ष्यति । पचतु । अपचत् । पचेत् । पच्यात् । अपाक्षीत् । पचते । पेचे । पक्ता । पक्ष्यते । पचताम् । अपचत । पचेत । पक्षीष्ट । अपक्त । अपक्षाताम्— झलि सिज्लोप । स्वामिदासौ पचतः इत्यत्र दासधर्मस्य स्वामिन्यारोपात् परस्मैपदम् । पचते इत्यत्र स्वामिधर्मस्य दासे समारोपात्तङिति कैयटादो ॥

पिपक्षति । पिपक्षते । पापच्यते । पापक्ति । पापक्तः ॥

कृष्टे स्वयमेव पच्यन्त इति कृष्टपच्या । राजसूयादौ क्यपि निपात्यते । कर्मकर्तरि निपातनमिति वृत्ति । पचः । अच् । श्वान पचतीति श्वपचः । पचादिपाठसामर्थ्यात्कर्मोपपदादप्यच् । उक्त च—

अज्विधि सर्वधातुभ्य पठ्यन्ते च पचादय ।
अण्बाधनार्थमेव स्यात् सिद्ध्यन्ति श्वपचादय ॥ इति ।

श्वपाक । मांसपाक । पिण्डपाक । कपोतपाकः । अत्र न्यङ्क्वादिपाठात्कर्मण्यणि कुत्वम् । दूरेपाक । फलेपाकः । न्यङ्क्वादिपाठादलि वृद्धिकुत्वे । "तत्पुरुषे कृति" इत्यलुक् । न्यङ्क्वादिपाठादेव चेमौ कर्मकर्तरीति वृत्तौ । सणेपाक इति केचित्पठन्ति । दूरेपाका फलेपाकेति टावन्तावन्ये । उकारान्ताव परे—दूरेपाकुः । फलेपाकुरिति । उभयत्रयो निपातनादिति वृत्तौ । प्रस्थंपच । मितंपच । नखंपच—'परिमाणोऽपच' 'मितनखे च' इति परिमाणवाचिनि कर्मण्युपपदे मितनखयोश्च खच् । पचिष्णुः । 'अलंकृञ्' इत्यादिनेष्णुच् । पचेलिमा

मपाः । 'केलिमर उपसंख्यानम्' इति केलिमर् । अयं कर्मकर्तरीति वृत्तिः । रेफः 'उपोत्तमं रिति' इति स्वरे विशेषणार्थः । पक्त्रिमम्—'ड्वितः क्त्रिः' इति क्त्रिप्रत्यये 'क्त्रेर्मम्नित्यं' इति मप् । पाकेन निर्वृत्तं पाकिमम्—'भावप्रत्ययान्तादिमप् वक्तव्यः' इति इमप् । पक्तिः—'स्थागापापचः' इति क्तिन् । पित्त्वादङि—पचा । पक्तः । पक्वान्—'पचो वः' इति निष्ठातकारस्य वकारः । तस्य पूर्वत्रासिद्धत्वात् झल्परत्वात् 'चोः कुः' इति कुत्वम् । मपक्वानि फलानीत्यत्र 'कुमति च' इति कवर्गवत्युत्तरपदे पूर्वपदस्थान्निमित्तात्परस्य प्रातिपदिकान्तनुम्विभक्तिस्थस्य नस्य प्राप्तं णत्वं 'युवादीनां प्रतिषेधः' इति न भवति । पाकः । पचनम् । मांसस्य पाको मांस्पाकः, मांसपाकः । एवं मांसस्य पचनं मांस्पचनम्, मांसपचनम्—'मांसस्य पचि युड्घञोः' इति पक्षेऽन्तलोपः । पचनः—भृशीत्यादिना युच् ॥

अयं द्विकर्मक इति नायताबुक्तम् । तेन तण्डुलानोदनं पचतीति भवति । अत्र कैयटकारः—अत्र विक्लेदनोपसर्जननिर्वर्तनार्थो धातुरिति तण्डुलानां विक्लेदनापेक्षं कर्मत्वम् । ओदनस्य तु प्रधानभूतनिर्वर्तनापेक्षमिति तण्डुलानोदनं पचतीति प्रयोगः प्रकृतिविकारभावविवक्षायाम् । तण्डुलैरोदनं पचतीति तु साधकतमत्वविवक्षायाम् । उदुम्बरः फलं पच्यते । 'दुहिपच्योर्बहुलं सकर्मकयोः' इति कर्तुः कर्मवद्भावः । अत्र कैयटो वृक्षस्य कर्तृत्वविवक्षायामत्यन्तमप्राप्ते वचनम् । अन्ये त्वाहुः—पचिरत्र विषये द्विकर्मकः । वृक्षस्य पाकमन्तरेण फलप्राप्त्यसम्भवात्, वृक्षोऽकथितं कर्म । तस्यैव च यदा कर्तृत्वविवक्षा तदाऽयं कर्मवद्भावः एवंविधे विषये कर्मवद्भाव इष्यते, न

व्यक्तीकरणे पश्चत इत्यादि गतम् ॥

पच समवाये ॥ ९८२ ॥

केचिदमुं न पठन्ति । ते 'द्युविशासिगुणेन च यत्सचते' इति भाष्यप्रयोग "रुद्रेण सख्या सचेय"* इत्यादिप्रयोग च "षच सेचने" इत्यस्यानुदात्तेतो धातूनामनेकार्थत्वात्समवायार्थस्य सम्बध्यमानकर्तृके व्यापारे वर्तमानस्य समर्थयन्ते । अन्ये तु "पच समवाये, रप लप व्यक्तायां वाचि" इति परस्मैपदिषु गतस्य पकारान्तस्य स्थानेऽमु पठन्ति । यदाह 'अकथितं च' इत्यत्र हरदत्त "सचते सम्बध्यते" इति वृत्तिमुपादाय—पच समवाये स्मरितेत् । केचित्तु परस्मैपादिभिस्सह धातुमेन पठन्ति । पच समवाये रप लप व्यक्तायां वाचीति त आहु । षच सेचन इत्यस्यानुदात्तेतोऽनेकार्थत्वाद्धातूना समवाये वृत्तिरितीति । पुरुषकारे तु—हरदत्तोक्तमनुक्रम्य सचत इति भाष्यानोचित्यात्परस्मैपदिषु पाठोऽयुक्त इत्युक्तम् । एव पच सेचन इत्यस्यानुदात्तेतोऽनेकार्थत्वाद्धातूना समवाये वृत्तिरिति हरदत्तोक्त मोविवादमात्रम् । न्यासे च सचन इत्यस्य पच समवाय इत्येव धातुरुक्त । एवञ्च षपेत्येव परस्मैपदिषु पाठ । धातुकाण्डे नैरमनुसृत भवति । एव-मेव मैत्रेयरक्षितादय । शाकटायनक्षीरस्वामिनो ॥ समस्तसतीलुदात्त्य सचेति केचित्पठन्तीत्याहु । सचति । सचनं इत्य-प्याहेत्युक्तम् । एव च न्यासकारादीना बहूनामभिमतत्वादय धातुरस्माभि पठित । अय च "पचि वर्चि" इत्यादौ व्याघ्रभूतिकारिकाया चकारान्तानामनिटा परिगणनात्सेट् । अनिटां मध्ये पाठस्तु स्मरितेत्त्वमात्रम् ॥

*ऋक्सं. म ८-८८ १०

मचति । मसाच । सेचतुः । सेचिथ । सेचिव । साचिता । सचिष्यति । सचतु । असचत् । सचेत् । आशिषि—सच्यात् । असचीत्, असाचीत्—"अतो हलादे" इति वा वृद्धि । सिसचिषति—"स्तौतिण्योरेव" इत्यषत्वम् । सासच्यते । सासक्ति । साचयति । असीषचत् । सिषाचयिषतीत्यत्र णे सनि षत्वम् ॥

सचत इत्यादि सेचनार्थेन ॥

भज सेवायाम् ॥ ९८३ ॥

भजति । बभाज । भेजतुः । भेजिथ, बभक्थ । भेजिव—'तृफलभजत्रपश्च' इति किति लिटि थलि च सेटि-एत्वाभ्यासलोपौ । भक्ता । भक्ष्यति । भजतु । अभजत् भजेत् । भज्यात् । अभाक्षीत् । बिभक्षति । बाभज्यते । बाभक्ति । भाजयति । अबीभजत् ॥ भजते । भेजे । भक्तासे । भक्ष्यते । भजताम् । अभजत । भजेत । भक्षीष्ट । अभक्त । अभक्षाताम् । बिभक्षते ॥

विभक्तव्य । विभज्यः—'द्विवचनविभज्योपपदे' इति निपातनाद्यत्। जन्मभाक्—'भजो ण्वि' इति कर्मोपपदादस्माण्ण्वि । भागी—संपृचादित्वाद्घिनुण् । भागः—'भजो न च' इति घञ्पदाद् व पुंस्त्वम् । सुभगस्य भावः कर्मणो सौभाग्यम्—ब्राह्मणादि-पाठात् ष्यञ्; "हृदग" इत्युभयपदवृद्धि । एवं दौर्भाग्यमपि । सुभगाया अपत्य सौभागिनेयः—'कल्याण्यादीनामिनङ्' इति ढकीनङादेशोऽन्त्यस्य, पूर्ववदुभयपदवृद्धि । एवं दौर्भागिनेयः । भागः—यत् । भागोऽस्मिन् वृद्धिरायो लाभ शुल्क उपदा वा दीयते भाग्यं शतं, भागिकं शतम्—

'भागाद्यच्च' इति दीयमानवृद्ध्यायादीनामन्यतमोपाधिकात्प्रथमान्ता-त्सप्तम्यर्थे यत्; चकारात् ठन् च। भाग एव भागधेयम्—"भागरूपनामभ्यो धेय" इति स्वार्थे धेयः। भ्राता—"नप्तृनेष्टृ" इत्यादिना तृनि आदेशो निपात्यते। भ्रातरावित्यादौ सर्वनामस्थाने "अप्तृन्" इति दीर्घो न भवति, तृन्नन्तत्वादेव नप्त्रादीनां दीर्घे सिद्धे तेषां पुनर्ग्रहणादौणादिकानां संज्ञाशब्दानामेषामेवेति नियमार्थत्वात्। भ्रातृपुत्रावित्यत्र तु भाष्ये बिभर्तीति भ्रातेति व्युत्पादि। भ्रातुरपत्यं भ्रातृव्यः। भ्रात्रीयः—'भ्रातुर्व्यच्च' इति व्यच्छौ। भ्रातृव्यः सपत्नः—'व्यन्सपत्ने' इति व्यन्। सौभ्रात्रम्। दौर्भ्रात्रम्—युवादिपाठादुद्गात्रादिकर्मणोऽण्। भ्राता च स्वसा च भ्रातरौ—'भ्रातृपुत्रौ स्वसृदुहितृभ्याम्' इति भ्रातृ शेषः। कल्याणी भक्तिरस्य कल्याणीभक्तिः—प्रियादिषु भक्तिशब्दस्य पाठात् 'स्त्रियाः पुंवत्' इति पुंवद्भावो न भवति। दृढभक्तिरित्येतत् कुक्कुटाण्डादिवत् स्त्रीपूर्वपदस्याविवक्षितत्वात्सिद्धम्। मतिपादितं चैवं भाष्यादौ॥

भञ्जो आमर्दन इति रुधादौ। भज विश्राणने, भाज पृथक्कर्मणीति द्वयं चुरादौ। तथाऽत्रैव भवति भाषायां दण्डके॥

रञ्ज रागे॥ १८४॥

रजति—'रञ्जेश्च' इति शप्यनुनासिकलोपः। ररञ्ज। ररञ्जतुः। ररङ्क्थ, ररञ्जिथ। ररञ्जिव। क्रादिनियमादिट् थलि भारद्वाजनियमादिड्विकल्पः। रङ्क्ता। रङ्क्ष्यति। रजतु। अरजत्। रजेत्। आशिषि—रज्यात्—'किदाशिषि'

इति ङित्त्वादनुनासिकलोपः । अराङ्क्षीत् । अराङ्क्ताम् । आराङ्क्षुः॥ रजते । ररञ्जे । ररञ्जिषे । रङ्क्तासे । रङ्क्ष्यते । रजताम् । अरजत । रजेत । रङ्क्षीष्ट । अरङ्क्त । अरङ्क्षाताम् । रिरङ्क्षति । रिरङ्क्षते । रारज्यते । रारङ्क्ति । रारक्तः । तस्मिन् ङित्त्वादनुनासिकलोपः । रजयति मृगान् । अरीरजत् । रमयतीत्यर्थे —'रञ्जेर्णौ मृगरमणे' इति नलोपः । 'जनीजॄष्क्नसुरञ्जोऽमन्ताश्च' इति मित्त्वाद्ध्रस्वः । मृगादन्यत्र–रञ्जयति पक्षिणः। तथा रमणादन्यत्रापि रञ्जयति मृगान् तृणादिदानेन वशीकरोतीत्यर्थः । कर्मकर्तरि 'कुषिरञ्जोः प्राचां श्यन्परस्मैपदं च' इति पक्षे श्यन्परस्मैपदयोः रज्यति वस्त्रं स्वयमेव । रज्यतु । अरज्यत् । रज्येत् इति भवति । अन्यदा यगात्मनेपदयोः रज्यत इत्यादि । श्यनो ङित्त्वाद्यकः कित्त्वाच्च नलोपः । श्यन्विधानं रज्यन्तीत्यत्र 'शप्श्यनोर्नित्यम्' इति नित्यनुमर्थम् । एते च श्यन्परस्मैपदे प्राचां ग्रहणस्य व्यवस्थितविभाषात्वाद्यग्विषये । तथा च वार्तिकम्—'कुषिरञ्जोः श्यन्विधाने ध्सार्वधातुकवचनमवचने हि लिङ्लिटोः प्रतिषेधः स्याद्विषये च'' इति । अत्र लिङाशीर्विषयः । स हि सार्वधातुकमनियोगी । तेन रङ्क्षीष्ट वस्त्रं स्वयमेव । ररञ्जे रङ्क्तासे । रङ्क्ष्यते । अरञ्जि । अरङ्क्षातामित्यत्र श्यन्परस्मैपदे न भवतः ॥

रजकः—'शिल्पिनि ष्वुन्' 'रजकरजनरजस्सूपसंख्यानम्' इति नलोपः । 'रजकस्य वस्त्रं ददाति' इति भाष्ये प्रयोगादिति न्यासे । ष्वुन्यङ्गित्त्वापि रञ्जेर्मित्त्वविधानाछिद्भावञ्जोप इति तरङ्गिणीपदमञ्जर्यौ । इदं मौडिवादमात्रं—यतो मित्त्वं '

शनमिति । शाकटायनस्तु—उपलम्भनं प्रकाशनं, देवदत्ताय शपते एवंभूतोऽसाविति देवदत्तमाचष्ट इत्यर्थः । अथवा—स्वाभिप्रायस्य परत्राविष्करणमुपलम्भनं; शपथः । देवदत्ताय शपते । वाचा मात्रादिशरीरस्पर्शनेन च देवदत्ते स्वाभिप्रायं प्रकाशयतीत्यर्थ इति । चन्द्रभोजकौमारास्तु—प्रोषितस्य देवदत्तस्य भावाभावयोरुपलब्ध्यव्ययोः किंचिदासेवनमुपलम्भनं; देवदत्ताय शपत इति, प्रोषितस्य देवदत्तस्य भावाभावयोरुपलब्ध्यव्ययोः किंचिदासेवत इत्यर्थः । भोजीयास्तु—*

शपः शपथ इति, शीङ्शपथ इति वा । 'शीङ्शपिरुगमिवञ्चिजीविप्राणिभ्योऽथः' इत्यथ प्रत्ययः । शवलः—'शपे वश्च' इति कलप्रत्यये वकारश्चान्तादेशः । शब्दः—'शाशपिभ्यां ददनौ' इति दन्; शब्दवैरेति निपातनात् वत्वम् ॥

शब्दं करोति शब्दायते—'शब्दवैर' इति क्यङ् । शब्दं करोति शाब्दिकः—'शब्ददर्दुरं करोति' इति द्वितीयान्तात्करोतीत्यर्थे ठक् । माशब्द इत्याह माशब्दिकः—'तदाहेति माशब्दादिभ्य उपसंख्यानम्' इति वाक्यात् ठक् । एवं नैसशब्दिक इत्यादि ॥

स्वयं दिवादावपि ॥

क्षिप दीप्तौ ॥ ९८६ ॥

त्रेपति । तित्रेप । तित्रिपतुः । तित्रेपिथ । तित्रिपिव—क्रादिनियमादिट् । त्रेप्ता । त्रेप्स्यति । त्रेपतु । अत्रेपत् ।

*अत्र ग्रन्थो गलित इव भाति ।

आशिषि—त्विष्यात् । अत्विक्षत् । अत्विक्षाताम्—'शल इगु-पधादनिटः क्सः' इति क्सः । त्वेषते । तित्विषे । त्वेष्टासे । त्वेक्ष्यते । त्वेषताम् । अत्वेषत । त्वेषेत । त्विक्षीष्ट । अत्विक्षत । अत्विक्षाताम् । अत्विक्षन्त—'क्सस्याचि' इत्यल्लोपः ॥ तित्विक्षति । तित्विक्षते । तेत्विष्यते । तेत्वेष्टि । तेत्विष्टः । त्वेषयति । अतित्विषत् ॥

त्वष्टा—'त्विषेर्देवतायामकारश्चोपधायाः' इति तृनि उपधाया अत्वम् । त्वष्टारौ—'ऋतो ङि' इति गुणे 'अप्तृन्' इत्यादिना दीर्घोऽसंबुद्धौ सर्वनामस्थाने तृन्नन्तत्वादेव सिद्धे नप्त्रादीनां ग्रहणं अव्युत्पत्तिपक्षे विध्यर्थं व्युत्पत्तिपक्षे नियमार्थं संज्ञाशब्दानामेषामेवेति वृत्तौ । त्वष्टुरिदं त्वाष्ट्रम् । अचामादेरचो वृद्धिरन्त्यलक्षणां वृद्धिं बाधत इति च वृत्तौ । त्विट्—संपदादित्वात् क्विप् । अवपूर्वोऽयं दाननिरसनयोरिति मैत्रेयादयः ॥

यज देवपूजासङ्गतिकरणदानेषु ॥९८७॥

यजति । इयाज । ईजतुः । ईजुः । इयजिथ, इयष्ठ । ईजिव—क्रादिनियमादिट् । थलि भारद्वाजनियमादिड्विकल्पः । इडभावे झल्परत्वाद्व्रश्चेत्यादिना षत्वम् । किति 'वचिस्वपियजादीनां किति' इति संप्रसारणे पुनः प्रसङ्गविज्ञानात् द्विर्वचनमकिति 'लिट्यभ्यासस्योभयेषाम्' इति सिद्धे पुनस्तत्करणं विप्रत्यादौ परमपि हलादिशेषं बाधित्वा संप्रसारणं यथा स्यादिति । यष्टा । यक्ष्यति । यजतु । अयजत् । यजेत् । आशिषि कित्त्वात् संप्रसारणे—इज्यात् । अयाक्षीत् । अयाष्टाम् । यजते । ईजे । यष्टासे । यक्ष्यते । यजताम् । अय-

जत । यजेत । यक्षीष्ट । अयष्ट । अयक्षाताम् । इयक्षति । इयक्षते । यायज्यते । यायष्टि । याजयति । अयीयजत् । इज्यते—यकि सम्प्रसारणम् । ऐज्यतेत्यत्र लमङ्ग चापेक्षमाणादडागमादन्तरङ्गत्वात् पूर्वं लादेशः । कृते च लादेशे नित्यत्वादटः पूर्वं यक् । अत्र यगटोरुभयोरपि कृताकृतप्रसङ्गित्वाविशेषेऽप्यडागमो यकि कृते तदन्तस्याङ्गस्य अकृते तु केवलस्येति शब्दान्तरप्राप्त्या नित्यः । कृते च यकि नित्यत्वात्सम्प्रसारणे पश्चादजादित्वादाडागमः । नन्वाडाटः प्राप्तिरबाध्यते न तु सम्प्रसारणेनैवेति 'यस्य च लक्षणान्तरेण निमित्तं व्याहन्यते न तदनित्यम्' इति अट् कथमनित्यः । अत्र हरदत्तः—'यस्य च लक्षणान्तरेण' इति न्यायोऽनित्यत्वादिह नाश्रीयत इति । यद्वा—सम्प्रसारणं सम्प्रसारणाश्रयं च बलवदिति अट आट पूर्वमेव सम्प्रसारणं भविष्यति । अथ वा—परिहृत्यापवादविषयमुत्सर्गोऽभिनिविशत इत्याट् पश्चाद्भविष्यतीत्यडागमो नैवात्र प्रसजति ॥

याज्यम्—ण्यति 'यजयाच' इति कुत्वनिषेधः । यागः—घञि 'चजोः कु घिण्ण्यतोः' इति कुत्वम् । सोमेनेष्टवान् सोमयाजी—'करणे यजः' इति करणवाचिन्युपपदे भूते णिनिः । यज्वा—'सुयजोर्ङ्वनिप्' इति भूते ङ्वनिप् । यजमानः—'पूङ्यजोः शानन्' इति शानन् । शानचि चैवम् । यजमानस्य भावकर्मणी याजमानं—युवादित्वादण् । यायजूकः—'यजजप दशां यङः' इति यङन्तादूकः प्रत्ययः, अल्लोपयलोपौ च । इष्टिः—'श्रुयजीषिस्तुभ्यः करणे' इति क्तिन् । इज्या—'व्रज यजोर्भावे क्यप्' इति क्यप् । यज्ञः—'यजयाच' इति नङ् प्रत्यये श्चुत्वम् । यज्ञविद्यामधीते वेद वा याज्ञविधिकः—

'क्रतूक्थादिसूत्रान्ताट्ठक्' इति उक्थादिषु पाठाट्ठक् । याज्ञिकानां धर्म आम्नायो वा याज्ञिक्यम्—'छन्दोगौक्थिकयाज्ञिकबह्वृचनटाञ्ञ्यः' इति षष्ठ्यन्ताद्धर्माम्नाययोर्ञ्यः । यज्ञमर्हतीति यज्ञियो यजमानः 'यज्ञर्त्विग्भ्यां घखञौ' इति द्वितीयान्तादर्हतीत्यर्थे घः । यज्ञमर्हति याज्ञिय ऋत्विक्—'यज्ञर्त्विग्भ्यां तत्कर्मार्हतीति चोपसंख्यानम्' इति घः । ऋत्विक्—ऋतौ यजति, ऋतु यजति, ऋतुप्रयुक्तो वा यजतीति ऋत्विगादिना क्विनि निपातितः । नवयज्ञोऽस्मिन् तिथौ वर्तते नावयज्ञिकः—'तदस्मिन्वर्तते इति नवयज्ञादिभ्य उपसंख्यानम्' इति ठक् । एवं पाकयज्ञिकः । इष्टमनेन इष्टी—'इष्टादिभ्यश्च' इति प्रथमान्तात्तृतीयार्थे इनिः । यजु—'अर्त्तिपृवपि' इत्यादिनोसिप्रत्ययः । ऋग्यजुषम्—अचतुरेत्यादिना द्वन्द्वेऽजन्तो निपात्यते । यद्—'त्यजियजितनिभ्यो डित्' इत्यदिप्रत्यये डित्वाट्टिलोपः । त्यच्छब्दवत्सर्वनामकार्यं त्यदादिकार्यं च । यस्मिन्काले यदा—'सर्वैकान्य' इत्यादिना दाप्रत्ययः, 'प्राग्दिशो विभक्तिः' इति विभक्तित्वात्त्यदाद्यत्वम् । यस्मिन्काले यर्हि—'अनद्यतने र्हिलन्यतरस्याम्' इति र्हिल्, पूर्ववद्विभक्तित्वात्त्यदाद्यत्वम् । यत्परिमाणमस्य यावान्—'यत्तदेतेभ्यः परिमाणे वतुप्' इति परिमाणोपाधिकार्यात्प्रथमान्ताद्यदादेरस्येति षष्ठ्यर्थे वतुप् । अर्थादिह षष्ठ्यर्थः, परिमाणी । 'आ सर्वनाम्नः' इति दृग्दृशवतुषु परेष्वित्याकारः । सौ 'अत्वसन्तस्य' इति दीर्घः । उगिदचामिति नुम् । 'हल्ङ्याब्भ्यो'ऽसंयोगान्तलोपौ । 'उगितश्च' इति ङीपि—यावती । 'बहुगणवतुडति संख्या' इति संख्यात्वात् यावतां पूरण इति विगृह्य 'तस्य पूरणे डट्' इति षष्ठ्यन्तात्संख्याशब्दात्पूरणे डटि कृते 'वतोरिथुक्' इति इथुगागमः—

यावतिथः । यतरो भवतो देवदत्तः स आगच्छतु—'किं-यत्तदो निर्धारणे द्वयोरेकस्य डतरच्' इति द्वयोर्मध्ये जातिगुण-क्रियासञ्ज्ञाभिरेकस्य निर्धारणे पृथक्करणे गम्यमाने स्वार्थे डत-रच् । महाविभाषयास्य विकल्पनात् यो भवतोरित्यपि भवति। यतमो भवतां ब्राह्मणः स आगच्छतु—'वा बहूनां जातिप-रिप्रश्ने डतमच्' जातिश्च परिप्रश्नश्च जातिपरिप्रश्नं समाहारद्व-न्द्वस्तद्विषयेभ्यः किंयत्तद्भ्यो बहूनामेकस्य निर्धारणे वा डतम-जिति डतमच् । अत्र जातिग्रहणं सर्वैरभिसंबध्यते । परिप्रश्न-ग्रहणं तु यत्तदोरसम्भवात्किम एव । वाग्रहणमकजर्थम् । यको भवतां ब्राह्मण इति वाक्यं तु महाविभाषया भविष्यति । 'डत-रडतमेति सर्वादौ पाठादेतदन्तयोस्सर्वनामकार्यं पूर्ववत् । नपुंस-काभ्यामनुपसर्जनाभ्यां डतरडतमान्ताभ्यां परयोः स्वमोरमादेशाप-वादे 'अड्डतरादिभ्यः पञ्चभ्यः' इत्यदडादेशे डित्त्वाट्टिलोपे च यतरत् । यतमत् इति भवति । यद्ययं डिन्न स्यात्सोरदादेशे कृते 'अतो गुणे' इति पररूपत्वं बाधित्वा 'प्रथमयोः पूर्वसवर्णः' इति दीर्घः स्यात् । अमोऽदादेशे तु स्थानिवद्भावेनामिपूर्वो भविष्यतीति न दोषः । एवं तर्हि पूर्वसूत्रादम्ग्रहणमनुवर्त्य सोर-प्यमं कृत्वा 'अड्डतरादिभ्यः' इति पञ्चम्याः षष्ठीं प्रकल्प्य द्वयोरमोः स्थानेऽदादेशः कार्यः किं डकारेण । किं चैवमकारे-णापि नार्थः दकार एव तु विधेयः, स च 'आदेः परस्य' इत्यमोऽकारस्य भविष्यति । मकारस्य च संयोगान्तलोपे यतरत् यतमदितीष्टं सेत्स्यति । सत्यं सिध्यति हे यतरदित्यादौ 'हे कुण्ड' इत्यादिवत् 'एङ्ह्रस्वात्' इति सम्बुद्धिमम्बन्धिनो हलो विधीयमानो लोपः स्यात् । तस्मादयं डित्त्ववानकारवांश्च कर्त-व्यः । यका—'प्रत्ययस्थात्' इतीत्वं 'न यासयोः' इति

निपिष्यते । यथा यः प्रकारः—'प्रकारवचने थाल्' इति थाल्प्रत्ययः । यथायथम्—यो य आत्मा यद्यदात्मीयमिति वा अर्थः । 'यथास्वे यथायथम्' इति यथाशब्दस्य द्विर्वचनं नपुंसकत्वं चोक्तेऽर्थे निपात्यते । आयथातथ्यम् । अयायातथ्यम् । आयथापुर्यम् । अयायापुर्यम् । यथातथयथापुरयोः शब्दयोरव्ययीभावे नञा समासे ब्राह्मणादिपाठात् ष्यनि 'यथातथयथापुरयोः पर्यायेण' इति पूर्वोत्तरपदयोः पर्यायेण वृद्धिः । भाष्ये तु अयथातथाभाव अयथापुराभाव इति विगृह्यते । तत्र 'सुप्सुपा' इति समासो द्रष्टव्यः ॥

डु वपू बीजसन्ताने ॥ ९८८ ॥

वपति । उवाप । उवप्थ, उवपिथ । उवपिवेत्यादि यजिवत् । प्रणिवपति—'नेर्गद' इति णत्वम् । प्रण्यवपत्—'अड्व्यवायेऽपीष्यते' इति णत्वम् । प्रवपाणि—'आनि लोट्' इति उपसर्गस्थान्निमित्तात्परस्य लोट्सम्बन्धिन आनेर्नकारस्य णत्वम् ॥

वाप्यम्—'आसु युवपि' इति ण्यत् । निवापी—'रक्षश्रुवसवशां नौ' इति ग्रहादिपाठाण्णिनिः । उप्त्रिमम्—'ड्वितः क्त्रिः' संप्रसारणम्; 'क्त्रेर्मम्नित्यम्' इति मप् । वापिः पृथिवी—'इगुपादिभ्यः' इतीञ् । वापी—'कृदिकारादक्तिनः' इति ङीप् । वप्रः—'वृधिवपिभ्यां रन्' इति रन्प्रत्ययः ॥

बीजसन्तानः क्षेत्रे बीजानां विकिरणम् । अयं गर्भाधानेऽपि दृश्यते; यथा—'मा नः क्षेत्रे परबीजानि वाप्सुः' । छेदनेऽपि दृश्यते· 'केशान्वपति' इति ॥

वह प्रापणे ॥ ९८९ ॥

वहति । उवाह । ऊहतुः । उवहिथ, उवोढ । ऊहिव—क्रादिनियमादिट् । थलि भारद्वाजनियमादिड्भावपक्षे ढत्वधत्वष्टुत्वढलोपेषु 'सहिवहोरोदवर्णस्य' इत्योत्वे—उवोढेति भवति । एवमन्यत्रापि तवर्गादौ ढत्वादि । यजिवत्संप्रसारणम् । वोढा । वक्ष्यति—'षढोः कस्सि' इति कत्वे षत्वम् । वहतु । अवहत् । वहेत् । आशिषि कित्त्वात् सम्प्रसारणे—उह्यात् । अवाक्षीत् । अवोढा । अवाक्षुः—अत्रढत्वादीनामसिद्धत्वात्पूर्वमेव हलन्तलक्षणाया वृद्धौ पश्चाड्ढत्वादीति । अवोढामित्यत्राकारस्य 'सहिवहोः' इत्योत्वे पुनर्वृद्धिः प्रागेव कृतत्वान्न भवति । वहते । वोढा । वक्ष्यते । ऊहे । ऊहिषे । वहताम् । अवहत । वहेत । वक्षीष्ट । अवोढ । अवक्षाताम् । अवक्षत । अवोढाः । अवोढम् । अवक्षि । प्रवहति । 'प्राद्वहः' इति कर्त्रभिप्राये क्रियाफलेऽपि परस्मैपदम् । केचित् 'परेर्मृषः' इत्यत्र वहिमनुवर्त्य परिपूर्वादपि नित्यं परस्मैपदमेवाहुः परिवहतीति । प्रणिवहति—'नेर्गद' इत्यादिना णत्वम् । इद्मद्व्यवायेऽपीति प्रण्यवहदित्यत्रापि भवति । प्रवहाणि । 'आनि लोट्' इति णत्वम् । कर्मणि—उह्यते । औह्यत इत्यत्र यजिवच्छादेशे यकि संप्रसारणे आडागमः । विवक्षति । विवक्षते । वावाह्यते । वावोढि । वावोढ । वावहतीत्यादि । वाहयति भारं देवदत्तेन । अवीवहत् । अत्र प्रयोज्यस्य 'नीवह्योः प्रतिषेधः' इति कर्मत्वनिषेधः । गत्यादिसूत्रे तु फलतया प्रतीयमानगतयोऽपि गत्यर्थत्वेन गृह्यन्ते इत्ययं प्रतिषेधः । अयं च 'वहेरनियन्तृकर्तृकस्य' इति वचनान्नियन्तृ-

कर्तृत्वेन न करोतीति वाह्याति यत्रान्वयविवक्षीति नियतत्र मयोव्य: कर्तैव । नियन्ता नायकः । वहन्त्यनेनेति वर्ग वक्र्यादि-'वहं करनद' इति यति निपात्यते । अन्यत्र भवति-वाहन । कूलमुद्ध—'उदि कूले रुजिवहोः' इत्युत्पूर्वाद्वहेः कूलशब्द-उपपदे खश् । वहन्त्यनेनेति वहः—'गोचर' इत्यादिना करणे घः । पुरुषवाहं वहति पुरुषमेन्यो भूत्वा वहतीत्यर्थः । 'कर्तोर्जीवपुरुषयोर्नशिवहोः' इति यथासंख्यात् कर्तृवाचिनि पुरुष उपपदे वहेः णमुल् । कषादित्वादस्यैव धातोरनुप्रयोगः । ऊढः । ऊढिः । निष्ठाक्तिनोः संप्रसारणे रूपादि । अल्पनाया अपोढः कल्पनापोढः—'अनोपोढमुक्तनितान्तर्लैरल्पशः' इत्यनेन पञ्च-मीसमासः । प्रौढः । प्रौढि—'प्रादूहोढोढ्येषैष्येषु वृद्धिर्वक्तव्या' इति वृद्धिः । प्रवाहणः—ण्यन्तात् नन्द्यादिपाठात् ल्युः । 'कृत्य-च' 'णेर्विभाषा' इति णत्वं 'पूर्वपदात् संज्ञायाम्' इति वा । प्रवाहणस्यापत्यं प्रावाहणेयः, प्रवाहणेयः—'शुभ्रादिभ्यश्च' इति ढकि 'प्रवाहणस्य ढे' इति पूर्वपदस्य वा वृद्धिः । उत्तर पदस्य तु नित्या । स्वत एवोत्तरपदस्य वृद्धिमत्वेऽपि पुनर्वृद्धि विधानं पूर्वपदवृद्ध्यभावपक्षेऽपि प्रवाहणेयीभार्य इत्यत्र 'वृद्धिनि मित्तस्य च तद्धितस्यारक्तविकारे' इति पुंवद्भावनिषेधो यथा स्यादिति स्त्रियाः पुंवदिति पुंवत्वं रक्तविकारव्यतिरिक्तार्थे वृद्धिनि-मित्ततद्धितान्तस्य स्त्रीप्रत्ययान्तस्य नेति सूत्रार्थः । ननु प्रवाह-णेयीशब्दस्य गोत्राभिधायित्वात् 'गोत्रं च चरणैः सह' इति जातित्वात् 'जातेश्च' इति पुंवद्भावनिषेधस्य सिद्धत्वात्किं तदर्थेन वृद्धिविधानेन । एवं तर्हि 'जातेश्च' इत्यस्यानित्यत्वमनेन ज्ञाप्यते । तेन हस्तिनीनां समूहो हास्तिकमित्यत्र लिङ्गविशिष्टपरिभाषया 'अचित्तहस्तिधेनोष्ठक्' इति ठकि 'भस्याढे तद्धिते' इति पुंव-

द्धौ भवति । प्रवाहणेयस्यापत्यं प्रावाहणेयि । प्रवाहणेयि — 'तद् प्रत्ययस्य' इति ढान्तस्य प्रवाहणेयशब्दस्य ञिति णिति किति वा तद्धिते परतः पूर्वपदस्य वा वृद्धिरुत्तरपदस्य तु नित्या । अत्र बाह्यतद्धितनिमित्ता वृद्धि पक्षे बाध्यते । इक्षुवाहणम्—उपरि निपतितेक्षुक वाहनमित्यर्थ । इक्षुशब्द आहितेष्विक्षुषु वर्तते । 'वाहनमाहितात्' इति णत्वम् । वाहने यदारोपितं तदाहितमित्युच्यते । तादृक्पूर्वपदस्थान्निमित्तात् परस्य वाहनशब्दस्थनकारस्य णकार इति सूत्रार्थ । आहितादन्यत्र दाक्षिवाहनम् । वह्नि —'वहिश्रिश्रुयुद्रुग्लाहात्वरिभ्यो नित्' इति निप्रत्यय, नित्त्वादाद्युदात्त । वधू —'वहेर्धश्च' इति ऊकार प्रत्यये धश्चान्तादेश । वध्वा भावकर्मणी वाधवम्—उद्गात्रादित्वादञ् । अनड्वान्—'अनसि वहे' इति क्विप् 'डश्चानस' इत्युणादिसूत्रेण अनस्युपपदे वहे क्विप्, अनसोऽन्त्यस्य डकारश्च सम्प्रसारणपरपूर्वत्वे 'सावनडुह' इति नुम् । अयं च आदित्यधिकारेणावर्णान्तात् विधानात् 'चतुरनडुहो' इत्याम न बाधते । अन्यथा सर्वनामस्थानमात्रे सावकाशमाम सौ विशेषविहितो नुम् बाधेत । हकारस्य संयोगान्तलोप । 'वसुस्रंसु' इत्यादिना दत्व पूर्वत्रासिद्धत्वात् न भवति । हे अनड्वन् इत्यत्र आम बाधित्वा 'अम् सम्बुद्धा' इति अमागम । अनेनापि नुमो न बाध आदित्यधिकारादेव । अनडुद्भ्यामित्यादौ पदत्वे 'वसुस्रंसु' इत्यादिना दत्वम् । अनडुही । अनड्वाही •गौरादिपाठात् ङीष्यपि पक्षे आमागम । प्रियोऽनड्वान यस्य— प्रियानडुत्क —उर प्रभृतिषु अनड्वानिति पाठात् कप् । अस्मिन् स्वादौ पदत्वात् दत्वे चर्त्वम् । अत्रैकवचनान्तस्य तस्य पाठात् वचनान्तरेण विग्रहे 'शेषाद्विभाषा' इति कपो विकल्पनात् प्रिया-

नड्वानित्यपि भवति । 'पदाङ्गाधिकारे तस्य च तदन्तस्य च' इत्युक्तत्वादत्रापि नुमादि भवति । धेनुश्च अनड्वांश्च धेन्वनडुहम्— 'अचतुर' इत्यादिना द्वन्द्वेऽजन्तो निपातितः ॥

पचादयोऽनुदात्ताः स्वरितेतः । सचतिस्तूदात्तः ॥

वस निवासे ॥ ९९० ॥

अनुदात्त उदात्तेत् । वसति । ग्राममुपवसति; ग्रामे वसतीत्यर्थः—'उपान्वध्याङ्वसः' इति उपाद्युपसृष्टस्य वसेराधारस्य कर्मत्वात् द्वितीया । एवं ग्राममनुवसतीत्यादि । ग्रामे उपवसति; अशननिवृत्तिं करोतीत्यर्थः—अत्र 'वसेरश्यर्थस्य प्रतिषेधः' इति कर्मत्वनिषेधः । अत्र अशिशब्देन अशननिवृत्तिरुच्यते । यद्वा—अर्थशब्दो निवृत्तिवचनः; यथा—'श्लेष्मणोऽर्थे कटुकमौषधं प्रयुञ्जीत' इति । तेनाशननिवृत्तेः सम्बन्धिनो वसेरित्यर्थो भवति । उवास । ऊषतुः । उवसिथ, उवस्थ । ऊषिव । ऊषिम । यजिवत् सम्प्रसारणमिट्च । वस्ता । वत्स्यति—'सस्यार्धधातुके' इति सकारे तत्वम् । वसतु । अवसत् । वसेत् । उष्यात् । अवात्सीत् । अवात्ताम् । अवात्सुः । तकारादौ 'झलो झलि' इति सिज्लोपस्य पूर्वत्रासिद्धत्वात् 'सस्यार्धधातुके' इति तत्वे कृते पश्चात् सलोपः ॥

क्व भवानुषितः? अमुत्रावात्सम्—'वसेर्लुङ् रात्रिशेषे जागरणसन्ततौ' इति लुङ् । यदि कश्चित् केन चित् रात्रिशेषे तुर्ये यामे पृष्टो यामत्रयवासं प्रतिवक्ति तदा लुङित्यर्थः । यामत्रयस्याद्यतनत्वाल्लङि प्राप्ते वचनम् । भूतसामान्यविवक्षयैव लुङि सिद्धे वचनमिदं लङ्निवृत्त्यर्थम् । 'जागरणसन्ततौ' इति वच-

नात् सुप्त्वा प्रतिबुद्ध्य प्रतिवचने नाय नियम । विवत्सति । वात्स्यते । वावास्ति । लङि 'तिप्यनस्ते' इति सकारस्य पक्षान्तत्वाद्दत्वे—अवावत् । सिपि तु 'सिपि धातोरुर्वा' इति रुत्वं चेति—अवावः इत्यपि भवति । वासयति । अवीवसत् । अत्र 'अणावकर्मकात्' इति परस्मैपदस्य 'न पादमि' इत्यादिना निषेधात् वासयते इत्यपि भवति ॥

ऊषिवान्—'भाषाया सदवस' इति भूतसामान्ये छिटो नित्य क्वसु । अस्मादेवादेशविधानात् भूतसामान्ये पक्षे लिडनुमीयते । परस्तादनुवृत्ते लङ् लिड्विषयेऽप्ययं ञिडिति सीदतावुपपादितम् । वास्तव्य —'वसेस्तव्यत्कर्तरि णिच्च' इति वक्तव्यात् णिद्भावात् वृद्धि । अमा सह वसत सूर्याचन्द्रमसावस्येति अमावस्या—'अमावस्यदन्यतरस्याम्' इति ण्यति पक्षे वृद्ध्यभावो निपात्यते अन्यत्र वृद्धौ—अमावास्या । अमावास्याया जात अमावास्यकम् । अमावास्यम्—'अमावास्याया वा' 'अच' इति सप्तम्यन्ताज्जातार्थे वुनकारौ । चग्रहणात् 'सन्धिवेला' इत्यादिना शैषिकेऽणि आमावस्यमिति भवति । एकदेशविकृतन्यायेन त्रय एते प्रत्यया अमावस्याशब्दादपि भवन्ति—अमावास्यकम् । अमावास्यम् । आमावास्यमिति । आवासी—'याचूर्व्यांहृसव्याहृव्रजवदवसा प्रतिषिद्धानाम्' इति ग्रहादिपाठाण्णिनि । प्रतिषिद्धाना नञ्पूर्वाणामित्यर्थ । प्रवासी—'प्रेलप' इत्यादिना घिनुण् । अनुषितो गुरुं शिष्यः । अनुषितो गुरुः शिष्येण—'गत्यर्थाकर्मक' इत्यादिना कर्तृकर्मणो क्त । अत्र वसिग्रहणं सकर्मकार्थम् । अकर्मकत्वे तु 'क्तोऽधिकरणे च' इति कर्तृभावाधिकरणेषु क्तो भवति । उषित । उषितमनेन । इदमेषामुषितमिति । उषित्वा । उषित । उषितवान्—'वसतिक्षुधो-

ण्दि' इति कृत्तिदृये रिट् । 'नकृसेट्' इति निषेधं बाधित्वा "सृ सृद" इत्यादिना सेट कृ रित्वविधानात् सप्तमाण्ट् । उपसृत्रात् प्रसेऽस्य औपवस्त्यम्—'उपवस्त्रादिभ्य उपसंख्यानम्' इति द्रव्य मासमिति विषयेऽण्प्रत्यय । प्रयासाय प्रभवति प्रायासिक । एवमौपवासिक—'तस्मै प्रभवति सन्तापादिभ्य' इति चतुर्थ्यन्त त्प्रभवत्यर्थे ठञ् । वत्सरः । संवत्सरः । परि-वत्सरः—'वसेश्च' 'सपरिपूर्वाच्च' इति सपरिपूर्वात्सरप्रत्यय । षकारात् अनुबन्धस्यादय । संवत्सरे जातं फल पर्व वा सां-वत्सरम्—सन्धिवेलादिषु 'संवत्सरात् फलपर्वणो' इति पाठा-च्छैषिकोऽण्प्रत्यय । कालाट्ठञोऽपवाद । संवत्सरे देयमृण सांव-त्सरिकम् । सांवत्सरकम्—'संवत्सराग्रहायणीभ्यां ठञ् च' इति सप्तम्यन्तादेये ऋणे ठञ् वुञौ । अत्र 'संवत्सराग्रहायणीभ्यां च' इत्युच्यमानेऽप्यनुवृत्त्या वुञ् भविष्यति; तद्विधरवनात् यत्र ठ्वपि । एवं सिद्धे ठञेति प्रतिषेधनयोर्विधान यत्र देयमृण फल भवति तत्र 'संवत्सरात् फलपर्वणो' इति प्राप्तस्याणो बाधनार्थम् । द्विसंवत्सरीणः । द्विसांवत्सरिकः—'रात्र्यह-संवत्सराच्च' इति संख्यापूर्वात् द्विगो 'तेन निर्वृत्तम्' 'तमधीष्टो भृतो भूतो भावी' इति विषये खप्रत्यय ठञ् च । ठनि 'संख्यायाः संवत्सरसंख्यस्य च' इति उत्तरपदवृद्धि । अती-तसंवत्सरस्य व्यापारिता । भृतो वेतनेन क्रीत । भूतादिनौ प्रसिद्धौ । संवत्सरम् जीवति वार्यं वा सांवत्सरिकम्—'तम् पृ दीर्घ वार्यं भवति' इत्यनिर्देशेन सार्वधातुकयो-

स्त्रियां—आवसथिकी । आवसति—'वहिवस्यर्तिभ्यश्चित्' इत्यतिप्रत्ययः । वसतौ साधु **वासतेयः**—'पथ्यतिथिवसति' इति ढञ् । **वस्नं** मूल्यम्—'धाप्वस्यज्यतिभ्यो नः' इति नः । वस्नं हरत्यावहति वा **वस्निकः**—'वस्नद्रव्याभ्यां ठन्कनौ' इति द्वितीयान्ताद्धरत्यादिष्वर्थेषु यथासंख्यात् ठन् । वस्नेन जीवति **वस्निकः**—'वस्नक्रयविक्रयाट्ठन्' इति तृतीयान्तात् जीवत्यर्थे ठन् । **वसन्तः**—'तॄभूवहिवसि' इति झच् । वसन्तसहचरितोऽपि ग्रन्थो वसन्तः तमधीते वेद वा **वासन्तिकः**—'वसन्तादिभ्यष्ठक्' इति द्वितीयान्तात् अध्येतृवेदित्रोष्ठक् ॥

वसन्ते पुष्प्यन्ति **वासन्त्यः** कुन्दलताः—'सन्धिवेलाद्यृतुनक्षत्रेभ्योऽण्' इति सप्तम्यन्ताच्छैषिकोऽण् । एवं साधुपच्यमानयोरपि । वसन्ते उप्तं **वासन्तम्** । **वासन्तकम्**—'ग्रीष्मवसन्तादन्यतरस्याम्' इति तत्रोप्तमित्येतस्मिन्विषये वुञणौ । **वस्तिः**—'वसेस्तिः' इति तिः । वस्तिरिव **वास्तेयम्**—'वस्तेर्ढञ्' इतीवार्थे ढञ् । वस्तौ भवमपि **वास्तेयं**—'दृतिकुक्षिकलशिवस्त्यस्त्यहेर्ढञ्' इति सप्तम्यन्तात् भवार्थे ढञ् । **वस्तु**—'वसेस्तुन्' इति तुन् । **वास्तु**—'अगारे णिच्च' इति तुनो णित्त्वाद्वृद्धिः । **वस्त्रम्**—ष्ट्रन् ॥

वस्त्रं समाच्छादयति **संवस्त्रयति**—'मुण्डमिश्र' इत्यादिना णिच् । वस्त्रात्समाच्छादने इति वृत्तिः । **वासिः**—'वसिवपियजिराजिव्रजिसदिहनिवाशिवारिभ्य इञ्' इतीञ् प्रत्ययः । **वसु**—'शॄस्वृस्निहि' इत्यादिना उप्रत्ययः । वसुमत्तमो **वसिष्ठः** । वसुमत्तरो **वसीयान्** । मतुबन्तादिष्ठन्नीयसुनौ 'विन्मतोर्लुक्' इति मतुपो लुकि 'तुरिष्ठेमेयस्सु' इति वर्तमाने 'टेः' इति

टिल्लोपः । अस्मादेव लुग्विधानात् गुणवचनादपि मत्वन्तादिष्ठनी-यसुनावनुमीयेते । वासिष्ठः । वासिष्ठौ । वसिष्ठाः—'ऋष्य-न्धकवृष्णिकुरुभ्यश्च' इत्यपत्यार्थेऽण् । तस्य 'अत्रिभृगुकुत्सव-सिष्ठगोतमाङ्गिरोभ्यश्च' इति बहुषु लुक् । श्वो वसीय श्वोव-सीयसम्—'श्वसो वसीयश्श्रेयस' इति समासान्तोऽच् ॥

आच्छादनेऽयमदादि । स्तम्भने दिवादिरुदित् । स्नेहनादौ कथादिश्चुरादिश्च । 'वास उपसेवायां' 'निवास आच्छादने' इति च कथादि ॥

'वेञ् तन्तुसन्ताने ॥ ९९१ ॥

वयति । वयते । उवाय । ऊयतुः । ऊयुः । उवयिथ । ऊयथुः । ऊय । उवाय, उवय । ऊयिव । ऊयिम—'वेञो वयि' इति लिटि वा वयादेशः । तस्य किति 'ग्रहिज्यावयिव्यधिवष्टिविचतिवृश्चतिपृच्छतिभृज्जतीनां ङिति च' इति सम्प्रसारणम् । चकारात् किदनुकृष्यते । अकिति तु 'लिट्यभ्यासस्योभयेषाम्' इति अभ्यासस्य सम्प्रसारणम् । सर्वत्र यकारस्य 'लिटि वयो यः' इति निषेधान्न सम्प्रसारणम् । सर्वत्र क्रादिनियमादिट् । थलि 'अचस्तास्वत्' इति निषेधो न भवति वयेस्तासावसत्त्वात् । अत एव भारद्वाजविकल्पोऽपि न भवति । किति लिटि 'वश्चास्यान्यतरस्यां किति' इति पक्षे यकारस्य वकारे—ऊवतुः । ऊवुरित्यादि । वयादेशस्य स्थानिवद्भावेन नित्यात्वादि उये । ऊयाते । ऊयिषे । ऊयिढ्वे । ऊयिवहे । ऊयिमहे । ध्वमि 'विभाषेटः' इति मूर्धन्यविकल्पः । अत्रापि वकारादेशपक्षे—ऊवे । ऊवाते इत्यादि । वयादेशाभा-

वक्ष्ये 'आदेच:' इत्यात्वे—ववौ। ववतुः। वबुः। ववाथ, वविथ। ववथुः। वव। ववौ। वविव। क्रादिनियमादिट्। थलि भारद्वाजनियमाद्विकल्पः। 'आत औ णलः' इति णल औत्वम्। अन्यत्र 'आतो लोप इटि च' इत्याल्लोपः। 'वचिस्वपियजादीनां किति' इति 'लिट्यभ्यासस्योभयेषाम्' इति च प्राप्तं संप्रसारणं 'वेञः' इति लिटि निषिध्यते। तङि ववे। ववाते इत्यादि। वाता। वास्यति; वास्यते। वयतु, वयताम्। अवयत्, अवयत। वयेत्, वयेत। आशिषि—ऊयात्, वासीष्ट। यासुटि 'किदाशिषि' इति कित्त्वात् संप्रसारणे परपूर्वत्वे च 'अकृत्सार्वधातुकयोः' इति दीर्घः। अवासीत्। अवासिष्टाम्। अवास्त। अवासाताम्मित्यादि। परस्मैपदे 'यमरमनमाताम्' इति सगिटौ॥

विवासति। विवासते। वावायते। वावाति। वावेति। वावीतः—'ई हल्यघोः' इतीत्वम्। वावति—'श्नाभ्यस्तयोः' इत्याल्लोपः। लोटि हावीत्वे—वावीहि। वाययति। अवीवयत्—'शाच्छा' इति युक्॥

प्रवाय—'न ल्यपि' इति वेञः संप्रसारणनिषेधः। तन्तुवायः—'ह्वावामश्च' इति कर्मण्युपपदेऽण्, 'आतोऽनुपसर्गे कः' इति कस्यापवादः। उत्वा। उतम्—संप्रसारणपरपूर्वत्वे। निष्प्रवाणिः। नवं वासः प्रोयतेऽस्यामिति प्रवाणी तन्तुवायशलाका मण्यते। निर्गता. प्रवाण्यो यस्मादिति • बहुव्रीहौ 'निष्प्रवाणिश्च' इति निपातनात्कबभावः। 'गोस्त्रियोरुपसर्जनस्य' इति ह्रस्वः॥

व्येञ् संवरणे ॥ ९९२ ॥

व्ययति । व्ययते । विव्याय । विव्यतु । विव्यु । विव्यथि । विव्यथु । विव्याय । विव्यय । 'न व्यो लिटि' इत्यात्वनिषेधः । णिनि वृद्धावायादेशे तस्य 'द्विर्वचनेऽचि' इति स्थानिवत्त्वात् व्येशब्दस्य द्विर्वचने 'लिट्यभ्यासस्योभयेषाम्' इत्यभ्यासयकारस्य संप्रसारणे परपूर्वत्वम् । संप्रसारणं चोभयेषां ग्रहणाद्धलादिशेषं बाधित्वा भवति । 'न संप्रसारणे संप्रसारणम्' इति वकारस्य संप्रसारणं न भवति । किति 'वचिस्वपि' इत्यादिना संप्रसारणे परपूर्वत्वे द्विर्वचने 'एरनेकाचः' इति यण् । थलि 'इडत्यर्तिव्ययतीनाम्' इतीट् नित्यम् । अन्यत्र क्रादिनियमादिट् । विव्ये । विव्याते । विव्यिषे । विव्यिध्वे, विव्यिढ्वे । विव्यिवहे । सर्वत्र 'वचिस्वपि' इत्यादिना संप्रसारणे परपूर्वत्वे च द्वित्वम् । व्याता । व्यास्यति, व्यास्यते । व्ययतु, व्ययताम् । अव्ययत्, अव्ययत । व्ययेत्, व्ययेत । आशिषि—वीयात्, व्यासीष्ट । यासः कित्त्वात् संप्रसारणपरपूर्वत्वयोः 'हलः' इति दीर्घः । अव्यासीत्[२] । अव्यास्ताम् । परस्मैपदे सगिटौ ॥

विव्यासति । विव्यासते । वेवीयते—'स्वपिस्यमिव्येञां यङि' इति संप्रसारणे परपूर्वत्वे 'हलः' इति दीर्घे च द्विर्वचनम् । वाव्येति । वाव्याति । वाव्यीत । वाव्यति । क्ङितो 'श्नाभ्यस्तयोः' इत्याकारलोपः । हलादौ 'ई हल्यघोः' इतीत्वम् । व्याययति—'शाच्छास' इत्यादिना युक् । संव्याय—'व्यश्च' इति ल्यपि संप्रसारणनिषेधः ।

परिपूर्वत्वे तु 'विभाषा परे.' इति संप्रसारणविकल्पनात्--परिवीय परिव्यायेत्युभयं भवति ॥

नीवि'--'नीव्यो यलोप पूर्वपदस्य च दीर्व ' इति इकार· प्रत्यये ङित्वाट्टिलोपयलोपयो पूर्वपददीर्घ. । नीवी--'कृदिका- रादक्तिन ' इति वा ङीष् ॥

ह्वेञ् स्पर्धायां शब्दे च ॥ ९९३ ॥

ह्वयति । ह्वयते । जुहाव । जुहुवतु । जुहुविथ, जुहोथ । जुहुव । जुहाव, जुहव । जुहुविव । अत्र 'अभ्यस्तस्य च' इत्यभ्यस्तीभविष्यतो ह्वेञ प्रागेव द्विर्वचनात्प्रसारणेऽ न्तरङ्गत्वात्परपूर्वत्वे पश्चात् द्विर्वचनम् । पूर्वं तु द्विर्वचने 'न संप्रसारणे संप्रसारणम्' इत्यभ्यासस्य संप्रसारणं न स्यात् । व्यवधानान्नायं नि- षेध स्यादिति न वाच्यम् । तत्र समानाङ्गग्रहणस्य चोदितत्वात् । तत्र णलि वृद्ध्यावादेशयो' स्थानिवत्त्वाद्धुशब्दस्य द्विर्वचनम् । अत्र पूर्वं परपूर्वत्वाभावे 'आत औ णल' ' इति औत्वं स्यात् । जुहुवतुरित्यादौ 'अचिश्नुधातु ' इत्यादिनोवङादेश' । तत्रापि प्रसारणेऽन्तरङ्गत्वात्परपूर्वत्वमवश्यमेष्टव्यम् । अन्यथा 'आतो लोपः' इत्यालोपे तस्य स्थानिवत्त्वात् द्विर्वचने 'असिद्धवदत्र' इत्यसि- द्धत्वाद्द्व्यवधानादुवङ् न स्यात् । थलि गुणः ; भारद्वाजनिय- मादिड्विकल्प' । उत्तमे णलि णित्वाभावपक्षे गुणेऽवादेशः । जुहुवे । जुहुवाते । जुहुविषे । जुहुविध्वे, जुहुविढ्वे इत्यादि । ह्वाता, ह्वातासे । ह्वास्यति, ह्वास्यते । ह्वयतु, ह्वयताम् । अह्व- यत्, अह्वयत । ह्वयेत्, ह्वयेत । आशिषि--हूयात् ।

ह्वासीष्ट । यासुटि किन्त्वात्प्रसारणे 'हलः' इति दीर्घः । अहुत् अहुताम्—'लिपिसिचिह्वश्च' इति परस्मैपदे सिजपवादोऽङ् । आत्मनेपदे तु 'आत्मनेपदेष्वन्यतरस्याम्' इत्यङो विकल्पनात्—अहुत । अह्वेताम् । अह्वन्त । अह्वास्त । अह्वासाताम् । अह्वासतेत्युभयं भवति, अङि सर्वत्र 'आतो लोप इटि च' इत्यालोपः । इदमङ्विकल्पनं कर्तरीति, कर्मणि—अह्वायि । अह्वासातामित्यादौ चिण्सिचावेव भवतः । चिण्वदिटि—आह्वायिषाता-मित्यादि । एवं स्यसिच्सीयुट्तासिष्वपि—ह्वायिष्यते । ह्वायिषीष्ट । ह्वायितेत्यादि द्रष्टव्यम् । कर्मकर्तरि तु तङाब्दे 'अचः कर्मकर्तरि' इति चिणो विकल्पनात्तदभावे 'आत्मनेपदेष्वन्यतरस्याम्' इति पक्षेऽङ् । तदभावे सिच् । तस्य च पक्षे चिण्वदिटि—अह्वायि । अहुत । अह्वास्त । अह्वायिषेति चातूरूप्यम् ॥

निह्वयते । संह्वयते । उपह्वयते । विह्वयते । आह्वयते 'निसमुपविभ्यो ह्वः' 'स्पर्धायामाङः' इत्यकर्त्रभिप्राये तङ् । अत्र स्पर्धा धात्वर्थस्य शब्दनस्य हेतुतया विषय इति वृत्त्यादौ स्थितम् । स्पर्धमान आह्वानं करोतीत्यर्थः । अत्र च ह्व इति न प्रयोगस्थस्याकारान्तस्यानुकरणं किन्तु धातोरेवैजन्तस्य आत्वं तु लक्षणवशादिति निह्वयत इत्यादौ तङ् भवति । एकदेशविकृतस्यानन्यत्वात् निह्वास्यत इत्यादावपि ॥

जुहूषति । जुहूषते—'अभ्यस्तस्य च' इति प्रसारणे परपूर्वत्वे 'हलः' इति दीर्घे धातोरिगन्तत्वात् 'इको झल्' इति सनः कित्त्वाद्गुणो न भवति । जोहूयते । जोहोत्ति । जोहूतः । जोहुवति—'हुश्नुवोःसार्वधातुके' इति यणत्र हुरु-

परिपूर्वत्वे तु 'विभाषा परे' इति सम्प्रसारणविकल्पनात्–परिवीय परिव्यायेत्युभयं भवति ॥

नीवि—'नौव्यो यलोपः पूर्वपदस्य च दीर्घः' इति इकारप्रत्यये डित्त्वाद्टिलोपयलोपयोः पूर्वपददीर्घः । नीवी—'कृदिकारादक्तिनः' इति वा ङीप् ॥

ह्वेञ् स्पर्धायां शब्दे च ॥ ९९३ ॥

ह्वयति । ह्वयते । जुहाव । जुहुवतुः । जुहुविथ, जुहोथ । जुहुव । जुहाव, जुहव । जुहुविव । अत्र 'अभ्यस्तस्य च' इत्यभ्यस्तीभविष्यतो ह्वेञः प्रागेव द्विर्वचनात्प्रसारणेऽन्तरङ्गत्वात्परपूर्वत्वे पश्चात् द्विर्वचनम् । पूर्वं तु द्विर्वचने 'न सम्प्रसारणे सम्प्रसारणम्' इत्यभ्यासस्य सम्प्रसारणं न स्यात् । व्यवधानान्नायं निषेधः स्यादिति न वाच्यम् । तत्र समानाङ्गग्रहणस्य चोदितत्वात् । तत्र णलि वृद्ध्यावादेशयोः स्थानिवत्त्वाद्धुशब्दस्य द्विर्वचनम् । अत्र पूर्वं परपूर्वत्वाभावे 'आत औ णलः' इति औत्वं स्यात् । जुहुवतुरित्यादौ 'अचिश्नुधातु' इत्यादिनोवङादेशः । तत्रापि प्रसारणेऽन्तरङ्गत्वात्परपूर्वत्वमवश्यमेष्टव्यम् । अन्यथा 'आतो लोपः' इत्यालोपे तस्य स्थानिवत्त्वात् द्विर्वचने 'असिद्धवदत्र' इत्यासिद्धत्वाद्व्यवधानादुवङ् न स्यात् । थलि गुणः, भारद्वाजनियमादिड्विकल्पः । उत्तमे णलि णित्त्वाभावपक्षे गुणेऽवादेशः । जुहुवे । जुहुवाते । जुहुविषे । जुहुविध्वे, जुहुविढ्वे इत्यादि । ह्वाता, ह्वातासे । ह्वास्यति, ह्वास्यते । ह्वयतु, ह्वयताम् । अह्वयत्, अह्वयत । ह्वयेत्, ह्वयेत । आशिषि—हूयात् ।

'भावेऽनुपसर्गस्य' इत्यप्प्रत्यये सम्प्रसारणम् । आहावः—'निपानमाहावः' इत्यपि सम्प्रसारणे वृद्धौ निपात्यते । निपानमुपकूपं जलाशयः । यत्र गावः पानार्थमाहूयन्ते । आह्वा—'आतश्चोपसर्गे' इति स्त्रियामङ्याल्लोपः । आहूतिः संहूतिरिति बाहुलकात् क्तिनि । वेञादयस्त्रयोऽनुदात्ता उभयतोभाषाः ॥

वद व्यक्तायां वाचि ॥ ९९४ ॥

वदति । उवाद । ऊदतुः । उवदिथ । ऊद । उवाद, उवद । ऊदिव । यजादित्वात्किति संप्रसारणम् । पिति 'लिट्यभ्यासस्य' इत्यभ्यासस्य । वदिता । वदिष्यति । वदतु । अवदत् । वदेत् । आशिषि—उद्यात् । अवादीत् । 'वदव्रज' इति वृद्धिः । विवदिषति । वावद्यते । वावदीति, वावत्ति । वादयति । अवीवदत् । वाद्यते । अवीवदत । वदेः कर्माविवक्षायां 'अणावकर्मकात्' इति प्राप्तं परस्मैपदं 'न पादमि' इत्यादिना निषिध्यते । अभिवदति गुरुं देवदत्तः । अभिवादयते गुरुं देवदत्तं देवदत्तेनेति वा ' [illegible] दि-दृशोरात्मनेपद उपसंख्यानम्' इति पक्षे अ [illegible] परस्मैपदे तु कर्तृत्वात्तृतीया । वदते व्याकरणे

पस्य लाक्षणिकत्वादनर्थकत्वाच्च न भवति । ह्रायति । जुहावयिषति । अजूहवत् । अजूहवताम् । अजूहवन् । अत्र 'ह्वः सम्प्रसारणम्' इति सन्परे चङ्परे च णौ प्रसारणे परपूर्वत्वे वृद्ध्यावादेशयो 'र्णौ कृत स्थानिवत्' इति स्थानिवत्त्वाद्धुशब्दस्य हौ शब्दस्य वा द्विर्वचनम् । चङ्युपधाया ह्रस्व । इह च सम्प्रसारण 'सम्प्रसारण तदाश्रयं च कार्यं बलीय' इति वा 'णौ च संश्चडो' इत्यस्य विषयसप्तमीत्वाद्वा 'आतो युक्' इति युक प्राक् प्रवर्तते । कृते चान्तरङ्गत्वात्परपूर्वत्व मिति युक् न भवति । नन्वत्र 'अभ्यस्तस्य च' इति अभ्यस्तकारणस्य ह्वयते सम्प्रसारणविधानात्सिद्धमेव तदिति किं 'ह्वः सम्प्रसारणम्' इत्यनेनेति । ज्ञापनार्थं तु अभ्यासनिमित्तप्रत्ययेन व्यवधाने यदि भवति णावेवेति । तेन ह्वायकमिच्छति ह्वायकीयिषति ह्वायकीयते सन् जिह्वायकीयिषतीत्यादौ सम्प्रसारण न भवति । एवञ्च सन्परे चङ्परे णावपि 'अभ्यस्तस्य च' इत्येव सम्प्रसारणम् । तस्वाभ्यस्तीभविष्यत इति जुहावयिषति । अजूहवदित्यत्रापि णिजुत्पत्ते प्रागेव प्रसारणेऽन्तरङ्गत्वात्परपूर्वत्वे च नैव युक्त प्रसङ्ग ॥

आह्व — 'आतोऽनुपसर्गे क' इत्यत्र भाष्ये 'सर्वत्र प्रसारणिभ्यो ड वक्तव्य' इति डप्रत्यये टिलोपमुक्त्वा 'आतोऽनुपसर्गे क' इति कप्रत्यये वा परत्वादाल्लोपे सम्प्रसारणे यणि आह्व इति सिद्धमित्युक्तम् । उवङ् तु आल्लोपस्य 'असिद्धवदत्र' इत्यसिद्धत्वाद्यवधानान्न भवति ॥

निहवः । अभिहव । उपहवः । विहव । आहव । ह्वनम् । ह्वः— 'ह्व सम्प्रसारण च न्यभ्युपविषु' 'आङि युद्धे'

'भावेऽनुपसर्गस्य' इत्यप्प्रत्यये प्रसारणम् । आहावः—'निपानमाहावः' इत्यपि प्रसारणे वृद्धौ निपात्यते । निपानमुपकूपं जलाशयः । यत्र गावः पानार्थमाहूयन्ते । आह्वा—'आतश्चोपसर्गे' इति स्त्रियामङ्याल्लोपः । आहूतिः संहूतिरिति बाहुलकात् क्तिनि । वेञादयस्त्रयोऽनुदात्ता उभयतोभाषाः ॥

वद व्यक्तायां वाचि ॥ ९९४ ॥

वदति । उवाद । ऊदतुः । उवदिथ । ऊद । उवाद, उवद । ऊदिव । यजादित्वात्किति संप्रसारणम् । पिति 'लिट्यभ्यासस्य' इत्यभ्यासस्य । वदिता । वदिष्यति । वदतु । अवदत् । वदेत् । आशिषि—उद्यात् । अवादीत् । 'वदव्रज' इति वृद्धिः । विवदिषति । वावद्यते । वावदीति, वावत्ति । वादयति । अवीवदत् । वादयते । अवीवदत । वदेः कर्माविवक्षायां 'अणावकर्मकात्' इति प्राप्तं परस्मैपदं 'न पादमि' इत्यादिना निषिध्यते । अभिवदति गुरुं देवदत्तः । अभिवादयते गुरुं देवदत्तं देवदत्तेनेति वा । 'अभिवादिदृशोरात्मनेपद उपसंख्यानम्' इति पक्षे प्रयोज्यस्य कर्मत्वम् । परस्मैपदे तु गतिबुद्धीत्यत्र नियमात्कर्तृत्वमेव । वदते व्याकरणे यज्ञनारायणार्यः, भासमानस्तत्र सूत्रार्थं वक्तीत्यर्थः । कर्मकरानुपवदते उपसान्त्वयतीत्यर्थः । वदते यज्ञनारायणार्यः, जानाति वदितुमित्यर्थः । गेहे वदते । तद्विषयमुत्साहमाविष्करोतीत्यर्थः । गेहे विवदन्ते, विमतिपतिता विचित्रं भाषन्त इत्यर्थः । कुलभार्यामुपवदते, उपच्छन्दयतीत्यर्थः । 'भासनोपसम्भाषाज्ञानयत्नविमत्युपमन्त्रणेषु वदः' इति तङ् । भासनं दीप्तिः । उपसम्भाषणमुपसान्त्वनम् । ज्ञानं

सम्यगवबोधः । यत्न उत्साहः । विमतिर्नानामतिः । उपमन्त्रणं रहस्युपच्छन्दनम् । एषु उपसान्त्वनमुपच्छन्दन च धातोरर्थतया विशेषणम् । अन्यत् धात्वर्थस्य । संप्रवदन्ते राजानः, सम्भूयोच्चारयन्तीत्यर्थः—'व्यक्तवाचां समुच्चारणे' इति तङ् । व्यक्तवाचो मनुष्याः । समुच्चारणं सम्भूयोच्चारणम् । अर्थस्वभावादुपसर्गयोगः । अव्यक्तवाक्षु पर्यायोच्चारणे च परस्मैपदमेव—संप्रवदन्ति कुक्कुटाः । ब्राह्मणो वदति । क्षत्रियो वदति इति । अनुवदते कठः कलापकस्य । अनु सादृश्ये, यथा कलापोऽधीयानो वदति तथा कठ इत्यर्थः—'अनोरकर्मकात्' इति अनुवदतेस्तङ् । अत्र 'अनु. सादृश्ये' इति सादृश्यप्रतिपादनपरत्वादकर्मकत्वम् । अयमपि योगो व्यक्तवाग्विषय इति अनुवदति वीणा गायकस्येत्यत्र न तङ् । अकर्मकादित्युक्तेः पूर्वोक्तमनुवदतीत्यत्र च न भवति । विप्रवदन्ते मौहूर्तिकाः, विप्रवदन्ति मौहूर्तिकाः, युगपद्विरुद्धं भाषन्त इत्यर्थः—'विभाषा विप्रलापे' इति तङ्विकल्पः । विप्रलापो विरुद्धभाषणम् । 'व्यक्तवाचां समुच्चारणे' इति प्राप्ते इयं विभाषेत्यव्यक्तवाक्कर्तृके युगपत् विरुद्धभाषणे तङ् न भवति—विप्रवदन्ति शकुनय इति । तथा व्यक्तवाक्कर्तृके विरुद्धाभाषणे क्रमिकेऽपि न तङ्—मौहूर्तिकाः क्रमेण विप्रवदन्तीति । धनकामो न्यायमपवदते, धनार्थी न्यायं नाद्रियत इत्यर्थः—'अपाद्वदः' इति कर्त्रभिप्राये तङ् ॥

अवद्यं पापम्—'अवद्यपण्य' इत्यादिना यति गर्ह्ये निपात्यते । ब्रह्मोद्यं, ब्रह्मणो वदनमित्यर्थः—'वद. सुपि क्यप् च' इत्यनुपसर्गे सुप्युपपदे क्यपि प्रसारणम् । चकाराद्यति ब्रह्मवद्यम् । अनुपपदादुपसृष्टाच्च ण्यति—वाद्यं, प्रवाद्यमिति ।

मृषोद्यम्—'राजसूय' इत्यादिना भावकर्मणो क्यपि निपात्यते । प्रवादी—ग्रहादिषु 'वाचिव्याह' इत्यादिसूत्रेण तत्पूर्वो णिनि । वद, वदावद—पचाद्यचि 'चरिचलिपतिवदीनाम्' इत्यादिना वा द्विर्वचनमभ्यासस्य आगमश्च । प्रियंवदः । वशंवदः—'प्रियवशे वदः खच्' इति खच् । परिवादी—सम्पृचादित्वात् घिनुण् । प्रवादी—'प्रे लप' इत्यादिना घिनुण् । परिवादक—'निन्दहिंस' इत्यादिना ण्यन्तात् वुञ् । वावदूकस्यापत्यं वावदूक्यः—'कुर्वादिभ्यो ण्य' इति ण्य । कुर्वादिपाठादेव यङन्ताद्वदेरूकप्रत्यय । प्रवावदूकादय* प्रयोगाश्चिन्त्या । उदित्वात् 'मृडमृद' इत्यादिना नेट् क्त्व किन्त्वात् सम्प्रसारणम् । अच्छोद्य—'अच्छ गत्यर्थवदेषु' इति अच्छशब्दस्य गतित्वात्समासे ल्यपि समारूपम् ॥

वादि—'वसिवपि' इत्यादिना इञ्प्रत्यय । वत्सः—'वृतृवदि' इत्यादिना सप्रत्यय । वत्सल कामवान्—'वत्सांसाभ्यां कामबले' इति लच्प्रत्ययो मत्वर्थीय । कामवच्छब्दात् दर्शआद्यन्तौ तद्वति वर्तेते । वत्सांसशब्दौ वृत्तौ कामबलार्थौ । वत्सतरः—प्रथमवयोतिक्रान्त इत्यर्थ । 'वत्सोक्षाश्वर्षभेभ्यश्च तनुत्वे' इति प्रवृत्तिनिमित्ततनुत्वोपाधिकार्थवृत्तेरादे स्वार्थे ष्टरच् । वत्सशब्दस्य प्रवृत्तिनिमित्तं प्रथमवयःसम्बन्ध । षित्वात् ङीप् स्त्रियां—वत्सतरी । वत्सानां समूहो वात्सकम्—'गोत्रोक्ष' इत्यादिना वुञ् । वादित्रम्—'अशित्रादिभ्य इत्रोत्रौ' इति ण्यन्तादित्र । अण्यन्ताद्वा बाहुलकाद्वृद्धि । वदान्य—'वदेरान्य' इत्यान्यप्रत्यय ॥

अथमाधृषीयश्च ॥

---

*प्रवादुकादय.

टु ओ श्वि गतिवृद्धयोः ॥ ९९५ ॥

अथ वदतिश्च परस्मैभाषावुदात्तेतौ* । श्वयति । शुशाव । शुशुवतुः । शुशुवु । शुशविथ । शुशुवथु । शुशुव । शुशाव, शुशव । शुशुविव । 'विभाषा श्वे' इति लिडचङो सम्प्रसारणविकल्प । अत्र 'सम्प्रसारण सम्प्रसारणाश्रय च बलीय' इति वा 'लिडयङोश्च' इत्यस्य विषयसप्तमीत्वाद्वा पिद्वचनेषु† गुणवृद्धिभ्यामन्यत्र यङश्च पूर्वं सम्प्रसारणेऽन्तरङ्गत्वात् पररूपत्वे च यथायोग वृद्धिगुणयोगाववादेशौ । किन्तु तूवङादेश 'द्विर्वचनेऽचि' इति स्थानिवत्त्वाच्छुशब्दस्य द्विर्वचनम् । प्रसारणाभावपक्षे—शिश्वाय । शिश्वियतु । शिश्वियु । शिश्वयिथ । शिश्वियथु । शिश्विय । शिश्वाय, शिश्वय । शिश्वयिव । शिश्वयिम । यथायोग वृद्धिगुणयोरायवौ । नित्यमिड् पूर्ववत् । स्थानिवत्त्वाच्छ्विशब्दस्य द्विर्वचनम् । पिति 'लिट्यभ्यासस्योभयेषाम्' इत्यभ्यासस्य सम्प्रसारण 'श्वयतेर्लिट्यभ्यासलक्षणप्रतिषेध' इति वच नात्र भवति । श्वयिता । श्वयिष्यति । श्वयतु । अश्वयत् । श्वयेत् । आशिषि—शूयात्—कित्त्वात् 'वचिस्वपि' इत्यादिना प्रसारणे 'हल' इति दीर्घ । अश्वत्—'जृस्तम्भु' इत्यङ् वा, तत्र परे 'श्वयतेर' इतीकारस्याकारे अतो लोप पररूप च । अङोऽभावे 'विभाषा धेट्श्व्यो' इति पक्षे चङि द्विर्वचने इयङि—अशिश्वियत् । अशिश्वियताम् । अशिश्वियन् ।

---

*उदात्तौ

†सम्प्रसारणमुभयेषा ग्रहणात् हलादि शेष बाधित्वा 'न सम्प्रसारणे सम्प्रसारणम्' इति बाधित्वा न भवति । किति 'वचिस्वपि' इत्यादिना सम्प्रसारणे पररूपत्वे द्विर्वचन शुशुवतु शुशुवु । पिद्वचनेषु, इत्यपि च मुद्रितकोशे ॥

अशिश्वियः । अशिश्वियम् । अशिश्विय । अशिश्वियाव । चङ्डोरभावे मिचि अश्वयीत् । अश्वयिष्टामित्यादि । 'ह्यन्तक्षण' इति वृद्धिनिषेध ॥

शिश्वयिषति । शेश्वीयते । शोशूयते—यङि 'लिड्यङोः'* इति वा सम्प्रसारणम् । शेश्वयीति, शेश्वेति । शोशवीति । शेश्वियाति । लुङि प्रकृतिग्रहणन्यायेन अङ्चङौ अशेश्वियदित्यादि । अङि 'श्वयतेर' इत्यत्र श्तिपा निर्देशान्न भवति इति तदेव रूपम् । यङ्लुकि 'लिड्यङोः'* इति सम्प्रसारण लुका विषयत्वापहारान्न भवति । सिच्पक्षे अशेश्वयीत् । श्वाययति । अशिश्वयत्, अशूशवत् । शिश्वाययिषति, शुशावयिषति । अत्र 'विभाषा श्वे' 'णौ च संश्चङोः' इति सन्परेचङ्परे णौ भाविनि पक्षे सम्प्रसारणे अन्तरङ्गत्वात्परपूर्वत्वे वृद्ध्यावौ । तयोः स्थानिवत्त्वात् शुशब्दस्य शौशब्दस्य वा द्विर्वचनम् ॥

श्वयथु—'ट्वितोऽथुच्' । शून । शूनवान्—'श्वीदितो निष्ठायाम्' इत्यनिट्त्वम् । अत्र पदमञ्जर्यादौ 'ओदितश्च' इत्योदितोऽनन्तरस्य निष्ठातकारस्य नत्वविधानादेवेडभावस्य सिद्धेः श्वयतिग्रहणं नकर्तुम् । इति ॥

उदकेन श्वयत इति उदश्वित्—'क्विप् च' इति क्विप् । 'उदश्वित' इति निर्देशात् प्रसारणाभाव । 'उदकस्योदस्संज्ञायाम्' इति उदकस्योदभाव । उदश्विति संस्कृतं औदश्वित्कम्—'उदश्वितोऽन्यतरस्याम्' इति सप्तम्यन्तात् संस्कृतमित्यर्थे वा

---

*"विभाषा श्वे" इति युक्तम्.

ठक्, तस्य 'इसुसुक्तान्तात्क' इति कादेश। ठगभावे प्राग्दीव्यतीयेऽणि—औदश्वितम्। श्वा—'श्वन्नुक्षन्' इति कनिनि निपात्यते। शुन पश्येत्यादौ 'श्वयुवमघोनामतद्धिते' इति तद्धितवर्जिते भसंज्ञानिमित्ते प्रत्यये प्रसारणे परपूर्वत्वम्। अतद्धित इति वचनात् 'प्राणिरजतादिभ्योऽञ्' इति विकारावयवयो प्राणिलक्षणेऽञि 'नस्तद्धिते' इति टिलोपे 'द्वारादीना च' इत्यैजागमे च—शौव मांसमिति भवति। शौव संकोच—अत्र प्राग्दीव्यतीयेऽणि 'शुनस्सङ्कोचे उपसंख्यानम्' इति 'अन्' इति प्रकृतिभाव बाधित्वा टिलोप। सकोचादन्यत्र—शौवनम्। शुने हित शून्यम्—'शुनस्सम्प्रसारण वा च दीर्घत्वम्' इति गवादिपाठाद्याति प्रसारणे वा दीर्घे। अत्र नस्तद्धिते' इति टिलोप कस्मान्न भवति। न च प्रसारणस्य सामर्थ्यादिति वाच्यम्। कृत कृते परपूर्वत्वे टिलोपार्थमेव तत् स्यात्। अन्यथा 'ये चाभावकर्मणो' इति प्रकृतिभाव स्यात्। दीर्घविधानसामर्थ्यान्न भविष्यति। अस्तु अत्रैवम्, अदीर्घपक्षे कस्मान्न भवति। तदुच्यते—द्वा चकारौ क्रियेते वा च दीर्घत्व चेति। तत्रान्त्य सनियोगार्थ। आद्यो भिन्नक्रम सम्प्रसारणमित्यनेन सबध्यते प्रसारण चेति। तत्रान्यस्य समुच्चेतव्यस्याभावात् पुनरपि प्रसारण समुच्चीयते। तद्व्यवस्थापनार्थं सन्टिलोप बाधिष्यते। शुनी—गौरादिपाठात् ङीष्। शुन इव शेपमस्य शुनश्शेप। एवं शुन.पुच्छ। शुनोलाङ्गूल—'शेपपुच्छलाङ्गूलेषु शुन उपसंख्यानम्' इति अलुक्। अकारान्तोऽप्यस्ति शेपशब्दो न केवल सकारान्त इति कैयटपदमञ्जर्यादिषु। शुनो दन्त श्वादन्त 'शुनो दन्तदंष्ट्राकर्णवराहपुच्छपदेषु' इति पूर्वपदस्य दीर्घ एव दंष्ट्रादिपूदाहार्यम्। श्वादंष्ट्रस्यापत्य श्वादंष्ट्रि। श्वभस्त्रस्याप

भस्त्रिः । अत्र 'श्वादेरञ्' इति द्वारादिलक्षण ऐजागमो
इमतिषेधश्च निषिद्ध. । अयमेव निषेधो द्वारादौ तदादिवि-
ज्ञापक. । श्वन्शब्दोऽपि तत्र पठ्यते 'श्वादेरञ्' इत्यत्र
केि इकारादिग्रहण श्वागणिकाद्यर्थमिति । श्वगणेन चरति
गणिक —'श्वगणाट्ठञ् च' इति चरत्यर्थे तृतीयान्ताट्ठञ्-
। आदिशब्देन श्वायूथिकादिर्गृह्यते । अत्र च 'प्राग्वहतेः
' इति ठक् । इकाराद्यन्ताद्यदाऽन्यस्तद्धित उत्पद्यते तदाऽपि
ादेरञ्' इति प्रतिषेधो भवत्येव । तथा च तत्र वृत्ति—
न्तस्य चान्यत्रापि तद्धिते प्रतिषेध इष्यत इति । तेन
भस्त्रेरिदमिति विगृह्य 'इनश्च' इत्यणि कृते ऐजागमवृद्धि-
षयोरभावात् श्वाभस्त्रमिति भवति । यदा पुनरिकारादेरन्य-
द्धतो भवति तदा श्वादंष्ट्राया भवो मणि· शौवादंष्ट्र इति
प्रतिषेध ऐजागमश्च भवति । श्वापदे भवं शौवापदम् ।
दम् । 'पदान्तस्यान्यतरस्याम्' इति श्वादे पदशब्दान्तस्य
दिलक्षण ऐजागमो वृद्धिप्रतिषेधश्च पक्षे निषिध्यते । शुन
प उपशुनम्—'अव्यय विभक्तिसमीप' इत्यव्ययीभावेऽ-
दिषु निपातनादच् टिलोपाभावश्च सम्प्रसारण च । गोष्ठे
गोष्ठश्व —अयमप्यचतुरादावचि निपातित । श्वानमति-
त अतिश्व —'अतेश्शुन' इति टच् । अतेरिति
न्तु निश्वा लोष्ट इत्यादौ न भवति । श्वेव पाषाण
श्व —'उपमित व्याघ्रादिभि' इति समास । 'उप-
प्राणिषु च' उपमानवाची य श्वन्शब्दोऽप्राणिषु वर्तते

पृे.	पङ्क्ती	अशुद्धम्	शुद्धम्
१२९	९	गो पूर्वं	गो॰ पूर्वं
,,	,,	इतित्थानिवत्त्व	इति स्थानिवत्त्व
६१०	१	सतः	सन
,,	७	यङ्गु	यङ्लु
,,	१८	इण पः	इणप्प
६३२	२४	विनिपाम्याम्	विनियाम्यम्
६६२	८	अवोंदा	अवोदाम्
,,	१२	अवोदम्	अवोढुम्